

VIR ELKE DAG

1975

*'n Bybelse Dagboek
ten dienste van
die daaglikse gebruik
deur gelowiges.*

VOORWOORD.

Vanjaar is dit die tiende jaar dat hierdie kort oordenkings vir die kerk beskikbaar gestel word. Die vraag wat ontstaan is nie hoe groot die getal persone is wat hiervan by die huisgodsdienst gebruik maak nie maar wel of almal besef watter kosbare geleentheid lidmate onbenut laat as hulle dit by hulle laat verbygaan. As ampsdraers gedurende besoeke aan lidmate, hulle gesprek by die dagstukkies aanknoop, kan nie alleen die huisbesoek 'n waardevolle geleentheid wees nie maar kan hierdie oordenkings ten dienste van die daaglikse gebruik deur gelowiges 'n onmisbare deel van die huisgodsdienst word. Andermaal 'n opregte dankwoord aan hulle wat meegewerk het.

J. H. KOEKEMOER.

M. J. NAUDÉ.

P. M. SMITH.

MEDEWERKERS

1 — 4 Januarie	: M. W. Pretorius.
5 — 11 Januarie	: D. J. Claassens.
12 — 18 Januarie	: W. J. v.d. Westhuizen.
19 — 25 Januarie	: P. M. Venter.
26 Januarie — 1 Februarie	: W. C. J. van Rensburg.
2 — 8 Februarie	: L. M. le Roux.
9 — 15 Februarie	: J. Breytenbach.
16 — 22 Februarie	: P. D. Smit.
23 Februarie — 1 Maart	: S. J. Prins.
2 — 8 Maart	: J. B. J. van Rensburg.
9 — 15 Maart	: J. C. de Lange.
16 — 22 Maart	: F. du C. Labuschagne.
23 — 29 Maart	: C. L. Badenhorst.
30 Maart — 5 April	: J. P. Naudé.
6 — 12 April	: H. J. Bolsenbroek.
13 — 19 April	: W. H. Steyn.
20 — 26 April	: P. J. de Beer.
27 April — 3 Mei	: C. J. Botha.
4 — 10 Mei	: D. J. Smith.
11 — 17 Mei	: G. P. J. Grobler (sr.).
18 — 24 Mei	: G. N. Bloem.
25 — 31 Mei	: H. J. Geyser.
1 — 7 Junie	: J. D. H. Smit.
8 — 14 Junie	: T. F. Dreyer.
15 — 21 Junie	: C. G. Botha.
22 — 28 Junie	: W. J. Slabbert.
29 Junie — 5 Julie	: L. A. Nel.
6 — 12 Julie	: G. J. van Jaarsveld.
13 — 19 Julie	: C. J. J. van Rensburg.
20 — 26 Julie	: G. H. J. Marsman.
27 Julie — 2 Augustus	: J. P. Verster.
3 — 9 Augustus	: D. F. Erasmus (sr.).
10 — 16 Augustus	: T. Snyman.
17 — 23 Augustus	: P. P. Jooste.
24 — 30 Augustus	: F. J. Boshoff.

31 Augustus — 6 Septemeber	:	J. H. Naudé.
7 — 13 September	:	L. A. Pretorius.
14 — 20 September	:	J. H. van Heerden.
21 — 27 September	:	L. J. Steyn.
28 September — 4 Oktober	:	H. T. van Deventer.
5 — 11 Oktober	:	J. Steyn.
12 — 18 Oktober	:	P. J. van der Merwe.
19 — 25 Oktober	:	M. J. Redelinghuys.
26 Oktober — 1 November	:	H. G. v.d. Westhuizen.
2 — 8 November	:	B. J. Erasmus.
9 — 15 November	:	J. H. H. Jacobs.
16 — 22 November	:	C. J. S. van Niekerk.
23 — 29 November	:	H. C. Coetzee.
30 November — 6 Desember	:	A. A. da Silva.
7 — 13 Desember	:	F. J. van Zyl.
14 — 20 Desember	:	J. J. P. Müller.
21 — 27 Desember	:	C. J. Mans.
28 — 31 Desember	:	W. J. Roos.

BEKERING TOT NUWEJAARSVOORNEMENS.

Elkeen het telkens nuwejaarsvoornemens. So gaan ek in die jaar wat voorlê wees en dit gaan ek doen! Gewoonlik kom daar van hierdie voornemens niks tereg nie. Skaars is dit besluit of dit is weer vergete. Waarom is dit so? Waarom doen ons nie wat ons tog graag wil nie? In die prediking van Johannes die Doper word die sleutel tot hierdie kwessie gegee: „die doop van die bekering tot vergifnis van sondes.” Bkering tot vergifnis van sonde is die noodsaaklike voorwaarde. So alleen kan jy loskom van wat jy in jou hart is — sondaar: en wat jy gedoen het — sonde. Dit is die bande wat ons bind. Ons sonde maak dit onmoontlik om anders te wees en anders te doen. Met 'n merkwaardige formulering en op 'n beknopte wyse roep Johannes op tot bekering. Diegene wat hoor en hulle bekeer, word gedoop. Bkering beteken hier dat hulle hul sondes moet bely en beloof om daarmee te breek. Hierby hoort dan die verklaring en die versekering dat die doop vir hulle 'n teken en seël van God was, dat Hy werklik hulle sondes vergewe — „alle vlees sal die heil van God sien.” Die voorwaarde vir die bekering is dat elke mens eers hierdie „heil” moet sien. Daarvoor meet jy jou wegdraai van jouself en jou dade — jou omdraai na God toe. Die bring 'n verandering van jou hart en jou lewe mee. Maar om die heil te sien, beteken nog nie om daarin te deel nie. Jy moet dit erken, aanneem en glo. Ons is gedoop in die Naam van die drie-enige God. Van Hom het ons die teken en seël. Hoor dit! Sien dit! Glo dit! So is ons vrygemaak om te lewe. Hierin word die enigste moontlikheid gegee om iets van ons nuwejaarsvoornemens tereg te bring.

WAT MOET ONS DAN DOEN?

Die dringende oproep tot bekering en om vrugte van die bekering voort te bring, gryp die skare aan en laat hulle vra: „Wat moet ons dan doen?” Wat moet ons doen wat by ons doop en geloof pas. Dit gaan dus nie net daarom wat ons self en goed vind nie. Maar ook wat ons moet? Wat ons glo het besliste gevolge vir ons — regverdige sondaar, en wat ons moet doen — vrugte van dankbaarheid voortbring. Ons vergeet so maklik. Daarom moet ons dit altyd weer vra. Die skare dink dat hulle iets ekstra, iets besonder, moet gaan doen. Maar Johannes leer hulle heeltemal anders — trouens volledig in oor eenstemming met die prediking van Jesus self. Niks buitengewoons word geëis nie. Slegs dit wat God reeds in die begin gebied het: ware naasteliefde, en dus mededeelsaamheid waar nood is. Heel eenvoudig: deel jou klere en jou voedsel met hulle wat nie het nie. Dit is nie nodig om jou eie klere uit te trek en dan self daarsonder te wees nie. Deel ook jou kos, telkens wanneer daar iemand is wat honger het. Die tollenaars en soldate kom ook vra. Hulle kan tollenaar en soldaat bly. Dit is nie nodig dat hulle hul werk moet neerlê nie. Maar hulle moet hulle hou binne die grense van hulle bevoegdheid. Die tollenaars mag volstrek niks meer eis nie. Alleen wat toegestaan

was. Die soldate mag nie onnodige geweld gebruik nie, niemand afpers nie en tevrede wees met hulle soldy. Streng en sonder uitsondering. Gewoon die dinge wat hulle daaglikse lewe raak — Daar geld die liefdesgebed van God. Nie groot en swaar eise word aan ons gestel nie. Barmhartigheid en 'n werksame naasteliefde dit is die eis. Elke dag by ons en rondom ons, is daar meer as genoeg geleentheid.

3 Januarie.

Lees Luk. 4:1-13.

Teks: Luk. 4:14.

ONS LEWENSBROOD.

By die versoeking in die woestyn, knoop die satan aan by die sterkste drang van die mens: honger. Ons lees van Jesus dat „Hy naderhand honger geword het.” Met 'n slinkse voorstel kom die duivel: „As U die Seun van God is, sê vir hierdie klip dat dit 'n brood moet word.” „As” U die Seun van God is. Bewys dit nou — 'n kleinigheid vir die Seun van God van 'n klip 'n brood te maak. Klippe vir brode! Jesus antwoord hom deur na die Ou Testament te verwys: „Die mens sal nie van brood alleen lewe nie, maar van elke woord van God.” Wat het ons nodig en wat wil ons hê? Brood en spele, was eenmaal die eis van die mense. Brood en spele — ja, dit is ook wat ons wil hê, wat ons eis, want dit is ons reg. Ons verdien dit! Ons werk daarvoor! Gee brood — meer brood en spele! Met brood word bedoel alles wat die mens vir sy lewensonderhoud van dag tot dag nodig het. Die Here self leer ons om daarvoor te bid: „Gee ons vandag ons daaglikse brood.” Maar brood alleen is nie genoeg nie. Dit kan nooit beantwoord aan die diepste nood van die mens nie. Met brood alleen, bly hy 'n soekende, vedwaaide, ongelukkige, ellendige. Met brood alleen ver-wordsy lewe. Alleen 'n dier het genoeg aan brood: voedsel en redelike uiterlike lewensomstandighede. Met brood alleen word die mens soos 'n dier. Dan eet hy later die varkekos! Brood alleen is nie genoeg nie. Wat hy daarby nodig het: elke woord van God. Die woord wat vlees geword het! Die vlees wat waarlik brood is. Dit is brood van die woord van die koms en krag van ons Here, Jesus Christus. Hierdie brood is waarlik spys tot die ewige lewe. Ons lewensbrood: Jesus Christus.

4 Januarie.

Lees Luk. 5:17-26.

Teks: Luk. 5:20 en 24.

'N VREEMDE VERGEWING.

Met groot deursetting en vasberadenheid laat enkele manne 'n verlamde op 'n bed deur die dak van die huis tot voor Jesus sak. Jesus sien hulle geloof, maar spreek 'n vreemde woord. Vreemd onder die omstandighede. Want dit is tog meer as duidelik wat hulle van Jesus wou. Hê en waarop hulle geloof gerig was. Lukas beskryf vir ons in hierdie gedeeltes die genesingswonders van Jesus. Hierdie manne het daarvan gehoor! Hulle bring die verlamde. Maar hulle hoor: „Mens, jou sondes is jou vergewe.” Hulle het geglo in Jesus se mag en grootheid, en sy bereidheid om te help. Maar Jesus praat van sy sonde. Jesus vergewe sy sonde. Hy bly egter nog op sy bed, verlam soos altyd. Wat ons moet begryp is dat Jesus hier tot die wortel van die kwaad deurdring. Die sonde — dit is die rede waarom daar pyn en verdriet, smart en lyding, en die dood in die wêreld is. Of die siekte van hierdie mens met besondere sonde in verband staan, weet ons nie.

Teen, die woord van die Here kom die omstanders in verset. Wie is Hy, wat sulke godslastering durf spreek. Godslastering beteken hier dat 'n mens dit aan 'n skepsel toeskryf, wat God alleen toekom. Hieruit weet ons dat dit gaan om die wese en werk van Jesus. Daarvan moet hierdie wonder getuig. Daarvan moet dit 'n teken wees. Hy tog is God die Seun, wat gekom om te soek en te red. Hy tog is God, die Seun van die mens, wat aan die kruis moes sterwe vir die sondes van alle mense. „Maar dat julle kan weet dat die Seun van die mens mag het om op aarde sondes te vergewe: Ek sê vir jou staan op, neem jou bed op en gaan na jou huis toe.“ Die kern van ons probleme, bly ons sondes: „Mens, jou sondes is jou vergewe.“

5 Januarie.

Lees Luk. 6:1-5.

Teks: Luk. 6:5.

SABBAT EN SONDAG.

Die sabbat is vir die mens gemaak om op te rus, te rus in die werk wat God volbring het deur Jesus Christus onse Here.

Maar vir baie min mense is dit 'n on-rus-tige dag, omdat hulle nie weet wat om daarmee en met hulleself aan te vang nie. Daarom gebruik baie dit om heeldag onder die komberse te lê, dit wil sê deur net liggaamlik te ontspan. Andere verslaaf hulle weer aan die sabbat soos die Fariseërs van ouds met stelle wette en 'n korset van reëls van mags en moenies.

Die Here Jesus het die wanbeeld by die mens van sy tyd oor die sabbat hersien; en Hy kon dit wel deeglik doen want „HY is Here ook van die sabbat.“ Hiermee wil Hy sê, dat Hy die sabbat gemaak het om die mens te dien aan hom rus te verskaf; die Here heers met ander woorde oor die sabbat.

Maar aan die anderkant: Ons as mense is ook geroepe tot diens aan God, ook op die Sondag want daarvoor het Hy die rusdag gegee. Daarom is die Seun van die mens eintlik Here óók van die sabbat en óók van die mens.

So moet die rusdag die mens dien, sodat die skepsel die Skepper van die sabbat, God met liefde kan dien.

En as ons dit so verstaan, hoef daar nie meer strikvrae gevra te word soos: mag ek op Sondag aan georganiseerde sport deelneem, visvang ensovoorts, soos die Fariseërs aan Jesus: „of 'n mens ara op die sabbat mag pluk of nie.“

As ons Hom lief het en dien met die totaliteit van ons bestaan, sal ons vanselfsprekend op die rusdag nie iets doen, wat die rus in die werk wat Hy volbring het, sal versteur nie.

6 Januarie.

Lees Luk. 6:12-16.

Teks: Luk. 6:13b.

VAN DISSIPEL TOT APOSTEL.

Ons praat dikwels van die twaalf dissipels as ons eintlik die apostels in gedagte het.

Wanneer die Nuwe Testament van dissipels praat dan word eintlik, slegs op 'n paar uitsonderings na, gepraat van daardie mense wat hulself in lewe en wandel aan die Here as hul Heer en Meester verbind het, dit wil sê sy getroue volgelinge.

Apostels, soos dit hier blyk, is dissipels wat Hy na Hom geroep en onder hulle twaalf persone uitgekies het. 'n Apostel is dus iemand wat optree in opdrag, op gesag en na volmag van iemand anders; 'n persoon wat met 'n besondere boodskap na die wêreld verwys word — nie sy eie menslik willekeurige boodskap nie, want hy is maar slegs die stem wat roep. — Nee sy boodskap kom van buite hom en bo hom.

En 'n apostel is ook nie daardie heroïse figuur wat die Rooms Katoelike Kerk van hom maak nie — sy aansien en vermoë munt ook nie uit bokant die van sy Stuurder nie, hy is en bly 'n nederige swakke dienskneg.

Elkeen van ons wat hierdie dagstukkies lees, het Hy ook as dissipel geroep selfs van, voor die moederskoot af; maar almal kan natuurlik nie „apostels” wees nie. Die gelowige kerkvolk, die skare van dissipels, moet ook daar wees.

Vraag is en bly of ons in die verantwoordelikheid tot dissipelskap, 'n getuigenis is van die gekruisigde en opgestane Heer en of die beginsels van sy Woord weerklink in ons gewete vind.

7 Januarie.

Lees Luk. 6:47-49.

Teks: Luk. 6:48.

FONDAMENT VAN DIE GELOOF.

Selfs die volslae onkundige mens weet dat enige gebou 'n stewige fondament nodig het, daarom dat die Here hierdie bekende beeld gebruik.

Die berghellinge rondom die meer van Galilea het op sommige plekke bo-op die klipharde rotsonderlaag 'n grondlaag gehad. Die deeglike vakman het eers deur die sagte grondlaag gedelf, tot op en in die harde roteformasie, om juis dáár die grondslag vir sy trotse gebou te lê. En wanneer die moeë tevrede vakman op sy bed lê en die geweld van 'n orkaan oor hom losbars en die digte reënsluiers hom omring — dan draai hy hom rustig om en slaap . . . want die fondament staan op die rots. Sy huis werp rondom hom 'n beskermende hand op teen die fratsenatuurelemente.

Trotserende storms van lewens beproewing en versoeking storm baie orent — maak dag vir dag die aanslag op ons gees en vlees. En stormwinde van welvaart swiep oor vlaktes van menslike kortstondigheid — deur leë huise van huweliksongeluk — selfs deur kerkgeboue in vreemde lande heen — en wee daardie volk, daardie huisgesin, daardie gemeente wat nie geheg staan op en veranker lê in die enigste Fondament Jesus Christus nie.

Dit is al wat ons in 'n swellende gety kan staande hou. In sy Woord staan alles geskrywe en selfs die volslae onkundige skepsel sal as wys gereken word, mits hy dit erns met sy Woord kan maak.

8 Januarie.

Lees Luk. 7:1-10.

Teks: Luk. 7:9b.

GROOT GELOOF.

Juis tot die adres van 'n heiden moes hierdie woorde kom: „Ek sê vir julle, selfs in Israel het Ek so groot 'n geloof nie gevind nie.”

Wie was hierdie begenadigde mens?

Hy was 'n man wat gesag uitgeoefen en bevele gegee het; 'n nugtere gedissiplineerde militaris en realis.

Tog verskil hy ook van die Jode vir wie hy die sinagoge gebou het. Hy het nie soos hulle meer na uiterlike, sigbare en waarneembare

tekens verlang nie, maar was net met 'n enkele woord alleen, tevrede; want hierdie hoofman het geweet: Dit is nie 'n gewone mensewoord nie, maar die Woord van die lewende en lewendmakende God.

Onvoorwaardelik glo. Dit leer ons van hierdie man. Helaas moet ons bely: ons dringendste gebed klink soms na halfhartige pogings, omdat die twyfel juis so vlak aan die oppervlak daarvan lê.

Dit moet ook dan die rede wees waarom God so dikwels spaarsaam met sy gawes aan ons is — ons ongeloof laat Hom nie toe om oorvloedig te wees nie.

Die gebede vir ons en ons kinders sal, indien ons Hom op sy Woord neem, verhoor word, net so seker as wat die siek slaaf genesing kan vind op grond van die geloof van sy heer.

9 Januarie.

Lees Luk. 7:11-17.

Teks: Luk. 7:12.

DOOD WORD VERNIETIG.

Die grootste vyand van die mensdom is die dood; dit is 'n verskrikking wat dreig om die skepping van God te vernietig. Om te lewe, beteken om gemeenskap met ander mense te beoefen — dood beteken om uit die veelkleurige gemeenskap uitgeruk te word.

En eers as ons self dood in die huis gehad het, weet ons wat lewe beteken. Dood is nie soseer die smart as ons dierbare daar koud lê nie maar die feit dat daar 'n ontstellende gemis en leegte in die huis gekom het.

Die „dooie“ in ons teks was die enigste seun van sy weduweemoeder. Vandag is dit ook aangrypend maar in daardie dae was dit veel erger. 'n Vrou sonder man en soender seun was heeltemal hulpeloos. Sy het niemand gehad wat vir haar kan opkom — niemand wat haar regte beskerm nie.

So beweeg die roustoet die stadspoort uit. Maar dieselfde tyd kom daar van die teenoorgestelde kant 'n ander stoet die stad binne — Jesus en sy dissipels. Die stoet van die dood en die stoet van die lewe ontmoet mekaar by die poort van Nain . . .

Die groot werk aan die kruis het Hy kom volbring, al die tranes word nou afgedroog, die geweens sal ophou, omdat die dood nie meer skeiding kan teweegbring nie.

Dood, verlies aan lewensgemeenskap kan groot wees, maar finaal kan dit nie wees nie.

So ontferm die Heer Hom ook in sy barmhartigheid, oor elke huis in rou.

10 Januarie.

Lees Luk. 8:4-15.

Teks: Luk. 8:5a.

SAAD EN VRUGTE.

Die beelde wat die Here Jesus in gelykenisse gebruik is, so eenvoudig dat die kleinste kind dit kan verstaan.

Hoevele van ons groot mense lees dit, verstaan dit, maar is nie in staat om vrugte daaruit voort te bring nie.

God self saai die saad — die is sy Woord. Orals kom die saad te lande; langs die pad, op die rots, tussen die doringe, in die goeie grond.

En hierdie vier plekke stel nie vier verskillende soorte mense voor nie, maar die maniere waarop 'n mens op Gods Woord kan reageer. En ons kan nie nou rustig in die leunstoel gaan uitspan en dink: Swak

reaksie kom alleen van die onverskilliges, die 'hardvögtiges' nie. Nee, dit lê ook juis dikwels aan die wortel van ons eie natuur ten grondslag.

Ons hoor en verstaan elke Sondag die Woord in die kerk, maar wat is ons reaksie en veral ons voorneme as ons by die kerkdeure uitstap?

Die hardgetrapte pad is dikwels daardie mens in ons, wat nie beskeie wil buig voor die meerdere gesag van God self nie — wat nie nederige dienskneg ook teenoor die naaste wil wees nie. Selfgelding en self-handhawing ten koste van 'n ander — daarin munt ons uit.

Die rotsagtige bedding of vlak grond — ons hoor die Woord — die oomblik lê dit beslag op ons, ons verskroei van entoesiasme. Maar môre staan ons weer vierkant in die lewe — en elke wind van teleurstelling waai die vlam in ons dood.

Die dorings — dit is daardie welig tierende groeielemente wat by die geringste kans wat hulle gegun word, ons heeltemal in beslag kan neem — die geld- en weeldehisterie die status kranksinigheid en sportoordrywing.

Die goeie grond — laat die Woord van God die oorhand in ons lewens kry — alleen daaruit is gesonde vrugte moontlik!

11 Januarie.

Lees Luk. 8:22-25.

Teks: Luk. 8:25b.

GRENLOSE MAG.

Die hoë berghellinge wat in die vorm van 'n trechter op die meer uitloop en waardeur sterke winde gevoer word, kon die meer van Genne-saret plotseling omskep in 'n malende kookpot van water en skuim.

Deur hul jarelange ervaring as vissers, het die dissipels in sulke omstandighede geleer hoe om die mas op te kom, maar nou het die storm sulke afmetings aangeneem dat selfs hulle nou vir hul lewens begin vrees het. En die angs slaan hul benoud om die harte, te meer nog omdat Jesus onder hierdie omstandighede rustig aan die slaap is.

Maar let op die reaksie van die Here; hoe Hy rustig en kalm ontwaak, sy totale selfbeheersing toon Hom in sy koninklike waardigheid. Die beheersing van die natuurelemente erken Hom in sy goddelike mag; selfs die winde en die water kan nie anders nie. Hulle moet Hom gehoorsaam.

Meer as eenmaal het ons as gelowige mense seker ook al gevoel dat ons eensaam op 'n onstuimige wêreldsee van ondergang en vernietiging rondobber, dat die waters ons tot aan die lippe reik en dreig om ons te verswelg; want as die satan en sy trawante teen Christus opstaan, moet sy volgelingen dit ook ontgeld. Hul grootste poging het hulle gemonster by die koms van Jesus Christus in die vlees. Op allerlei wyses is probeer om Hom onder te laat gaan. Maar Goddank op Golgotha het Hy finaal oorwin en met die magswoorde: „Dit is volbring.” het daar kalmte in onstuimige harte en gemoedere gekom.

Ja, aan sy mag is geen grense nie. Laat ons nooit weer hieraan twyfel nie!

12 Januarie.

Lees Luk. 9:10-17.

Teks: Luk. 9:13.

DIE WAT HONGER IS GEVOED.

Nadat die twaalf apostels van hulle sending (Luk. 9:1-6) teruggekeer het neem Jesus hulle na 'n verlate plek in die omstreke van Bet-saida. Jesus wil 'n wyle met sy dissipels die eensaamheid opsoek om

met hulle alleen te wees om blykbaar hulle besondere onderrig voort te sit. Die skares vind egter uit waar Jesus is en spoedig is daar 'n groot menigte — vyf duisend manne — dit buiten die vroue en kinders.

Die dag daal dit word middag. Stuur die skare weg versoek die dissipels. Nee, sê Jesus, gee hulle iets om te eet. Twee sake kom vir ons dadelik na vore. Eerstens beseft die dissipels nog nie die vermoë van Jesus nie: Hy wil hulle leer dat Hy kan voed — ja meer as wat Moses in die woestyn kon voed. Daarom die opdrag. „Gee julle vir hulle iets om te eet.”

Jesus weet ook goed wat die gevolge sal wees. Die Jode sal Hom tot koning wil uitroep. Hulle sal 'n broodkoning wil hê. Desondanks voed Hy hulle om daarmee aan die dissipels maar ook aan ons 20ste eeuse dissipels sy tere sorg en ontferming te betoon. Nie alleen ontvang Hy hulle en spreek Hy met hulle oor die koninkryk van God nie — nie alleen hulle geestelike behoefte en ewige nood hou Hy in die oog nie maar ook hulle liggaamlike nood. Die wat honger is die voed Hy. Ja met 'n paar broodjies en 'n paar vissies voed hy 'n ganse skare.

Maar nog 'n tweede saak mag nie ons oog verbygaan nie — Ek is die brood van die lewe. Hy so gering so ongeag — die brood van die lewe — ja die fontein van die lewe. Almal wat honger na die geregtigheid kan deur Hom gevoed word en hoe groot ookal die skare hy voed nie alleen na die tydelike behoeftes nie — Nee ons mag die ewige honger stil want Hy voed die hongerige tot die ewige lewe.

Wees verseker Hy voed in oorvloed.

13 Januarie.

Lees Luk. 9:18-22.

Teks: Luk. 9:20.

BELYDENIS TOT DIE LEWE.

Maar julle, wie sê julle is Ek?

Vir ons wat gebore is in die verbond, kinders van gelowige ouers, nageslagte van Geus en Hugenoot met beide Ou en Nuwe Testament in die hand is so 'n vraag maklik te beantwoord. Maar vir daardie groeple manne rondom Jesus nie so 'n uitgemaakte saak nie.

Hulle ken hom — gebore uit Maria, hulle het gehoor van die gebeure by Betlehem, maar so het al die Jode ook van die dinge geweet. Hulle het geluister na die profesie, hulle het sy prediking gehoor, sy wonders en tekens gesien. Maar wie is Hy nou eintlik? Elia of een van die profete wat opgestaan het? Die Jode, skrifgeleerdes, Fariseërs en leidsliede sien in die Jesus oproermaker, 'n verleier van die skares, ja inderdaad 'n gevaar. Hoewel hulle, vervul met nasionale trots, die Romeinse juk waaronder hulle gebuk gaan haat, is hulle bang dat die Jesus met groot skares wat hom volg en aanhang, moeilikheid gaan veroorsaak. Meer nog — sy lering druis in teen hulle bestaande praktyke in die godsdienst — Hy is 'n boosdoener. Tog is daar diegene wat Hom volg. Wie is Hy? 'n Profeet of dalk „Die” Profeet?

Maar julle, wie sê julle is Ek?

Die Christus van God — of soos Matthéüs 16 dit aanhaal: „U is die Christus die Seun van die lewende God.” Hoe weet jy dit Petrus — hoe durf jy dit sê! „Want vlees en bloed het dit nie aan jou geopenbaar nie, maar my Vader wat in die hemele is.” Vir u en my — Wie

sê ons is Hy? Wie, sê die twintigste eeuse mense is Hy? Rewolusionêr, sosiale hervormer, kampioen van een of ander geesdrywery, hoogste produk van die mens, kampioen vir vryheid en bandeloosheid en nog baie meer.

Maar wie sê ons is Hy?

Goddank deur die genadige werking van die Heilige Gees mag en kan ons met Petrus hierdie belydenis tot die lewe uitroep —

U is die Christus — ja ook vir my.

14 Januarie.

Lees Luk. 9:23-27.

Teks: Luk. 9:23.

KRUISDRAERS.

„En Hy sê vir hulle **almal**”. Hierdie „almal” dui daarop dat dit betrekking het op alle volgelingen van Jesus. Alle Christene moet dus bereid wees om homself te verloën en sy kruis elke dag op te neem.

Alle Christene — Wie is nou die Christene? Wie is nou die navolgers van Christus. Sondag 12 van die Heidelbergse Kategismus omskrywe dit so mooi, naamlik: Hulle wat deur die geloof lid van Christus is, deel het aan sy salwing, sy Naam bely en hulleself as 'n lewende dankoffer aan Hom toewy.

Hierdie kruis wat opgeneem moet word het dan nie in besonder betrekking op die gewone en alledaagse moeite van die lewe soos siekte, teëspoed, rampe en agteruitgang nie maar het betrekking op daardie bepaalde lyde wat voortvloei uit ons „Christen wees” — 'n Lewende dankoffer wees.

Die dankoffer moet mos oorgegee word tot verbranding om 'n lieflike geur vir die Here te wees. So moet die oue mens, die ou grote EK verloën word, gekruisig word, geoffer word terwille van die naam van die Here.

Die kruis opneem beteken dus om soos wat Jesus gedoen het, onverskrokke, hoewel Hy geweet het dit bring veragting, hoon, laster, valse oordeel en 'n kruispaal buite die stadspoort, vir die saak van die waarheid, vir die eer van die Vader te getuig. Is ons daartoe bereid? Elkeen wat sy lewe wil red sal dit verloor.

Elkeen wat so voor die wêreld en deur die wêreld wil beweeg dat hy die smaad van die „Christen wees” misloop — hy sal wel die vrede van hierdie wêreld geniet maar sy lewe — die ware lewe, die lewe in Christus nie smaak nie.

Daarom moet ons as Christene helaas in hierdie wêreld hoekig en bonkig wees. Ons sal teen so baie moet stamp en ongelukkig nie rond en glad durf deurglip nie. Nee ons sal moet vashaak, ons sal moet stamp en gestamp word maar goddank so sal ons dan getuies vir Christus wees — sal ons kruisdraers en inderdaad Christene wees.

15 Januarie.

Lees Luk. 9:28-36.

Teks: Luk. 9:35.

LUISTER NA HOM.

Ongeveer agt dae nadat Petrus bely het dat Jesus die Christus, die Seun van die lewende God is en die dissipels onderrig is oor wat dit beteken om kruisdraers in hierdie wêreld te wees, gaan Jesus met van sy dissipels na die berg om te aanbid.

Die Here Jesus het Homself as die Christus van God geleidelik aan sy dissipels bekend gestel. Geleidelik is hulle deur prediking, tekens en wonders, sy grootheid, sy mag en sy majesteit getoon. Nou egter het die tyd ryp geword dat Hy hulle nog verder sal neem. Hy sal hulle nou ook inderdaad sy heerlikheid laat sien. Hy sal voor hulle verskyn in sy blinkende goddelike majesteit en heerlikheid.

Petrus en die saam met hom word egter deur die slaap oorweldig en as hulle wakker skrik sien hulle drie manne. Dadelik is die ou voortvarende Petrus weer by. Meester dit is goed dat ons hier is. Ons kan hutte maak. Dadelik wil Petrus dien — bereid om tot die arbeid toe te tree maar op sy wyse en sonder om eers te vra of sy arbeid sin en betekenis sou hê.

Die taak van die ander twee manne naamlik Moses en Elia was afgemaak en 'n wolk verskyn en hulle word in die wolk opgeneem. Vanuit die wolk klink nou die stem van God en soos by Jesus se doop word Jesus andermaal aangedui as die Seun van God — Petrus jou belydenis was reg. Hy is die Seun van die lewende God en andermaal hier vlak voor sy lyde — hier waar sy plaasbekledende lyde 'n aanvang sal neem het Hy sy keuse om daardie weg te voltooi herbevestig. Daarom klink die stem van die Vader goedkeurend: „Dit is my geliefde Seun — Luister na Hom.“

Luister na Hom!

Neem Hom gelowig aan as die ewige, uitverkore, enige Seun van God! Gehoorsaam Hom in alles wat Hy jou sal opdra. Laat Hy u Leerreester, u Leidsman wees. Hou jou by sy woord, buig jou voor sy woord, verlaat jou op sy woord en wees daarvan verseker jy sal lewe deur sy woord.

Luister na Hom!

Petrus en sy makkers het aanskou — salig is hulle wat nie gesien het nie en tog geglo het. Ons het die woord — Laat ons luister na Hom!

16 Januarie.

Lees Luk. 9:51-56.

Teks: Luk. 9:56.

GEKOM OM TE RED.

Die evangelis Lukas het tot hoofstuk 9:50 die Here Jesus aan die leser voorgelê in sy grootheid as Messias en besonder klem laat val op sy prediking en heilswonders totdat Petrus Hom bely as die Seun van die lewende God en as sodanig aanskou op die berg van verheerliking.

Hier vanaf hoofstuk 9:51 e.v. begin die einde van die Here se omwandeling in sig kom. Duidelik wil Lukas nou die anderkant onder die oë van die leser bring naamlik dat Jesus algaande meer en meer verwerp en verlaat moet word.

Die gelese gedeelte van Lukas spreek van sy reis na Jerusalem. Of dit sy laaste reis was is moeilik te bepaal maar tog sou dit wees in die laaste ses maande van sy verblyf op aarde — ja die dae van sy opneming het nader gekom — kruis, graf opstanding en hemelvaart is voor die deur.

Nou wil Jesus, hoewel daar 'n ander weg is, juis deur Samaria reis. Hy stuur vooruit om soos ons sou sê huisvesting te bespreek — slegs huisvesting vir sy deurreis. Van weë die konflikt tussen Jode en Samaritane weier laasgenoemde aan Hom verblyf — ondanks die prys — hulle dink nie eens aan die heil en goed wat dit vir hulle kon meebring nie.

Jakobus en Johannes is dadelik ontstoke — hulle sal vuur uit die hemel bestel. Maar Jesus wys hulle af: Hulle oordeel is verkeerd, is vleeslik. Hy, Jesus, het nie gekom om te verderf nie maar om te red. Het hulle dan nou na al die leringe nog nie begryp dat hulle dissipels is van een wat nie gekom het om oordele met vuur te voltrek nie. Hy het nie gekom om te verderf nie. Hy het gekom om te red.

Hoe moeilik gaan dit nie wees om dit aan die apostels tuis te bring dat die redding juis op die weg van verwerping lê. Dat Hy gekom het om verwerp te word sodat Hy juis diegene wat Hom verwerp het kan red.

Is u nie ook dankbaar dat die Here nie vuur uit die hemel wil stuur oor elkeen wat by welke geleentheid ookal hom huisvesting weier nie? Wie van ons sou dan kon bestaan?

Godtdank Hy het gekom om te red ook die wat hulleself nie in staat was om Hom te ontvang nie.

17 Januarie.

Lees Luk. 10:25-37.

Teks: Luk. 10:37.

NAASTELIEFDE SO NOODSAAKLIK.

Op die weg van vernedering word Jesus dikwels aangedurf deur Fariseërs en wetgeleerdes. Hulle wil graag die Jesus uitlok tot konflik. So ook die wetgeleerde van Luk. 10:25. In sy oë is hy regverdig. Hy wil dat Jesus die teendeel beweer, sodat hy in 'n twis kan verval. Op die vraag van Jesus na die inhoud van die wet gee hy ook die inhoud juis weer maar dan is daar tog vir hom 'n probleem. Klaar sy gewete hom aan oor die naasteliefde?

Hy wil dan sy gewete stil met 'n verontskuldiging dat die naaste nie so maklik omskryf kan word nie. Vir hom was sy naaste alleen 'n jood en dan nog meer presies 'n Fariseër. Teenoor niemand anders het hy enige plig van naasteliefde nie. In hierdie valse selftevredeheid kan Jesus hom nie laat nie. Jesus spreek 'n gelykenis uit. 'n Man, waarskynlik 'n Jood, word tussen Jerusalem en Jerigo, 'n betreklike eensame pad, deur rowers oorval, beroof, „en hulle laat hom halfdood lê.”

'n Priester en leviet, beide Jode, gaan verby. Hulle sien die gewonde en gaan aan die anderkant verby. Hierdie mense sou tog volgens joodse opvatting naaste wees. Hulle gaan verby. 'n Samaritaan egter, hy haat die Jood en word deur die Jode gehaat, hy ontferm hom, hy sersorg die gewonde.

Wie is nou sy naaste vra Jesus aan die selftevrede wetgeleerde en hy moet antwoord — die laaste — die Samaritaan. En dan die opdrag — Gaan en doen jy net so! Kan u u voorstel hoe die selfvoldane wetgeleerde skielik voor daardie vriendelike teregwyysing moes inmekaar krimp en bedroë weggaan.

Wie is u en my naaste? Ons mede-afrikaner, ons mede-geloofsge-note? Is ons nie dalk ook baie tevrede dat ons ons plig volbring terwyl ons maar met 'n sydelingse blik by die arme en ellendige verbygaan nie!

Die arme en ellendige — nie net die verflenterde langs die straat maar meer dikwels daardie wetgeleerde jongman en jongdame wat geestelik sterwend is omdat hulle nie deel aan die evangelie van vrede nie. Het u gemerk dat die verwonde nie aangedui word as naaste nie maar die verbyganger. „Ek” — u en ek moet naaste wees en teenoor hulle op ons pad die naasteliefde bewys nie om gered te word nie maar omdat ons gered is en 'n dankbaarheidstaak in hierdie wêreld het..

18 Januarie.

Lees Luk. 10:38-42.

Teks: Luk 10:41-42.

EEN DING IS NODIG.

Ons weet dat Jesus tydens sy laaste week op aarde saans na Bethanië gegaan het. Hierdie gebeure vir ons beskrywe sou nie tot die gebeure van die laaste week gereken word nie maar staan tog in die teken van die naderende einde. Soos dikwels op sy reise van en na Jerusalem gaan Jesus by sy vriende Martha, Maria en hulle broer Lazarus aan.

Martha is die sorgsame. Sy is die ene bedrywigheid. Hulle vriend Jesus en saam met hom sy dissipels en volgelingen het by hulle aangedoen en hulle moet goed ontvang word — vir 'n hele getal mense moet etes berei word. Kan sy dan nie bietjie hulp kry nie. Waarom moet Maria nou daar sit en geniet van die gesprek — of beter die leringe van Jesus. Was Maria dan soveel gelowiger as Martha? Was Martha dan soveel meer deugsaam as Maria?

Nee dit gaan om waardebepaling! Vir Martha kry die huislike pligte voorrang. Sy sal ook na Jesus wil luister maar eers as die werk afgemaak is. As sy nog kan tyd inruim. Eers werk en die daaglikse taak en dan Jesus se Woord.

Nee sê Jesus „Een ding is nodig”.

Klink daarin nie vir u die woorde van die bergpredikasie Matth. 6:31-33 nie? Lees dit maar gerus weer 'n keer.

Een ding is nodig — die koninkryk van God. Ons, die Marthas — maak ons oor baie dinge besorg en is oor baie verontrus maar die „Een ding” word as sekondêr — as van minder belang beskou.

Eers my dagtaak, eers geld insamel, eers ryk word, eers my motor herstel, eers my tuin mooi maak, eers nuwe meubels, dan die kerk — eers alles doen en as daar nog tyd en geld oor is, so 'n bietjie vir die Here.

Eers daardie Sondagmaal — die maal moet tog voorgang kry, ek kan nie vanoggend na Jesus se Woord gaan luister nie. Ek kry vanmiddag kuiergaste en ek moet gereed maak — ek kan nie vanoggend na sy Woord nie.

Martha's van vandag — het u mooi gehoor? Een ding is nodig — Die Woord —

Soek eers die koninkryk van God.

19 Januarie.

Lees Luk. 11:1-13.

Teks: Luk. 11:13.

GOD SKENK SY GEES.

By die „Onse Vader”-gebed leer Jesus die dissipels dat God gee, veel meer as enige mens. 'n Aardse vader gee regsinlik dit wat sy kind nodig het en van hom vra. Veel meer gee God aan die wat hom bid. Hy gee aan hulle die Heilige Gees. Spesifiek die Heilige Gees omdat Hy die grootste gawe is, ver bo spys en drank. Ontvang die gelowige die.

Gees van aanneming tot kinders, deur Wie ons roep: Abba, dit is Vader! Want almal wat deur die Gees van God gelei word, is kinders van God. Die Gees kom hulle swakhede te hulp en tree self met onuitspreeklike sugtinge vir hulle in by die Vader. Want Hy wat die harte deursoek, weet wat die bedoeling van die Gees is, omdat Hy ooreenkomstig die wil God vir die heiliges intree. En ons weet dat vir hulle wie God lief het, alles ten goede meewerk, vir hulle wat na sy voorneme geroep is. (Romeine 8:26, 27, 28). Skenk God aan ons sy Gees. Hy wat in Jesus Christus ons tot kinders van God maak, vir wie God alles ten goede wil laat meewerk. God in drieënigheid omvou ons met ons hele lewe, in sy genade en barmhartigheid, dag vir dag, oomblik- vir oomblik.

20 Januarie.

Lees Luk. 11:14-28.

Teks: Luk 11:28.

DIE KONINKRYK VAN GOD.

Wanneer Jesus die duivel wat stom is uitdryf, maak Hy dit baie duidelik dat Hy dit doen deur die vinger van God. Hy is nie besig om saam met die duiwels te werk nie, maar teen hulle. Deur dit wat Hy doen oorwin Hy die ryk van Beëlsebul, die duivel. In die ondergang van die duiwelryk is die oorwinning van die Godryk geleë. Die koninkryk van God het in Jesus Christus waarlik by die mens gekom. In die mens se lewe ingekom, wat net maar wil agslaan op wat Jesus sê en wat Hy doen, Hom maar net wil glo. Salig, sê Hy, is hulle wat die woord van God hoor en dit bewaar. Want dit is ook hulle wat aan hierdie koninkryk behoort wat Hy gebring het. Glad nie dié wat Jesus se werk as duiwelswerk bestempel nie. Ook nie dié wat van Hom 'n teken vra nie. Selfs nie dié wat net sy moeder vereer behoort aan die Godsyk nie. Maar dié wat die woord van God hoor, dit ge-hoor-saam, dit in hulle harte bewaar, hulle is met Christus, deel met Hom in die koninkryk van God. En hulle kan sê dat hulle meer as oorwinnaars is in Christus Jesus. Oorwinnaars oor Satan en die ryk van Beëlsebul. Triomfantelik in die wapenrusting van God, waarvan ons in Efesiërs 6 lees. Mense met die swaard van die Gees in die hand — dit is die Woord van God.

21 Januarie.

Lees Luk. 11:37-55.

Teks: Luk. 11:42.

WEE JULLE.

Daar is drie dinge waarvan Jesus die Fariseërs beskuldig: huigelary, eersugtigheid en skadelike invloed wat hulle deur hulle skyn vroomheid op die volk uitoefen. Ook die skrifgeleerdes is skuldig aan lippediens, onverdraagsame fanatisme en verderflike invloed op die volk. Het ons by hierdie twee groepe te doen met 'n soort godsdiens waar dit alleen maar gaan oor die mens, oor sy vermoëns om voorskrifte en stipulasies haarfyn na te kom. 'n Godsdiens dus van selfverdienste tot in die fynste. En oor hierdie saak klink die herhaaldelike „wee julle” van Christus. Teenoor die „salig” oor hulle wat die woord van God hoor en dit bewaar, staan die „wee” oor hulle wat alleen maar hulle eie woord wil hoor en dit doen. Ook in Openbaring 9 en verder weerklink die wee! oor hulle wat nie aan God behoort nie, die seël van God nie op hulle voorhoofde het nie. Daar is dus twee montlikhede vir ons: die Woord van God of die woord van die mense. Die mensewoord sê „ek”, ek die vrome godsalige mens. Die Woord van God sê: nie ek nie, Here, maar U naam sy prys. En oor die eerste, die mensewoord, sê Jesus: wee! Oor die Woord van God, oor die wat dit hoor en bewaar sê Christus: Welgeluksalig, want aan hulle behoort die koninkryk van die hemele.

RYKDOM

Rykdom is op sigself seker nie te veroordeel nie. Meer as dikwels loop rykdom, hebsug en begeerte egter hand aan hand. Daar is altyd die begeerte na meer besit en groter rykdom. En die een wat alles meer laat word is niemand anders as ekself nie, **ék** met my bekwaamheid en talente en vermoëns. Dan begin ons soos die man in hierdie gelykenis te praat: Wat sal ek doen? . . . dit sal ek doen . . . ek sal . . . en ek sal vir my siel sê: „Siel, jy het baie goed wat weggesit is vir baie jare, neem rus, eet, drink, wees vrolik“. Daarom sê Paulus aan Timotheus: „Maar die godsaligheid saam met vergenoegdheid is 'n groot wins. Want ons het niks in die wêreld ingebring nie, dit is duidelik dat ons ook niks daaruit kan wegdra nie. Maar as ons voedsel en kleres het, moet ons daarmee vergenoeg wees. Maar die wat ryk wil word, val in versoeking en strikke en baie dwase en skadelike begeerlikhede wat die mense laat wegsink in verderf en ondergang“ (1 Tim. 6:6-9) Eerder is ons rykdom in God geleë: wie God se Gees ontvang het en deur Hom God aanroep as Vader in en deur die Verlosser Christus Jesus, aan hom behoort die koninkryk van die hemele, hy het 'n skat in die hemele, aarde hy is ook welgeluksalig. Hy is gelukkig met dit wat hy hier op aarde het, of dit min is of baie. Want dit is alles die gawes wat God hom toebedeel het. Soveel as wat die Vader is die hemele weet dat hy nodig het, en hy is daarmee tevrede.

MARANATA.

Hulle wat die Gees van God ontvang, die Woord van God gehoor saam en in hulle hart bewaar, wat welgeluksalig genoem word omdat die koninkryk van die hemele aan hulle behoort, wat ook tevrede en gelukkig is met die wyse waarop die hemelse Vader hulle lewe beskik, is vervolgens ook besondere verantwoordelike mense. Die feit dat hulle hul nie kwel oor die aardse sorge nie, maak van die Christene nog geen onverantwoordelike mense nie. Intendeel, bevry van die sorge van die rykdom en die tydelike aardse, is hulle nou in nog groter mate toegewy aan die diens van hulle hemelse Here, is daar vir hulle nou veel minder belemmering om die wil van hulle hemelse Vader te soek. Daarom het die christengelowige eintlik 'n veel groter dienskneg verantwoordelikheid teenoor God as die ongelowige. En wat die saak nog ernstiger maak, is die feit dat die Heer van die koninkryk enige oomblik kan terugkeer om te oordeel oor die lewende en die dode. Hy kan kom op 'n uur of tydstip dat niemand Hom verwag nie. Daarom vereis God van die christengelowiges dat hulle onverdrote en sonder onderbreking besig sal wees in die sake van hulle Heer. Hulle moet immer arbeid saam wees in die Gees, die Woord, die geloof. Want gelukkig, welgeluksalig is daardie dienskneg vir wie sy heer, wanneer hy kom, só besig sal vind.

ANDERJAAR.

Wanneer die eenaar van die wingerd die vrugtelose boom nog 'n jaar tyd gee om vrug te dra, is dit grasietyd, genadetyd. Vergunnings-tyd waarin die tuinier nog om hom kan spit en mis kan gee. Wanneer Jesus Christus nie dadelik weer na die aarde kom nie, het ons eintlik te doen met grasietyd, genadetyd. Vergunningstyd waarin die nasies en volkere, ja, spesifiek ook Israel hulle tot God kan bekeer en in Jesus Christus begin glo as die enigste naam onder die hemel waardeur ons gered kan word. Maar is dit ook vir ons, die christengelowiges, genadetyd hierdie? Tyd waarin Christus Jesus aan die regterhand van sy Vader vir ons voorbidding doen by die Vader en sy gemeente hier op aarde van daar regeer. Tyd waarin die Heilige Gees ons swakhede te hulp kom en self met onuitspreeklike sugtinge vir ons intree by die Vader. Maar weldra sal ook hierdie tyd verby wees. Dan sal die swart en die wit ontwar word, die skape en die bokke geskei, die kaf van die koring. Vir die kinders van die lig tot die vreugde, vir die kinders van die duisternis tot geweene en gekners van die tande. Daarom: die nag het ver gevorder en dit is amper dag. Laat ons dan die werke van die duisternis aflê en die wapens van die lig aangord." (Rom. 13:12) En: wie sy broeder liefhet, bly in die lig, en in hom is geen oorsaak van struikeling nie" (1 Johannes 2:10).

DIE DEUR.

Die finaliteit van Christus se wederkoms word sterk beklemtoon deur sy oproep: „stry hard om in te gaan deur die nou poort". Wanneer Jesus Christus weer kom, kom die koninkryk van die hemele in sy volheid. Dan word die deur toegemaak en kan niemand meer binnekom nie. Dan is die genadetyd verby. Dan staan die een groep binne in die lig by hulle hemelse Vader, in sy woning met die baie blyplek, en dan staan die ander groep buitekant die deur, in die duisternis. Dan roep en dan skreeu hulle tevergeefs: „Here, Here". Maar nou op hierdie oomblik terwyl Jesus nog nie gekom het nie, staan die deur nog oop, is die poort nog nie gesluit nie. Nou is daar nog toegang vir die wat wil glo, hulle wat wil afsien van hulle eie kragte en pogings en al hulle hoop en verwagting op God wil stel. Want dit is Christus wat gesê het: „Ek is die deur van die skape (Joh. 10:7). En: Ek is die weg en die waarheid en die lewe; niemand kom na die Vader behalwe deur My nie" (Joh. 14:6). Jesus Christus is daardie deur, daardie poort wat oopstaan waardeur ons tot die Vader kan gaan. Maar dit is 'n nou poort. Slegs wie glo, kan deurgaen. Ons is derhalwe weer terug by ons swakhede, ons afhanklikheid van en ons gebed tot God. En God gee aan ons sy Heilige Gees, dié Gees wat ons in alle waarheid lei. Dit is ons vreugde en ons troos dat God aan ons die deur geskenk het waardeur ons kan ingaan in die heerlikheid wat Hy ons s'n gemaak het. Meer nog, Hy wil ons ook lei op sy pad — die regte pad — die pad van sy Woord.

26 Januarie.

Lees Luk. 14:1-6.

Teks: Luk. 14:1b.

GENESING ONDANKS TEENSTAND.

Dis nogal opvallend om te sien hoe party mense na Jesus en sy kerk kyk. Lukas het dit ook raakgesien — hoe daar baie mense is wat net-met bese bedoele en met 'n verkeerde gesindheid na Jesus kyk.

Geen kans het hulle verby laat gaan nie, nee, hulle wou elke geleentheid aangryp om Jesus se toets met alle wette en sermonies.

As Hy aan hulle die vraag stel, wat Hom te doen staan, dan is daar 'n ongemaklike stilte en sy kritici is in 'n verleentheid.

Dan gaan Hy voort en genees die man; want „ . . . die Seun van die mens is Here óók van die sabbat” (Luk. 6:5 e.a.).

Jesus stel dit baie duidelik dat wanneer daar 'n noodtoestand is, dan sal mens selfs 'n dier te hulp snel, — hoeveel te meer nie óns medemens nie?

Paulus het dit eenmaal pragtig gestel: „Die een ag die een dag bo die ander, die ander ag al die dae gelyk. Laat elkeen in sy eie geemoed ten volle oortuig wees.” (Rom. 14:5);

Dit sal dus nie help om die os of die esel in die put te stamp en dan ewe skouerophalend voor te gee dat dit 'n noodtoestand is nie — nee, ons moet ten volle oortuig wees dat ons dié dag geheilig het.

Geheilig?, ja-dat-ons dit afgesonder het van ons daaglikse gewoel en gewerskaf om dit aan die Here toe te wy, om ons geloof te versterk en om aan Hom toe te bring die lof, die dank en aanbidding van ons harte, dat Hy op dié dag opgestaan het om die sonde en dood eens en vir altyd te oorwin — die sonde wat die oorsaak is van al ons lyding en honger en kommer.

Daarop kan ons dankbaar sing:

„Gedenk met vreugd die grote dag,
Van sege oor die dood se mag
Ons vier tot sy gedagtenis
Ons Heiland se verrysenis.”
(Ges. 133:1).

27 Januarie.

Lees Luk. 14:7-14.

Teks: Luk. 14:11.

WAAR SIT ONS — HOE BID ONS?

Die ou Spreukedigter het eenmaal gesê — „Dit is beter dat dit vir jou gesê word: Kom op hierheen!” (Spr. 25:7). Tog het hierdie gesindheid by die Fariseërs nie inslag gevind nie. Daar's goeie rede waarom so 'n teregwyding op dowe ore sou val. 'n Mens vind dit gewoonlik by mense wat die reëls en regulasies en wette net navolg soos wat hulle dit geïnterpreteer het en wat nie bereid is om hulle te buig voor die gesag wat met wetgewing gepaard gaan nie.

En baie maal is hierdie mense maar al te gou om self in die regterstoel te gaan sit om andere te oordeel.

Jesus leer hier aan sy gehoor dat daar maar net een Gasheer kan wees en dat Hy na eie goeie dunksal handel.

Hy oordeel en keur altyd regverdig, en sy plasing van elkeen van ons geskied nie volgens ons selfaanmatigende opinie van onself nie, maar volgens die wil van God. So ook ons gebedslewe. Dit is 'n

verkeerde beskouing wat baie mense het om te dink dat God moet verander na ons bede en goeddunke. Hy is onveranderlik en altyd regverdig. Wat moet verander — ook in ons gebede waar ons tot Hom nader — is elkeen van ons.

Laat ons dan maar liefwer ophou met ons oorskating van ons eie vermoëns en talente — dit sal ons van veel verleentheid spaar — en laat ons ons voeg by die nederiges dan sal Hy ons verhoog op die regte tyd. (1 Petr. 5:6)

So ook ons gebede: slegs die mens wat selfverloënnend en offerbereid na Jesus kom, sal aangehoor word. Slegs as ons kan bid: — „Nogtans nie my wil nie maar laat U wil altyd geskied.”

28 Januarie.

Lees Luk. 14: 15-24.

Teks: Luk. 14:18a.

’N BELANRIKE UITNODIGING.

As ’n mens hierdie stukkie lees, dan kom die woord van Christus telkens weer op: „Baie is geroep, maar min uitverkies” (Matt. 20:16).

Dit is eintlik ’n verhaal wat maak dat mens die Gasheer bejammer dat niemand sy goedbedoelde uitnodiging aanvaar nie.

Elkeen het darem ’n verskoning — maar uit die verskoning blyk een ding duidelik: hulle eie persoonlike belange is vir hulle baie belangriker as enigiets of enig iemand anders.

So beleef die kerk dit ook baie maal. Telkemale gaan die uitnodiging uit dat die gemeente moet kom aansit aan die tafel van die Here. Ander keer weer is die uitnodiging om rondom die verkondiging van Gods Woord te vergader. Maar nee, die mense is só besig, só bedrywig, ja, só belangrik dat hulle ewe beleefd maar sê: „Ek vra u verskoon my tog”. Darem jammer, baie jammer. Nie vir die Gasheer nie. Nee, sy uitnodiging staan en daar sal wel mense wees wat graag wil kom. Maar jammer vir die mense wat meen dat hulle sonder die guns en genade van die Hemelse Gasheer kan klaarkom.

Vanuit die Woord verneem ons alte duidelik. „Soek eers die koninkryk van God en sy geregtigheid, en al hierdie dinge sal vir julle bygevoeg word” (Matt. 6:33). Dit help nie om dit te gaan soek waar dit nie te vinde is nie.

Dit sal ook nie help om met allerlei slimpraatjies ons te verontskuldig nie.

Nee, laat ons, as lidmate van sy gemeentes, as sy bruid, ons gereedmaak om dankbaar die uitnodiging te aanvaar na die bruilof van die Lam wat vir ons berei word. Laat ons antwoord „ja” wees!

29 Januarie.

Lees Luk. 14:25-35.

Teks: Luk. 14:28.

EERS DIE KOSTE BEREKEN.

In die moderne tyd waarin ons lewe, het een ding baie duidelik geword. As mense gelukkig en voorspoedig wil leef, moet dit gepaard gaan met goeie beplanning en deeglike besinning. Die spreekwoord sê ook: „Besin voordat jy begin.”

Wanneer ’n mens welgeluksalig wil lewe, wanneer ’n mens jou hele lewe wil inrig volgens Gods Woord, dan kry ’n mens egter ’n wrede ontugtering. Jesus Christus eis ons onvoorwaardelik in selflose liefde op. En wanneer ek Hom wil volg, moet ek ’n baie deeglike besinning

doen, sodat my keuse 'n onvoorwaardelike lojaliteit aan Hom sal wees, 'n gewillige onderwerping wat opreg kan vra: „Here, wat wil U hê moet ek doen?”

Nou wil Jesus in hierdie gedeelte nie hê dat ons ons dierbares werklik moet haat nie, maar ons moet alles in ons vermoë doen om hulle ook tot die Here te bekeer — elke dag weer. En as hulle dan nie wil buig nie, as hulle volhard in hul ongeloof, laat hulle dan wees soos die heiden en die tollenaar. (Matt. 18:17).

Het Jesus dan nie self gesê dat daar van nou af vyf in een huis verdeeld sal wees nie? (Luk. 12:5-12). Ja, waarlik, ons moet erken. Hierdie woord is vir ons hard; ons sal uit onself nooit in staat wees om so te volhard in die geloof nie.

As ons by ons besinning en berekening dit in gedagte hou, dan het ons al ver gevorder. Dan sal ons ook vredesvoorwaardes vra. Daarvoor het Jesus juis die hemele geskeur en onder ons kom woon; daarvoor het Hy juis Homself volkome oorgegee.

Dan kon ons ook van harte sing:

„Eer aan God in die hoogste hemele en vrede op aarde in die mense n' welbehag.”

Dan sal ons in vrede kan leef met Hom. Dan sal ons in vrede kan leef met ons besittings, en met ons dierbares — maar in sonderheid met die huisgenote van die geloof (Gal. 6:10).

Was dit dan nie Jesus self wat belowe het nie: „Vrede laat Ek julle na, my vrede gee Ek aan julle”? (Joh. 14:27)

U mag Hom nooit buite rekening laat wanneer u met u besinning begin nie.

30 Januarie.

Lees Luk. 15:1-10.

Teks: Luk. 15:2.

NIEMAND MAG VERLORE GAAN NIE.

As 'n mens hierdie gedeelte lees, is jy geneig om sommer dadelik saam met Jakobus te vra: „Maar jy, wie is jy wat 'n ander oordeel? (4:12).

So baie van ons is ook alte genieg om te handel soos die skrifgeleerdes van daardie tyd. Só tevrede met hulleself in hulle eie ou klein hoekie, dat hulle hul nooit sal verwerdig om met sondaars te eet of te gesels nie.

Jesus leer heeltemal iets anders: Dit is juis ons roeping en taak om die wêreld in te gaan en met woord en daad die blye boodskape te verkondig.

Ons selftevredeheid en eiegeregtigheid is betekenisloos in soverre dit die „afgedwaaldes” betref — nee, ons moet uit — al gaan dit gepaard met opoffering en lyding. Hy het sekerlik ook gedink aan sy lyding, wat 'n lyding tot die dood aan die kruis sow wees — maar nogtans nie te veel om hulle te vind wat verlore was nie.

En as ons uit ons pad gaan om andere weer na die goeie Herder te lei, mag dit nie met 'n meerderwaardige hooghartigheid gebeur nie, nee, ons probeer maar net die weg aanwys. Ons gaan staan langs die soekende in sy soektog. Ons getuig dat ons self ook verlore is wat net deur die genade van Christus die lewe ontvang.

Daar is so baie mense onder ons wat afgedwaal het — by wie daar 'n behoefte is om terug te keer na die kerk — al erken hulle dit nie. 'n Vriendelike woord, gedryf deur die nood van ons oortuiging kan baie van hulle weer na die lig lei. Miskien is daar selfs in ons eie huise sulke mense wat op ons hulp en bystand aangewys is — wie weet?

Miskien is daar ook in ons eie lewens die penning wat verlore geraak het — of liever die talente wat ons of verwaarloos het óf onverskillig misbruik het.

Mag die Here gee dat ons tog nie alte maklik gaan sit in 'n valse gerustheid asof daar niks en niemand aan ons ontbreek nie.

31 Januarie.

Lees Luk. 15:11-21.

Teks: Luk. 15:20.

HUIS TOE

Die ou Spreukdigter het eenmaal terge gesê: „Wie die wet bewaar, is 'n verstandige seun; maar hy wat met deurbringers omgaan, steek sy vader in die skande. (Spr. 28:7).

Die laaste was ongetwyfeld waar van die „verlore seun“. Met sy erfposie in die sak het hy na 'n verland gegaan — ver buite die bereik van sy vader om vry en ongebonde te maak soos hy lus het.

Baie mense het ook al hierdie ou paadjie geloop. In die „ver land“ van sonde, waar die afgedwaalde mens „ware“ geluk en vryheid wou gaan geniet, vervul hy vroeër of later in die wreedste vorme van gebondenheid en geestelike uithongering. Hy moet gewoonlik wreed ontugter word, want al die mooiweersvriende en deurbringers het niks om terug te gee nie, en hy word arm en uitgehonger agtergelaat.

Baie mense het al sulke „kanse“ gewaag, en meen dat die uiteinde ook so goed sou verloop soos dié van die verlore seun — en baie maal was die ergste van alles dit: dat hulle nie 'n tweede kans gekry het nie.

Maar tog; hierdie seun het werklik berou gekry. Hy het sy diepe skuld erken en teruggegaan om 'n onvoorwaardelike skuldbelydenis te doen.

En die wonderlike gebeur: hoeveel die Vader se droefheid oor die seun groot en diep was, het hy tog aangehou om te waak en te wag dat die seun weer terugkom. Die oomblik van ontmoeting word eintlik aangrypend beskrywe en mens kan jousef die vreugde en blydschap voorstel wat in die opregte vaderhart gebruik het.

So onverklaarbaar, wonderlik — en nog meer — is die liefde van God. Hy sal nooit laat vaar die werke wat sy hande begin het om aan ons te doen nie.

Uit hierdie hele hoofstuk kan ons gerus dit leer:

As die Here ons Herder is, sal niks ons ontbreek nie — maar daarby moet van ons ook die blye getuienis uitgaan: „Net goedheid en guns sal my volg al die dae van my lewe; en ek sal in die huis van die Here bly in lengte van dae“ (Ps. 23:6).

1 Februarie.

Lees Luk. 15:22-32.

Teks: Luk. 15:31.

ANTIKLIMAKS.

'n Predikant het onlangs vertel van die eindelose geduld en moeite wat hy gehad het om 'n paar jong seuns, wat 'n ietwat losbandige lewe gelei het, weer by die kerk te kry.

Uiteindelik het hulle ingestem om te gaan, maar gewaarsku dat hulle nog nie in staat is om 'n „sondagsuitrusting“ aan te skaf nie.

Groot was die predikant se blydschap toe hy die volgende Sondag sien hoe hulle skâam-skaam die kerk nader. Die erediens vlot nie. „Want sê hy, „daardie jongmense is by die kerk uitgefluister en uitgekryk.”

So was dit ook met die ouer, getrouer seun gesteld van wie ons gewoonlik nie so veel kennis neem nie. In plaas van vreugde en blydschap, het hy hom bloedig vererg — en net soos die Fariseërs heeltemal die verkeerde gesindheid geopenbaar. Met sy „Ek dien u al so baie jare”, en „Ek het nooit u gebod oortree nie. . .” verklap die seun eintlik. Daar was nie n’ spontane en liefdevolle kindschapsverhouding nie.

Dit gaan by die vader nie om die kind se verdienste of selfverheffing nie; maar om sy blydschap oor die ware berou en innerlike verandering wat hy by sy kind opmerk.

Die optrede van God teenoor mense word daarom nie bepaal deur ons sogenaamde verdienstelike werke soos ’n slaafse wetsbetragting en naywerige nakoming van uiterlike norme nie. Alles word bepaal deur sy liefde en genade teenoor elkeen wat hom in opregte berou tot God bekeer, en so in ’n opregte en kinderlike geloofsgemeenskap met Hom kom.

Ons mag nooit ’n struikelblok in die weg lê van hulle wat hulself tot God wil bekeer nie — ons moet hulle eerder daartoe help.

2 Februarie.

Lees Luk. 16:1-8.

Teks: Luk. 16:8.

GELOWIGES MOET VERSTANDIG OPTREE.

Die gelykenis van die onregverdige bestuurder is een van die moeilike Bybelgedeeltes. Daar is verskillende verklarings in verband met die identifisering van die onregverdige bestuurder, byvoorbeeld: Pilatus, die Fariseërs, ensovoorts . . . Die gelykenis is ’n verkondiging. Daarom gaan dit na elke gelowige.

In al die verkondiginge deur gelykenisse is daar één punt van vergelyking. Die vergelykingspunt kry ons in vers 8. Jesus sê daar, dat „die kinders van hierdie wêreld verstandiger teenoor hulle geslag is as die kinders van die lig.” Die heer van die onregverdige bestuurder prys hom, nie omdat hy so onregverdig was nie, maar omdat hy so verstandig, beplannend gesorg het dat hy van gewisse ondergang gered word. Afsetting met die gevolg dat hy harde arbeid sal moet verrig, of so nie bedel vir ’n bestaan, is sy lot. Sy heer het hom dan ook ingeroep om verslag te doen. Van sy gedelegeerde mag as bestuurder, het hy toe slim gebruik gemaak. Hy kon volgens die gebruikelike aanstellingsvoorwaardes self beslis oor huur- en paggelde wat betaal moes word. Dit doen hy toe ook. Hy roep die huurders dadelik op en verminder die bedrae en verpligtinge. Waar die ooreenkoms honderd was, gee hy in die een geval bevel om dit op die wastafeltjie net gou uit te vee en vyftig te skryf. In ’n ander geval moes die honderd vervang word deur tagtig.

Die resultaat was eerstens dat die swaar belaste huurders goeddesind teenoor hom gestem is. Hy kon in die toekoms reken op hulle hulp as hy in nood is. Tweedens het dit in die verslag aan die heer ’n baie kleiner verlies getoon. Die indruk by die heer was dan soveel gunstiger, sodat die heer wat van die dinge te hore gekom het, die

onregverdige bestuurder moes prys oor die skitterende plan wat bedink is en die voorsorg wat hy getref het vir sy eie toekoms. So sê Jesus moet die gelowiges verstandig wees en nie hul toekoms, wanneer hierdie aardse lewe verby sal wees, uit die oog verloor nie. Hier moet ons selfs deur die onregverdige Mammon vir ons vriende maak. Dit beteken ons moet ons aardse besittings nie selfsugtig nie, maar verstandig gebruik in diens van ons medemens wat in nood verkeer. Dan sal hulle, as ons sterwe, ons in die ewige tente (die hemel) ontvang, net soos die onregverdige bestuurder op die aarde deur dié met wie hy vriende gemaak het, ontvang is.

3 Februarie.

Lees Luk. 16:9-13.

Teks: Luk. 16:10.

GETROU IN DIE MINSTE: DIT IS IN DIE AARDSE DINGE.

Nadat Jesus die punt van vergelyking in die gelykenis van die onregverdige bestuurder as waarskuwing aan ons verkondig het, het Hy verder gepraat oor die regte verhouding van die gelowige tot sy aardse besittings.

Die aardse besittings noem Hy: „die minste”. Hulle waarde is betreklik. Die hemelse dinge noem Jesus: „die grote”. Hulle is onverganklik in waarde.

In vers 9 sê Hy: „Maak vir julle vriende deur die onregverdige Mammon.” By die versameling van aardse besittings en voorregte was die bestuurder onregverdig. So gebeur dit gewoonlik dat daar by die versameling van aardse besittings en voorregte, selfsug en onregverdigheid aan die woord kom. Nooit mag die gelowige vergeet nie, dat ons juis in die dinge wat die minste genoem word, 'n opdrag en verantwoordelikheid van God ontvang het. Ons moet daár getrou wees. Dit beteken ons moet daarmee dien. Daarmee moet ons die uitbreiding van die koninkryk van God help bevorder en ons naasteliefde tot uitdrukking laat kom. Die vrug hiervan sal wees dat ons die weerliefde van ons medemens sal wek en dit sal standhou vir tyd en ewigheid. Hiermee het die onregverdige bestuurder vir homself 'n beskermende posisie verower. Wanneer ons as gelowiges die regte gebruik maak van ons aardse besittings sal God ons eenmaal, wanneer hulle van ons afgesny is, in die grote hemelse dinge as getroues ag. Dan sal ook ons medereisigers vir wie ons deur middel van ons aardse besit gehelp het, ons in die ewige tente ontvang.

Daarom wees getrou in die minste. Ag nie u aardse besit gering nie. Dit is 'n gawe van God, nie om te verkwis nie, maar om met verstand en oorleg te gebruik. Ander se aardse besittings moet ons net so beskou. Die plaas of huis wat ons huur of gebruik, moet nie verniel word nie. Staatseïendom, kerklike eiendom word dikwels aan ons ter beskikking gestel. Wees getrou in daardie minste. Aardse besit moet egter steeds middel bly, dan is ons getrou in daardie minste. Sodra die versameling en vermeerdering van geld en goed, doel in sigself word, is ons ontrou in daardie minste. Want daar is net een waaragtige doel naamlik God. Niemand kan twee here dien nie. Ons kan nie God en ook die Mammon dien nie. Aardse besittings is nie in sigself sonde nie. Dit moet egter steeds kneg bly en nooit ons heer en meester word nie. Bly ons so in die minste getrou, sal ons eenmaal in die hemel ontvang word met dié verwelkoming van God: „Kom, julle geseëndes

van my Vader, beërf die koninkryk wat vir julle berei is van die grondlegging van die wêreld af. Want Ek het honger gehad en julle het My te ete gegee." „Voorwaar Ek sê vir julle, vir sover julle dit gedoen het aan een van die geringstes van hierdie broeders van My, het julle dit aan My gedoen."

4 Februarie.

Lees Luk. 16:14-18.

Teks: Luk. 16:17.

„U WET HET EK LIEF."

In hierdie Skrifgedeelte gaan dit oor Gods koninkryk en die wet van die Here. Koninkryk beteken dat daar regeer word. Sonder wet kan daar nooit sprake wees van: Regeer word nie. Dit sien ons in elke land en selfs in die kerk van Jesus Christus. Aardse en landelike regeerders is volgens die Bybel diensknegte van God. Daarom is die regeerwerkzaamhede alleen dan goed, as dit in oor eenstemming is met die wet van die Here. Afwyking van die weg van die wet van God bring wisselvalligheid, onderdrukking en chaos. Jesus Christus het nie gekom om die wet te ontbind nie, maar te vervul. Hy het die heerskappy van God naby, ja binne-in ons gebring. Hy is die Seun van Gods liefde. Liefde is die vervulling van die wet.

Die Fariseërs het ook die wet met nougesetheid betrag. Almal wat die wet nie onderhou het nie, is verag as sondaars en tollenaars. Jesus het hulle wetsbetragting skerp veroordeel. Die rede was dat die liefde daar ontbreek het. Die Here God ken die harte. Hy sien deur alle uiterlikhede en skyn. Die mense wat slegs dit wat voor oë is, sien het hoë agting vir die Fariseërs gehad. Voor God was hulle wetsbetragting 'n gruwel. Daar was geen liefde, dankbaarheid of barmhartigheid by hulle nie. Die wet van die liefde is die wet van Gods koninkryk. Sy heerskappy is in sy liefde gegrondves. Sy wet is 'n gestalte van sy liefde. Die liefde vergaan nooit nie. Daarom sal geen tittel van Gods wet, wat die openbaring van sy liefde is, ooit verbygaan nie. Dit sal makliker wees „dat die hemel en die aarde verbygaan as dat een tittel van die wet sal val." Die sonde en die haat wat diep in die menslike natuur gewortel is, het besoedeling op ons wetsbetragting gebring. Ons beste werke is soos 'n besoedelde kleed. Die geloof in Jesus Christus en die liefde tot God wat deur die Heilige Gees in ons harte uitgestort word, vorm die enigste suiwer bodem vir 'n dankbare wetsbetragting wat welgevallig is voor God.

„U wet het ek lief."

5 Februarie.

Lees Luk. 16:19-31.

Teks: Luk. 16:31.

„SALIG IS HULLE WAT DIE WOORD VAN GOD HOOR EN BEWAAR."

Hierin lê die redding van die verlore mens, dat hy die Woord van God sal hoor en bewaar. Hy kan dit slegs deur die geloof bewaar. Geloof tot bewaring van Gods Woord, geskied alleen deur die werking van die Heilige Gees. Ons moet bid vir die Heilige Gees, vir sy verligting en leiding. Wie bid sal ontvang.

Hierdie aangewese weg tot redding uit die nood, wil ons as sondige wesens nie gaan nie. Ons verkies ons eie weë daarheen. Rykdom en eer sal ons geluk verskaf. In die gelykenis van die Ryk man en die bedelaar, kry ons onself terug. Langs die weg van selfsug

en hebsug het die ryk man beplan. Dit lyk of hy slaag. Skerp steek sy oorvloed en weelde af teen die bedelaar, wat by sy poort magteloos in siekte en honger lê. In die plek van purper en fyn linne wat daar om die liggaam van die ryk man was, is die kled van die arm Lasarus die aaklige swere. In die plek van die vrolike gaste wat die ryk man elke dag kom eer, is daar vir die ellendige net vuil straathonde wat met skurwe tonge sy swere lek en sy pyn en smart verdiep. Hy is so magteloos dat hy dit nie kan verhoed nie.

Sy naam is egter Lasarus. Dit is die enigste gelykenis waar 'n naam genoem word. Daarom moet die betekenis van die eienaam hier onder die aandag kom. Die naam beteken: die een vir wie God help. Sy hulp is van die Here. Daar is in wese net een werklike hulp. „My hulp is van die Here wat hemel en aarde gemaak het.” God help elkeen wat met sy ganse hart na Hom vra. Die ryk man was volgens sy oortuiging onafhanklik van enig iemand. Sy hulp, geluk, redding ensovoorts is sy rykdom en eer.

Toe kom die dag wat vir elke mens wag. Die bedelaar het gesterf, miskien van uitputting, honger en pyn. Daar was nie eers sprake van 'n begrafnis nie. Maar dan kom iets veel beters oor hom, die engele dra hom weg na die boesem van Abraham. Sy naam is: Die een wie se hulp God is. Dié dag het ook vir die ryk man aangebreek. Hy het 'n begrafnis gekry, wat sou pas hy sy rykdom en invloed. Maar toe hy sy oë in die doderyk ophef, was hy in smart en armoede so ellendig, dat hy moes bedel vir 'n druppeltjie water wat Abraham met Lasarus, van die hemelse feesdis, moes stuur. Toe was hy die bedelaar en Lasarus die ryk man.

As die ryk man in sy smart smee dat Lasarus uit die dood moet gaan na sy vader se huis om sy broers daar te waarsku om tog vroegtydig hul weg te verander en nie dieselfde lot soos hy deelagtig te word nie, kom daar net een antwoord terug: „Hulle het Moses en die profete; laat hulle na dié luister.” Ja, salig is almal wat nederig luister na die Woord van God in die Bybel, en dit dan bewaar, dit wil sê dit in die geloof gehoorsaam. Almal wat dit doen soos dié Lasarus, dié een wie se hulp God is, word gehelp en verlos uit die ewige ellende wat wag vir elkeen wat die Here in hierdie aardse lewe gering ag en vergeet.

6 Februarie.

Lees Luk. 17:1-10.

Teks: Luk. 17:2.

MOET TOG GEEN STRUIKELBLOK WEES NIE.

Die sonde is 'n struikelblok. Dit versper die weg na die Here. Die duivel is die vader van die sonde. Hy is die bose. Sonder hom sou daar geen sonde in die wêreld gekom het nie. Die sonde het nie by hom gebly nie. Sy oogmerk was van die begin af om dit by die mense te plant. Hy het geweet die mense is kinders van God wat Hy uit sy wese, dit is sy liefde, voortgebring het. Daar moes, so het die duivel dit beplan, 'n struikelblok kom tussen God en sy mense. Ja en elke mens wat geblokkeerd raak, is van selfsprekend weer 'n struikelblok vir die medemens.

Jesus sê aan sy dissipels dat dit onvermydelik is dat daar struikelblokke kom. Die sonde en die duivel is nou eenmaal daar. Tog bly die mense wat goed en na die beeld van God geskape is, verantwoordelik. Die Here kan nie die sonde as struikelblok wat afkomstig is van die

groot struikelblok, die duiwel, deur die vingers sien nie. Na die regverdige oordeel sal God die sonde tydelik en ewiglik straf. Daarom wee hom deur wie die struikelblokke kom. Wee die duiwel. God sal hom bind en in die poel van vuur werp wat brand tot in ewigheid. Wee diegene wat hom gehoorsaam en 'n struikelblok word vir die kinderlik-gelowiges. Wie een van sulke kinderlikes wat in Jesus Christus glo, blokkeer sal daarvoor boet. Dit sal beter vir so iemand wees dat 'n meulsteen om sy nek gebind word en hy in die diep see gegooi word.

Laat ons vandag daaraan dink. Ons kan so maklik deur 'n verkeerde woord en veral deur verkeerde optrede en voorbeeld vir ander 'n struikelblok word in die weg na die Here God. Soms dink ons dat ons welgevallig voor die Here is met ons doen en late terwyl ons ander gelowiges afstoot en blokkeer. Wee julle, sê Christus dan vir ons. Ons kinders, en jongmense, ja almal met wie ons in aanraking kom, behoort aan die Here. Hulle is geloofsgebondenenes aan Hom. Laat ons versigtig wees om nie met ons ongebondenheid aan God en sy Woord 'n blokkade word nie. Elkeen wat nie waarlik glo nie, is 'n blokkade. Uiterlik kan dit — soos by die Fariseërs destyds — in orde wees. God ken egter die harte. Hy weet of daar by ons die kinderlike geloofsband met Hom is. En al wat nie uit die geloof is nie, is sonde en 'n struikelblok.

7 Februarie.

Lees Luk. 17:11-19.

Teks: Luk. 17:16, 17.

DIE EGTHEID VAN DIE GELOOF BLYK UIT ONS DANKBAARHEID

Ondankbaarheid! dit is n' aaklige uiting van die sonde. Dankbaarheid! Dit is die verkwikkende teken van die herstel van ons gees. Ondankbaarheid openbaar die afgrondelike verrotting van ons innerlike lewe.

Ondankbaarheid is een van die algemene trekke van die sondige menslike natuur. Al die lelike en slegte in die mens — byvoorbeeld sy liefdeloosheid, sy ongelooft, sy hebsug, eersug en selfsug — kom aan die lig in sy ondankbaarheid.

Die gebeurtenis van die genesing van die tien melaatses deur Jesus, op weg na sy kruisiging, is tegelyk 'n spieëlbeeld van die sieklike mensheid. Hierdie wondergebeurtenis is 'n vraag aan elkeen van ons: Waar is jou dankbaarheid?

Jesus Christus het aan 'n mensheid in sy aaklige siekte-toestand 'n uitkoms gebring. Niemand kon die redding besorg nie. Die melaatses het ook geen ander moontlikheid gehad nie as om te smeek: „Jesus, Meester, wees ons barmhartig!”

Behalwe ongeneeslike pyn en smart was melaatses destyds uitgestotenes uit die samelewing en gemeente. Hulle is as vervloektes deur die Here God, beskou. Hulle moes self ook alle kontak vermy. Hulle was die onreines wat ander ook onrein kon maak. Op 'n afstand moes hulle bly. Daarom roep die ongelukkiges hardop.

Toe Jesus hulle sien en hoor roep, het Hy hulle beveel: „Gaan vertoon julle aan die priesters.” Hy eis 'n daad van geloofsgehoorsaamheid maar sy bevel is altyd sy magswoord vir elkeen wat in die geloof gehoorsaam. Almal is dan ook genees.

Maar dit was die tragiese by nege uit die tien, dat hulle die gawegretig ontvang sonder om daardeur aan die Gewer met dankbaarheid gebind te wees. Dit is die gruwelike van die sonde by ons dat ons die derde stuk van wat die Heidelbergse Kategismus ons leer, nie tot werklikheid in ons lewe bring nie. Ons vergeet die dankbaarheid.

Een van hulle, toe hy sien dat hy genees is, het omgedraai, aan die voete van Jesus neergeval en Hom gedank. Toe het met hom meer gebeur as met die ander. Hy is nie slegs verlos uit sy tydelike nood nie. Jesus sê vir hom: „Staan op en gaan; jou geloof het jou gered.” Dankbaarheid — teken van die ewige redding.

8 Februarie.

Lees Luk. 17:20-27.

Teks' Luk. 17:24.

WAAK DAN OMDAT JULLE DIE DAG EN DIE UUR NIE WEET NIE.

'n Brandende vraag is deur die Fariseërs in die tyd toe Jesus op aarde was, gestel: „Wanneer sal die koninkryk van God kom?” Hulle het natuurlik 'n totaal verkeerde begrip oor die koninkryk gehad. Hulle het dit as 'n aardse perfekte — Joodse koninkryk verwag. Jesus het hulle toe, in sy antwoord hier, reggehelp.

Die Christene moet steeds die brandende vraag behou, maar dan ook nie allerlei foute begaan nie. Jesus se antwoord is 'n blywende teregwysing. Sy antwoord trek n' streep deur die Fariseërs se gedagtes, maar ook deur elke gedagte wat bloot menslik is. Die kom as 'n verrassing.

Die Fariseërs moet weet die koninkryk van God is reeds onder hulle. Jesus Christus is die Koning wat sou kom. Sy koninkryk is egter nie van hierdie wêreld nie. Daarom moet hulle en ons nooit sê: „Kyk hier! of: Kyk daar! Moenie gaan nie en moenie agterna loop nie.”

„Die koninkryk van God is binne-in julle.” Binne-in elkeen wat in Jesus Christus glo, kom die koninkryk en heerskappy van God as 'n geestelike krag en mag. Satan wie se mag gebreek is deur Christus, maar wat nog nie finaal weggeruk is nie, gaan nog voort met sy verleidinge. Hy het selfs die Christus aangedurf en gepoog om Hom op dwaalweë te voer. Jesus Christus het trou gebly. Daardeur het Hy vir ons die groot uitkoms verseker. Dit was 'n selfofferande wat onbeskryflik was toe Hy vir die koninkryk aan die kruis sy lewe gegee het. Sy offer was plaasvervangend vir ons. So moet die heerskappy dan deur ons in groot dankbaarheid ontvang en erken word in eie lewe. Hierdie heerskappy in eie lewe deur God in Christus sal nog voortdurend aangeval word deur die duiwel tot op die dag wanneer Jesus Christus plotseling op die wolke sal kom. Van die dag en die uur weet niemand, nie eers die engele nie. Alle menslike berekeninge sal verkeerd wees. Wie kan in die reënbus gaan bereken presies wanneer die weerligstraal uit die wolke sal neerslaan? So sal die koms van die „Seun van die mens in sy dag wees.”

Dan word sy koninkryk in sy volheid en volmaaktheid gevestig. Met sy skerpe oordeel sal Christus, met sy wederkoms, die duidelike skeiding maak tussen die wat in Hom geglo het en die wat Hom verwerp het. Die duiwel word dan finaal gebind en in die poel van vuur en

swawel gewerp, om tot in alle ewigheid gestraf te word. Die lot van hulle wat hom gevolg het, sal dieselfde wees. Diegene wat Jesus Christus aanvaar het en gehoorsaam ingeskakel was onder sy heerskappy, sal die ewige saligheid beërf.

Die skeiding sal deurtastend en deurdringend wees. Dit geskied op alle terreine waar daar mense is. Dit kom tussen hulle wat saam in die huwelik en in die huisgesin was, hulle wat saam in die nywerheid betrek was of in die akkerbou geswoeg het. Daarom waak! omdat ons die dag en die uur nie ken nie en bid dat ons nie in versoeking val nie.

9 Februarie.

Lees Luk. 19:1-10.

Teks: Luk. 19:10.

DIE REDDER SOEK U OP.

Daar is min mense wat dit aanvaar dat hulle verlore kan gaan. Daar is weinig wat dink dat hulle verlore is. Ag, ja, baie sê maklik: „Ek is maar 'n arme sondaar“, maar as iemand dit sou waag om dit te beaam, is dieselfde persoon dadelik in opstand. So baie leef tog maar asof hulle geen Redder nodig het nie.

Saggeüs het ook maar geleef uit die versekering wat sy besittings hom gebied het. Hy was hoof van die tollenaars en 'n ryk man. Die veragting wat sy volksgenote vir hom as tollenaar gehad het, kon hom nie veel raak nie, solank die mense hom maar gevrees het weens die mag wat sy besittings hom gebied het. Hy het die belastingreg van die Romeinse oorheersers gekoop en dit dan van sy volksgenote ingvorder deur tolhekke oral op te rig. In die proses het dit nie altyd so eerlik toegegaan nie, maar dit was „besigheid“.

Sy bedryf het hom seker ook so besig gehou dat hy nie veel tyd vir godsdiens gehad het nie.

Dit was waaskynlik meer nuuskierigheid wat hom laat besluit het om Jesus te sien. Omdat hy klein van postuur was, kon hy Jesus nie deur die gedrang van mense te sien kry nie. Hy doen die onverwagte. In plaas van 'n pad te probeer oopdruk na Jesus toe, klim hy in die wilde vyboom. Nou kan hy Jesus beter sien as al die ander. Hy het nie gedink Jesus sou hom opmerk nie, maar Jesus het hom ook beter gesien as wat hy homself ooit kon sien. Jesus sien nie net die suksesvolle sakeman wat ook altyd 'n plan bedink om homself te help nie; Hy sien Saggeüs as hulplose sondaar wat soos alle sondaars hope-loos misluk het. Ja, geheel en al verdwaal het en besig is om verlore te gaan.

Jesus sien Saggeüs nie net nie, Hy vind hom ook en verbreek daardie dag nog die geld-kettinge wat hierdie sondaar gebind het om hom voort te sleep na die verderf.

Dit is die wonder: Die Seun van die Mens het homself laat bind, Hy het met ons verbonde geraak, Hy het die vriend van die tollenaars en sondaars geword, om elkeen uit sy selfbedrog te kom bevry en hom vas te bind aan Hom die Redder en om ons mee te neem tot aan sy kruis, maar nie net om met Hom aan ons sonde te sterf nie, maar ook met Hom verbonde, op te staan tot 'n nuwe lewe.

RENTMEESTERS.

As 'n mens geld van iemand ontvang het om mee te woeker op voorwaarde dat jy mag deel in die wins, bly die geld die eiendom van die besitter. So ook as 'n mens die lewe van God ontvang, bly dit God se lewe en mag ons alleen maar daarmee woeker.

Hierdie gelykenis handel oor die Koning wat die reg het om te verwag dat ons die lewe met vrug aan Hom sal wy.

Hy het vir 'n kort rukkie deur ons mensewêreld gestap om ons opnuut weer hierdie waarheid te leer.

Die Joodse leiers, en in hulle die mensdom, het gedink dat hulle Hom tot swye sal bring deur Hom dood te maak om daarmee te sê: Ons wil nie hê dat U koning oor ons sal wees nie. Tog kom Hy eenmaal terug om in koningsgestalte sy eiendom en verantwoording van elkeen af te eis. Op daardie DAG sal Hy die laaste woord spreek. Of tot verheerliking van die getroue of tot veroordeling van die ontroue.

Sê ons as rentmeesters nie ook maar dikwels as ons die lewe van die geloof, waartoe Hy ons roep, van ons bestaan afsluit: „Ons wil nie hê dat Hy oor ons koning sal wees nie!” Dink ons dan dat ons daarmee ons verantwoording sal vryspring? Nee, eers wanneer ons die vrugte van die geloof dra, kry ons werklik deel aan die lewe. Anders verloor ons alles, ook die lewe.

Hy roep u en my as rentmeesters vandag ook tot nugterheid. U kan Hom nie uitsluit deur Hom dood te waan nie. U kan sy koningskap nie ontvlug deur dit te misken nie.

Wie kies o, verdwaasde bo lewe, die dood?

ONKUNDE BRING DIE DOOD.

Die spreekwoord sê: Niemand is so doof as hy wat nie wil hoor nie. of so blind as hy wat nie wil sien nie.

Jerusalem het al die geleenthede gehad om God te ken, maar het sy ore toegestop en sy oë dig gesluit vir die waarheid van God.

Oor die eeue heen het die profete die teenwoordigheid van God besing en toe die Koning self die stad binnery, het die mees begunstigde stad te wêreld, nog niks opgemerk nie. Hiermee is die geskiedenis van God se openbaring deur middel van Jerusalem afgesluit en nog net sy puinhope sal in die ewigheid getuig dat God die kennis van die mensdom nie weerhou het nie.

Die Heiland ry die stad binne op die rug van 'n esel om juis die vernedering wat God homself getroos het ter wille van die mensdom, sterker te beklemtoon. Daar is wel die floue koningshulde van die dissipels en die toeskouers maar luider klink die aandrang van die gesagvoerders van Jerusalem. „Meester, bestraf U dissipels!” Jerusalem moet nie dalk hoor nie. Die mensdom moet tog nie uit sy onkunde wakker word nie.

Vandag ook nog word die kennis aangaande God doodgeswyg. Word die mensdom geblinddoek om tog nie die waarheid te sien nie. Die dissipels van Jesus, die kerk, moet tog nie te hard praat nie, nêe, liewer swyg. God se trane oor 'n onkundige mensdom moet liewers ongemerk bly.

Die Bybel wil dit egter luid verkondig: O, mensdom, sien tog die gunstige tyd raak waarin God u besoek. Spits die ore tog om sy boodskap te hoor. Vanuit sy ewige woonplek roep Hy elkeen toe: Daar in die aardse „Koningsstad“ het Ek gely, gesterf, my bloed die grond benat, daar waar die satan woon, sodat elkeen wat gewillig is om te luister, toegang mag verkry tot die ewige stad. Daarbuite is die ewige dood.

12 Februarie. Lees Luk. 19:45-20:8.

Teks: Luk. 19:47.

DIE SPELBREKER.

Die geestelike leiers van Israel het die tempeldiens aangepas by die eise van hulle tyd. Dit moet vir mense gerieflik wees. Jesus neem egter nie hiermee genoë nie. Dis God se tempel en Hy het die reëls bepaal. Hy jaag die handelaars en geldwisselaars uit die tempel uit omdat die huis van sy Vader 'n huis van gebed moet wees. Hiermee haal Hy Hom die verdere haat van die owerpriesters en skrifgeleerdes op die hals. Hulle beskou Hom as die spelbreker. Hulle wil Hom doodmaak. So erg het die Joodse leiers toe al ontaard.

Die Heer vrees hulle egter nie. Hy gaan voort met sy werk. Die evangelie word in daardie tempel verkondig en Hy leer die volk die regte weg. So het God ondanks die teenkanting van sy volk, sy heil geopenbaar. Sy goddelike gesag hoef nie die toestemming van die mense te vra nie.

Ongelukkig bly baie geestelike leiers vandag ook nog blind vir God se gesag. In plaas daarvan om die evangelie in sy skerpste en troos te aanvaar, probeer hulle om self te bepaal hoe God gedien moet word. Die gerief van mense gaan dan vooroep. Nie die mens moet dan verander om hom aan te pas by God se wil nie, maar God se woord word aangepas by die mens. Die uiteinde is dan altyd dat God se woord kragteloos gemaak word, sy huis (kerk) word dan 'n rowerspelonk. Op die ou end word God dan ook dood geag en die mens speel die spel van die lewe soos hyself wil: sonder reëls, losbandig, selfvernietigend.

Ondanks die teenstand van mense, breek die Here egter vandag nog in sy genade die vuilspel van mense der sy evangelie nog te laat verkondig. Hulle wat daarna luister en dit gehoorsaam, gee Hy mag om kinders van God te word; hulle wat in sy Naam glo.

13 Februarie. Lees Luk. 20:9-18.

Teks: Luk. 20:14.

DIE DEELSAAIERS VAN GOD.

God gee aan Israel die voorreg om sy wingerd te bewerk. Hulle ontvang sy Woord en die geleentheid om met daardie Woord vir hulleself die lewe te verdien. Hy eis egter sy regmatige deel van hierdie wingerd op. Maar omdat God vir hulle ver geword het, laat hulle Hom buite rekening. Hulle verwerp sy gesag.

Hy stuur egter gereeld sy diensknegte om sy wettige deel te verhaal. Hulle stuur egter die diensknegte met leë hande weg nadat hulle die diensknegte tot drie maal toe gewond en skandelik behandel het. Hiermee ontken hulle God se aanspraak op sy eiendom.

In die volheid van die tyd stuur Hy sy Seun sodat hulle kan weet dat Hy nog die regmatige eienaar is. Teen Jesus tree hulle egter nog wreder op omdat hulle meen dat as hulle Hom gedood het, die wingerd hulle eiendom sou word. Hulle misreken hulle egter met die lewende Eienaar. Hy dood hulle en gee sy kerk aan ander wat die vrugte op tyd sal gee.

Die mensdom leer egter swaar. Vandag is daar ong steeds mense wat meen dat hulle beskikkingsreg oor God se eiendom sal kry as hulle Hom buite rekening laat. Ja, hulle mishandel sy diensknegte wat sy wettige aanspraak verkondig. Hulle dood die Seun en reken dat hulle so eiendomsreg van God se Wêreld verkry. God sal egter self aan die einde van die tyd sy oordele oor hierdie goddeloosheid van die mense bring. Hy bly die eienaar van sy Skepping, al het die mensdom, in die Jodendom, sy Seun buite die wingerd as dood verwerp.

14 Februarie.

Lees Luk. 20:19-26.

Teks: Luk. 20:25.

IN DIE SKULD BY GOD.

Die Joodse leiers probeer op slinkse wyse Jesus skuldig maak teenoor die aardse gesag. As Hy iets sou sê wat opstand teenoor die keiserlike gesag openbaar, sou hulle hom kon aankla van verraad en maklik om die lewe laat bring. Hy antwoord hierdie spioene egter korrek sodat hulle niks teen Hom kon inbring nie. In sy antwoord kom egter iets na vore wat luidkeels oor die eeue die skuld van die mensdom teenoor God uitbasuin. „Betaal aan God wat God toekom”. Hoe skromelik het die mensdom nie by God in die skuld gekom nie en die skuld word al groter. Al die mense se lewens kan nie daarvoor goedmaak nie.

Die Jode wou Hom laat ombring weens minagting van die aardse gesag. Weinig wis hulle dat Hy juis gekom het om Homself te gee in die plek van die verlore gaande mensdom om die skuld van almal voor God te betaal. Ja, ook vandag geld geen ander kwitansie voor God se regterstoel wanneer u en ek daar as veroordeeldes staan nie, as net die bloed van Jesus die Christus.

Elkeen wat nie ootmoedig tot die hoë God nader en pleit op die betaling wat Jesus volbring het nie, sal verdoem word in die ewigheid. Uit ons self kan ons nooit die volle som aan God betaal nie. Die rente van die ou skuld is alreeds onbetaalbaar, ons maak ons skuld daaglik groter.

Neem daarom liever dankbaar u toevlug tot Hom wat ook vir u aan God betaal het wat God toekom. Dink hieraan elke keer as u 'n muntstuk in u hand neem, elke keer as u belasting aan die aardse owerheid betaal. „Betaal aan God wat God toekom!”

KINDERS VAN GOD.

Hoe weinig mense begryp die volle omvang van die kindschap van God. Op aardse wyse word oor die ewige dinge gedink. Hulle wat meen dat hulle op 'n natuurlike wyse kinders van God kan wees, sal eendag bedroë daarvan afkom.

Sommige sien God as so 'n groot aardse vader wat verantwoordelik is vir ons bestaan en as ons die dag doodgaan, het ons vir alle praktiese doeleindes opgehou om te bestaan. Ons moet uit die lewe en van God kry wat ons kan vir hierdie lewe.

Eintlik is almal wat maar net vir hierdie lewe op God hoop besig met hierdie soort aardse geloof en almal wat God nie van harte leer liefkry nie, sal ook te laat in die ewigheid tot ander insigte kom.

In Christus skenk God egter aan almal wat Hom aanneem in die geloof, die ware kindschap van die ewige God. Hiervoor het Hy in die wêreld gekom om die wat die dood as enigste vooruitsig gehad het, die weg tot die lewe te skenk. Hierdie weg loop deur Hom heen. As Hy nie tot in die dood vir ons gegaan het nie, sou ons die lewe nooit kon ontvang nie, sou ons die opstanding nie verkry nie.

Niemand wat nie met Christus begrawe is in sy dood nie, sal met Hom mag opstaan tot 'n nuwe lewe nie. Dit beteken dat alleen hulle vir wie die sonde en ewige dood in Christus afgesterf is, sal deel in die opstanding tot ewige kinders van God. Die opstanding uit die dode sal eenmaal 'n sigbare werklikheid wees vir almal. Vir die wat geglo het tot verheerliking en vir die wat nie geglo het nie tot veroordeling, maar die aanneming tot kinders het ons nou reeds in die geloof, omdat Hy die ware Kind van God, ja, vir almal wat Hom aangeneem het die mag gegee het om kinders van God te word, hulle wat in sy Naam glo.

Wie is nou die kinders van God? Hulle vir wie die liggaam van die sonde — ons aardse gesindheid, ons aardse verwagtings en strewes weg van God af — met Christus gekruisig is. Ja, vir wie die wêreld gekruisig is en ons vir die wêreld met sy goddelose begeertes dood is. Hulle is die mense wat dankbaar lewe as aangenome kinders van God. Hulle het God lief omdat Hy hulle eerste liefgehad het en hulle met Christus laat opstaan het tot 'n nuwe lewe wat voortaan aan God gewy word. Vir hulle is die lewe Christus en die sterwe wins.

DIE LYDENDE.

Volgens Mal. 3:1 en 4:5 sou Elia eers kom as wegbereider vir die Messias en ook om die harte van die volk weer te herstel. In die wysgerige gesprekke van die skrifgeleerdes by die Sinagoge is ook allerhande verhale vertel van Elia; waar hy hom bevind; wat hy nou doen in die hiernamaals en in die teenwoordige tyd; sy familie-stamboom en wat hy op aarde sou kom maak. Twee van die kenmerkendste gedagtes was dat hy die wegbereider van die Here, die Messias na sy tempel sou wees en dat hy sou kom om sy volk te troos.

Die dissipels het oor hierdie dinge geloof en praat en aan Jesus self die vraag gestel. Jesus het hulle geantwoord dat Elia alreeds gekom het en dat hulle al aan hom gedoen het soos reeds geskrywe is. Jesus het Johannes die Doper bedoel. (Matt. 11:14).

Maar Jesus het hulle op 'n nog baie belangriker profesie gewys wat ook alreeds gebeur het, naamlik dat die Seun van die mens, Jesus die Nasarener, baie moet ly en verag word. Daar is 'n teregwyding ook vir ons, wat ons tyd met wysheid in die Bybel verspeel. Elia is maar die wegbereider vir Jesus, die Messias en Verlosser. Ons moet dit weet. Jesus is belangriker as Elia of Johannes die Doper. Hy is die Lydende Knecht van die profesie wat baie moet ly en verag word.

Jesus, die Lydende, dit is wanneer gely word; as plekke omgeruil word met 'n ander. Jesus het in ons plek gaan staan tot in die dood. Alles wat op ons moes neerkom het Hy gedra.

Hy het die veragtelike dood van 'n misdadiger gesterf: vir ons, die misdadigers teen die gebod van die allerhoogste God. Ons, die veragtelikes, het Hy verlos sodat ons nimmermeer tot skande sou word nie. Elia het maar sy weg berei; Hy, het u verlos.

17 Februarie.

Lees Mark. 9:14-29.

Teks: Mark. 9:24.

GLO U?

U ken die verhaal. Die seun was „maansiek” soos in die opskrif staan, of soos in vers 17 geskryf staan: die seun het 'n „stomme en doewe” gees gehad; 'n onreine gees wat hom van sy spraak beroof het. Uit die gelese gedeelte blyk ook dat die seun miskien aan vallende siekte kon gely het.

Die dissipels het probeer genees, maar kon nie; die skrifgeleerdes het hulle self geterg en bespot. En toe kom Jesus. „As jy kan glo, alle dinge is moontlik vir die een wat glo.” En Jesus genees die kind!

Calvin wys ons in die geval na Jes. 53 en sê dat Jesus as die Lydende Knecht in so 'n genesende daad werklik die krankhede en siektes op hom geneem het. En waar Jesus is, daar is die heerskappy van God; daar heers sy koninkryk. Waar Jesus is, daar kan geen onreine gees dit uithou nie.

Maar kan 'n mens dit glo? Kon die vader van die siek kind dit glo? Byna nie. Hy wou so graag as maar kan sy kind gesond gehad het dat dit hom tranes in die oog gebring het, maar aan die anderkant was dit so moeilik om dit te glo! Maar Jesus het die belydenis uit hom getrek. Hy moes eers bely dat hy glo dat Jesus Christus kan heers oor die onreinheid van sonde en siekte.

Is u vandag siek? Was u al by geneeshere, spesialiste, homopate, ja, selfs by „geloofsgenesers?” . . . en u bly nog siek? Broeder, suster, het u al 'n slagge self tot Jesus probeer bid? Jesus wil hê dat u self moet glo en met Hom praat. Die „dissipels” van die Heer kan nie. Eers moet u hart genees word van die „stomme” gees wat u nie met God wil laat praat nie. En dan, as God wil, sal Hy ook u siekte genees. As Hy u nog 'n tydjie langer wil beproef, sal Hy in elk geval u hart so genees dat u sal kan verstaan en verdra en krag en kragt sal ontvang. En dit sal 'n wonder wees! Want by God is die wonder die normale. As God iets gewoons doen is dit vir ons die wonder. En weet u, 'n wonder is nog steeds moontlik, ook in u geval, omdat God nog steeds doen. Glo u dit?

KINDERS VAN GOD.

Die moeders bring hulle kindertjies sodat die Meester hulle mag aanraak. Die dissipels het hiervan nie gehou nie. Dit is te veel lastige kinderoë wat jou skaamteloos aanstaar, en dan is hulle nog buitendien in die pad ook. Kinders moet daar ver speel; hier is nie vir hulle plek nie; hier is grootmensdinge aan die gang. Die Rabbi, die Meester, het meer te doen as om Hom met kinders op te hou, het hulle gedink.

Maar toe Jesus dit sien, het hy sy dissipels bestraf en gebied dat die kindertjies na Hom gebring moet word omdat die koninkryk van God aan sulkes behoort — die grootoog- en vuilgesigkindertjies van Jesus, kinders met natbetrande wange en huppelende kinders van plesier — almal Gods kinders.

Waarom sê Jesus dat as ons die koninkryk van God nie soos 'n kind ontvang nie, ons nooit daarin sal gaan nie? Moet ons weer kind word? Jal

Die koninkryk van God is die **heerskappy van God**. Dit is in die hemel, op die aarde, in die kerk, in die wêreld, of in die hart — dit is daar waar God regeer, waar Hy die Heer, die Koning is en mense dit weet. En hoe sal 'n kind dan nou die heerskappy van God bo ons grootmense ontvang? Ja, sommer so. Sommer net so ongeërg, sonder om te twyfel en allerhande waarheidsvrae te stel van hoe dit dan nou moontlik is. Want 'n kind glo alles wat jy vir hom sê. Daarom is dit ook so maklik om 'n kind te bedrieg. Vir 'n kind is fantasie, die fantasiese, die buitengewone altyd moontlik. Vir 'n kind is 'n wonder sommer maklik om te verstaan. En die heerskappy van God is vir ons 'n wonder wat ons nie kan begryp en maklik aanvaarbaar is nie. By ons geloof moet die kinderlike kenmerk bykom om die fantastiese van God's koninkryk te kan aanvaar.

Hoe bid ons? . . . „Onse Vader . . .“? Ons sy kinders? Is ons sy kinders? Of wil ons Gods volwassenes, Gods grootmense wees waar ons, gelykes in Gods geselskap wil wees waar logika, wetenskaplike bewyse, waar die kind niks van weet of wil weet nie, moet geld? Nee, grootmenspraatjies verveel Jesus; laat die kindertjies na My toe kom. Het u opgehou om kinders voor God te wees? Kan u nie die wonder van Gods heerskappy in en om u aanvaar soos 'n kind nie, u, kind van God? Kan u nog kind van God wees?

GAAN ALLE RYKMENSE NA DIE VERDERF?

'n Arm man het eendag vir my met leedvermaak gesê dat hy weet dat die rykes nie eendag in die hemel sal kom nie. Is dit 'n sonde om ryk te wees? Gaan die rykes eendag hel toe en die armes hemel toe? Dit is miskien die indruk wat 'n mens uit die Bybelwoord mag kry.

Maar Jesus sê nie dat hy wat baie besittings het, nie in die koninkryk sal ingaan nie . . . dink aan die rykman Job, God's kneg Salomo, Dawid, Abraham, Jakob en al die ander rykes. Nee, Hy sê daar eintlik: Kinders, dit is moeilik vir hulle wat klaar op hulle rykdom vertrou, om in die koninkryk van God in te gaan. Die werkwoord druk uit dat die een al klaar oortuig is dat sy vertrou in sy besittings lê.

Wat Jesus hier sê is: nie dat diegene wat baie besittings het, nie in die koninkryk van God sal ingaan nie, maar diegene wat meer op hulle besittings vertrou as op die Here. (Ps. 49:7, 13 en 14). Die fout lê nie in die rykdom, wat 'n gawe van God is, of in die vermoë nie, maar in die verkeerde vertroue wat die mens stel in die gawe van God in plaas van in die Gewer self.

Die ryk man word as voorbeeld genoem van die een wat gedurig bekommerd is oor die verantwoordelikheid wat sy baie besittings meebring. Dag en nag worstel hy met sy besittings se probleme. Hy het nie tyd vir iets anders nie. Hy vertrou nie meer op God nie en het nie meer tyd om aan die Gewer van die besittings te dink en oor die laaste dinge, die ewigheid en heil te dink nie. Die gawes wat God hom laat toekom het, trek hom van God en so van die koninkryk af. Ook u en ek kan deur die gawes wat God ons laat toekom het, rykdom, vermoë, verstand, skoonheid of populariteit van God verwyderd raak en so die koninkryk misloop. Ons moet arm word voor God. Die arme het op aarde absoluut niks om op te vertrou nie; daarom is al Een op Wie hy kan vertrou, die Here. Daarom sal die een wat op sy goed of op homself vertrou, net so min ewig in die hemel lewe, as wat jy 'n kameel deur 'n naald se oog kan kry. Ons moet eers ons vermoë, waarop ons vertrou, afsterf, voor ons die koninkryk van God kan binnetree. En dit is alleen moontlik as ons saam met Jesus gesterf het, sodat ons saam met Hom kan lewe. Ons moet maar gedurig die oue mens afsterf om die koninkryk te beërwe. Hoe sê die nagmaalsformulier? Ons moet die oue mens kruisig en in 'n nuwe godsalige lewe wandel. Probeer dit vandag te doen net ter wille van Jesus wat vir u gesterf het.

20 Februarie.

Lees Mark. 10:35-45.

Teks: Mark. 10:45.

DIE DIENS EN DIE LOSPRYS.

Die twee seuns van Sebedeüs wou in Christus se heerlikheid sit, een aan sy linker- en een aan sy regterhand. Hulle wou heerserposisies gehad het. Die dissipels het hulle toe ook vir hulle voorbarigheid vererg.

Jesus het hulle toe nader geroep en verduidelik dat alhoewel dit hy die owerstes van die nasies, dus by die wêreldheersers die reël is, dat hy, wat regeer, in die oorheersende posisie is, dit nie so by ons, die christene, moet wees nie. Nee, as jy in 'n heerserskussing wil sit, moet jy dien, en as jy wil lei, moet jy almal se dienskneg wees. Want die Seun van die mens het ook nie gekom om gedien te word nie, maar om te dien en sy lewe te gee as losprys vir baie.

Onder die woord diens bedoel Jesus 'n positiewe versorgende diens wat aan 'n ander bewys word. Jesus wil nie bedien word soos 'n koning nie, maar soos 'n koning wil Hy vir sy volk positiewe versorgende diens verrig. En dit is om sy lewe te gee as losprys vir baie. Hierdie diens van Jesus is die barmhartigheid en ontferming teenoor sondaars. En omdat die mens niks kan gee, waardig genoeg as losprys vir sy lewe nie, kan Jesus alleen ons red. (Mark. 8:37.) Die Here Jesus bedien ons met die verlossing deur sy lewe vir ons te gee. Jesus was nie oorheersend nie, intendeel, Hy was nederig, maar Hy het gekom om te verlos. Die Here het ons 'n diens bewys op Golgotha.

En wat doen u daaromtrent? Wil u ook aan Jesus se regterhand sit en oor u naaste heers? Of wil u as christen terugsit of op die stoep sit en ander diewerk laat doen? Wil u nie ook maar self inspring en in die kerk en wêreld werklike christelike diens lewer nie? Wat is dan nou belangriker: om koning te wees, of, om soos dit 'n koning betaaam te werk? En as christen, dra die naam christen en gedra jou soos 'n christen. Die Here het u 'n diens bewys en u verlos, leef dan nou ook soos iemand wat weet dat die verlossing daar is: werk uit dankbaarheid, dien die Here met blydskap!

21 Februarie.

Lees Mark. 10:46-52.

Teks: Mark. 10:51.

EK SIEN!

Sien is glo, sê ons. As ek nie in sy hande die merk van die spykers sien nie, sê Thomas, sal ek nooit glo nie. Hier is die sien van Bartiméüs glo, en sy glo was vir hom sien.

Bartiméüs was blind. Llangs die pad naby Jerigo het hy gesit en bedel vir sy lewensbestaan. Hy was gewoon om te bedel; om te vra. En toe hy hoor dat daar by hom n' skare mense verbygegaan het, het hy volgens Lukas 18 gevra wie dit was. En toe hy meegedeel was dat dit Jesus die Nasarener was, het hy begin bedel. Weens die geraas wat n' groot skare maak, moes Bartiméüs hard roep om die aandag op hom gevestig te kry. Hy moes al van die wonderwerke van Jesus gehoor het, anders sou hy nie geroep het: „Jesus Seun van Dawid, wees my barmhartig” nie. En op Jesus se vraag wat Hy vir hom kan doen, het hy gesê: „Raboeni, (dit is Here of meneer) dat ek tog mag sien!”

Bartiméüs het geglo in Jesus en hy het gevra. Daarom is sy duisternis verdryf. Sy uitroep en sy daad het dit bewys. Hy't nie vir geld gevra nie, maar vir iets wat geld nie kan koop nie, dat hy kon sien! En God alleen kon dit gee.

Is u vandag in duisternis? Moedeloos en vanweë siekte en beproewinge al kleingelowig? Of is u nog van geboorte af blind vir die groot daad van God? Roep u miskien tot God as Hy verbygaan? Roep u hard genoeg, bedoel u dit? En as die Here aandag gee, sê u wat u verlang met die geloof van 'n Bartiméüs? U weet, God kan werklik ook u duisternis verander in lig as u Hom vra. Hy wil hê u moet roep. As u geloof klein en duister is, as u hart swart is, bid u dan miskien: Here dat ek mag sien?

Jesus het al ons krankhede op hom geneem en as die blink Môrester, vir ons al lankal die lig gebring. Hoe lui Gesang 60? Hoe sê die Bybel: In u Lig sien ons die lig. Die Lig van genade, met blydskap begroet, skyn lank reeds op aarde in sy luister! Ons kan nou-al, lank voor die oordeelsdag, die Lig sien. Probeer en vra maar net die Here!

22 Februarie.

Lees Mark. 11:1-11.

Teks: Mark. 11:9.

DIE KONING!

Hierdie gedeelte is duidelik 'n sinspeling op Sag. 9:9. 'n Sinspeling dat Jesus die Koning van Sion is; dat Jerusalem moet bly wees, want die Koning is die oorwinnaar, regverdig en nederig, want hy ry op 'n donkietjie.

In die ou dae is die vorstelikheid van 'n koning uitgedruk deur die feit dat hy op 'n perd gery het en al ryende in 'n stad ingekom het. Sy volgelinge het met die voet geloop. Die ry op 'n perd was 'n teken van koninklikheid. Sagaria 9:9 het juis die nederigheid van die Messiaanse Koning bevestig deur te sê dat die regverdige Koning juis op 'n eselsvul sal ry. Nie soos 'n aardse koning sou Hy die stad Jerusalem binnery nie, maar in nederigheid en eenvoud sou Hy kom. En Jesus het Homself met daardie daad as die Verlosser-Koning betuig. Gesang 46:1 en 2 skiet ons gedagtes te binne:

Kom Christenskaar, kom kniel hier bly
voor Jesus, onse Koning;
die skepping roem sy heerskappy,
al is 'n stal sy woning.
Sy grootheid skitter nie deur prag,
sy kroon is nie bepêreld;
sy koninkryk so lank verwag,
is nie van hierdie wêreld.

Dit is die Hosanna-geroep van onse Here Jesus Christus. Geseënd is Hy wat kom in die Naam van die Here. Geseënd vir die wêreld; vir elkeen wat glo in sy Naam. Hy, die Regverdige, Verlosser, wat nederig sy volk, sy wêreld, kom verlos het.

Ironies dat juis van diegene miskien later geroep het: Kruisig Hom, kruisig Hom! omdat hulle die koninkryk van hulle vader Dawid wou hê, en nie die koninkryk van God nie. Min het hulle geweet dat dit wat hulle geskreeu het om Hom te vernietig, juis was wat Jesus as Koning kom doen het: om in die Naam van die Here vir sy volgelinge in te staan.

Hosanna! Geseënd is ook u wat vandag in die Naam van die Here na sy huis kom om u Koning se Naam te bely. Sing u ook in u hart só oor u Koning?

23 Februarie.

Lees Mark. 12:1-12.

Teks: Mark. 12:6.

DIE GELIEFDE SEUN.

Dit was kort voor die kruisiging dat Jesus hierdie gelykenis vertel het. Gevolglik moet dit gesien word teen die agtergrond van die Fari-seërs se toenemende haat en venyn teen Hom. Hulle wou onder andere weet met watter gesag Hy optree. Daarmee wou hulle natuurlik meteen weet wie Hy eintlik is.

Jesus gee geen direkte antwoord op hulle vraag nie. Deur middel van die gelykenis egter, waarin Israel vergelyk word met die wingerd van die Here, wys Jesus op die gunstige posisie waarin Israel van die begin af as uitverkore volk verkeer het. Hulle het hierdie bevoorregte situasie egter nie benut nie. En toe God aanspraak maak op hulle godsvrug as sy deel van die oes, het hulle sy slawe, dit wil sê sy diensknegte, die profete, mishandel, verag en gedood. Maar God het voortgegaan om sy diensknegte te stuur. Telkens egter, het dieselfde lot hulle getref. Oplaas het Hy sy geliefde Seun gestuur.

Die vraag is nou of die huisheer die deel van die oes wat hy moes kry van groter waarde as die lewe van sy seun ag.

Nee, want die seun word nie gestuur om die agterstallige deel van die oes in te vorder nie, maar om die huurders tot ander insigte te bring. Hy moes hulle finaal waarsku dat die geduld van die huisheer nou klaar is en dat hulle die ergste straf kan verwag. Die seun word dus gestuur ter wille van die behoud van die landbouers. Hy kom as finale boodskapper om hulle lewe te red.

Maar hulle maak hom ook dood en verwerp dus die verlosser.

In onmiddellike sin word die gelykenis gerig op die godsdienstige leiers van die Jode deur wie Jesus weldra oorgelewer word. In wyere sin word dit egter gerig teen die uitverkore volk as sodanig, wat nie alleen die profete van ouds verwerp het nie, maar ook vir Hom as Seun van God.

Die straf op die verwerping is dat die wingerd van die landbouers weggeneem sal word en aan ander gegee word. Hierdie ander volk is die kerk van Jesus Christus waarvan ons ook lidmate is as deelgenote van die Nuwe Verbond. Hoe handel ons met Gods wingerd? Ons moet steeds werk en bid om vrug te wees en vrug te bly.

24 Februarie

Lees Mark. 12:13-17.

Teks: Mark. 12:17.

MOET ONS OF MOET ONS NIE.

Die godsdienstige leiers van Israel bly by hulle voorneme om Jesus om die lewe te bring. Hulle het egter hulle taktiek verander, want hierdie keer kom hulle nie met 'n dreigement of 'n uitdaging nie. In teendeel, hulle kom met 'n loflied oor Jesus se deugde. Dit is egter niks anders as 'n onwaaragtige vleitaal nie. En Jesus weet dit.

Daar kom naamlik 'n afgevaardiging by Jesus aan om sy standpunt oor belastingbetaling aan die Romeinse keiser te verneem. Hierdie afvaardiging is egter listig saamgestel uit Fariseërs en Herodiane. Die Fariseërs was die godsdienstige groep wat dit as 'n vernedering beskou het om aan 'n vreemde oorheersers belasting te betaal. Die Herodiane aan die anderkant was as 'n politieke groep ten gunste van die Romeine.

Deur hulle vleierei probeer hulle om Jesus uit te lok om kant te kies vir of teen die Romeine en by implikasie dan ook vir of teen die Joodse godsdiens soos verteenwoordig deur die Fariseërs. Skaars Hy Hom by die Joodse gedagte kan Hy beskou word as 'n teenstander van die Romeinse gesag. Andersyds kan beweer word dat Hy in stryd met die Joodse godsdiens handel. Hier word die godsdiens en die politiek nou as wapenbroers teen Jesus gebruik. Wat sy antwoord ookal mag wees of aan die keiser belasting betaal moet word of nie, een van die twee groepe sal te na gekom word. Derhalwe sal hy of godsdienstig, of politiek aangekla word.

Jesus sien egter deur hulle lis heen. Hy vra vir hulle 'n muntstuk waarop die beeld van die keiser is. Dit behoort dus aan hom. In die gemeenskap waarin hulle leef, maak hulle gebruik van hierdie munt en deel sodoende in die voorregte en beskerming wat daarmee gepaard gaan. Vir hierdie voorregte en beskerming moet die verlangde belasting aan die aardse owerheid betaal word.

As dit van die aardse heerser geld, geld dit soveel te meer van die hemelse Heer. Wat kom Hom toe? Alles wat ons het en alles wat ons is, want „deur Hom leef, beweeg en is ons.“

Vir die gelowige is dit dan 'n heerlike voorreg om te weet dat hy geheel-en-al aan God behoort en dat hy dan ook met die volheid van sy verstand, wil en gevoel aan God diensbaar is. Dit geld vir elke dag en onder alle omstandighede.

25 Februarie.

Lees Mark. 12:18-27.

Teks: Mark. 12:27.

GOD VAN LEWENDES.

Die teenwoordigheid van Jesus bring die gedagte en gesindheid van elke hart aan die lig. Nie alleen die hoogmoed en skynheiligheid van die Fariseër nie, maar ook die onbuigsame rasionalisme van die Sadduseer. Die Sadduseërs was 'n party onder die Jode waartoe baie van die ver naamste persone onder die priesters behoort het. Hulle was die teenstanders van die Fariseërs in die sin dat hulle minder klem gelê het op die bestudering van die wet en meer waarde aan die kultuur geheg het. Ofskoon hulle die wet van Moses aanvaar het, het hulle hulle min gesteur aan die profete. Verder het hulle nie geglo aan die bestaan van engele en geeste nie. Die geloof in die opstanding van die dode het hulle totaal verwerp.

Deur die swaershuwelik as voorbeeld te neem, wil hulle vir Jesus bewys dat die geloof in die opstanding eintlik belaglik is. Hulle ruk egter die gebruik soos deur Moses voorgeskryf, uit verband en voer dit tot 'n onnatuurlike uiterste. Hulle wil naamlik weet wat in die opstanding sal gebeur as sewe broers met dieselfde vrou sou trou. Wie se vrou sal sy in die hiernamaals wees.

Sonder om die geloof in die opstanding te probeer regverdig, beskuldig Jesus hulle op 'n baie mooi manier dat hulle dwaling toegeskryf moet word aan hulle onkunde met betrekking tot die Skrif en op grond daarvan aan hulle onkunde aangaande die mag van God. As hulle die Skrif geken het, sou hulle geweet het dat die swaershuwelik net betrekking het op die aardse gemeenskapsorganisasie. In die hemel is daar geen huwelikslewe nie. Verder sou hulle uit die Skrif geweet het dat God magtig is om die onmoontlike moontlik te maak.

Hulle onkunde spreek verder uit die feit dat hulle blykbaar onbekend is met die betekenis van die woorde wat Moses by die brandende doringbos uit die mond van God self gehoor het: Ek is die God van Abraham en die God van Isak en die god van Jakob . . .” God is nie 'n God van dooies nie, maar van lewendes. Hiermee sê Jesus dat die verbond wat God met die aartsvaders gemaak het, met hulle liggaamlike afsterwe nie tot niet gegaan het nie.

Dit beteken egter nie dat die liggaamlike bestaan na die afsterwe onveranderd voortduur nie. Die liggaam keer trouens terug na die aarde, maar die gees na God wat dit gegee het.

Na die afsterwe van die gelowige wat hier op aarde in noue gemeenskap met God gelewe het, gaan die gemeenskap met God voort in hemelse sfeer. Die dood beteken dus 'n verandering van die verhouding waarin die mens tot sy wêreld en sy medemens gelewe het, maar nie van die verhouding met God nie. Om die rede moet ons as gelowiges ons lewens inrig met die oog daarop dat ons kinders is van die God van die lewendes en nie van die dooies nie.

DIE GROOT GEBOD.

Ons is so geneig om te redeneer oor wat sonde is en wat nie; oor wat gedoen mag word en nagelaat moet word. Eintlik kom dit maar neer op die vraag wat die skrifgeleerde aan Jesus gestel het: Wat is die eerste gebod van almal?"

Daarmee vra hy nie in watter rangorde die verskillende gebooe geplaas moet word nie, maar hy vra na die kwaliteit van die gebod, of liewer die soort gebod wat as die belangrikste beskou kan word.

Sonder om 'n opening te skep vir 'n verdere redenasie antwoord Jesus met goddelike sekerheid en waardigheid. Met die antwoord laat Jesus die skrifgeleerde duidelik verstaan dat dit onmoontlik is om die verskillende gebooe in rangorde van belangrikheid te plaas. Almal is ewe belangrik, omdat almal gefundeer is op 'n gemeenskaplike fondament — omdat almal voortgroei uit dieselfde wortel: die liefde. In die eerste plek liefde vir God. Naas dit, maar dan daaruit voorspruitende, liefde vir die self en die medemens.

Die liefde is die sentrale, alles bepalende gesindheid waaruit alle gedrag voortspruit, maar waardeur die kwaliteit en die rigting daarvan ook bepaal word.

Die bestaan en die egte kwaliteit van die liefde vloei egter voort uit die kennis van God en sy Woord. Die kennis van en die liefde vir God voer tot gehoorsaamheid aan en vertroue in Hom. Hy wat God ken, liefhet, gehoorsaam en vertrou, glo met 'n oorgawe van hart en verstand in God die Skepper, in Christus die Verlosser en die Heilige Gees. Vir hom is die een gebod nie van meerdere of mindere waarde as die ander nie. Gevolglik is daar ook nie groter of kleiner sondes nie — ook nie onsekerheid oor wat sonde is en wat nie. Sy liefde en sy haat, sy wil en sy denke, ja sy hele persoonlikheid en gedrag word bepaal en gerig deur die liefde vir God, homself en sy medemens.

OORVLOED TE MIDDE VAN GEBREK.

Op allerlei maniere het die godsdienstige leiers 'n aanval op Jesus gedoen. Dog met verhewe majesteit het Hy hulle telkens weerstaan en tereggewys. Verslae moes hulle terugstaan.

En nou begin Jesus om die tempel te leer. Hy begin deur vir die omstaanders te sê wie Hy eintlik is.

Die Fariseërs leer weliswaar dat die Messias wat sal kom, 'n afstammeling van Dawid moet wees. Maar nou sê Jesus dat Hy meer is as net 'n afstammeling van Dawid. Hy is die Here van Dawid.

Vervolgens waarsku Jesus die toehoorders teen die uiterlike goddiens van die Fariseërs en die skrifgeleerdes.

En terwyl Jesus toekyk hoe die skare geld in die skatkis gooi, kom daar 'n arm weduwee wat ongemerk haar hele besitting vir die kerk gee. Ongemerk van weë haar armoede: sy dra nie opvallende klere nie; ongemerk op grond van haar sosiale status: sy beklee geen ereposisies nie; ongemerk as gevolg van die geringheid van haar bydrae.

Tog was haar voorkoms, haar status en haar daad nie te gering om die liefdesoog van die Meester te vang nie. Hy kyk naamlik by die uiterlike geringhede verby en Hy sien die diepte, die omvang en die kwaliteit van die vrou se gesindheid, haar liefde, haar geloof. Dit is dit wat haar daad laat groei tot 'n duursame voorbeeld deur die eeue heen. God sien die hart aan — ons harte. Die wêreld kyk na die hoeveelheid en dan word min nooit baie nie. God kyk na die liefdes- en geloofsaansporing agter die geringe daad. Dan word min baie. Dan kry dit ewigheidswaarde. Dan is daar oorgloed te midde van gebrek.

28 Februarie.

Lees Mark. 13:1-13.

Teks: Mark. 13:13(b).

WAG, VOLHARD EN BID.

Jesus en sy dissipels verlaat die tempel. Een van hulle vestig sy aandag op die massiwiteit en die luister van die gebou. Met 'n weemoedige blik wat verder as die gebou die toekoms intuïtief profeteer die Meester dat die tempel, hoe indrukwekkend en rotsvas ookal gebou, met die grond gelyk gemaak sal word.

Daarmee dui Jesus simbolies aan dat die oue en die bestaande sal verbygaan. Later vra die dissipels Hom wanneer dit sal gebeur en waaraan mens sal weet dat die tyd nader.

Die tyd weet niemand nie maar dan noem Jesus al die katastrofale gebeurtenisse op wat die einde sal voorafgaan. (Wanneer Jesus egter vir hulle sê: „Wie volhard tot die einde toe, hy sal gered word,” onderstreep Hy daarmee die twee sentrale gedagtes van hierdie skrifgedeelte: Eerstens dat die aardse heerlikheid verbygaan en tweedens dat die ewige heerlikheid by Hom te vinde is.

So bly die gelowige dan die laaste dag verwag en hy wag daarop met volharding en gebed want in die wagtyd word hy nog gedurig deur Satan versoek.

Die gelowige mag dus nie passief wag nie ook nie droomverlore met verwaarloos van die geloofseise nie. In die geloof word gewag, volhard en gebed.

1 Maart.

Lees Mark. 13:33-37.

Teks: Mark. 13:37.

WAAK.

Die gelowige moet wag, volhard en bid, nie passief, droomverlore of aan die slaap nie, maar waaksaam. Jesus spreek hierdie gelykenis uit aan die vooraand van sy gevangeneeming en kruisiging. Om die rede is dit nie maar net 'n vermaning nie maar 'n dringende oproep.

Die vraag is hoe moet daar gewag word op en gewaak word tot die wederkoms van die Here? Dit sê Jesus in die gelykenis waarin die woord **waak** drie maal herhaal word. Dit is soos 'n man wat op reis gegaan en aan elk van sy slawe hulle besondere werk en verantwoordelikhede in die huishouding gegee het. In sy afwesigheid moes hulle gereeld en noudig hulle taak uitvoer sodat by sy terugkeer niks verwaarloos sou wees nie. Sonder dat hy beter as die ander geag word, kry die deurwagter egter die moeilikste taak. Hy mag nooit sy pos verlaat nie. As die ander slaap moet hy nog wag en waak.

Alles moet gereed en in orde wees as die huisheer onverwags terugkeer. So is Christus na sy hemelvaart na sy mensheid ook nie meer by ons nie. Ofskoon ons nie weet wanneer nie, weet ons tog dat die dag van sy wederkoms gewis nader. Daarom moet die kerk van Jesus Christus — dit is die huishouding waarin die diensknegte agtergelaat is — gespanne, maar gereed wag op die terugkoms van die Heer. In die kerk is daar egter ook die deurwagters, naamlik die voorgangers. Hulle moet met groter spanning en waaksaamheid elke uur van die dag en van die nag waak.

2 Maart.

Lees Joh. 12:1-11.

Teks: Joh. 12:3, 5.

OPOFFERENDE DANKBAARHEID.

Ons sien hier enersyds vir Maria wat deur haar groot liefdedaad aanbied en andersyds vir Judas en die dissipels wat verontwaardig is oor wat daar gebeur in die huis van Simon die melaatse.

Simon word so genoem omdat hy melaats wás; die maaltyd was miskien juis sy manier om vir Jesus dankie te sê vir genesing.

Gedurende die maaltyd kom Maria met 'n pond egte, baie kosbare nardussalf. Dit is voorwaar iets baie kosbaars; ingevoerde parfuum wat net druppelsgewys uit die flessie se nou nek geskud kan word. Daar word ook net 'n druppel of twee per keer gebruik. Dit kos driehonderd pennings. Soveel as wat 'n dagloner in 'n volle jaar verdien! Daarmee salf Maria vir Jesus. Sy breek die fles om alles, sonder enige terughouding aan Hom te gee. Dit is die allerbeste waaroor sy beskik. Dit is asof Maria haarsêlf in die offer gee. So wil sy bewys dat sy Hom lief het met haar hele wese.

Hieroor is Judas verontwaardig! Hy maak asof hy oor die armes besorg is. En die ander dissipels, sowel as Simon en Lasarus, wat sê hulle as Judas so uitvaar? Niks! Niemand tree vir Maria in die bresse nie.

Maar Jesus kom vir haar op. Hy lê 'n betekenis in Maria se daad waarvan sy self dalk nie eers bewus was nie. Hy sê sy het Hom gesalf vir die begrafnis. Na die kruisiging en begrafnis sal dit nie gedoen kan word nie, want as die vroue by die graf kom om sy liggaam te salf, het Hy reeds opgestaan. Nou doen Maria dit vooruit.

Maria is 'n dankbare mens. Sy weet hoe onuitspreeklik groot Jesus se liefde is. Só groot dat Hy sy lewe gee vir sondaars. Daarvoor bring sy haar groot dankoffer. Sy het geleer om van Hom te ontvang; daarom kan sy gee. Judas en die ander het nog nie geleer hoe groot sy genade is nie en daarom kon hulle nie gee nie.

3 Maart.

Lees Sag. 9:9, Joh. 12:12-19.

Teks: Sag. 9:9.

CHRISTUS HET MEDELYE MET ONS SWAKHEDE.

In die volkshart is daar 'n blye stemming. Dit is paasfees. Hierdie fees glo hulle, gaan anders wees, want die dag het aangebreek dat Jesus as langverwagte Messias, die troon van Dawid gaan bestyg. Hulle gaan nou die verlossingsdade van die Messias sien.

Daarom gaan hulle Hom tegemoet met palmtakke in die hand. Dit is die teken van hulde aan 'n oorwinnaar.

Maar Hy was anders as wat hulle verwag het. Nie 'n koning met uiterlike prag en praal nie, maar „nederig en Hy ry op 'n esel.” So het die profeet Sagaria Hom al geteken.

So was Hy vanaf sy geboorte toe Hy in 'n krib neergelê is omdat daar geen herberg was nie. Gedurende sy lewe het Hy geen plek gehad waar Hy sy hoof kon neerlê nie.

Geen wonder dat die teks ons oproep tot vreugde nie, want daar is geen denkbare nood of ellende nie, of Hy weet daarvan. Hy het alles self intens deurelef en alles in priesterlike oorgawe aan die kruis vir ons oorwin.

As daar tye kom wanneer ons terneer gedruk word deur krankheid of droefheid of armoede, dan mag ons weet dat daar 'n Koning is wat elke behoefte ken. Hy het medelye met ons swakhede. Hy het ook die swakheid van ons sonde oorwin.

Laat ons dan met vrymoedigheid na die troon van sy genade gaan, sodat ons barmhartigheid kan verkry om op die regte tyd gehelp te word.

Hy is Koning wat oor ons regeer, en na sy Godheid, majesteit, genade en Gees wyk Hy nooit meer van ons nie.

4 Maart.

Lees Joh. 12:20-24.

Teks: Joh. 12:24.

DIE WET VAN DIE KORINGKORREL.

Tydens die intog van Jesus in Jerusalem het die mense hulle klere vir Hom op die pad oopgegooi en met palmtakke in die hand het hulle Hom as Koning gehuldig.

Sy verheerliking sou egter heeltemal anders wees. Daarom pas Hy die gelykenis van die koringkorrel op Homself toe:

„Voorwaar, voorwaar, Ek sê vir julle, as die koringkorrel nie in die grond val en sterf nie, bly dit alleen; maar as dit sterf, dra dit veel vrug.“

As Jesus 'n sin met die woord „voorwaar“ begin, dan wil Hy daarmee die belangrikheid en die waarheid van wat volg, beklemtoon.

Soos 'n koringkorrel in die grond val, bedek word, sterf, om weer in 'n nuwe lewe op te staan, so sal dit met Hom wees. Hy staan nie onder die wet van mense nie; vir Hom geld die wet van die koringkorrel en dit is die wet wat staan onder die oordeel van die dood.

In die donkere verlorenheid van sondaars moes Jesus neerdaal om die duisternis vir ons te oorwin.

So wys Jesus vir ons dat sy oorwinning niks te maak het met die gangbare begrippe van roem en eer nie. Sy lyding is sy verheerliking en sy vernedering is tegelyk sy verhoging. Hy sterf soos 'n koringkorrel net om weer op te staan, vrug te dra. En die vrugte wat Hy gedra het, is die vergewing van sondes en die ewige lewe vir elkeen wat in Hom glo.

5 Maart.

Lees Joh. 12:25-36.

Teks: Joh. 12:25.

VERHOOG, VERNEDER.

Hierdie woorde hang baie nou saam met wat Jesus van die koringkorrel gesê het wat in die grond val en sterf om dan weer op te staan om vrug te dra.

Die wet van die koringkorrel het dus ook betekenis vir die wat in Jesus glo.

Toe die mense met die intog van Jesus in Jerusalem „Hosanna“ geroep het, het hulle nie aan lyding en selfverloëning gedink nie, maar net aan selfverheerliking. Daarom sê Hy: „Wie sy lewe lief het, sal dit verloor.“

In die geloof in Jesus Christus gaan dit nie slegs om hierdie sigbare lewe nie, ook nie net om aardse geluk en voorspoed nie.

Wat Jesus hier met liefde vir die lewe bedoel, is 'n lewe waarby die aanspraak van die koninkryk van God verdring word deur die begeertes van die vlees; 'n lewe waar daar net plek is en belangstelling vir die sigbare, materiële dinge. So 'n lewe het geen sin nie, want daarin is geen plek vir die ewige dinge nie — hy sal dit verloor.

Daarom noem Jesus dan die teenoorstelde van liefde, nl. haat. Dit het niks te doen met wêreld-ontvlugting of lewensveragting nie. Dit beteken hier letterlik: Op die agter grond stel, of, nie eerste en enigste nie.

Is ons bereid om afstand te doen van ons eie wil en om ons eie begeertes te versaak?

In Jerusalem het die Jode Jesus gevolg totdat hulle gehoor het van selfverloëning en wêreldhaat. Toe het hulle Hom verlaat, gekruisig.

So is daar vandag nog mense wat wel wil deel in die seëninge wat Hy gee, maar wat terugdeins vir die offers wat Hy vra.

Hy wat homself verneder, sal verhoog word.

6 Maart.

Lees Joh. 12:37-50.

Teks: Joh. 12:43.

DIE GUNS VAN MENSE BOKANT DIE EER VAN GOD.

Hierdie mense was bang om openlik op te kom vir die geloof in Jesus Christus. Baie van hulle het wel in Hom geglo, maar terwille van die Fariseërs het hulle dit nie bely nie, om nie uit die sinagoge geban te word nie.

In die sinagoge het hulle baie voorregte geniet. Hulle het in die voorste gestoeles gesit. Hulle was belangrike en aansienlike mense. Hulle het dit geniet as die mense hulle groet en hulle „rabbi” noem. As hulle openlik bely het dat hulle in Jesus glo, sou hulle deur die mense verag word.

Om in die guns van die mense te wees en op die hande gedra te word, was vir hulle belangriker as om klein en afhanklik die lof van die Here te verkondig, te bely dat hulle in Jesus glo.

Ons sien hierdie verskynsel vandag nog. Daar is byvoorbeeld mense wat niks sê wanneer die Naam van die Here ydellik gebruik word nie, uit vrees dat mense sal aanstoot neem. Ons betig nie diegene wat verkeerde dinge doen of sê nie, dalk kan hulle vir ons kwaad word. Ook ons is soms so lafhartig dat ons liewer in die guns van mense wil wees as om die eer van God te handhaaf.

Daarteenoor het Jesus gesê: „Elkeen wat My sal bely voor die mense, hom sal ek ook bely voor my Vader wat in die hemele is. Maar eikeen wat My sal verloën voor die mense, hom sal Ek ook verloën voor my Vader wat in die hemele is.”

7 Maart

Lees Joh. 13:1-11.

Teks: Joh. 13:5.

DIE KLEINSTE IS DIE GROOTSTE.

Volgens die evangelie van Lukas (22:24) het die dissipels tydens hierdie maaltyd gestry oor wie van hulle die grootste geag moet wees. By hulle het dit dus gegaan oor selfliefde en nie om liefde vir die naaste nie.

Na aanleiding hiervan het Jesus hulle voete begin was. Hy wou vir hulle wys hoe eindeloos groot sy liefde vir hulle was en ook hoe hulle houding teenoor mekaar moet wees.

Wat Jesus daar doen, was die werk van die nederige slaaf. Hy trek sy boklare uit, neem 'n doek en bind dit om Hom en begin om hulle voete te was en af te droog met die doek wat Hy omgehad het.

Wat die ander dissipels gedink het, word nie vir ons gesê nie. Net Petrus se houding word beskryf. Hy weier aanvanklik, want hy weet nie waarom dit gaan nie. Vir hom is die vernedering van Jesus te groot. Wanneer hy egter beseft dat dit daar gaan om sy, Petrus se armoede en behoefte, dan wil hy heeltemal gewas word.

Jesus wys met die voet wassing dat Hy gekom het om sondaars te dien. Hy sou Homself nog verder verneder as dit. Hy sou aan die kruis die allergrootste liefdesdaad vir sondaars verrig.

Die voetwassing was 'n simbool van Jesus se algehele vernedering ter wille van die verlossing van sondaars.

8 Maart.

Lees Joh. 13:31-38.

Teks: Joh. 13:34.

NAASTELIEFDE GEGROND IN DIE LIEFDE VAN CHRISTUS.

Wanneer Jesus hier vir sy dissipels sê, 'n nuwe gebod gee Ek vir julle, wil dit natuurlik nie sê dat naasteliefde, nog nie tevore noodsaaklik was nie. Dit is nuut in die sin dat dit moet wees, soos Ek julle liefgehad het.

Hoe moet ons mekaar liefhê? Só dat ons in die eerste plek bereid is om te gee en te dien en nie om eerstens te ontvang en gedien te word nie. Liefde in hierdie sin beteken die bereidheid om op te offer, al sou dit beteken dat ek self daardeur groot ongerief moet verduur.

So, sê Jesus moet sy dissipels liefde gee en so moet dit onder ons ook wees. So moet ons mekaar liefhê in die huwelikslewe; so moet kinders hulle ouers en ouers hulle kinders liefhê. Nie eisend, gebiedend nie, maar altyd bereid om eers die ander tot hulp te wees.

„Soos ek julle liefgehad het . . .” Hoe lief het Jesus ons gehad? So lief dat Hy sy lewe vir ons gegee het.

Nou moet ons een ding baie goed begryp. Dit is dat ons nooit self, uit eie krag daartoe in staat sal wees om mekaar so lief te hê nie.

Daarom moet ons ook hierin biddend opsien tot God en Hom gedurig vra om die leiding van die Heilige Gees.

9 Maart.

Lees Joh. 14:1-3.

Teks: Joh. 14:2.

ONS PLEK BEREI.

Dat Jesus moes weggaan, dat Judas Jesus sou verrai en dat Petrus Jesus sou verloën, het die dissipels ontstel. Terwyl die kruisweg vir Jesus naby is en ons sou verwag dat sy dissipels Hom moes ondersteun, troos Jesus hulle wat ontstel is.

Jesus troos hulle met die versekering dat daar in die huis van die Vader baie wonings is en dat Hy heengaan met die bedoeling om vir hulle plek te berei in die Vaderhuis.

In die lydenstyd dink ons nou ook weer terug aan die smarte wat Jesus moes verduur! Terselfdertyd mag ons weet dat Hy onself-sugtig in sy eie smarte verbysien en ons in ons smarte raaksien. Wat

meer is: Hy weet wat dit is om ontsteld te wees. Hy weet wat dit is om valslik beskuldig te word. Hy weet wat dit is om pyn te verduur. Ja, Hy weet wat dit is om te sterf. Elkeen van ons wat so 'n pad van smarte moet bewandel, het 'n vriend in Jesus wat begryp en verstaan. Ons het in Jesus ook 'n Redder wat wil verlos.

Sy bystand aan ons in lewensnood kom ook tot uitdrukking in die troos wat Hy bied. Sekerlik ons aardse wonings bied vir ons baie. Daar woon ons beskermd teen wind en weer saam met huisgenote. Maar wanneer ons in hierdie veilige hawe, ons huis, ontberings ervaar, mag ons weet dat daar 'n ewige woning bestaan in die Vaderhuis.

Sekerlik ons aardse liggaam en lewe, in die Bybel ook vergelyk met 'n woning, bied vir ons baie. Daarmee kan ons geniet en werk en ontspan. Maar wanneer hierdie woning besig is om af te takel, mag ons weet dat ons 'n gebou het van God, 'n huis nie met hande gemaak nie, ewig, in die hemele.

10 Maart.

Lees Joh. 14:4-6.

Teks: Joh. 14:6.

JESUS CHRISTUS DIE WEG.

Ons lewens word as geheel gesien onder die beeld van 'n weg.

Elke weg het 'n eindbestemming. Die Bybel praat van die weg van die lewe en die weg van die dood. Die een se eindbestemming is die lewe, die ander se eindbestemming is die dood. Hierdie twee weë het nie net verskillende eindstemminge nie, maar het ook verskillende lewenspatrone. Daarom moet ons op ons lewenswandel let.

Wanneer die Skrif van die weë van ons mense praat, bedoel dit aan die een kant die som van ons lotgevalle. Met ander woorde daardie dinge waarop dit met ons uitloop en waaroor ons nie beheer het nie. Aan die ander kant is ons weë die totaal van ons dade en handelwyses. Daardie dinge waarop ons self besluit het en wat ons self deurgevoer het.

Die Woord van God roep ons om op ons weë nie regs of links af te wyk van wat God ons beveel het nie. Om in al die weë van God te wandel het tot gevolg dat dit met ons sal goed gaan en dat ons dan eers werklik leef.

Sekerlik dit is nie maklik om in gehoorsaamheid teenoor God te leef nie. Juis omdat dit so moeilik is om volgelinge van Jesus te wees, word die weg smal en die poort nou genoem. Dit is waar dat ons graag die gemaklike en breë weg kies. Die weg waarop ons nie met Jesus hoof rekening te hou nie. Daar is egter geen ander weg wat na die lewe voer nie, as die weg Jesus Christus nie.

Jesus noem Homself uitdruklik die weg omdat Hy, die Seun van God, die alleen mag het om sy volgelinge na die Vaderhuis te neem. Niemand kom na die Vader behalwe deur Jesus nie.

11 Maart.

Lees Joh. 14:7-24.

Teks: Joh. 14:9.

OM DIE HERE TE SIEN.

Net soos Filippus, is dit vir ons ook dikwels 'n begeerte om die Here te sien, om 'n sigbare openbaring van God te beleef. Moses het dit reeds van die Here gevra. God het hom egter uitdruklik laat verstaan dat hy Hom nie van aangesig tot aangesig kan sien nie omdat geen mens God kan aanskou en bly lewe nie. God het egter aan Moses as 'n besondere guns, sy heerlikheid getoon.

Teenoor Filippus merk Jesus tereg wysend op dat as hy nie die Vader in Jesus gesien het nie, dan het hy Jesus nie geken nie. Wie Jesus gesien het, het die Vader gesien. Jesus Christus is die openbaring van God. In Hom word ons bewus van die Wil van God. In Hom word ons bewus van die liefde van God. In Hom word die heerlijkheid van God aan ons getoon.

Ons word egter geroep tot die geloof in God, eerder as om te verwag om 'n sigbare openbaring van God te beleef. Soos Jesus vir Thomas gesê het: Omdat jy My gesien het, het jy geglo; salig is dit wat nie gesien het nie en tog geglo het. Wat ook van groot belang is, is die feit dat God ons sien.

Hy sien ons op die dwaalweg van die sonde. Hy sien ons wanneer ons onself aan sy diens wy. Hy merk ons op as ons in nood verkeer. Waar ons ook al verkeer, God sien ons. En uit die aanblik van God, straal die liefde. Liefde vir sy dienskneg wat Hom aanbid. Liefde vir sy kind wat pyn en smart moet verduur. Liefde vir sy skepsel wat verdwaal het.

12 Maart.

Lees Joh. 14:25-31.

Teks: Joh. 14:27.

VREDE NAGELAAT.

Dit is die vooraand van die kruisiging. Jesus is vir die laaste keer saam met sy dissipels. Ons teksvers is sy afskeidsgroet aan sy dissipels. Hy laat vir hulle en ook vir ons vrede na.

Dit was die ou gebruik om met die gewone groet vir mekaar vrede toe te wens. Dit is vandag nog waar dat as ons nog instaat is om mekaar te groet, ons in vrede met mekaar leef. Die vredesgroet van Jesus behels egter baie meer.

Vir ons westerlinge is vrede gewoonweg alleen die teenoorgestelde van oorlog. En dit is natuurlik waar. As ons almal eenders in Jesus Christus glo en ons almal die eise van die Bybel presies kan uiteleef dan sal ons nooit in oorlog met mekaar verkeer nie. Dit sal in hierdie sondige wêreld egter altyd net 'n ideaal bly! Bowendien behels die vredesgroet van Jesus baie meer.

Die vrede wat Jesus ons toewens en skenk is innerlike rus! Dis die samevatting van al die heerlijkheid en al die seëninge en al die geluk. Vrede is in een woord al die heil waaraan die geheiligde volk van God volgens sy belofte deel sou hê. Waar Jesus verskyn verstom al ons bange twyfel. Dan word alle hoop wat ons gekoester het, verwerklik. Deur Hom word al ons angstige lewensvrae en vraagstukke opgelos. Want Hy verwyder die oorsaak van al ons wanhoop, ang en vrese, naamlik die sonde.

13 Maart.

Lees Joh. 15:1-9.

Teks: Joh. 15:1.

DIE WYNSTOK EN DIE LOOT.

Die wynstok word dikwels in die Ou Testament gebruik om die volk Israel aan te dui. Dit is egter altyd van Israel in verval. Jesus is die ware wynstok van die ware Israel.

Hierdie wynstok word deur die hemelse Vader versorg. Sy arbeid is tweeledig van aard. Elke loot van die wynstok, wat nie vrug dra nie, word weggeneem. Onvrugbare lote word verwyder. Die kerk en gemeente van Jesus Christus kan nie onproduktief wees nie. Die gelowige kan nie sonder vrugte van die geloof wees nie. Sulke mense

verdwyn uit die Kerk. Sekerlik die kerk is bekommerd oor duisende lidmate wat soek geraak het. En die kerk werp alles in die stryd om hulle weer te betrek. Aan die anderkant moet ons besef dat daar lote sal wees wat afgekap word. Dit is die wyse waarop die Vader sy wingerd gesond en produktief hou.

Elke loot wat vrug dra word gesnoei sodat dit meer vrug kan dral. Die snoeiproses is pynlik. Dit gebeur dikwels dat ons deur diep waters moet gaan. Meermale word ons swaar beproef. Normaalweg kan ons nie verstaan waarom ons seerkry en swaarkry nie. Vir ons lyk dit onnodig en onsinnig. Kom ons beskou ons ontberings en beproewings in die lig van hierdie Skrifwoord. Dit is die snoeiproses wat God uitvoer sodat ons meer vrug kan dra.

14 Maart.

Lees Joh. 15:10-18.

Teks: Joh. 15:13.

DIE GROOTSTE LIEFDE.

Jesus se eise aan ons is baie duidelik en eenvoudig. Hy gee nie ingewikkelde gebooe nie. Hy stel slegs die gebod van liefde wat alles insluit.

Wanneer die Bybel van liefde praat moet ons egter besef dat dit nie die liefde is waarvan ons kennis neem in gewone verhale, rolprente of stories nie. Die Bybelse liefde gaan baie verder as die liefde tussen twee verliefde mense. Daarom dat hier ook vir ons die maat van die christelike liefde aangegee word. Soos Jesus ons liefgehad het, moet ons ook mekaar liefhê. Die liefde soos gegee deur Jesus is die grootste liefde. Hy was selfs bereid om sy lewe te gee vir sy vriende.

Nou kan hierdie sin ook weer verkeerd verstaan word. So asof Jesus bereid was om te sterf vir goeie mense. Nee, antwoord die Bybel. Vir 'n goeie mens sal iemand miskien nog die moed hê om te sterwe. Maar God bewys sy liefde tot ons daarin dat Jesus vir ons as sondears gesterf het. Dit is normaalweg maklik om liefde te gee aan iemand wat ons liefhet. Die liefde waartoe ons geroep word is egter 'n opofferende liefde. 'n Liefde selfs vir die vyand.

Die Christen mag nooit in sy liefde verkoel nie. Nie teenoor mekaar as gesinslede in gesinsverband nie, nie teenoor mekaar as gemeentelede in gemeentelike verband nie, nie teenoor mekaar as volksgenote in volksverband nie, nie teenoor andersdenkendes, ander volkere of selfs ons vyande nie. Boweal moet ons liefde teenoor God vasstaan.

Dit alles omdat Hy ons eerste liefgehad het.

15 Maart

Lees Job. 15:19-27

Teks: Joh. 15:26

DIE GEES VAN DIE WAARHEID.

By die afskeid van sy dissipels, wens Jesus hulle vrede toe. Hy vra hulle om in liefde met mekaar saam te leef. Terselfdertyd gee Hy hulle die beoefte van die Heilige Gees. In hierdie teksverband word die Heilige Gees as 'n belofte gegee omdat die Heilige Gees vir hulle van betekenis sal wees.

Die Heilige Gees sou kom as die Trooster. Die weemoedige dissipels, alleen in die wêreld gelaat na die wrede kruising van Jesus, sou nie ongetroos bly nie. Die Heilige Gees wil nog steeds ons Trooster wees.

Die Heilige Gees sou hulle bekwaam maak om in die wêreld te getuig van die lewe en werk van Jesus. Elke mens wat vandag nog van Jesus wil getuig, doen dit deur die Heilige Gees.

Die Heilige Gees sou vir hulle die Gees van die waarheid wees. Vir die skrywer van die evangelie van Johannes is die woord waarheid 'n belangrike woord.

Waarheid kan gevind word, so was die beskouing, in die weg van denke, of deur ekstase of deur inwyding in die geheime van die skeping. So is die siening van baie mense nog steeds. Waarheid is in die wetenskap. Waarheid is geleë in elke ding wat werk. Waarheid is in hierdie lewensbeskouing, in daardie stelsel of in sodanige leiers.

Wanneer Johannes van waarheid praat, bedoel hy die groot wêreld van goddelike liefde, gesag, orde en lewe wat in Jesus Christus 'n lewende werklikheid geword het. Waarheid is onlosmaaklik verbonde aan die persoon van Jesus Christus. Die waarheid is nie iets wat deur die rede gevind kan word nie maar is slegs te vinde in die ontmoeting met Jesus, deur die geloof in Jesus Christus.

16 Maart

Lees Joh. 16:5-11

Teks: Joh. 16:9

ONGELOOF — DIE WORTEL VAN ALLE SONDE.

Daar is en word steeds baie in die volksmond oor die begrip „sonde“ gespekuleer. Dit gee alles aanleiding tot eiesinnige haarklowery en selfs fariseïsme — 'n lang lys van „moenies“! Eventueel word die mens dan meer onder die juk en slawerny van die wet geplaas, sodat die godsdienst vir hom 'n las in plaas van 'n vreugde word. Geen wonder nie dat veral die jeug dikwels 'n weerstand teen enige vorm van godsdienst opbou!

Nee, Christus Self openbaar hier in die woorde van ons teks die sonde in sy ware betekenis, naamlik „... dat hulle in My nie glo nie ...“! Ongeloof is en bly die kern van alle sonde — die onwilligheid om Christus as Here en Verlosser van jou lewe te aanvaar, en die onverskillige of belangelose verwerping van sy evangelie van kruis en opstanding! Hiermee word meteens al ons menslike opvattinge en argumente oor sondes en „sondetjies“ meteens platgeslaan. Want inderdaad is alle wanpraktyke soos moord, diefstal, haat ens. slegs die gevolge of vrugte van die ongeloof! Geen wonder nie dat Paulus na aanleiding van vele vrae in dié verband, aan die gemeente in Rome skryf: „... alles wat nie uit die geloof is nie, is sonde“ (Rom. 14:23).

En nou sê Christus aan sy dissipels en aan ons dat die Heilige Gees, wat na sy heengaan uitgestort sal word, ons oë vir hierdie waarheid sal oen en ons daarvan sal oortuig. Uit dit alles blyk dit nou duidelik: alleen deur die geloof in Christus, is 'n mens geregverdig voor God, is jou lewe welbehaaglik voor sy aangesig!

17 Maart

Lees Joh. 16: 12-15

Teks: Joh. 16:14

DIE DOELSTELLING VAN DIE HEILIGE GEES.

Ons leef in 'n tyd van propaganda — propaganda op politieke, ekonomiese en kulturele vlak. Deur subtiele kondisionering word daar getrag om die mens tot 'n voorafbepaalde lewenshouding en lewenshandeling oor te haal, sonder dat die mens self dit gewaar word. En daartoe word 'n verskeidenheid van media, soos onder andere die letterkunde, kuns, pers, radio, televisie ens. ingespan.

Die gevaarlikste vorm van propaganda laat hom egter geld op die vlak van die godsdienst. „Die gees van die antichris self — vernom as 'n engel van die lig stel hom ten doel om die christen se geloofsekerheid te ondergrawe en sy gees te verwar. In hierdie propagandaveldtogte word daarop aanspraak gemaak — dikwels in hooghartige verwaandheid — dat dit die enigste en ware getuieis van die Heilige Gees sou wees. So word allerlei valshede die Heilige ten laste gelê.

Christus self stel dit egter in ons teksvers onomwonde en baie duidelik: die Heilige Gees het slegs één oogmerk en strewe, nl. die verheerliking van Christus! Dit gaan altyd vir die Heilige Gees daarom: om dit wat eie aan Christus is naamlik sy Persoon en heilsdade, aan ons te verkondig! Meer nog: die Heilige Gees wil ons hierdie heil in Christus — vanweë sy kruisiging en opstanding — persoonlik deelagtig maak, . . . en ons selfs in die gemeenskap met die lewende Christus inlyf! Nooit sal die Heilige Gees uit Homself spreek nie — dit wil sê los van Christus en sy Woord nie.

Laat ons in hierdie lig die geeste op die proef stel, of hulle waarlik uit God is! (1 Joh. 4:1).

18 Maart

Lees: Joh. 16:19-24

Teks: Joh 16:22

BLYDSKAP UIT DROEFHEID GEBORE.

Johannes die Doper het eenmaal vanuit die gevangenis per boodskap 'n merkwaardige vraag aan Christus gestel: „Is u die Een wat sou kom, of moet ons 'n ander Een verwag?“ Hierdie vraag onthul die geloofstryd en onsekerheid in die gemoed van Johannes — 'n onsekerheid met betrekking tot die Persoon en optrede van Christus. Christus se handelwyse was so totaal teenstrydig met dié wat hy van die Messias verwag het, dat hy feitlik op die rand van ongeloof weifel.

In die te lese gedeelte verneem ons ewe-eens woorde van vertwyfeling vanuit die mond van Christus se dissipels. Hulle staan verbysterd en bedroef vanweë Christus se aankondiging van sy aanstaande lyding en kruisdood. Dit is alles vir hulle so onaanvaarbaar en sinloos — 'n smartlike en ondeurgrodelike misteriel!

Jesus ken egter die wanhoop en vertwyfeling in die harte van sy gelowiges, en daarom kom Hy tot hulle met die heerlike belofte: „... maar Ek sal julle weer sien, en julle harte sal bly word,“ En hoe heerlik is hierdie belofte nie etlike dae daarna vervul nie, want reeds in Joh 20:20 lees ons dat toe Christus Hom na sy opstanding aan die dissipels vertoon het daar blydskap in hulle harte gekom het. Meer nog, na hemelvaart van Christus — soos beskrywe in Lukas 24:52-53 — het die dissipels na Jerusalem teruggegaan met groot blydskap, en het hulle God gedurig in die tempel geprys en gedank! Nou is die raaisel ontknoop die misterie ontvou. Die opstanding en hemelvaart van Christus open nuwe en wyse perspektiewe, want die dood is deur die Lewe oorwin!

Ken u en ek ook heirdie blydskap?

19 Maart

Lees Joh. 16:25-33.

Teks: Joh. 16:33 (b).

OORWINNAARS TEMIDDE VAN VERDRUKKING.

Die Bybel is volkome eerlik en realisties in sy siening van die wêreld en die lewe van die christen in die wêreld. Die begrip „wêreld“ het altyd vir die Bybel die betekenis van die Godvyandiggesinde en

demoniese magte. Vandaar dat ook Paulus uitroep: „ . . . ons worstel-stryd is nie teen vlees en bloed nie, maar teen die owerhede, . . . teen die bose geeste in die lug.”

„En nou sê Christus ook: „in hierdie wêreld” — dit wil sê hierdie demoniese wêreld — „sal julle verdrukking hê;” Dit moet die christengelowige byvoorbout weet. Omdat die christen in die voorste linie in die stryd tussen Lig en duisternis staan, is hy die onmiskenbare skyf en prooi van Satan. Vanweë hierdie feit het die kerk dit wil sê sy gelowiges — gemeenskap aan sy lyding en smaadheid op aarde en word hy in die wêreld die strydende kerk genoem.

Te midde van ons verdrukking word ons egter deur Christus opgeroep om nie in moedeloosheid te versink nie, want luister, Hy roep u en my toe: „ Ek het die wêreld oorwin!” Wat in magtige en heerlike proklamasie! Hierdie Godvyandiggesinde demoniese wêreld wat ons beangs, beding en verdruk, se heerskappy oor ons lewe is verbreek!

Met hierdie woorde gryp Christus reeds vooruit na sy opstanding, wat beteken: oorwinning oor sonde, dood en hel. Sy opstanding hou sekuriteit en vrede in vir al sy gelowiges ten alle tye omdat ons verseker weet: dit kan in ons lewe nie meer misloop nie — ons toekoms is verseëll! Daarom kan ons met vrymoedigheid saam met Paulus uitroep: „ . . . in al hierdie dinge is ons meer as oorwinnaars deur Hom wat ons liefgehad het!”

20 Maart

Lees Joh. 17:1-8

Teks: Joh. 17:3

KENNIS TOT EWIGE LEWE.

Ons leef in 'n eeu van besondere tegnologiese vernuf en wetenskaplike prestasie. Tereg het iemand opgemerk dat die vordering wat tydens die laaste 50 jaar op hierdie gebied gemaak is alle wetenskaplike prestasies van al die eeue tesaam oortref. Onwillekeurig word tegelyk hiermee die grootsheid van die menslike verstand en kennis besing.

Ironies genoeg ondanks al hierdie asemrowende prestasies en menslike vernuf leef die mens ankerloos en koersloos voort, met onrus en onvrede in die hart, want met betrekking tot sy bestemming weet hy van slegs een sekerheid: die onafwendbaarheid van die dood! Dit kan ook nie anders nie want sien u, in weerwil van al sy kennis, ontbreek die enige ware kennis, — die kennis wat uitstyg bo alle ander kennis — die kennis van God!

In die woorde van ons teks word die ewige lewe in een asem met die kennis van God genoem. Wie dus die enige waaragtige God ken, het die ewige lewel! Die vraag bly egter: Hoe kan ons God waarlik ken? Goddank ons teks maak melding van Jesus Christus wat na hierdie wêreld gestuur is, want alleen in Christus openbaar God Homself en kan Hy geken word! Dit is juis in dié verband dat Jesus aan sy dissipels gesê het: „As julle my geken het, sou julle My Vader ook geken het en van nou af ken julle Hom en het julle Hom gesien” (Joh. 14:7) En in Christus, die gekruisigde en opgestane Here, leer ons die wese van God ken as enkel liefde.

Kennis van God is egter meer as net intellektuele of verstandskennis. In diepere sin beteken dit ook en veral om in gemeenskap met God te lewe. Wie dus waarlik in gemeenskap met die gekruisigde en opgestane Christus leef, het reeds die ewige lewel!

IN DIE WÊRELD! EN TOG BEBORGE

Deur al die eeue van ons jaartal was daar christene wat in askese en afsondering van die wêreld geleef het. Na hulle mening kan hulle alleen langs hierdie weg hulle christelike roeping uitleef, want daardeur sou hulle hulself teen besmetting deur 'n sondige wêreld verskans. Hoe gouer hulle egter deur die dood van die wêreld bevry kan word, des te beter na hulle mening!

Hierteenoor openbaar Christus in sy hoëpriesterlike gebed sy wil as Hy uitroep: „Ek bid nie dat U hulle uit die wêreld moet wegneem nie” Wat 'n verrassende onthulling! Ons christelike roeping bestaan daarin dat ons in hierdie sondige God-vyandige en God-vervreemde wêreld sal woon en werk. Juis hier lê ons taak en opdrag om sout van die aarde en lig van die wêreld te wees! Juis hiër moet die mense ons goeie werke — wat vrugte is van die geloof — sien, sodat ons Vader in die hemel in en deur ons lewe verheerlik word!

Waarvan ons bewaar moet wrd, is dus nie die wêreld nie maar wel die bese! Dáárvor bid Christus vuriglik en tree Hy vir ons in voor God die Vader. Die Bese is die groot mense-moordenaar, en soos 'n brullende leeu loop hy in die wêreld rond met as enigste oogmerk, om te verskeur en te vernietig.

In der waarheid het die bese in hierdie wêreld wat God goed en mooi geskape het, smarte en dood ingedra. Hy is die aartsvyand — die grootste gevaar vir die lewe van elke mens!

Wonderlik om te weet: Nadat Petrus Christus verloën het, kan hy alleen staande bly, omdat Christus reeds vantevore aan hom beloof het: „ Ek het vir jou gebid dat jou geloof nie mag ophou nie,”! Alleen só kan ook ons staande bly in die geloof!

DIE WAARHEID WAT BEVRY.

Pilatus het eenmaal die vraag gestel: „Wat is waarheid?” Saam met hom het denkers, filosowe en selfs teoloë deur die geskiedenis heen met hierdie vraag geworstel sonder om die ware antwoord te vind. Dit is egter 'n lewensbelangrike vraag, só belangrik, omdat dit waarlik die sin en doel, ja, selfs die koers en bestemming van ons lewe bepaal!

En nou bely Christus in Sy hoëpriesterlike gebed: „U Woord is die waarheid.” Hierdie Woord is egter méér as net Bybelse getuienis aangaande God. — hierdie Woord is God self, deur Wie alle dinge ontstaan het (Joh. 1:1-3). Meer nog: hierdie Woord het vlees geword en het onder ons gewoon — in Jesus Christus het ons sy heerlikheid aanskou. **Nou is dit ook duidelik waarom Christus aangaande Homself gesê het: „Ek is die weg, die waarheid en die lewe,”.** Wie hierdie Waarheid nie ken nie mis sy doel in die lewe en loop ook sy ewige bestemming by die hemelse Vader mis!

As Christus dan nou bid: „Heilig hulle in u waarheid;”, dan smee Hy daarmee die Vader om sy gelowiges vir Homself as eiendom

af te sonder vanweë sy aanstaande versoeningsdood. Dit gaan dus hier om die vrymaking en bewaring van die kinders van God, sodat hulle met liggaam en siel sowel in lewe as in sterwe, aan Hom sal toebehoort, wat met sy bloed ten volle vir ons sondes betaal het, en ons uit alle mag van die duiwel verlos het!

Wat 'n onuitspreklike voorreg om só aan Hom te mag behoort!

23 Maart

Lees Mark. 14:1-9

Teks: Mark. 14:8

SALWING.

Met die lees van Markus 14:1-9 betree ons die laaste fase van die lyding van Jesus Christus op aarde. Die lewe van Jesus Christus op aarde het in die teken van lyding gestaan. So antwoord die Heidelbergse Katgismus op vraag 37: „Dat Hy aan liggaam en siel die ganse tyd van sy elwe op aarde, maar veral aan die end van sy lewe, die toorn van God teen die sonde van die ganse menslike geslag gedra het . . . “. Die volgende twee hoofstukke van die Markus evangelie handel dan oor die lyding van Jesus Christus veral aan die end van sy lewe.

Die gebeure tydens die maaltyd te Betanië kan as vooruitverkondiging hiervan gesien word. 'n Vrou breek 'n albastefles met egte kosbare nardussalf en gooi dit oor die hoof van Jesus Christus uit. Hieroor is daar onder sommige van die aanwesiges groot reaksie en verontwaardiging. Volgens Johannes 12:4 is dit veral die dissipel Judas Iskariot wat met hierdie handelswyse nie tevrede is nie. Eiegerregtigheid en 'n verkeerde vroomheid is die grond van hierdie uitgesproke kritiek. Hierdie eiegerregtigheid en verkeerde vroomheid wys Jesus Christus summier af en spreek die volgende woorde uit: „Sy het vooruit al my liggaam vir die begrafnis gesalf“. Terwyl die teestanders van Jesus Christus besig is om sy dood voor te berei word sy liggaam deur 'n vriendin voorberei vir die graf. 'n Salwing vind plaas al sou Hy die dood van 'n misdadiger sterf. Aan Hom kom die eer en lof toe „want voor Hom moet buig elke knie van die wat in die hemel en van die wat op die aarde en die wat onder die aarde is.“ Sy liggaam is gesalf vir die dood, maar Goddank as Oorwinnaar oor die dood triomfeer Jesus Christus as Gesalfde Koning tot in ewigheid.

24 Maart.

Lees Mark. 14:10-21 en 43-52.

Teks: Mark. 14:20.

DEUR DIE MENS VERLAAT (1).

In al die naamlyste van die apostels kom die naam van Judas Iskariot voor. Hy was die seun van 'n sekere Simon. Die bynaam „Iskariot“ is aan hom gegee wat beteken „man van Keriot.“ Omdat Keriot in Judea lê word die afleiding gemaak dat Judas die enigste apostel uit Judea afkomstig was.

Judas is tot apostel geroep op soortgelyke wyse as al die ander apostels. So het hy ook die pad saam met Jesus Christus geloop. Hy was 'n oog- en oorgetuie van die prediking en wonderwerke van Jesus Christus. Tog kan die opmerking gemaak word dat Judas Iskariot nie altyd met suiwer bedoelinge opgetree het nie. Jesus het dan by geleentheid gewaarsku dat 'n duiwel onder die apostelkring ingesluip het.

Judas Iskariot was ook die man wat die gemeenskaplike beurs gedra het. Geldgierigheid was so ongetwyfeld een van die hoofredes van sy ondergang. Jesus moes hom by geleentheid van die maaltyd te

Betanië ook bestraf. Dit was dan ook net hierna dat Judas na die Joodse owerhede hom gewend het en met hulle ooreengekom het dat hy Jesus vir 30 silwerstukke sou uitlewer. Nou soek hy net na 'n goeie geleentheid om Hom uit te lewer.

By geleentheid van die laaste pasga word hy dan uitgewys as verraaier: „Dit is die een van die twaalf wat saam met My sy hand in die skottel insteek”. 'n Vertroueling, 'n oog- en oorgetuie, 'n apostel was Judas en tog pleeg hy verraad. Judas lei die soldate na Getsémané en met 'n kus wys hy Jesus aan.

Die Seun van die mens word verrai uit die geledere van sy vertrouelinge — Judas, 'n gewillige werktuig in die hand van Satan is die een wat Hom verrai. Verraad is seker die mees verwerplike daad wat 'n mens kan verrig. Verrai ons nie ook daaglik ons geloof, ons beginsels, ons Heer vir die goedkoop prys van wêreldse genietinge nie?

25 Maart.

Lees Mark. 14:22-26.

Teks: Mark. 14:22 en 23.

GEDAGTENISMAALTYD.

Die heilige nagmaal is 'n gedagtenismaaltyd. Op hierdie volgende wyse moet die lyding en sterwe van Jesus Christus gedenk word: (Die Nagmaalsformulier) „Eerstelik moet ons in ons harte ten volle vertrou dat ons Here Jesus Christus — volgens die beloftes wat aan die voorvaders in die Ou Testament van die begin af gegee is — deur die Vader in hierdie wêreld gestuur is, ons vlees en bloed aangeneem het, die toorn van God waaronder ons ewig moes versink het, van die begin van sy menswording af tot aan die einde van sy lewe op aarde vir ons gedra het en alle gehoorsaamheid aan die goddelike wet en alle geregtigheid vir ons vervul het, vernaamlik toe die las van ons sondes en van die toorn van God Hom die bloedige sweet in Getsémané ontpers het, waar Hy Hom laat bind het om ons te ontbind; daarna ontelbare smaadhede gely het, dat ons nimmermeer tot skande sou word nie; onskuldig tot die dood veroordeel is, dat ons voor die gerig van God vrygespreek sou word; ja sy geseënde liggaam aan die kruis laat spyker het, om die skuldbrief van ons sondes daaraan vas te nael; en het so ons vervloeking op Hom gelaai om ons met sy seëning te vervul; en het Hom verneder tot in die allerdiepste versmaadheid en ang van die hel, met liggaam en siel aan die kruishout toe Hy met 'n groot stem uitgeroep het: „My God, my God, waarom het U My verlaat” sodat ons tot God geneem en nimmer meer deur Hom verlaat sou word nie; en het eindelik met sy dood en bloedstorting die nuwe en ewige testament, die verbond van die genade en die versoening beseël toe Hy gesê het: „Dit is volbring.”

En dat ons dit vas kan glo het die Here Jesus in sy laaste nagmaal brood geneem „en nadat Hy gedank het, breek Hy dit en gee dit aan hulle en sê: Neem eet dit is my liggaam. Toe neem Hy die beker en nadat Hy gedank het, gee Hy dit aan hulle, en hulle het almal daaruit gedrink.”

So eet en drink ons ook tot sy gedagtenis.

DEUR DIE MENS VERLAAT. (2).

Om te verloën beteken om nee te sê, om te ontken. 'n Waarskuwing uit die mond van Jesus gaan uit na sy dissipels: „Julle sal almal in hierdie nag aanstoot neem aan My.” Hierop antwoord Petrus: „Al sal almal ook aanstoot neem, dan tog nie ek nie.”

Hierdie Simon was sy lewe lank 'n voortvarende man, altyd reg met 'n antwoord, altyd reg om tot die daad oor te gaan. Kort-kort is hy op die voorgrond. Onmiddellik is hy reg om te verklaar dat al sou al die ander Jesus verloën sal hy dit nooit doen nie. By 'n ander geleentheid is hy die een wat nie wil toelaat dat Jesus sy voete was nie. Hy is ook die man wat sonder meer by die gevangeneeming van Jesus, Malchus se oor afkap.

Inderdaad 'n vurige man! Simon Petrus was ook 'n man wat vurig was in sy belydenis. So was hy die eerste onder die dissipels om Jesus te bely as die Christus, as die beloofde Messias wat sou kom. Op 'n vraag deur Jesus gestel, „Wie sê julle is Ek?” gee Petrus die antwoord: „U is die Christus.”

Simon Petrus, 'n man vurig in belydenis en navolging van Jesus Christus en tog verloën hy Jesus. Tot driemaal toe ontken hy dat hy Jesus ken en dit nadat hy deur Jesus gewaarsku is. „Al sal almal aanstoot neem, dan tog nie ek nie.”

Simon Petrus, een van die trouste navolgers en dissipels faal hier, ontken dat hy Jesus ken. Alleen, op Homself aangewese word die Lam van God na die slagplek gelei. Van alle vriende en navolgers verlate gaan Jesus Christus voort op sy lydensweg. Hierdie lydensweg loop Hy in gehoorsaamheid aan die Vader tot die einde toe. En die feit dat Hy dit gedoen het beteken vir ons, heil en saligheid.

DEUR DIE MENS VERLATE. (3).

Na afloop van die gedagtenismaaltyd gaan Jesus en sy dissipels na Getsémané, 'n tuin waarin 'n oliekelder was. Jesus neem Petrus, Jakobus en Johannes verder saam met Hom. Hier in Getsémané breek die uur van die grootste stryd te alle tye aan. So staan dit geskrywe: „Hy het begin ontsteld en benoud te word,” en gesê „My siel is diep bedroef tot die dood toe.”

Die Seun van die mens, die Verlosser van hierdie wêreld uit die sondeg, se uur het aangebreek — God gee sy Seun! Die titel „Seun van die mens” herinner dadelik aan die profete Jesaja en Daniël. „Die Seun van die mens” is die sinonieme titel van die titel „Kneg van die Here,” waarvan ons in Jesaja lees. In hierdie betekenis bevat die titel „Seun van die mens” die kern van die heilsgeskiedenis naamlik dat die Seun van die mens as die lydende Kneg van God die profesie in vervulling laat gaan, deur in die plek van die ganse menslike geslag te ly, tot die uiterste toe — tot in die dood. Hierdie uur word aangekondig met die woorde van die teks: „Dit is genoeg; die uur het gekom. Kyk, die Seun van die mens word oorgelewer in die hande van sondears.” As Hy wat sonder sonde is, die sonde van die mensheid op Hom neem, en so die toorn van God dra, doen Hy dit in die plek van die ganse menslike geslag. Hy het ons swakhede op Hom geneem en ons siekte

het Hy gedra. In hierdie uur staan Hy verlate, alleen. Sy grootste vertrouelinge, Petrus, Jakobus en Johannes raak aan die slaap. Alleen dra Hy die las van die sonde — tot die dood toe.

Hierdie lyding vra egter nie simpatie en jammergevoelens nie. In die lyding van die Seun van die mens openbaar God sy liefde aan die mense. Hierdie lyding is die geheimenis van Gods genade, geregtigheid en liefde. Hierdie lyding vra alleen maar geloof want hierdeur is ons sonde ons vergewe.

28 Maart.

Lees Mark. 15:1-41.

Teks: Mark. 15:34.

VAN GOD VERLATE. (1)

Die kruis van Golgotha — hier gaan dit om die allerdiepste geheimenis van Gods liefde vir die sondaarmens. „Sit daar iets meer in dat Hy gekruisig is, as dat Hy 'n ander dood sou gesterf het?“ sou ons saam met die Heidelbergse Kategismus kon gevra het. Dan die antwoord: „Ja want daardeur is ek seker dat Hy die vervloeking wat op my gerus het, op Hom geneem het, aangesien die kruishout deur God vervloek is.“

Jesus Christus sterf die dood van 'n misdadiger alhoewel Hy geen misdadiger is nie. Hy is gekruisig onder die vloek en toorn van God sodat Hy uitgeroep het: „My God, my God waarom het U My verlaat?“

Die gedagte dat die dood die vloek van God kan wees daaraan dink ons nie. Paulus skryf so daaroor: „Christus het ons losgekoop van die vloek van die wet deur vir ons 'n vloek te word.“ Die dood wat ons moes sterwe, die vloek wat ons moes dra het Hy op Hom geneem. Dit kan die mens se verstand nie peil nie. Dit is die liefde van God wat Hy vir die sondaar koester. Van God verlate aan die vloekhout van die kruis sterf Jesus Christus.

Vandag, Goeie Vrydag, vier ons fees en betuig ons blydschap dat God dit in sy liefde so beskik het dat Hy hierdie vloek van die sonde van ons weggeneem het. Dit gaan op hierdie dag om die dankbaarheid teenoor die Here God vir so 'n versoening. Ons hoor die woorde soos 'n blye lied opklink: „Hy is ter wille van ons oortredinge deurboor; ter wille van ons ongeregtighede is Hy verbrysel; die straf wat vir ons die vrede aanbring was op Hom, en deur sy wonde het daar vir ons genesing gekom.“

29 Maart.

Lees Mark. 15:42-47.

Teks: Mark. 15:46.

VAN GOD VERLATE. (2).

Jesus Christus as mens, die waaragtige mens het aan die kruishout gesterwe. Daarna is Hy in linne toegedraai en neergelê in 'n graf wat in 'n rots uitgekap was en 'n steen is teen die opening van die graf gerol. Omdat Hy mens is word Hy begrawe. Die dooie word weggeleë omdat sy werk op aarde en sy leeftyd voltooi is. Hy is afgesluit van die land van die lewendes en hoort nou tot die verlede tyd. Met die begrafnis van Jesus Christus word betuig dat Hy waarlik gesterf het.

Jesus Christus het die skuld en die smaad van ons sondige menswees volkome op Hom geneem deur te sterwe en begrawe te word. Die selfoffer van sy liggaam aan die kruishout is volkome gebring. Nou word die steen teen die opening van die graf gerol. Die graf word toegemaak, afgesluit. Die werk is volbring.

Hierdie saak van die begrafnis van Jesus Christus is ook onder andere opgeneem as belydenisstuk in die Twaalf Artikels. Daarmee word betuig dat die Christendom dit glo as heilsfeit. Dit hou in dat die oue mens, die sondige mens met Christus begrawe is en dat die moontlikheid van die nuwe mens geskep word.

Die laaste vernedering van die lydensweg ter wille van die son-daarmens word hier voltrek. Maar Goddank, weldra klink die oor-winningslied op: „Die Heer het opgestaan, die Heer het waarlik op-gestaan.” Op die derde dag na die kruisiging is die steen weggerol en die graf leeggevind sodat ons ook nou deur sy krag opgewek word tot 'n nuwe lewe.

30 Maart.

Lees Mark. 16:1-8.

Teks: Mark. 16:1.

MET SPESERYE EN SALF.

Sedert die sondeval word die mens en sy wêreld met somber woorde in die Bybel beskryf. Daar staan geskrywe dat die dade van die mens boos is en dat sy hart versinsels bedink. In hierdie wêreld wat deurdrenk is met die bose dade en versinsels van die mens, ken die mens net één feit wat bo alle twyfel waar is: Elke mens se le-wenspaadjie eindig onverbiddelek by die dood. Die dood is die finale eindpunt van die mens se lewe.

Maria Magdaléna, Maria die moeder van Jakobus en Salóme was deel van hierdie wêreld met sy boosheid en versinsels. Hulle het ook daardie één waarheid in hierdie wêreld geken: Die graf is die punt na die laaste sin van jou lewensverhaal.

As deel van hierdie wêreld en met kennis van daardie één sekerheid in hierdie wêreld, het hierdie vroue Jesus Christus se dood aan die kruis gesien en aanvaar. Daarom is hulle baie vroeg op die eerste dag van die week op pad na die graf van Jesus Christus met speserye en salf om sy dooie liggaam te balsem.

Met speserye en salf — produkte wat stilswyend hulle geloof verkondig dat die dood die laaste sê oor die mens en oor Jesus het, Hulle is gereed om nog 'n slagoffer van die dood te balsem.

Drie vroue staan met hulle speserye en salf by die graf. Maar dit is 'n leë graf. Hoor wat sê die engel: „Hy het opgestaan. Hy is nie hier nie”.

Die speserye en salf het nou oorbodig geword. Dit is nie nodig nie want die dood is nou nie meer die finale eindpunt nie. Jesus Christus het uit die graf opgestaan en deur die muur van die dood 'n pad gebaan na die ewige lewe.

Nou kan elkeen wat in Hom glo, uit hierdie wêreld met sy boosheid en versinsels deur die dood heen gered word tot die ewige lewe.

Ons herdenk vandag en elke dag van ons lewe sy opstanding met groot blydschap. Op sy Woord glo ons dat ons ook sò uit die graf sal opstaan. Die speserye en salf is vir goed weggebeëre.

ONGELOOF EN HARDHEID VAN HART.

By ons lewe die indruk dat die mense wat al die gebeure wat in die Nuwe Testament aangaande Jesus vertel word, meegemaak het, maklik sou glo. Dit is egter nie die geval nie. Die slot van die evangelie volgens Markus is vol daarvan dat mense — waaronder ook die dissipels — nie geglo het dat die Here Jesus uit die graf uit opgestaan het nie.

Ons sou graag wou lees dat hulle dadelik geglo het. Die dissipels was immers oog- en oorgetuies van alles wat die Here Jesus oor die koninkryk van God geleer het. Met hulle oë het hulle die wonders aanskou: Water wat wyn word, melaatses wat gesond word, Lazarus en die dogtertjie van Jairus wat uit die dood uit opgewek word. En met hulle ore het hulle gehoor hoe Hy profeteer dat die Seun van die mens baie moet ly en verwerp word deur die ouderlinge en overpriesters en skrifgeleerdes en gedood word en na drie dae sal opstaan.

Hulle wat sò gesien en sò gehoor het, berus hulle met 'n swaarmoedige gees in die verlorenheid van die sondige mensdom.

Die Here Jesus se opstanding is 'n protes teen hierdie ongelowige berusting in die verlorenheid van die mensdom. Daarom verdryf sy verskyning aan die dissipels hulle swaarmoedigheid. In die kring van die dissipels word nou die ongeloof en hardheid van hart oorwin met die uitroep van die belydenis: „My Here en my God!”

Op pinksterdag verkondig die eens swaarmoedige dissipels aan die hele wêreld hierdie een groot waarheid: Jesus Christus het uit die graf uit opgestaan!

Mag by die aanhoor van hierdie waarheid die geloof deur die ongeloof en hardheid van ons harte breek sodat ons ook saam met die kerk van alle eeue in verwondering sal uitroep: Die Here leef!

1 April.

Lees Luk. 24:13-35.

Teks: Luk. 24:27.

MESSIAS VAN DIE SKRIFTE.

Die doel van Jesus se koms na die wêreld was om die vervalle mensdom weer terug na God toe te lei. Daarom verwys Jesus na Homself as die weg of die pad. 'n Pad verbind twee dorpe met mekaar. As Jesus sê Hy is die pad, dan bedoel Hy daarmee dat Hy ook twee wêreldes met mekaar verbind, naamlik die wêreld van die mens met die wêreld van God. Dit is die doel van sy koms: Om ons sondige wêreld met die wêreld van God te verbind.

Al die mense het dit nie sò ingesien nie. Die eie hartsbegeertes en verlanges van die mense het ander verwagtings van die Messias gekoester.

Koning Herodes het byvoorbeeld in Jesus 'n bedreiging vir sy eie koningskap gesien. Sy eie ideale en persoonlike vrese het verhinder om in te sien dat die Jesus wat hy so gevrees het, ook vir hom met behoud van sy koningskap die pad na God toe kan aandui.

Die volk, die dissipels en die twee Emmausgangers het eweneens ideale van die Messias gekoester wat nie in lyn gelê het met die bedoeling van God nie. Hulle het verwag dat Jesus 'n nasionale, aardse koninkryk van Israel sou oprig wat alle volke sou verpletter. Die drang na wêreldheerskappy het hulle oë sò geblinddoek dat hulle nie kon sien dat hulle met God en die pad na die hemel te make het nie.

Die opgestane Heer stel die beeld in sy gesprek met Kleopas en sy vriend reg. Hy breek die verkeerde Messiasverwagtinge af deur die wil van God aan die hand van die Heilige Skrif bloot te lê. Die Skrifte getuig swart op wit dat die Messias vir die heil van sondaars gekom het.

Hiermee het Jesus die werkswyse van die kerk in die wêreld bepaal: Verkondig Jesus Christus soos deur die Heilige Skrif betuig. So word ons eie sondige beeld van die Messias afgebreek en ontmoet ons die Messias soos God Hom bedoel het.

Die Heilige Skrif is immers die wieg waarin die Christuskind lê. Hy is alleen dáár te vinde.

2 April.

Lees Mark. 16:14-20.

Teks: Mark. 16:15.

DIE SPREEKWYSE VAN GOD.

In die eerste verse van die brief aan die Hebreërs word vertel hoe dat God tot en met die tyd waarin Jesus Christus geleef het, met die wêreld gepraat het. In die Ou Testamentiese tyd het hy op baie kere en op baie maniere deur middel van die profete gepraat. Die profete het onder leiding van die Heilige Gees dan as die mond van God op die wêreld opgetree, soms met prediking, maar soms ook met simboliese handeling.

In die Nuwe Testamentiese tyd sê die brief aan die Hebreërs het God weer met die wêreld deur middel van die Here Jesus gepraat. Daarom word Hy ook die Woord van God genoem.

Die profete is eeue gelede al dood tn Jesus sit aan die regterhand van sy Vader in die hemel. Hoe praat God vandag dan met die wêreld? Praat Hy nog, of swyg Hy vandag?

In die opdrag om die hele wêreld in te gaan en die evangelie aan die ganse mensdom te verkondig, lê die moderne spreekwyse van God opgesluit. God het deur middel van die profete van die Ou Testament en deur middel van Jesus in die Nuwe Testament alles genoegsaam gesê wat ons moet weet om reg te glo om gered te word. Deur die verkondiging van daardie woorde wat reeds genoegsaam deur God gespreek is, praat God vandag in en met ons moderne wêreld.

Hierin lê een van die groot redes waarom ons Sondae moet deelhê aan die erediens van ons gemeente, naamlik dat ons daar kan gaan hoor wat God vandag vir ons te sê het.

God gee 'n bevel aan die kerk om sy Woord te verkondig sodat Hy daardeur met ons 'n gesprek kan voer. Ons antwoord daarop is: Spreek Here, u dienskneg en u diensmaagd luister!

3 April.

Lees Luk. 24:36-45.

Teks: Luk. 24:39.

JESUS HET LIGGAAMLIK OPGESTAAN.

Die opstanding van Jesus uit die dood is die een enkele daad van God in die Bybel wat 'n klinklare bewys is dat die boodskap van die Bybel aangaande Jesus Christus die waarheid is. Indien Jesus nie uit die graf uit opgestaan het nie, is die Bybel 'n boek vol fabels en die kerk 'n patetiese klug.

Dit is dan ook te wagte dat die bese magte hulle kragte rondom hierdie een sentrale waarheid van die Heilige Skrif sal saamspan om vertwyfeling in die harte van gelowiges te saai.

Een van die teorieë wat deur die medewerkers van die bese die wêreld ingestuur word, is dat die opstanding van Jesus 'n sinsbedrog was. Hulle leer dat die dissipels só verlang het om Christus weer te sien dat hulle hulself naderhand verbeel het dat hulle Hom gesien het.

Die getuïenis uit die Skrif weerlê hierdie valse leer. Jesus het aan méér mense es net aan die dissipels verskyn. Daar was die vroue, Jesus se broer Jakobus en die vyfhonderd.

Die klinkklaarste bewys dat Jesus werklik liggaamlik opgestaan het, lê egter in die berig dat Hy saam met sy dissipels vis en heuningkoek geëet het en die wonde aan sy hande en voete getoon het.

Dit is die toon van sy wonde en die eet van vis en heuningkoek wat vir ons, die skeptiese mense van die twintigste eeu, die sekerheid gee wat ons so bittergraag wil hê: Die Here het waarlik opgestaan!

Hierin lê vir ons ook 'n mooi vooruitsig. Die Here Jesus is die eersteling uit die dode. Die woordjie eersteling vertel dat Hy die eerste van 'n lang ry van mense is wat Hom sal volg — daardie mense wat glo dat Hy liggaamlik uit die dood uit opgestaan het!

4 April.

Lees Luk. 24:45-49.

Teks: Luk. 24:49.

TOEGERUS MET KRAG UIT DIE HOOGTE.

Een van die interessantste verskynsels wat in die Bybel teëgekomp word, is die feit dat God nooit 'n bevel aan die mens gee sonder om daarby die moontlikheid te gee dat die bevel uitgevoer kan word nie. In die eerste hoofstuk van die boek Genesis word byvoorbeeld die opdrag aan die mens gegee om die aarde te vul met beelddraers van God. Hierby gee God die moontlikheid om dit te kan doen. Hy skenk vrugbaarheid aan die mens.

Nou gee God die bevel om die evangelie aan die ganse mensdom te verkondig. Weer skenk Hy tesame daarmee die moontlikheid om dit te kan doen: Hy stuur die belofte aan die Vader.

Hierdie belofte van die Vader is die Heilige Gees wat tien dae na Jesus se hemelvaart na die wêreld toe gekomp het om die uitvoering van hierdie nuwe bevel vir die mense moontlik te maak. Sy werk is om die mensdom alles aangaande Jesus te leer en om hulle te herinner aan alles wat Jesus gesê het.

Die Heilige Gees is dus die groot historikus van die kerk wat saam met die verkondiging van die kerk werk sodat ongelowiges gelowig word en sondaars geredde sondaars word. Die stamelende, ontoereikende woorde van die apostels, evangeliste, herders en leraars word in die vaardige hande van die Heilige Gees omvorm tot Woord van God wat die mense diep in die hart sal tref.

Waar die kerk dus uitvoering gee aan die opdrag om die Woord te verkondig, moet ons gehoorsaam luister sodat die Heilige Gees deur middel van die Woordverkondiging sy werk in ons harte kan voortsit — tot eer van God en tot ons saligheid.

5 April.

Lees Luk. 24:50-53.

Teks: Luk. 24:52.

TWEE AFSKEIDSOOMBLIKKE.

In die laaste twee hoofstukke van die evangeliebeskrywing van Lukas word van twee afskeidsoomblikke vertel. Die eerste afskeid het plaasgevind tussen die dissipels en die sterwende Here Jesus aan die kruis. Die dissipels het op 'n afstand gestaan en kyk hoe hulle verwagtinge en persoonlike ideale saam met Jesus aan die kruis die

dood sterwe. Jesus se sterwe het vir hulle 'n neerlaag beteken. Daarom verkeer hulle ná die kruisiging in 'n toestand van vrees en swaarmoedigheid in afsondering met mekaar. Hulle is onaangenaam ontugter in hulle verwagtinge.

Die tweede afskeid vind tussen die opgestane Heer en dieselfde dissipels op die Olyfberg plaas. 'n Gans ander toestand heers nou. Die verkyning van die Here Jesus uit sy graf het nou die donker newel oor hul hart en verstand laat verdwyn. Hulle het met hulle eie oë die oorwinning van die Here Jesus oor die dood aanskou. Hulle wéét nou met 'n vaste geloof: Aan Hom ALLE mag in die hemel en op aarde gegee.

Daarom is die afskeid vreugdevol. Hul Heer is 'n lewende Heer wat selfs die dood gebied. Sy opstanding het hulle 'n visie op die hemelstad gegee waar Hy nou besig is om plek voor te berei in die Vaderhuis, vir almal wat Hom deur die dood heen na die hemel sal volg. Hulle erken Hom nou as die Pad wat die wêreld van die mens met die wêreld van God verbind het. Daarom vind daar 'n verandering in hulle lewe plaas. Die swaarmoedige teleurstellings verdwyn en hulle haas hulle ná die hemelvaart van Jesus om onder leiding van die Heilige Gees die weg na die hemel vir alle volke, tale en nasies aan te dui.

Hulle getuienis het ook vir ons aan die Suidpunt van Afrika die Weg aangedui en ons loop op daardie Weg deur met die mond te bely dat Jesus die Here is en met hart te glo dat God Hom uit die dood uit opgewek het.

6 April.

Lees Joh. 20:1-10.

Teks: Joh. 20:8.

DIE LEE GRAF.

„en hy het gesien en geglo.“

Met hierdie woorde kom die evangelis Johannes tot die hoogtepunt van sy boek. In hoofstuk 2:11 sê hy: „en Hy het sy heerlikheid geopenbaar en sy dissipels het in Hom geglo.“ Hierdie geloof was egter nog nie ten volle die saligmakende geloof nie — die geloof wat nodig is om salig te kan lewe en te kan sterwe nie. Want wat hulle aan die begin geglo het, daarmee was hulle nog in staat om Hom te verloën — om Hom te verrai — om Hom te verlaat.

Eers nadat die volle waarheid van hulle Meester tot hulle deurgedring het, dat „Hy is deur sy opstanding uit die dode verklaar die Seun van God te wees in krag“ (Rom. 1:4), kom hulle tot die ware geloof.

Dit wat Johannes en Petrus gesien het, die opgerolde doeke, die tekens van Jesus se sterwe, was ook nodig om neer te skrywe. Dit was nodig vir die wat later die evangelie lees om te weet dat die apostels noukeurige waarnemings gemaak het. Dat hulle „gesien het en geglo het“. Hierdie manne se getuienis is waar omdat hulle „van die begin af met My is“ en „getuies is van sy opstanding“ (Joh. 15:27. Hand. 1:22).

Vir diegene wat „gesien“ het, en wat nie verder gekom het as die lee graf nie, vir hulle het die dood onoorwonne gebly. Vir hulle is die lewe 'n stryd van geboorte tot dood. Vir hulle is daar ook geen

ander doel in hierdie lewe as maar net 'n gejaag na geld, aansien, plesier, drank en dwelmmiddels nie. Vir hulle bly die lewe leeg en doelloos, en probeer hulle sin daaraan gee deur hulle eie dwase gedagtes. Hulle probeer uit die lewe haal alles wat hulle kan, want die einde kom en dan is alles verby.

Diegene egter wat na die leë graf toe gegaan het, en waargeneem het dat alleen die doeke daar lê, besef dat Christus werklik opgestaan het volgens die Skrifte. Met hierdie kennis van God en sy beloftes volgens die Skrifte en hartelike vertroue in die verlossingswerk van Jesus Christus, weet hulle dat hulle welgetroos salig kan lewe en kan sterwe.

Jesus Christus het 'n leë graf agter gelaat. Die apostels het dit gesien en geglo. En ons weet ook dat ons saam met Christus opgestaan het tot 'n nuwe lewe, van nou af tot in alle ewigheid.

7 April.

Lees Joh. 20:11-18.

Teks: Joh. 20:11a.

MARIA MAGDALENA.

Maria Magdalena het aanvanklik gedink dat die liggaam van Jesus, haar Heer en Meester, gesteel was. Dit het haar met baie droefheid vervul om te dink dat Jesus, noudat Hy reeds dood is, nog nie ontslae is van sy vyande nie. Sy het gehuil omdat sy sy liggaam nie kon vind nie.

Gelukkig het sy dit nie gevind nie.

Jesus het haar egter nie aan haar lot oorgelaat nie. „Vrou waarom ween jy? Wie soek jy?”

Maria maak toe haar tweede fout. Sy het gedink dat dit die tuinin was. Sy word egter oorstelp van vreugde toe sy sien dat dit Hy was waarna sy gesoek het. Sy het voor Hom neergeval en Hom vasgehou; vol vreugde dat Hy teruggekom het, net soos Lasarus, die jongeling van Nain en die dogter van Jairus.

Gelukkig was dit ook 'n fout.

„Raak My nie aan nie, want Ek het nog nie opgevaar na my Vader nie.”

Jesus het nie teruggekeer na die verganklike lewe nie. Gelukkig is die opstanding nie die terugkeer na die gevangenis van die verganklike wêreld nie.

Maria het geween. Maria het nie verstaan nie. Sy dink nog nie aan 'n opstanding uit die graf tot die ewige lewe nie.

Sy was nog te verblind deur haar droefheid.

„Ek vaar op na my Vader en julle Vader, en my God en julle God.”

Jesus het nie maar net tydelik opgestaan soos Lasarus nie. Hy het opgestaan in ewigheid. Hy het die dood oorwin. Hy het waarlik opgestaan.

Die opdrag wat Jesus aan haar gee, voer sy uit. Want nie vir eie voordeel het Christus deurgebreek tot die ewige lewe nie, maar as Heiland en Verlosser.

Dit moes sy gaan oordra aan die ander. Sy mag dit nie vir haarself hou nie. Sy mag nie alleen beslag lê op Jesus nie.

Almal moet dit hoor, en wie die getuïenes hoor, en glo, moet dit verkondig. Op daardie Paasoggend, in die tuin van Josef van Arimathea, voor Maria, staan ook u en my ewige Lewe. Elkeen wat glo, sal gered word, want Christus het die ewige lewe vir ons verwerf.

En ook ons sal nie hierdie wonder van genade vir ons self kan en mag hou nie. Gaan en vertel. Gaan vertel dat Jesus waarlik opgestaan het. Dat hierdie aardse lewe nuwe betekenis verkry het dat dit nou verbind is aan die ewige lewe.

8 April.

Lees Joh. 20:19-23

Teks: Joh. 20:21

VREDE VIR JULLE.

In 'n wêreld wat smag na vrede. In 'n wêreld wat sy hoop vestig op 'n V.V.O., 'n Wêreldraad van Kerke, op konvensies en getekende „waarborge” van vrede, kom daar die uitroep: „Vrede vir julle.”

Woorde nie van 'n mens of vergadering nie.

Woorde wat nie sonder betekenis en inhoud is nie.

Hierdie „Vrede” kom vanuit die hemele. Dit kom van Jesus Christus wat opgestaan het uit die dood.

„Vrede laat Ek julle na, my vrede gee Ek aan julle; nie soos die wêreld gee, gee Ek aan julle nie.”

Hierdie vrede kom van die Man by wie se geboorte die hemele uitgeroep het: Ere aan God in die hoogste hemele, vrede op aarde in die mense 'n welbehag.

Hier is dus vrede in die ware en letterlike sin. Vrede op aarde en ook vrede in die hemele, tot in ewigheid.

Dit waarna die mense op soek is, is van hierdie wêreld. Hulle probeer om iet te vind waa mot en roes dit kan verniel en verteer; waar alles net op los sand gebou kan word; waar alles net 'n dwase gejaag na wind is.

In hierdie verbygaande wêreld klink hierdie woorde uit die ewigheid Vrede vir julle.

„Soos die Vader My gestuur het, stuur Ek julle.”

Net soos die Vader My gestuur het

Die Vader het Christus in nederigheid, lyding en kruis gestuur. Daarom hoef ons ons nie te verwonder, en dit hoef ons ook nie te verontrus nie, dat Hy sy gesante uitstuur met die woorde: „Kyk Ek stuur julle soos skape onder die wolwe in.”

Daar sal teenstand wees. Die evangelie is n struikelblok 'en 'n dwaasheid vir die wêreld. Die stryd sal so hewig wees dat geen mens dit sal kan uitvoer in eie krag nie. Daarom skenk Hy die Heilige Gees.

Laat julle hart nie ontsteld word en bang wees nie” (Joh. 14:27) „In die wêreld sal julle verdrukking hê; maar hou goeie moed, Ek het die wêreld oorwin” (Joh. 16:33).

En daarom kan die evangelie van vrede verkondig word sodat die naaste daardeur gestig en vir Christus gewin mag word.

Wie die vrede ontvang het, kan en mag dit nie vir homself hou nie. Want God het sy eniggebore Seun na die wêreld gestuur, sodat elkeen wat in Hom glo, nie verlore mag gaan nie, maar die ewige lewe kan hê.

Sodat elkeen wat in Hom glo

Glo ons werklik, so werklik dat ons met vrymoedigheid dit aan ons medemens wil sê, sodat hy ook tot geloof kan kom en nie verlore gaan nie

9 April.

Lees Joh. 20:24-31

Teks: Joh. 20:28.

THOMAS.

Waar kom die mens daaraan dat hy 'n te groot sondaar is dat God hom nie wil ken nie.

Waar kom die mens daaraan om kerk toe te gaan, om God op te soek, slegs as die nood druk, of wanneer hy „lus" het?

Waar kom die mens daaraan om self te oordeel of hy geskik is vir God se koninkryk al dan nie, en in watter toestand hy moet verkeer om God te kan nader?

Thomas die twyfelaar, is die een wat self wou besluit, wat self wou bepaal hoe en wanneer hy sal glo;

Thomas wat daarvoor bekend staan dat hy 'n pessimis is wat elke keer die gevaar en donkerkant sien wat nie presies verstaan waarom dit gaan nie:

„Laat ons ook gaan om saam met Hom te sterwe" (Joh. 11:16)

„Here ons weet nie waar U gaan nie, en hoe kan ons die weg ken? (Joh. 14:5) „as ek nie in sy hande die merk van die spykers sien en my vinge steek in die merk van die spykers en my and in sy sy steek nie, sal ek nooit glo nie" (Joh. 14:25)

Hierdie selfde Thomas die twyfelaar kom tog op die ou end in die gemeenskap van die heiliges. Daar vind Jesus Christus hom. Hy besef sy fout en erken dit. „My Here en my God".

Watter gelowige kan sonder Christus lewe?

Watter gelowige kan sonder die gemeenskap van die heiliges wees?

Watter gelowige kan Christus ken sonder die Heilige Skrif?

Probeer u nog om selfstandig, op u eie manier, Christus te vind?

Weet u nog nie waar om heen te gaan nie?

Is u net so beterveterig soos Thomas?

Laat vaar dan u soektog.

Wandel so lank as julle die lig het, sodat die duisternis julle nie oorval nie. Want wie in die duisternis wandel, weet nie waar hy gaan nie". (Joh. 12:35)

Gaan na Jesus. Daar waar Hy gevind kan word. In die gemeenskap van die heiliges, waar u die gepredikte woord kan hoor. „Want die geloof is uit die gehoor en die gehoor is deur die woord van God" (Rom. 10:17)

„My Here en my God", dit is die belydenis waartoe elke gelowige onvoorwaardelik moet kom.

10 April.

Lees Joh. 21:1-4.

Teks: Joh. 21:3.

DIE VISVANGS.

Die dissipels het nog steeds gewag.

Hulle was eintlik verlore, omdat hulle nie geweet het wat hulle te doen staan nie. Hulle het wel Jesus gesien. Hulle glo ook in sy opstanding. Maar hulle weet nie nou presies wat om daarmee te maak nie.

„Ek gaan visvang ons gaan ook saam met jou".

Terug na die verlede. Hulle was vissers. En dit was seker ook nie 'n wonder dat hulle maar weer hulle ou beroep gaan be-oefen het nie. So ledig kan hulle seker nie sit nie. En wat hulle presies te doen staan,

dit weet hulle ook nie. Die omvattendheid van wat hulle geleer en gesien het die afgelope drie jaar, het hulle nog nie mooi begryp of ingesien nie.

Gelowiges is hulle wel. Self glo hulle dat hul Meester uit die dood opgestaan het, maar die konsekwensies van so 'n kennis en so 'n geloof, dit het hulle nog nie begryp nie.

Daarom verval hulle maar weer terug in die oue. En daarom het Christus ook weer hierdie keer teruggekom, om aan hulle te toon dat hulle verkeerd is. Hulle is nie nou meer vissers in die ware sin van die woord nie, maar vissers van mense.

Die blye tyding: Die Heer het opgestaan; die dood is oorwin; Die mens is weer met God versoen, dit alles moet verkondig word. Dit moet uitgedra word, want naas die kennis is ook nog die geloof nodig. Dit is wat tel: glo in Christus en jy sal gered word. Maar hierdie kennis, hierdie wete van die ewige lewe, die vergewing van sonde, dit kan nie vir jouself gehou word nie.

Elke gelowige, klein of groot, moet 'n dienskneg en 'n diensmaagd wees tot eer van God en tot diens wees in die uitbreiding van sy koningryk.

Dat die apostels nou uitgaan om hulle „nette“ oor die mense te gooi, was nodig gewees. Anders sou die evangelie nie verder kon gaan as die elf apostels nie. Dit was 'n enige en uitsonderlike amp. Die amp van die gelowige, die getuiekarakter, is egter vandag nog net so belangrik.

In hierdie atoomeeu, waar daar nie meer plek en tyd vir God is nie, is dit van die uiterste belang „om te gaan“ in diens van die Here. Dit kan by die huis of by die werk wees, maar orals is ons naaste daar aan wie God se genade deur Jesus Christus verkondig moet word.

Gaan u ook as gelowige terug na die oue, asof niks gebeur het nie, of het daar lewensvernouing by u ingetree sodat u God **bo alles** liefhet, en u naaste soos uself?

11 April.

Lees Joh. 21:15-18.

Teks: Joh. 21:15.

HET JY MY WAARLIK LIEF.

Na die vroeë oggend-ete, spreek Jesus Petrus aan. Die verloëning van Jesus deur hierdie selfversekerde man, moes nog uitgepraat word. Petrus moes eers weer in ere herstel word.

„Simon, seun van Jona,“

Sy naam, deur Christus aan hom gegee, word hier verswyg. Die rots het verkrummel. Petrus word aangespreek op die naam wat sy werklike hoedanigheid weer terugbring. Dit wat hy is, is hy deur Christus. In werklikheid is hy nog maar steeds Simon, 'n gewone visser, die seun van Jona. En in homself was daar niks waarop hy kon roem nie. Was hy nie die man wat gesê het „Ek sal my lewe vir U gee“ nie. (Joh. 13:37). Maar tegelyk ook die een wat tot driemaal toe in staat was om te sê „Ek ken die man nie (Joh. 18:17 v.v.)

Die een wat gedink het dat hy die sterkste is, dat hy die beste is, moet eers sy eie skuldbesef hê, eers moet hy vernedering ondergaan. „U weet alles, ook die verborge, die swakke liefde“.

Petrus se apostelamp staan teen die agtergrond van sy verloëning. Geen gelowige, ook geen ampsdraer, kan diens vir Christus aanvaar met dié herinnering en in gedagte hou, van eie tekortkominge nie.

Tot hertoe was Petrus die voortvarende gewees, wat homself omgord het, wat alles self wou doen en besluit. Maar van nou af is hy afgesonder en in diens van sy Heer.

Die gelowige, u en ek, is ook nie meer van hierdie wêreld nie. Ons kan nie meer doen wat ons wil nie. Ons kan nie Christus verlaat en verloën en ons gedra asof ons nie gelowiges is nie.

As gelowige het ons 'n dure plig; plig as 'n ampsdraer, of 'n plig as lidmaat. Die plig mag nie bestaan teenoor die eie „ek” nie, dit moet agtergelaat word want die oue is vernuwe. Alles het anders geword. Gelowiges is nuwe mense, nuut gebore vir die ewigheid. En daarvolgens moet daar gelewe en gehandel word, om in diens van God te wees, maar altyd met die besef: hoe groot my eie sondes en ellendes is.

Slegs deur Christus se genade kan ons antwoord op die vraag: „Het jy My waarlik lief”, en is daar geen plek vir voortvarendheid en eie reg nie.

12 April.

Lees Joh. 21:19-25.

Teks: Joh. 21:22c.

DIE ROEPSTEM.

„Volg My”

As hierdie roepstem weerklink, pas geen teenvraag nie.

Die roepstem van die geopenbaarde wil van God mag nie verdring word deur vrae wat in die laaste instansie neerkom op weetgierigheid met betrekking tot die verborge wil van God nie.

Dit wat aan die ewigheid behoort sal nooit deur mense verstaan kan word nie. Dit sal altyd wees dat „ons deur 'n spieël in 'n raaisel” kyk. En dat ons nou maar net „ten dele ken, maar eedag sal ek ten volle ken”, (1 Kor. 13:12)

Die ondeurgrondelikheid van God kon nooit aangedui word nie want die mens is gevange binne die tyd en sonde. In 'n klein mate kan moontlik die ongelooflike waarheid begryp word; die Woord het vlees geword.

Die ewige Woord het die ewigheid verlaat om soos n mens in die beperkende wêreld te lewe. Daarom moes Hy ten slotte ook die vlees verbreek om weer die hemel en die aarde te vervul met sy volheid.

Salomo het dit so uitgedruk: „Maar sou God werklik op aarde woon? Kyk die hemel ja, die hoogste hemel kan U nie bevat nie, hoewel minder hierdie huis wat ek gebou het.”

„Volg My”

Hierdie bevel mag nie verontagsaam word as gevolg van nuuskierigheid nie. Petrus, en elke gelowige, moet nie probeer om te diep na te gaan wat die raadsbesluite van God is nie en daardeur vergeet om aandag te gee aan God se geopenbaarde wil nie.

Daar is werk wat gedoen moet word. Die oes staan wit op die lande.

Laat die gelowige sy volle aandag daaraan gee.

Die mens vra so baie vrae dat die werklike doel in die lewe nie raakgesien word nie. Daar kom tye waar vrae buite orde is, wanneer daar onvoorwaardelik gevolg moet word. Al wat gevra word is „Volg My”, neem jou kruis op, slaan die hand aan die ploeg sonder om om te kyk.

Sonder om vrae te vra. Sonder om verskonings te gee. Christus het aan ons sy Woord gegee, wat gaan dit ons aan: al die dinge wat ons as mense nie kan verstaan, en nooit sal verstaan nie.

Dit is ook nie nodig nie. „Want so lief het God die wêreld gehad, dat Hy sy eniggebore Seun gegee het, sodat **elkeen** wat in Hom glo, nie verlore mag gaan nie, maar die ewige lewe kan hê.” (Joh. 3:16.)

Want as alles aangaande Jesus neergeskrywe moes word „sou die wêreld self, dink ek, die geskrewe boek nie bevat nie.” (vs. 25.)

Glo in Jesus Christus, en jy sal gered word. Ons hoef nie alles te probeer ontrafel met ons aardse verstand nie.

Dit is meer as genoeg om te weet dat „wie my woord hoor en Hom glo wat My gestuur het, het die ewige lewe en kom nie in die oordeel nie, maar het oorgegaan uit die dood in die lewe.” (Joh. 5:24).

13 April.

Lees Rom. 5:1-11

Teks: 1 Kor. 15:1-2.

ALLEEN 'N OPREGTE GELOOF.

Dit het God behaag om die mensdom wat weens die sonde verlore moes gaan, genadig te wees. Hy het sy eniggebore Seun, Jesus Christus, as Verlosser gegee, sodat **elkeen** wat in Hom glo, gered kan word.

Om te kan glo, moet 'n mens eers die verlossingsboodskap hoor. Vir hierdie doel gebruik God mense om die evangelie bekend te maak.

Bekendmaking in die sin van mededeling is egter nie genoeg nie. Die gelowige moet gedurig herinner word aan die waarheid. Alleen dan kry die kennis aangaande Christus waarde. Alleen dan kan dit in die ware sin van die woord geloof genoem word.

Die evangelie moet gehoor word, dit moet aangeneem word, die mens moet daarin staan. Ons moet daaraan vashou op die manier waarop ons dit in die Bybel hoor. Die Korinthiërs moes daaraan vashou soos Paulus dit aan hulle bekend gemaak het.

As hulle daarvan afwyk en verdraaide weergawes van die Woord glo, dan is dit tevergeefs, want dan is dit nie meer dieselfde nie.

So was daar baie mense wat afgedwaal het en nie vasgehou het aan die waarheid nie. Hulle kom miskien met 'n baie mooi mensgemaakte verlossingsleer, maar die ware verlossing waarop die hele skepping wag, waardeur die hele skepping vrygemaak sal word van die slawerny van die verganklikheid tot die vryheid van die heerlijkheid van die kinders van God, is dit beslis nie!

So moet die christelike gemeente vandag nog aan die ware evangelie van Jesus Christus, die gekruisigde en opgestane Heer, vashou, want alleen deur Hom kan ons gered word.

Die valse leer moet verwerp word. Elkeen moet gedurig sy geloof toets: Glo hy nog aan die Christus van die Bybel, of het hy dalk 'n verkeerde idee van wie Christus werklik is. Omdat die mens maklik vergeet, moet hy altyd opnuut luister na die Woord van God.

14 April.

Lees 1 Tim. 1:12-17.

Teks: 1 Kor. 15:8.

DIE GENADE VAN GOD IS NIE TEVERGEEFS NIE.

In elke mens se verlede is daar sake waaroor hy spyt is, wat hy graag sou wil vergeet omdat dit vir hom 'n oneer is. Paulus het ook in sy lewe so 'n skandvlek gehad. Hy het in sy ywer die gemeente van Christus vervolg omdat hy gedink het dat dit 'n dwaling was.

Daar het egter iets gebeur wat hom tot beter insigte gebring het. Die opgestane en verheerlikte Christus het aan hom verskyn. Hy is

sodoende oortuig dat die geloof in Christus die enigste is wat tot die saligheid lei. Dit sou hy voortaan verkondig.

Die kern van die boodskap is dat Christus opgestaan het uit die dode in 'n nuwe, onverganklike lewe in heerlikheid. Hy het só ook aan Paulus verskyn om aan hom die apostelskap, wat hy nie werd was nie, op te dra. Daarin lê Paulus se gesag.

Hy is op n ander tyd en wyse geroep as al die ander apostels, daarom noem hy homself die ontydig-geborene.

'n Mens kan sê dat sy apostelskap voortydig op hom afgedwing is deur die **kragtige meevoerende werking van die Gees van Christus**. Hy is weggeskeur van sy vorige lewenswandel na 'n nuwe lewe van apostelskap.

Die herinnering aan sy eertydse vyandskap teen Christus het hom bygebly. Maar die genade van God is groter as die sonde van Paulus. Dit is groot genoeg om al die vyandskap uit te wis en te oordek. Daarom kan Paulus apostel wees.

Die opstanding van Christus gee ook vandag nog nuwe hoop en nuwe lewe. Sels die skandelikste verlede en die grootste skuld word oordek en gereinig deur die genade van God wat in Christus is.

Wat nodig is, is blydenis van skuld en n vaste voorneme tot ware diens aan God.

15 April.

Lees 1 Kor. 15:12-19.

Teks: 1 Kor. 15:14.

DIE OPSTANDING VAN CHRISTUS GEE BETEKENIS.

Daar is hoofsaaklik twee verkeerde gedagterigtings aangaande die dood: Eerstens dat die aardse lewe die enigste is en dat die dood daaraan 'n finale einde maak. Dit was die opvatting van die Sadduseërs. **Verder is daar die opvatting dat die liggaam en siel van die mens twee skeibare elemente is.** Die liggaam behoort alleen aan hierdie lewe. Die siel is die onsterflike deel wat die lewe hierna ingaan. Dit is die opvatting van die heidens-Griekse denke in die tyd van Christus.

In die christelike gemeente in Korinthe het Paulus die twee gedagtes aangetref. Daarom stel hy dit in sy brief aan die kaak. Hy noem daar-teenoor die werklikheid.

Christus het aan die kruis gesterf en is begrawe. Dit was nie die einde nie. Sy liggaam het ook nie in die graf gebly nie. Daar het 'n wonderdaad van God plaasgevind. Die sterflike menslike liggaam van Christus is opgewek en met onsterflikheid bekleed. Hoe dit gebeur het, was geen mens getuie van nie. Dat dit wel gebeur het het baie mense egter beleef. Baie het immers die opgestane Christus gesien.

Die onverstaanbare wonder van die opstanding van Christus is die middelpunt waarom die hele christelike geloof opgebou is. Daarom gaan dit in Paulus se prediking. Daarsonder sou daar geen inhoud in die geloof wees nie, sou dit tevergeefs wees.

Die Christusgelowige hoef hom nie te berus by die dood nie, hy hoef hom nie te probeer versoen met die dood nie, want dit is nie die einde nie. Christus het die dood oorwin deur sy opstanding. Soos wat sy sterflike liggaam verheerlik is en opgeneem is in die hemel, so sal die liggaam van die gelowige aan die verheerlikte liggaam van Christus gelykgemaak word en in die ewige heerlikheid by God opgeneem word.

16 April.

Lees 1 Kor. 15:20-28.

Teks: 1 Kor. 15:26.

DIE DOOD IS DIE LAASTE VYAND.

God die Almagtige is die heerser oor alles wat is. Hy is immers die Skepper daarvan.

Die satan wou nie die mag van God erken as almag nie, daarom het hy die mens versoek en gebring tot die sondeval. Sedertdien het hy nog altyd die mag van God bestry.

Die grootste mag van die satan is die dood.

Dié bese mag moes oorwin word sodat daar weer harmonie kon wees in die skepping. Dit kan alleen gebeur as daar 'n verandering is in die natuur van die mens. — as die ongehoorsame gehoorsaam word, as die mens nie meer sy eie wil nastreef nie, maar die wil van God.

Vir die gewone mens was dit onmoontlik. Daarom het God voorsien in Jesus Christus. Hy het gekom as die Een wat nie geswig het voor die versoeking nie. Hy was die Een wat die dood oorwin het. Dit is immers aan hom wat God die mag en opdrag gegee het om as koning te heers.

Daarom reik die verlossingswerk van Christus oor die dood, strek dit tot anderkant die gesigseinder van die natuurlike mens.

Die magte van die bese is nog steeds aan die werk. Dit wil nog steeds nie die koningskap van Christus erken nie. Die bese wil daarom nie hê dat die Woord van God as absolute norm geld nie, maar probeer op alle maniere om dit ongeldig en belaglik te maak.

Die taak van die gelowige is daarom so verantwoordelik en moeilik om steeds met groot onderskeid te werk te gaan en die dinge wat stry teen die koningskap van God te weerstaan. Die mag van Christus as koning is volstrek, want Hy het die laaste vyand, die dood, vernietig deur sy opstanding.

17 April.

Lees 1 Kor. 15:29-34.

Teks: 1 Kor. 15:32.

GEEN NOODLOT.

Daar is 'n idee wat van vroeg af onder die mense posgevat het: Die bestaan van 'n noodlot. Dit is 'n mag wat na willekeur rondspeel sonder om die mens in ag te neem. Die mens is uitgelewer daaraan. Die uiteinde daarvan is die dood wat alles verslind en 'n einde maak aan alles. Voor dié mag staan alle lewe magtelos.

Alles wat die mens doen, staan in die teken van tydelikheid en eintlik nuttelosheid.

Hierdie gedagte is 'n versinsel van die mens. Hy het God vergeet en daarom het hy perspektief verloor. Hy het homself uitgesluit van die ewigheid en opgesluit in die tydelike en die verbygaande.

Die evangelie van Jesus Christus maak ons egter vry. Dit bring verlossing van die sonde en ook uit die selfgemaakte gevangenis.

Jesus Christus het vertel en bewys dat daar 'n hiernamaals is. Hy het self daartoe opgestaan. Dit is die grond vir die ewigheidslewe wat vir die gelowige berei is.

Alleen as die lewe in dié lig gesien word, kry dit betekenis. Anders sou die noodlotsidee korrek wees.

Dit is die basis waarop Paulus se apostelskap gegrond is. Daarvoor het hy baie gestry en gely. As die dood die einde was, dan was al sy moeite en arbeid nie nodig nie. Dan kon alles maar na willekeur aangegaan het, want dan was daar geen doel om na te streef nie.

Die vreugde van die geloof is die wete dat daar 'n doel is waarheen ons op pad is; waarmee ons reeds nou besig is, naamlik die ewige lewe.

Die dood het geen mag meer wat alle lewe opeis nie. Daar is mense wat selfs die dood nie sal ingaan nie: naamlik die gelowiges wat nog leef by die wederkoms van Christus.

18 April.

Lees 1 Kor. 15:35-50.

Teks: 1 Kor. 15:42-43.

DIE WEDEROPSTANDING VAN DIE VLEES.

Die mens het nie die vermoë om anders te kan dink as sy eie ervaring nie. Daarbuite kan hy nie. Daarom gebruik God die gewone en alledaagse om die ewige en onverganklike aan ons te verduidelik.

Dit is vir ons moeilik om die opstanding uit die dode te verstaan. Paulus gebruik die beeld van saad wat gesaai word: 'n Boer bekommer hom nie oor die manier waarop die saad ontkiem nie. As hy uitgaan om te saai, is daar nie by hom die minste twyfel dat daar ontkieming sal plaasvind nie. Hy glo dat die saad sal opkom en plante voortbring. Hy weet dat as hy koring saai, daar koring gaan opkom.

Elke mens is van die begin van sy lewe af besig om te saai met sy eie lewe. Hy doen dit in verganklikheid, oneer en swakheid. Die hele lewe is 'n aftakelingsproses, 'n gestadige dood. Dit is egter nie die doel van die lewe om net tot by die dood te kom nie.

God gee betekenis aan die lewe as Hy die opstanding van die dode beloof en dit moontlik maak met die opwekking van Christus as die eersteling. Ook die wat in Christus glo, sal opgewek word.

Die opstanding is geen vanselfsprekende gebeurtenis nie. Dit is 'n wonderdaad van God soos wat die lewe self wonderdaad is. Dit is net heeltemal oortreffend in heerlijkheid.

Die verheerlikte liggaam van Christus is die model waaraan ons sterflike liggame gelykgemaak sal word. Daar sal nogtans 'n ooreenkoms wees met wat ons nou is. Die verskil is dat daar opgewek word in onverganklikheid, heerlijkheid en krag.

Ons hoef dus nie te twyfel aan die opstanding, of ons te bekommer oor die opstandingsliggaam nie.

God voorsien. Hy gee soos Hy wil, en dit is goed.

19 April.

Lees 1 Kor. 15:50-58.

Teks: 1 Kor. 15:58.

DIE ARBEID IN DIE HERE IS NIE TEVERGEEFS NIE.

Wanneer Paulus klaar met die Korinthiese gemeente gepraat het oor die opstanding en die toekomstige dinge, dan laat hy nie maar die gemeente in die lug met slegs 'n toekomsverwachting nie. Hy roep hulle ook op tot vrugbare arbeid in die wêreld. Daar mag nie net ekstasiëse verwagting wees nie. Daar moet ook verantwoordelike pligsbesef wees.

Dit is in ooreenstemming met die woorde van Christus in sy gebed vir sy dissipels: „Ek bid nie dat U hulle uit die wêreld wegneem nie, maar dat U hulle van die bose bewaar.”

Die christen leef in 'n tydperk waar hy die opstanding van Christus agter hom het en die wederopstanding van die vlees voor hom. Hierdie twee gebeurtenisse moet sy lewe bepaal. Dit gee hom versekering vir die toekoms, maar ook vir die hede.

Die gelowige moet standvastig wees in die geloof, want Christus het oorwin. Dit moet gegrond wees in die beloftes wat God gegee het. **Hy mag deur niks daarvan af weg beweeg word nie.**

Verder moet hy altyd oorvloedig wees in die werk van die Here. Dit is nie net 'n sekere soort werk nie. Dit is sy handelswyse oor sy hele bestaan. Want „die aarde behoort aan die Here en die volheid daarvan, die wêreld en die wat daarin woon”.

Die christen moet weet dat al sy handeling uitgevoer moet word vir die Here — of dit nou sy gebedslewe is en of dit sy gewone dag-taak is.

In alles moet hy sy lig só laat skyn voor die mense dat die mense die goeie gesindheid waarin hy sy werk doen, kan raaksien en God daarom verheerlik. Hy moet so werk omdat hy weet dat sy arbeid in die Here nie tevergeefs is nie.

20 April.

Lees Gal. 1.

Teks: Gal. 1:9.

WOORDVERVALSING.

Dit verbaas ons nie dat Paulus hom daaraan verwonder dat die Galásiërs so gou afvallig geword het nie. Hy sien immers hulle bekering nie as iets toevallig nie. Dit het geskied „volgens die wil van onse God en Vader.” Só was dit ook nie toevallig dat hy op ’n vorige reis juis dáár siek geword het — om aan hulle die evangelie te verkondig nie. (Gal. 4:13) Vol blydschap het hulle na hierdie verkondiging geluister en geglo.

Maar nou is daar afvalligheid in die gemeente. Die sogenaamde Judaïste verkondig ’n leer wat in stryd is met dié van Paulus. En merkwaardig genoeg — hulle beroep hulle op die Woord van God! Hulle antwoord op die vraag wat die lewe van die kerk beheers naamlik: hoe is die mens geregtig voor God? is: deur die onderhouding van die wet van Moses naas die geloof in Christus. En daarmee het hulle die kern uit die evangelie uitgesny, want Paulus het geleer: deur die geloof en genade alleen. ’n Evangelie wat die waaragtige verlossing, deur die enige, vir ewig afdoende offer van Christus loën, is ’n ander evangelie” in stryd met wat deur Woord en Gees ontvang is.

„Laat hom ’n vervloeking wees”, wat so ’n valse evangelie verkondig. Dit is ’n harde woord van Paulus — maar dit is tog ook ’n woord wat ’n Bybelse gedagte dra wat soos ’n goue draad deur die Skrif loop. Reeds aan die begin van die geskiedenis van Israel is die vloek uitgespreek oor diegene wat nie luister na die stem van die Here om dit noukeurig na te volg nie. En die Openbaringsboek spreek dieselfde waarskuwing uit oor diegene wat iets wil „byvoeg” of „wegneem”. Hierdie waarskuwing is egter nie slegs gerig aan hulle wat aan ons deur klop met vroom gesigte en ’n beroep op Gods woord ter stawing van hul valse evangelie nie. Elke gelowige moet kinderlik gehoorsaam en getrou luister na die verkondiging van die Woord om daardeur bewaar te word by die suiwer evangelie van kruis en opstanding — die evangelie van Jesus Christus.

21 April.

Lees Gal. 2:1-3:11.

Teks: Gal. 3:11.

DEUR DIE GELOOF ALLEEN:

Wanneer Paulus die daad van God wil beskryf waardeur Hy aan die mens onverdiende verlossing skenk, dan gebruik hy die uitdrukking: „geregtig word”. Dit is beeldspraak, ontleen aan die vryspraak in ’n hof. Die aangeklaagde word dan deur die regter vrygespreek of anders gestel — regverdig verklaar.

Om gered te word, moet die mens in God se gerig vrygespreek word. Dit het die Jode ook geweet. Hulle het egter gemeen dat n mens deur die onderhouding van die wet met al sy bepalings by God

genade kan vind en deur Hom in die gerig vrygespreek sal word. Hierdie regverdiging geskied dan deur die eie verdienste. Dit was ook die strekking van die evangelie wat die Judaïste in die afwesigheid van Paulus in die gemeente verkondig het. Maar volgens die prediking van Paulus was dit ondenkbaar. Die sondaar kan homself nooit deur sy eie goeie werke verlos nie. Die mens kan alleen gered word as God hom in genade regverdig verklaar. Dan reken God hom 'n gregtigheid toe wat hy nie in homself besit nie, maar wat God skenk. Hierdie gregtigheid kan op geen ander manier die mens se deel word as deur die geloof nie. Die mens moet eers afsien van sy eie werke en verdienste en geheel en al net op God se genadewoord vertrou.

Daarom kon Luther die Gelatebrief beskryf as „'n vreeswekkende bliksemslag vir die gehele koninkryk van die pous“. Inderdaad. Vir elkeen wat met eie teenprestasie, eie vroomheid, lewenswandel en verdienste voor God wil kom staan, geld hierdie Luther-woord. Die regverdiging van die sondaar rus nie op wetsvervulling of eie verdienste nie, maar word verkry langs die weg van die geloof. En dit is ware geloof om te bely en te leef met die vaste wete „dat ek met liggaam en siel, sowel in lewe as in sterwe, nie aan myself nie, maar aan my getroue Saligmaker, Jesus Christus, toebehoort, wat met sy dierbare bloed vir al my sondes ten volle betaal . . . “

22 April.

Lees Gal. 3:1-18.

Teks: Gal. 3:10 en 13.

DIE VLOEK VAN DIE WET.

Die apostel worstel steeds met die christene uit die Jode wat meen dat naas die geloof in Christus ook nog die wet van Moses vir die saligheid noodsaaklik is. Paulus wil nou aantoon dat dit 'n dwaling is. Aan die begin van die Ou Verbond staan immers nie die wet nie — maar die geloof. Abraham het in God geglo en dit is hom tot gregtigheid gereken. Wie dus soos Abraham glo, kry deel in die seën wat die vader van al die gelowiges ontvang het. Diegene egter, wat hul saligheid afhanklik stel aan die wet, leef onder die vloek.

Die vloek van die wet is God se vloek, want hierdie vloek spreek God uit oor almal wat die wet oortree. En wie kan dit vryspring? Almal het immers gesondig (Rom. 3:23). Daarom staan almal ook magteloos teenoor hierdie vloek. Die Evangelie, die blye boodskap, stel egter die heilsfeit dat God ons van hierdie vloek bevry het. En dit het Hy deur die Messias gedoen. „Christus het ons losgekoop van die vloek van die wet deur vir ons 'n vloek te word.“ Soos slawe sit onder die mag van hul heer, so het ons onder die vloek van die wet gesit. Toe het Christus die losprys betaal wat daarin bestaan dat Hy vir ons 'n vloek geword het tot ons bevryding.

„Vir ons 'n vloek geword“ — in ons plek, terwille van ons. Hy word wat ons was — Hy word 'n vervloekte. Die vloek en die gevolge daarvan neem Hy van ons weg, sodat ons die „seën van Abraham“ kan ontvang. Hierdie offer kon Hy bring omdat Hy self sonder sonde was en dus nie gestaan het onder die vloek van die wet nie. Hy het Hom laat kruisig en na die woord uit Deut. 21:23 is Hy daardeur vervloek: „ . . . en het so ons vervloeking op Hom gelaai om ons met sy seëning te vervul; en het Hom verneder tot in die allerdiepste versmaadheid en angs van die hel, met liggaam en siel aan die kruishout . . . sodat ons tot God geneem en nimmermeer deur Hom verlaat sou word nie.“

„WAT BETEKEN DIE WET DAN?“

In vers 17 herinner Paulus aan die feit dat die wet eers vierhonderd en dertig jaar na die sluiting van die verbond met Abraham gekom het. Die wet maak dus nie 'n wesentlike deel uit van die verbond nie. Dit het later bygekom ten einde die volk van Israel gedurende 'n bepaalde periode van die heilsgeskiedenis te bewaar van afdwaling en verval. In hierdie periode het die wet as tugmeester of „paidagogos“ opgetree. **Die tugmeester was in die antieke wêreld 'n bekende figuur, Hy was „'n begeleier van seuns“.** Op straat moes hy die kinders vergesel en beskerm teen allerlei gevare en waar nodig ook tug.

Só het die wet as tugmeester geheers oor Israel tot die koms van Christus. Maar soos die tugmeester sy houvas oor die kinders verloor as hulle mondig word het die wet ok sy funksie verloor toe die, deur God gestelde periode ook verby is. Met die koms van Christus het dus 'n nuwe bedeling aangebreek. Christus was die doel van die wet, die einde van die wet en die vervulling daarvan.

En hier ervaar ons weer die liefde van God. **In die volheid van die tyd, toe die belofte vervul sou word, het Hy sy Seun gestuur om die wat onder die wet is, los te koop.** Daarmee is die belofte vervul en die heerskappy van die wet oor die mens beëindig. **Dit is die verlossende boodskap van die evangelie van Jesus Christus.** Deur sy versoeningswerk aan die kruis het Christus vir ons 'n nuwe weg geskep om vrygespreek te word van ons sonde. Daarmee leef die gelowige nie meer onder die sorg van die tugmeester nie en hoef hy ook nie meer in angs en sorg in terme van loon en straf te dink nie — maar in blydschap van die geloof in terme van genade en vryspraak.

KINDSKAP.

Paulus gebruik drie beelde om aan sy lesers in Galasië die tydelike verbygaande aard van die Mosaïese wet te illustreer. Eerstens: die wet as tronkbewaarder tydens die ou bedeling (3:23). Deur die wet het God daarvoor gesorg dat sy volk nie in chaos versink nie, maar onder die wet in bewaring gehou word totdat sy belofte in Christus vervul kon word. Die tweede beeld is dié van die tugmeester wat die volk begelei het deur die eeue om te verseker dat hulle nie verval nie. En derdens wil hy die gemeente oortuig van die tydelike aard van die wet deur die beeld van die wet as voog te gebruik.

Tydens die onmondigheid van die erfgenaam verskil sy posisie wesenlik niks van die van 'n dienskneg nie. Beide staan onder toesig, die erfgenaam wel tot op die dag van sy mondigwording. Die onmondige erfgenaam word op 'n bepaalde tyd vry — soos die gelowige ook op God se tyd, vrygeword het. En daarmee het die wet sy betekenis vir die verhouding van die gelowige met God verloor en het daar 'n nuwe verhouding ontstaan: nou is die gelowige 'n kind van God.

Dit is die mees radikale ding wat van die sondaar gesê kan word. Hy wat vyand van God wil wees, wil God aanneem tot sy kind. En dit durf die evangelie van Jesus verkondig aan almal wat deur die geloof en die doop in die gemeente opgeneem word. „Julle is almal kinders van God deur die geloof in Jesus Christus.“ Daarby kom die getuienis van die Gees wat in hulle harte gestuur is en roep: „Abba“.

Dit moet ons vertaal met „my Vader“, in Aramees die vertroulike woord vir die aardse vader. Die Gees getuig met hul gees, dat hulle kinders van God is (Rom. 8:6). In Christus het hierdie kindskap begin, want in sy broer-wees-met-ons betrek Hy ons in sy Seun-wees van God. Vandaar dan die sekerheid dat niks ons kan skei van die liefde van God wat daar in Christus Jesus, onse Here, is nie. Maar ons het ook die sekerheid dat ons erfename is van alles van die Vader: liefde, blydschap, vrede, die vergewing van sondes, die wederopstanding van die vlees en 'n ewige lewe.

25 April.

Lees Gal. 5.

Teks: Gal. 5:1.

DIE VRYHEID WAARMEE CHRISTUS ONS VRYGEMAAK HET.

Om ongebonde vry te wees en aan geen ander toe te behoort nie en te leef soos jy wil, beteken om ' slaaf te wees. Daar is geen erger slawerny as jy nie aan iemand behoort nie. Want dan is jy slaaf van jou eie begeertes, of soos die Bybel dit stel — van die sonde.

Om werklik vry te wees, kan 'n mens slegs as jy vry is van die sonde. En dit geskied alleen wanneer God die Heer van die mens word, wanneer die mens deur Jesus Christus verlos word van sy sonde. Daarom sien die Nuwe Testament dan ook vryheid juis om aan iemand te behoort, „naamlik aan Hom wat uit die dode opgewek is“ (Rom. 7:4). Luther het gesê: „Die kruis van Jesus Christus is die prys wat vir ons vryheid betaal moes word“. Daarmee is dan ook die slawe van die sonde, die wet en die dood, duur vrygekoop met die bloed van Christus, waardeur ons diensknegte van God geword het.

Die vryheid van Paulus was juis daarin geleë, dat hy slaaf van Jesus was. Daarom was hy vry van angs, vry van menslike tirannie, vry van skuldelaas, vry van vrees van die dood — want in Christus het hy die vergewing van sonde en die belofte van die ewige lewe ontvang.

Die oproep van Paulus om vas te staan in die vryheid wil ook nog 'n ander misverstand uit die weg te ruim. Die gelowige besit nie die vryheid sonder meer as eie besit nie, die gelowige is nie voortdurend vry nie — hy moet elke keer weer vrygemaak word. Hy kan alleen „staan“ in daardie vryheid as hy dit weer-en-weer ontvang en daartoe geroep word deur God — deur sy Woord en Gees. Só maklik kan dit gebeur dat die gelowige weer slaaf van mense word of nog erger, slaaf van sy eie hartstog en begeertes. Ons moet daarvoor bid dat die vryheid steeds ons deel sal bly. En dan, as dit ons deel is, kom dit tot uiting in ons lewe en diens in liefde en uit dankbaarheid teenoor God en die naaste. Want daartoe is ons geroep om mekaar te dien deur die liefde.

26 April.

Lees Gal. 6.

Teks: Gal. 6:14.

LITTEKENS VAN DIE HERE JESUS.

As jongman het Paulus die voorreg gehad om te sit aan die voete van die beroemde leermeester, Gamaliël. 'n Heerlike toekoms het op hom gewag want hy was 'n bekwame leerling. Onder die Fariseërs sou hy meeding om die leiersposisies; met ywer sou hy stryder wees vir die oorgelewerde wet; eer, mag, en roem sou sy deel wees in die Jodse maatskappy en sinagoge.

Maar dit sou tog anders wees — hy sou word; 'n geminagte dissipel van Jesus Christus met alleen 'n kruis om op te roem, 'n struikelblok vir die Jode en dwaasheid vir die Grieke. Vir Paulus is dit egter 'n trots en 'n blydschap. Op die bladsye van sy vlees was sy persoonlike geskiedenis geskryf — die „stigmata” (littekens) wat hy plegtig aan sy liggaam dra — littekens van die Here Jesus Christus. Hy het geen vervolging ontsien en die littekens is bewys daarvan dat Hy nie 'n evangelie verkondig het om mense te behaag nie. Met sy lewe het hy ervaar wat dit beteken om met Christus gekruisig te word, wat met sy doop 'n aanvang geneem het. Hierdie littekens is dan ook die beste bewys van die egtheid van sy apostelskap.

'n Gebrandmerkte eiendom van Jesus, dit was Paulus.

Dit is die heerlike voorreg van die gelowige om in die lewe te staan, gebrandmerk met die kruisteken, gedoop tot eiendom van Christus. Maar daarin dra die gelowige in hom die teken dat hy 'n vrygemaakte is van die bande van die heerskappy van die sonde en die dood. Hy besit die sekerheid van die waarheid van die belofte dat hy deel het in die dood en opstanding van Jesus. En dit oorwin ons ongelooft en ons kleingelooft. Van hierdie oorwinning getuig ons gedoopte voorhoofde.

27 April

Lees Filip. 1:1-11

Teks: Filip. 1:3-6.

GOD IS BOUMEESTER.

Paulus sit waarskynlik as gevangene in Efese wanneer hy hierdie brief aan die eersteling-gemeente van sy tweede sendingreis skrywe. In die brief spreek hy sy innige dankbaarheid teenoor God uit vir die gemeenskap wat die Filippigemeente aan die evangelie betoon het. Hulle het self die prediking van die evangelie gehoor en dit gelowig aangeneem en so gemeenskap aan die evangelie verkry. Maar hulle het ook saam met Paulus gestry vir die evangelie en onder andere ook hulp aan Paulus in sy gevangenis gestuur. Hulle het dus ook meegewerk in belang van die verkondiging. Daardeur was dit vir Paulus duidelik dat hulle genade ontvang het en hiervoor was hy dankbaar.

Sy dankbaarheid het egter nog 'n dieper grond as die gemeente se gemeenskap aan die evangelie. Hy het vertroue vir die gemeente en nie vir wat hy van die gemeente verwag nie, maar vir wat hy van God vertrou. Hy laat nie die werk van sy hande vaar nie.

Die werk waarvan hier gepraat word, is God se bouwerk waarin Paulus maar hoogstens instrument was. Die gemeente is God se bouwerk soos dit ook sy skeppingswerk is. Hy het hulle deur die prediking van sy evangelie bymekaar geroep as sy gemeente en bou hulle steeds daarmee. Die naam van die bouwerk is dus Jesus Christus. Elkeen wat by Hom gevoeg word is soos lewende stene in die bouwerk van God. In Hom as die hoeksteen van die gebou, is die bouwerk verlossend en bevrydend want God roep mense uit hulle verskidenheid en skenk gemeenskap aan Hom.

Ons kan ook met vreugde en vertroue vooruitsien omdat God nie net die werk begin het nie, maar dit ook voortsit tot die wederkoms van Christus. Eers dan sal die gebou voltooi wees. Ge'ukkig dat dit nie resultaat is van menslike prestasies, vroomheid of ideale nie. Dit is uitsluitlik God se werk aan ons met sy genademiddel van die prediking van sy evangelie.

28 April.

Lees Filip. 1:1-11.

Teks: Filip. 1:9.

VERANKERDE LIEFDE.

Die mees opvallende karaktertrek van die gemeente in Filippi is hulle liefde vir Paulus. Paulus vertel in die vierde hoofstuk dat die gemeente hom al ondersteun het toe hy nog in Macedonië was en selfs toe hy nog self in Filippi gewerk en gely het. Dit beteken dat hulle hul verbondenheid aan Paulus van die begin af wou betuig.

Die brief is 'n lang getuienis van die besorgdheid wat die gemeente vir Paulus gehad het. Hulle stuur Epafroditus as afgevaardigde na hom om hom in die gevangenis by te staan. Blykbaar het hulle ook geld en goedere saamgestuur. Dat Paulus hierdie hulp met dank aanvaar het, is 'n uitsondering. Uit 'n ander brief weet ons dat Paulus hom juis beroem het op die feit dat hy geen hulp van iemand aanvaar het nie. Dit doen hy veral omdat hy sy vryheid teenoor elkeen wil bewaar sodat hy met apostoliese gesag kon optree. Sy gesag loop dus blykbaar by die gemeente van Filippi geen gevaar nie.

Maar tog merk ons regdeur die brief dat Paulus daarteen waak dat hierdie persoonlike band wat tussen hom en die gemeente bestaan, afbreuk sou doen aan sy werk as apostel. Wanneer hy voorbiddig doen vir die gemeente, dan bid hy van God dat hulle liefde mag toeneem. Hierdie toename moet nie soseer teenoor hom wees nie, maar in „kennis en alle ervaring“. Aan hierdie kwaliteite moet hulle liefde dus voldoen en ook daarin toeneem. Dit is om kennis van God te hê en wat Hy beveel; om insig te hê en te kan onderskei waar dit werklik op aankom. Dit gaan nie soseer om die liefdeshulp teenoor Paulus nie as om die lof van God. Wanneer die liefde so veranker en so gerig is, dan sal die gelowige se liefde verhelder wees met insig en gevul wees met wysheid. Dan vloei die liefde ook voort as vrug van die geregtigheid wat daar deur Jesus Christus is.

29 April.

Lees Filip. 1:12-26.

Teks: Filip. 1:21.

CHRISTUS IS LEWE.

Paulus se gevangenisskap kan op twee maniere afloop: Hy kan vrygespreek word of hy kan die doodstraf ontvang. Wat dit ookal sal wees, is sy begeerte dat Christus daardeur gedien en groot gemaak sal word.

Hierdie teks gee ons 'n insig in die lewe van 'n mens wat geen angs vir die lewe of die dood het nie. Die lewe is vir hom Christus, want in Christus het God vir hom 'n heeltemal nuwe lewe herskep. Die lewe lê vir hom nie meer langer in homself nie want Christus het die polsslag van sy lewe geword. Hy aanvaar ook die lewe met sy verantwoordelikheid. Daar lê sy taak as getuie van die evangelie sonder enige vrees vir vervolging en gevangenskap.

Sterwe is ook nie 'n verlies of agteruitgang nie, maar 'n wins. Dit is vooruitgang. Dan gaan geloof oor in aanskoue. Daar word in die sterwe nie afgebreek nie maar vervul, want vir die gelowige beteken sterwe om by Christus te wees. Die twee geloofswaarhede sluit nie die een die ander uit nie. Die een maak juis die ander moontlik. Omdat die lewe Christus is, daarom kan die sterwe wins wees om dan by die lewende Christus te wees.

30 April.

Lees Filip. 1:27-2:11.

Teks: Filip. 2:2.

EENSGESINDHEID — EENHEID.

Mens sou verwag dat Paulus na die voorafgaande 'n beroep sou doen op die gemeente tot medelye. Hy doen dit egter nie. Eers sê Paulus dat daar reeds vir hom vreugde is ten spyte van lyding en dan vra hy dat hulle dié vreugde nog groter sal maak. Dit kan hulle doen deur eensgesind te wees en dieselfde liefde te hê. Die vreugde is dus volmaak as die gemeente één is.

Die eensgesindheid beteken eintlik om op dieselfde doel af te stuur. Die liefde moet op dieselfde doel gerig wees. Verder moet hulle een van siel wees. Hierdie gemeenskaplike liefde is die liefde tot God en Christus en tot mekaar.

Hierdie eenheid en eensgesindheid behoort te bestaan indien die voorafgaande vers vir hulle waar geword het: „As daar enige vertroosting van die liefde, as daar enige gemeenskap van die Gees, as daar enige innige tederheid en ontferming is”. Dit is deur God in Jesus Christus geskenk en hieruit vloei die eenheid in liefde en eensgesindheid eintlik voort. Die gemeente wat haar lewe só lewe in die wêreld wat dreig om vanweë sy verdeeldheid ten onder te gaan, sal in so 'n wêreld ook 'n suil en vesting van vreugde wees.

Hierdie teks stel ons voor die dinge wat die gemeenskap in die gemeente ondermyn en die goeie voortgang van die evangelie ondergrawe. Helaas, die gevare in die hart van die gemeente bly steeds 'n bedreiging. Grondliggend aan alle verdeeldheid staan die selfsug en die eie-ek. Dan is daar nie eensgesindheid nie en word 'n ander liefde gedien.

In die gemeente van Christus kan en mag dit nie so wees nie. Die gesindheid wat in Christus was, moet ook by die gelowiges wees. Hy het die gestalte van 'n dienskneg aangeneem en gehoorsaam geword tot die dood toe. Daarom kan ons onder, vanuit en tot dieselfde liefde lewe, een van siel en een van sin. Dit maak die blydschap van die evangelie volkome.

1 Mei.

Lees Filip. 2:12-18.

Teks: Filip. 2:12, 13.

DIE KONING IS DIENAAR.

Deur die gemeente as geliefdes aan te spreek, laat Paulus 'n persoonlike verbintenis meeklink. Maar dit is 'n verbintenis wat gegrond is in die belydenis: „dat Jesus Christus die Here is tot heerlikheid van God die Vader.” Hierdie verbintenis moet hulle nou vorendag bring deur hulle gehoorsaamheid. Paulus se teenwoordigheid by hulle het vroeër 'n waarborg daarvoor gegee. Nou dat hy egter nie by hulle is nie, vra dit soveel te meer van hulle. Hulle moet nou beseft dat hulle eintlik voor God se heerskappy staan en nie voor hom nie. Die heerskappy van die genade van Christus moet ten alle koste vorendag kom. Daartoe word die houding van 'n slaaf gevra soos hy ook in Ef. 6:5 stel: „Diensknegte wees gehoorsaam aan julle here na die vlees, met vrees en bewing en opregtheid van julle hart, soos aan Christus.” Dit blyk of Paulus hier aansluiting vind by die dienskneg-gedagte in die vorige verse waar hy stel dat Jesus die gestalte van 'n dienskneg aangeneem het, gehoorsaam tot die dood toe. Hy roep ook die gemeente daartoe op dat hierdie gesindheid in hulle moet wees.

Die uitwerk van eie heil is dus juis daarin geleë om dit met „vrees en bewing“ te doen. Dit is om die nederghed wat van die Here gesien is, ook self in die praktyk te bring. Die vrees en bewing word juis ook veroorsaak deur die feit dat die mens die besig-wees-met-sy-eie-heil, nie in eie hande het nie. Dit moet deur God self gegee word. Dat die mens so van God afhanklik is, vervul hom met voortdurende ontsag. Hy leef immers uit God se welbehae. Hierdie heilswerk doen God deur Jesus Christus en maak Hy werkzaam in ons lewens deur sy Gees, maar ook nooit sonder die Woord nie. Aan hierdie Woord van die lewe moet ons vashou. Daardeer is ons „kinders van God sonder gebrek te midde van ’n krom en verdraaide geslag.“

2 Mei.

Lees Filip. 2:25-3:6

Teks: Filip. 3:1.

LY MET VREUGDE.

Paulus skryf in sy briewe dikwels oor die vreugde. In hierdie brief kom hy ook telkens daartoe terug. Dit is des te meer opvallend omdat Paulus by die skrywe van hierdie brief aan Filippi in benarde omstandighede verkeer. Onwillekeurig kom die vraag dan waarom juis hier soveel naduk op hierdie aspek van die Christelike lewe gelê word.

In ’n vorige skrifdeel het dit oor die vreugde van Paulus gegaan. Hier is dit nou ’n oproep tot die blydschap van die gemeente.

Dit is nie vir hom iastig om direk na die oproep tot blymoedigheid, oor die mense te praat wat die kruis van Christus afwys nie. Hulle staan dus met hulle afwysing in die pad van werklike vreugde. Soos hy sy vreugde verbind het met die lyding van Christus (2:17, 18), so waasku hy de gelowiges om te waak teen swaarmoedigheid wanneer hy hulle waarsku teen die dwaalleraars wat die gemeente binnegedring het. Dit mag die blydschap van die evangelie nie verdring nie.

Die blydschap van die geloof is nie afhanklik van omstandighede nie. Dit word selfs nie getem deur vervolging nie. Of Paulus nou gevange geneem is; of Epafraditus se sending misluk het; of die gemeente van binne bedreig word deur dwaalleraars, kom die oproep van Paulus soos ’n triomf: „Verbly julle in die Here“. Die blydschap wat die geloof in Christus se evangelie bring, troon oor al die moeite, vervolging, lyding en teëspoed in die wêreld.

3 Mei.

Lees Filip. 3:7-16.

Teks: Filip. 3:12.

DIE WEDLOOP.

Die geloofslawe is soos ’n spanningsdraad wat tussen twee pale deur jou lewe loop. Die woorde wat Paulus hier gebruik om as name aan die twee pole te gee is: gegryp en gryp. Dit beteken om deur Christus geroep te wees en om die roeping gelowig te beantwoord.

Die gelowige antwoord en daarmee saam die gemeenskap aan Christus, het vir Paulus vanaf die poorte van Damaskus begin. Maar hy het nie dit as ’n besitting ontvang wat hy nou maar kan vertroetel terwyl hy agteroor sit nie. Dit is soos iets wat hom telkens weer ontwyk sodat hy daarna moet gryp. Hy soek daarna om Hom te ken na die krag van sy opstanding. Hy haas hom en hy jaag daarna soos ’n atleet op ’n wedrenbaan, om aan Christus se dood gelykvorming te word. Voor die Damaskusgebeure het hy hom ook gehaas, maar toe was sy haas ’n vervolging en niks anders as ’n wegvlug van die Here nie — totdat hy deur die Here gegryp is.

Dit waarna gegryp word en wat nagejaag word, is niks anders as om Hom te ken nie. Hierdie kennis bestaan in 'n volkome gemeenskap met Christus. Dan weet mens wat die opstanding kan bewerk en leer 'n mens ook die gemeenskap met sy lyding ken. Eers in die opstandingsdag sal hierdie gemeenskap ten volle deel van die gelowige wees as gawe van God. Nou is dit 'n jaag daarna of 'n mens dit kan gryp. Mens moet steeds dieper ingroei in die werklikheid van sy dood en opstanding. Wie deur Jesus „gegryp” is, is op die wedrenbaan geplaa met die bemoediging: „Ek het jou by jou naam geroep; jy is myne!”

4 Mei.

Lees I Thess. 1:1-10.

Teks: I Thess. 1:10.

DIE GEMEENTE EN DIE WEDERKOMS.

Paulus se twee briewe aan die Thessalonicense is die briewe waarin daar in elke hoofstuk aan die wederkoms van Christus gedink word. In die briewe wil Paulus die toekomsverwachting van die gelowiges duidelik maak soos dit geopenbaar sal word by die wederkoms van Christus. Hy wil hier aan ons sê dat ons in alles in die geloofslawe moet rekening hou met die wederkoms van Christus.

So was dit ook met die lewe van die gemeente van die Thessalonicense. Hierdie gemeente het 'n moeilike begintyd gehad wat kenmerk was deur teenspoedige omstandighede, verdrukking en allerlei dinge wat die voortgang van die evangelie bemoeilik het, maar tog was dit 'n gemeente waar Paulus se verkondiging so inslag gevind het dat hulle geloof en ywer as voorbeeld voorgehou is en dwarsdeur Griekeland geroem is.

Waar Paulus se verkondiging so inslag gevind het en hulle van hulle afgode tot die lewende God bekeer het, het dit die een belangrike gevolg gehad dat hulle die Seun van God wat uit die dood opgestaan het uit die hemele verwag het, met die wete dat by sy wederkoms die gelowiges oorwinnaars in Hom sal wees. Die vrug van die Woord in die gemeente is dat hulle Christus se wederkoms verwag.

In 'n tyd waarin al hoe meer mense van geen ander toekoms wil weet as 'n toekoms wat maar net van hierdie wêreld is — en wat van weë die sonde in die wêreld uiteindelik maar net 'n troostelose toekoms kan wees moet die gemeente van Christus so leef dat die wêreld kan sien dat die vrug van die evangelie in hulle lewe is dat hulle met blydschap die heerlike toekoms van God verwag wat sal aanbreek met die wederkoms van Christus.

5 Mei.

Lees I Thess. 2:1-16.

Teks: I Thess. 2:2.

DIE VERKONDIGING EN DIE WEDERKOMS.

Paulus het voorwaar die evangelie onder veel stryd verkondig in Thessalonika. Net voordat Paulus die woord van die Here in Thessalonika kom verkondig het, is hy en Silas in Filippi ter wille van die evangelie geslaan en in die tronk gestop. Toe Paulus na die wedervaring uiteindelik die evangelie in Thessalonika kon kom verkondig, kon hy dit lank nie doen nie, want hy moes as gevolg van 'n oproer wat deur die Jode teen hom aangestig is, inderhaas in die nag die stad verlaat en so nog baie werk ongedaan agterlaat.

Dit alles het Paulus nie moedeloos gemaak nie. Hy het die vertroosting dat sy ingang by hulle nie tevergeefs was nie. Die Thessalonicense het tot bekering gekom, en só dat hulle in die gelof vasge-

staan het. Paulus se vrymoedigheid om onder veel stryd die evangelie te verkondig het vrug gedra. n Deel van hierdie vrug was dat die gemeente geweet het dat God 'n toekoms vir hierdie wêreld voorberei het. 'n Toekoms waarin ons Here Jesus Christus as ons Verlosser weer na hierdie wêreld sal kom om sy verlossingswerk aan die gelowiges te voleindig.

In 'n wêreld waarin die kerk die evangelie onder al hoe meer stryd moet verkondig, is dit nodig om soos Paulus dit steeds met vrymoedigheid te doen, want God sorg self dat die ingang by die wêreld nie uitbly nie. Die wêreld moet hoor van die toekoms van God en die wederkoms van Christus al vra dit watter stryd van die kerk, en al beteken dit watter teenstand en selfs vervolging.

6 Mei.

Lees I Thess. 2:17-20.

Teks: I Thess. 2:19.

DIE BEKORING VAN ONS GELOOFSARBEID EN DIE WEDERKOMS.

Waarvoor het Paulus met soveel opofferinge, vervolginge van ander, teenstand en swaarkry aan die gemeente van die Here gearbei? **Waarom is hy deur so 'n sterk verlange gedryf om die evangelie aan hulle te verkondig sonder dat die verandering en teenstand van Satan hom moedeloos kon maak? Het Paulus 'n wêreldse verwagting of hoop op sy arbeid gehad? Het hy op menseroem gehoop?**

Nee, al Paulus se verwagting op 'n bekroning van sy arbeid was alleen gerig op die wederkoms van Christus. By die Griekse spele en wedstryde van Paulus se tyd het die oorwinnaar 'n ere-oorwinningskroon ontvang. Met die wederkoms van Christus sal dit blyk dat die gemeente Paulus se kroon van roem is. Paulus het geen ander hoop, verwagting of blydschap gehad as die gemeente soos hulle in die teenwoordigheid van Christus sal staan by sy wederkoms nie.

Wanneer Christus weer kom sal almal in sy teenwoordigheid moet verskyn om geoordeel te word, die lewende sowel as die dode. Die gemeente wat di woord aangaande Christus aangeneem het en in die geloof deur die offer van Christus as geregverdiges en geheiligdes voor Christus se regterstoel sal verskyn, sal die heerlikste vervulling van al die hoop en blydschap van Paulus wees — 'n heerlike kroon van roem op sy arbeid in die Here.

Die gelowige en die gemeente van ons dag het nog steeds geen ander hoop, blydschap en kroon op ons arbeid nie. In die gemeente arbei ons nie vir 'n verwagting of blydschap van hierdie wêreld nie. Alles is gerig op die wederkoms van Christus. Wanneer ons as gemeente dan voor die regterstoel van Christus in sy teenwoordigheid kan verskyn as mense wat vlekloos en geregverdig bevind word op grond van die bloed van die lam, dan sal ons weet dat dit die hoogste vervulling van ons hoop en blydschap is — die heerlikste kroon van roem op alles waarvoor 'n mens kan leef en streef.

7 Mei.

Lees I Thess. 3.

Teks: I Thess. 3:13.

HEILIGHEID EN DIE WEDERKOMS.

Nadat Paulus die Thessalonicense so vinnig moes verlaat, het die onrus in hom bly brand of sy arbeid onder hulle nie tevergeefs was nie. Het die evangelie van Christus so 'n ingang by hulle gevind dat dit tot standvastigheid en getrouheid gelei het? Paulus self is verhinder om weer na hulle toe te gaan en ten einde raad is Timotheus na hulle gestuur.

Timotheus het met die bemoedigende boodskap teruggekom: Hy het geloof en liefde onder hulle gevind. Geloof en liefde vat alles saam wat van die Christen gevra word, daarom kon Paulus God dankbaar loof dat daar vastheid by hulle is.

Waarom was Paulus so bekommerd oor hulle geloof en liefde, oor hulle lewenswandel in heiligheid? Christus se aanstaande wederkoms spoor Paulus aan om hulle aan te moedig tot heiligheid en geloof. Paulus bid dan ook dat die Here self hulle harte mag versterk om onberispelik te wees in heiligheid, nie om iets daarmee te verdien nie, nie om homself te bewys nie, nie om deur mense geprys te word nie, maar alleen sodat hy gereed en onberispelik kan wees wanneer Christus met al sy heiliges kom om hom op te neem in sy hemelse heerlikheid.

Die Here roep ons ook tot heiligheid. Ons word steeds opgeroep om te bid om versterkte harte, geloof en liefde sodat ons heilig kan lewe, maar dan nie ter wille van onself, ons goeie werke, of wat anders ookal nie. Ons leef in heiligheid alleen ter wille van die Here self sodat Hy ons kan vind soos Hy wil hê ons moet wees wanneer Hy vanaf die hemel weerkom, naamlik as geroepe heiliges wie se heiligheid, roeping en bestemming nie op die aarde geleë is nie, maar in die hemel by God en Christus.

8 Mei.

Lees I Thess. 4:13-18.

Teks: I Thess. 4:16 en 17.

DIE WEDERKOMS VANUIT DE HEMEL.

Wat sal gebeur met die wederkoms van Christus? Nadat Christus Sy verlossingswerk op aarde voltooi het, het hy opgevaar na die hemel, na die woning van God. Christus het self aan sy dissipels gesê dat Hy na die hemel gaan om vir hulle plek te berei. Christus het na die hemel gegaan om ons plek in die woning van die Vader reg te maak. Maar nou het Christus op 'n besondere wyse na die hemel opgevaar. Hy het met sy menslike liggaam opgevaar. Dit beteken dat Hy gegaan het om vir die menslike liggaam plek en ruimte by God voor te berei.

Daar vanuit die hemel kom Christus aan die einde in grootsheid en heerlikheid. Die stem van die aartsengel en die geklank van die basuin sal aankondig dat Hy as Verlosser en regverdige Regter van die wêreld kom. Met sy koms sal die gelowiges wat gesterf het uit die dood opstaan en sal Christus aan hulle verheerlikte liggame gee. Net so sal die nóg lewendes verander word om 'n onverganklike verheerlikte liggaam te ontvang.

Daarna sal hierdie saliges met hulle verheerlikte liggame opgeneem word om by die Here te wees en vir altyd by Hom in die hemel te wees. Hulle sal opgeneem word om liggaamlik te wees in die plek en ruimte wat Christus vir die menslike liggaam in die hemel voorberei het. Christus kom weer om die wat aan Hom behoort te kom haal en hulle te laat sien dat daar werklik vir hulle plek in die Vaderwoning is, 'n plek waar hulle ewig kan leef en vir altyd by die Here kan wees.

DIE TYD VAN CHRISTUS SE WEDERKOMS

Wanneer is Christus se wederkoms? Hierop is talle verwarrende menings gegee. In die Thessalonicense gemeente was daar mense wat gemeen het dat Christus se wederkoms alreeds plaasgevind het. Dit het daartoe gelei dat sommiges, soos Paulus dit stel, hulle verstand verloor het. Op gekke wyse wou hulle geen werk meer doen nie, hulle wou alle aardse bedrywighede staak en net sit en wag om na die Here opgeneem te word en het sodoende in ordeloosheid verval. Andere weer is so verskrik deur die gedagte dat hulle in vrees en bewing vasgevang is — iets wat ook bygedra het tot die verwarring.

Paulus was verplig om die gemeente daarop te wys dat daar eers sekere gebeure moes voorval voordat Christus se wederkoms sou plaasvind en dat **wanneer dit plaasvind, dit op so 'n wyse sal plaasvind** dat dit duidelik sigbaar en kenbaar vir almal sal wees.

Die Bybel toon duidelik dat ons nie die presiese tyd van Christus se wederkoms kan aandui nie, daarom mag ons nie deur eiesinnige voorspellinge van die wederkoms ons verstand verloor en ons gewoon aardse bedrywighede ontwig nie. Ons mag nog minder daardeur verskrik word om in vrees en bewing te probeer wegvlug. Wat ons wel moet doen is om die wederkoms van Christus in gelowige vertroue te verwag met die wete dat God dit op 'n tyd wat net aan Hom bekend is sal laat plaasvind. Wanneer dit sal gebeur weet ons nie, maar **totdat dit gebeur hou ons ons lewe deur die geloof in gereedheid en wag ons in blye afwagting op sy heerlike koms.** Omdat ons weet dat Hy wat kom as Regter dieselfde Christus is wat ons Verlosser is.

ALLEDAAGSE LEWE EN DIE WEDERKOMS.

In sy tweede brief aan die Thessalonicense het Paulus by herhaling gepraat oor die hoë en verhewe dinge wat saamhang met die wederkoms van Christus aan die einde. Paulus het ook **diepsinnig geskryf** oor die verborge dinge wat God aan hom geopenbaar het. Maar tog, hoe groot en wonderbaarlik Christus se wederkoms is, en hoe sterk en dringend die gemeente ookal onder die besef daarvan moes leef, was dit tog so dat die gemeente nog steeds in die gewone gang van die lewe gestaan het. Die anstaande wederkoms van Christus het nie die gewone lewensgang weggeneem nie. Om hierdie rede sluit Paulus sy brief wat oor die wederkoms handel af met doodgewoon praktiese lewensvoorskrifte.

Tot met die wederkoms van Christus moet die alledaagse lewenswandel van die gemeente nog steeds reg en ordelik ingerig word. En hoe leef hierdie gemeente dan wat die wederkoms van Christus verwag? Die gemeente het steeds te kampe met die aanslae van die bose, moet steeds worstel met die sonde en ongeregtigheid. Die gemeente het steeds te doen met die onordentlikes, die bemoeisiektes, selfs verkeerdtes en slegtes in eie midde. Paulus vermaan hierdie gemeente om nie in goeddoen te verflou nie. Die gemeente moet nie

moedeloos raak deur alles wat mag voorval nie, maar gedring deur die liefde van Christus steeds aanhou met goeddoen. Dit beteken dat die gemeente steeds uit die liefde van God moet leef. Dit is die rig-snoer van die alledaagse lewensgang en wandel van die gemeente tot met die wederkoms van Christus — die liefde van Christus wat dring tot onophoudelike goeddoen.

So leef ons dan ook in die gang van elke dag as die gemeente van die Here. Tot met sy wederkoms sal ons nie verflou in goeddoen nie, want waar ons verflou in goeddoen heers die liefde van Christus nie meer nie. En waar sy liefde nie meer heers nie, is daar ook nie meer die blye verwagting van die wederkoms van Christus en die toekoms van God nie.

11 Mei.

Lees Kol. 1:1-14.

Teks: Kol. 1:14.

AANHOU BID.

Nadat Paulus hom bekendgestel het as 'n apostel van Jesus Christus, skryf hy aan die heilige en gelowige broeders in Christus in Kolosse om aan hulle 'n baie besondere woord mee te deel. Hy het naamlik 'n aangename mededeling van hulle ontvang, dat hulle geloof in Christus bekendheid verwerf het, so ook hulle liefde vir die gelowiges.

Aangesien die gelowiges van alle tye soos ook in die Kolosse egter sondaars is en Jesus Christus alleen die bewerker van die geloof in elke mens is, net soos die vergiffenis van die sonde die Groot Genade van God in Christus is; daarom is dit nodig dat daar gedurig gebid moet word.

Die dankgebed aan God en die voorbidding vir mense is deel van die heerlike werk van die gemeente, en van elke lid afsonderlik. Hulle wat geroep is om die gemeente voor te gaan is daar om te onderrig en te vermaan, sodat die gelowiges waardiglik voor die Here kan wandel, en Hom in alles kan behaag en goeie vrug mag dra en in die kennis van God mag groei. Die gemeente moet altyd weet dat dit die Vader is wat hulle bekwaam gemaak het om deel te hê aan die erfenis van die heiliges.

Hy het ons naamlik verlos uit die mag van die duisternis en aan ons die vergiffenis van sonde geskenk.

12 Mei.

Lees Kol. 1:15-23.

Teks: Kol. 1:21.

JESUS HET VERSOENING GEDOEN.

Ons weet uit hierdie skrifgedeelte dat die ganse heilsplan van God in Christus die versoening is, want in Christus het God die wêreld met Homself versoen:

Christus wat die beeld is van die onsienlike God. In Christus is alle dinge geskape: trone, magte, heerskappye, owerhede, alle dinge is deur Hom en tot Hom geskape. Hy hou alle dinge in stand. Die gemeentelede het met al hierdie dinge te doen op die aarde en omdat die gebruik van soveel geskape dinge deur sondige en kortstondige mense verbrou word skyn dit meestal so te wees dat God Hom weg-getrek het van die aarde af maar dit is skyn want hoewel daar baie misbruik is, kan die doel en gebruik van die geskape dinge nie opgehef word nie. Alles moet egter gebruik word tot eer van Hom wat ons met God versoen het.

Hy, Christus, is ook die Hoof van die liggaam, naamlik die gemeente, Alles wat deur die gemeente verrig word is onderhewig aan Hom en moet voldoen aan die voorskrif van die Hoof naamlik Christus.

As ons onthou dat ons sondaars is en dat Christus vrede gemaak het deur sy bloed aan die kruis, dan moet ons in sy vrede leef as kinders van God in Hom.

Daarom moet ons gedurig bid om standvastig te wees in die geloof sodat ons nie weggelei word van die hoop van die evangelie wat aan ons verkondig word nie.

Christus het ons wat as sondaars vervreemd en vyandiggesind is deur die bose werke, versoen deur Homself vir ons te offer aan die kruis. Dit is ons troos en ons blydskep.

13 Mei.

Lees Kol. 2:4-15.

Teks: Kol. 2:6.

MOENIE VERLEI WORD NIE.

Dit is die strewe en bede in die kerk om elke lid gewortel en opgebou te laat wees in Hom, en bevestig te wees in die geloof soos ons geleer is. En wat ons geleer het en nog leer is alleen waardevol in sover dit sy woorde is. Die woorde van Christus soos ons dit in hierdie hoofstuk vind is bedoel om ons op te bou in ons allerheiligste geloof. Ons mense as sondaars, is selfs wanneer ons met die woord van God, dit is die Bybel, te doen het in die versoeking om baie op maniere te verdwaal.

Soms lê ons gedagtes en planne in die Woord wat nie daar pas nie. Soms versnipper ons die Woord en haal hier en daar gedagtes uit waarmee ons dan allerlei sisteme bou om aan sekere doelstellings te voldoen.

Dan is die Bybel vir baie nie meer Godswoord nie maar mensewoord wat gebruik of misbruik kan word na menslike oordeel. Dit is maklik en menslik om menslike sisteme en bevindinge 'n sogenaamde Bybelse grondslag te gee en daarop voort te bou. Dan word mens maklik die prooi van die tydgees en kan die godsdienst maklik misbruik word om byvoorbeeld misdadigers te steun en owerhede te verwerp. Dan soek ons onbybelse verbetering.

Let daarop wat Paulus hier sê: En julle wat dood was deur die misdade en onsnedenheid van julle vlees, het Hy saam met Hom lewend gemaak deurdat Hy julle al die misdade vergeef het en die skuldbrief teen ons . . . uitgedeel en weggeruim het deur dit aan die kruis vas te nael.

14 Mei.

Lees Kol. 2:16-23.

Teks: Kol. 2:18a.

HOU VAS AAN DIE WESENLIKE.

Dit kom dikwels voor dat in die geloofsewige daar verskuiwings plaasvind vanaf die wesenlike na ondergeskikte dinge. Die Bybel het reël en voorskrif vir lewe en sterwe van alle mense. Die gelowige lewe in kinderlike vreugde en dankbaarheid uit die genadige hand van Christus Jesus. Hy het 'n oorfloedige bron van gawes en moontlikhede waarin hy hom mag verlustig. Hy mag eet en drink; hy mag feeshou, hy mag die sabbat (vir die Christen die Sondag) onderhou en nog baie meer.

Alles mag hy met dankbaarheid geniet en gebruik. Die misbruik is egter altyd verkeerd. In alles wat geoorloof is geld die reël van gebruik met dankbaarheid aan die gewer van al die goeie. Daarby geld die wet van die liefde, sodat jy jou naaste in ag moet neem.

'n Mens kan hom maklik verhef bo sy medemens deur eie voorskrif en reël met betrekking tot eet of drink of selfs so dat hy homself so nederig ag dat hy geen behae het in gewoon menslike behoeftes nie. Dit lei maklik tot selfverheerliking en neersien op ander. Dan veg mens teen skadubeelde en nie teen die sonde nie. Dan vergeet jy ligte-lik dat die liggaam aan Christus behoort. Dan word jou godsdiens een van raak nie, smaak nie en roer nie aan nie.

Die prys waarna die gelowige jaag en waaraan hy vashou is Christus Jesus, om saam met Hom die sonde af te sterf en te bly by onverganklike ewige dinge.

15 Mei.

Lees Kol. 3:1-17.

Teks: Kol. 3:13.

VERDRA MEKAAR.

In hierdie skrifgedeelte laat die apostel die aandag hoofsaaklik val op die gewone, alledaagse lewensverrigtinge met betrekking tot gelowiges wat weet dat hulle hele lewe veranker is in Christus, dat hulle eintlik in Christus die aardse dinge ondergeskik stel en die dinge bedink wat daarbo is waar Christus is. Juis omdat die mens op die aarde in sonde lewe is hy nie alleen in aanraking met baie dinge wat lelik is nie, maar is hy ook onderhewig daaraan. Die gelowige moet die sonde haat en vlug daarvoor. Hy moet al die slegte dinge vermy.

In die onderlinge lewe moet mens nie vir mekaar leuens vertel nie. Alle mense moet met eerbaarheid en reinheid van hart behandel word. Die apostel sê dat Christus alles in almal is. Ons houding en behandeling van ander mense, hetsy hooggeplaastes of bediendes moet steeds die stempel dra van christelike eerbaarheid.

Om te verdra is een van die swaarste sake maar die gelowiges is genadiglik daartoe geroep deur Christus wat ook aan ons die krag daartoe skenk. Oorvloedig is die geleentheid om te verdra en te vergewe. Laat die vrede van God in ons harte heers. Dan is daar oorgenoeg geleentheid om mekaar deur voorbeeld en daad te vermaan sodat die woord van Christus ryklik in ons sal woon. Sing saam en sing in die hart met dankbaarheid tot eer van die Here.

Wat julle ook al in woord en daad doen doen alles in die Naam van die Here Jesus en dank God die Vader deur Hom.

16 Mei.

Lees Kol. 3:18-25.

Teks: Kol. 3:23.

DIE FAMILIEKRING.

In hierdie skrifgedeelte spreek die apostel intiem oor die besondere afdeling van die menslike bestaan op aarde naamlik die huisgesin. In die familiekring is dit juis waar die mens die vernaamste deel van sy lewe slyt. Die verhouding van man, vrou, kind en hulle verhouding gesamenlik met betrekking tot andere is baie belangrik.

'n Huisgesin bestaan as normale verskynsel uit man vrou en kinders. As gelowiges word so 'n gesin, huisgenote van die geloof, in die kleiner kring aangedui; dit is waar die vuur van die huisaltaar steeds brandend gehou word. Die tafelgebed, die huisgodsdien is belangrik in die opvoeding van die hele gesin. Ons eie woord (taal) en ook die woord van God word in die huis geleer.

Daarom moet die woord wat die Here jou beveel in jou hart wees en jy moet dit jou kinders inskerp en daaroor spreek as jy in jou huis sit en as jy op pad is en as jy gaan lê en as jy opstaan. Ook in die gesin moet barmhartigheid en liefde van God dus geprys word. Doen dus alles van harte soos vir die Here.

Daarom is dit dikwels ontstellend om op te merk dat mense uit 'n Christelike gesin in die behandeling van ander mense soos heidene praat of doen. So moet dit nie wees nie.

Elke gesin moet soos 'n ligbaken in die wêreld vertoon en soos die sout voedsel smaak gee, so moet die gelowige gesin die lig van die wêreld en die sout van die aarde wees, sodat die mense hulle goeie werke kan sien en hulle Vader in die hemel sal verheerlik.

17 Mei.

Lees Kol. 4.

Teks: Kol. 4:18a.

GROETE EN MENSE.

'n Mens kan in hierdie lewe gebrek hê aan baie aardse dinge. Dit kan baie kommer en sorg veroorsaak. As 'n mens egter deur die lewe moet gaan sonder vriende sou hy 'n totaal ander mens wees. In die kring van die gelowiges is dit eintlik onmoontlik om geen vriende te hê nie, want in die gemeente word die gelowiges, huisgenote van die geloof, genoem. Almal behoort aan mekaar en tesame behoort hulle aan Christus. Daarom is dit een van die wonderlikste dinge op aarde om die genade te hê om deel te wees van die gemeente van die Here. In die gedeelte van die Skrif wat ons gelees het word die name van 'n hele aantal mense genoem. Hulle almal het deel aan die dienswerk in belang van die gelowiges. Die naam van die geneesheer Lukas word ook genoem. Wat is 'n mens nie ryk om baie vriende te hê nie en as jy terugkyk op jou lewenspad kan jy soveel troue vriende se name noem. Mense wat jou hand gevat in tye van nood, smart of dood, mense wat saam met jou in jou vreugde gedeel het, wat uitgehelp het in nood, mense wat jou in die katechese uit die woord geleer het, predikante wat van die kansels af die ewige evangelie verkondig het, mense wat in hulle voorbidding jou opdra aan die troon van die genade. Jy ken hulle, hulle is deel van jou lewe. Jy groet hulle, ja, jy begroet hulle met n 'seënbede van die Here. Jou bede is dat hulle mag vasstaan in die geloof en volhard in die diensbetoning, dat God die deur van die woord mag open om te praat van dit wat jy as gelowige ontvang het tot eer van God.

18 Mei.

Lees Hand. 21:4.

Teks: Hand. 2:4.

WOORD EN GEES.

Op Pinksterdag word vir ons baie duidelik aangedui wat die werksmetode van die Heilige Gees is om die boodskap aangaande Jesus Christus die wêreld in te dra, naamlik die amptelike gesproke Woord. Só kan ons die spoor van die Heilige Gees volg van Jerusalem af tot vandag toe en dit is die spoor van die Woordbediening.

Die spreek in tale op Pinksterdag was nie maar 'n brabbeltaal of 'n sinnelose gepraat nie maar in ten minste veertien bekende tale is gesprek oor die groot daad van God, op 'n hoorbare en verstaanbare wyse. Dit was nie maar iets wat in hulleself losgeraak het nie, maar dit was die Heilige Gees wat deur 'n wonder aan hulle die woorde gegee het om uit te spreek.

1

Dit wys ons op die baie duidelike verband tussen Gees en Woord of Gees en prediking. Die Heilige Gees en die Woord van God, dit is die Bybel, kan ons nie vanmekaar losmaak nie. As ons dit doen, maak ons die deure wawyd oop vir alle moontlike ketterye. Dan kom dié opvatting na vore dat die Gees sonder die Woord allerlei persoonlike boodskappe stuur en dat die teenwoordigheid van die Gees getoets moet word aan allerlei persoonlike getuïenisse.

Maar nou sien ons uit ons teksvers dat die Gees, in teenstelling hiermee, Hom bind aan die Woord van God. Luister na en gehoorsaam die Woord en u staan midde in die Geesteswerkinge. Maar aan die anderkant: Verlaat die Woord en u verval in allerlei geesdrywery.

Dit is dan ons konklusie: Pinkster verwag geen geesdrywery en allerlei uitsonderlike gebeurtenisse nie, maar Pinkster gebruik alleen die Woord van God en sentreer rondom die Woord van Christus wat as 'n krag tot saligheid verkondig moet word in alle tale en aan alle volkere.

18 Mei (vervolg).

Lees Hand. 2:37-40.

Teks: Hand 2:38.

DOOP EN BEKERING.

Die twee hoofmomente in ons teksvers is die doop en die bekering. Dit is egter belangrik om die regte verband tussen hierdie twee begrippe of gebeure te sien.

„Bekering” beteken letterlik: om om te draai of om terug te draai — van die pad waarop jy jou bevind; die pad van eiegeregtigheid en selfvoldaanheid en dat jy jou begewe, met al jou sondes, op die pad na God toe, dat jy jou redding en saligheid buite jouself in Christus soek.

Bekering beteken nie, soos wat dikwels deur mense gedink word, 'n lewe sonder sonde nie. Bekering beteken nie dat jy jouself moet heilig en jouself moet red en jou eie saligheid moet bewerk nie. Dit kan geen mens doen nie, al is hy hoe bekeerd. Verder is die bekering ook nie altyd 'n momentele daad wat op 'n bepaalde dag, datum en uur hoef te geskied nie, maar 'n mens wat in 'n christelike huis opgevoed is, word as 'n bekeerde groot.

En wanneer 'n mens dan die doop ontvang, al is jy klein of groot, is dit die doop om daardeur aan te dui hoe bekeerd of hoe vroom of hoe heilig of hoe sondeloos 'n mens deur jouself is nie, maar jy ontvang die doop as aanduiding dat jy jou redding en saligheid buite jouself soek; dat jy op God vertrou dat Hy jou sondes sal vergewe deur Jesus Christus en dat Hy aan jou sal skenk, die gawe van die Heilige Gees om jou geloof te versterk in jou stryd teen die sonde.

Die doop is dus nie teken van die mens se goedheid en bekeerdheid nie, maar teken van God se genade en liefde vir ons as sondaars wat deur Hom tot die geloof geroep is; dit is bevestiging van dit wat God in Christus vir ons gedoen het.

19 Mei.

Lees Hand. 2:41-47

Teks: Hand. 2:41.

BUIE DIE KERK GEEN SALIGHEID NIE.

Om gelowige te wees, beteken om toegevoeg te wees, dit is om deel te wees van Christus se kerk op aarde. In die hele Nuwe Testament lees ons ook nie van een enkele gelowige wat dit was buite die gemeente van Christus om nie. Die uitdrukking, „buite die kerk is daar geen saligheid nie”, is 'n baie ou en bekende uitdrukking wat inderdaad waar is.

As ons gaan kyk na die oorsprong van hierdie uitdrukking dan hoor ons dit reeds by die kerkvader Cyprianus; ons hoor dit by die Kerkhervormers; dit is selfs in ons Belydenisgeskrifte naamlik in die Nederlandse Geloofsbelydenis opgeneem. En nog veel meer as dit: dit is die boodskap van die Bybel.

Dit beteken nou nie dat die kerk, die gebou van steen en sement of die mense in die kerk soos byvoorbeeld die ampsdraers aan ons die saligheid gee nie. Nee, God alleen gee die saligheid deur Jesus Christus en die werking van die Heilige Gees. Maar die wyse waarop God dit gee is deur die kerk, want dit is die instrument wat Hyself uitkieë het en aan wie Hyself die opdrag om te verkondig gegee het.

God kan die saligheid gee buite die kerk om. Dit leer Hy egter nie in die Bybel nie en daarom moet daar nie eers gepraat word van só 'n moontlikheid nie, want vir ons is alleen geldend wat God in sy Woord vir ons sê.

Só gebeur dit dan vandag nog dat mense deur die doop deel word van die gemeente van Christus op aarde.

20 Mei.

Lees Hand. 2:42-47.

Teks: Hand. 2:42.

EN HULLE HET VOLHARD IN

Die uitstorting van die Heilige Gees op Pinksterdag, wat in 'n groot mate beskou kan word as die geboortedag van die christelike kerk, het gepaard gegaan met buitengewone tekens soos die geluid van 'n geweldige rukwind, tonge soos van vuur en die spreek in tale. Dit was 'n eenmalige gebeurtenis want nooit daarna kry ons weer só 'n identiese gebeurtenis nie.

Maar dit beteken nou nie dat die Heilige Gees daarna nie meer teenwoordig was en is in die kerk omdat daar nie meer sulke buitengewone tekens plaasvind nie. Ons teksvers wil juis vir ons aandui hoe die toestand in die eerste christelike gemeente was na die uitstorting van die Heilige Gees en op watter wyse die Heilige Gees in die gemeente teenwoordig is en werk.

Ons lees dat hulle volhard het in die leer van die apostels, dit is die verkondiging van die evangelie van Jesus Christus; in die gemeenskap, dit is die eenheid van die gelowiges met mekaar op grond van hulle eenheid met Christus deur die geloof; in die breking van die brood, wat verband hou met die nagmaal; en die gebede waarmee in hoofsaak die openbare gebede van die gemeente waar hulle byeen is, bedoel word.

Dit is die dinge wat in die kerk moet voortduur, waardeur, baie duidelik gesien kan word dat die Heilige Gees steeds werksaam teenwoordig is in die midde van die gemeente. Hier is dus geen sprake van 'n tydelike opgewondenheid of 'n oombliklike of kortstondige „geestelike” bevlieving nie, maar van volharding in die „gewone” dinge soos wat ons dit vandag in die kerk aantref want dit is die dinge wat die Heilige Gees vandag nog gebruik om die gemeente lewenskragtig te hou.

21 Mei.

Lees Hand. 3:1-10.

Teks: Hand. 3:6.

SILWER EN GOUD HET EK NIE.

Deur melding te maak van silwer en goud wil Petrus vir hierdie kreupel-gebore man sê: Goud en silwer is nie die grootste en belangrikste nie; alles wat van hierdie wêreld is, alles wat materieel is, is tydelik en verganklik. Dit het net beteken tot by die graf. Ons skat is

nie op die aarde nie maar in die hemel. Veel meer en veel belangriker as hierdie materiële dinge is die koninkryk van God, dit wat in verband staan met Jesus Christus.

Die kerk se primêre en enigste taak is nie om mense te bevry uit hulle materiële nood nie; om die brood wat net vir die oomblik versadig, te gee nie, maar die brood van die lewe naamlik Jesus Christus, wat versadig tot in alle ewigheid.

Deur Jesus Christus ontvang hierdie kreupel-gebore man veel méér. Hy kan opstaan en loop. Daar gaan 'n nuwe wêreld voor hom oop. Nou kan hy werk en is dit nie meer nodig om 'n bedelaarsbestaan te voer nie. Materieel is daar ryklik voorsien deur hierdie daad van genesing.

Maar dit is nie die belangrikste nie. Ook geestelik is hy ryk. Veel belangriker is die feit dat hy nou die tempel kan binnegaan om God daar in sy heilgdom te aanbid; 'n voorreg wat vanweë sy gebrek, hom vir veertig jaar lank ontnem was.

Vanweë ons sonde is ons almal maar kreupel, blind, doof en vermink, bedelaars wat niks verdien nie, maar in en deur Jesus Christus is ons ryk en kan ons ingaan in die koninkryk van God en só in ontmoeting tree met God.

22 Mei.

Lees Hand. 4:1-12.

Teks: Hand. 4:12.

MAAR NET EEN NAAM.

Wanneer Petrus en Johannes voor die Joodse Raad gebring word, dan staan daar op daardie oomblik twee „magte“ teenoormekaar. Aan die een kant, die Joodse Raad, die skrifgeleerdes as verteenwoordigers van die selfverlossingsgedagte, en aan die anderkant, die dissipels van Jesus Christus wat alleen maar net één naam geken het waardeur daar redding en verlossing meontlik is, en dit die naam — Jesus Christus.

In daardie tyd is daar natuurlik baie meer waarde aan 'n naam geheg as wat dit by ons die geval is. By die ou volke was die naam 'n wesentlike bestanddeel van die persoon gewees. Die naam was eintlik die persoon self, in só 'n mate dat waar iemand se naam genoem is, was hy eintlik persoonlik teenwoordig.

Dit geld veral met betrekking tot God. Die naam van God is dit wat van Hom geken kan word, met ander woorde God het Hom in en deur sy naam aan ons bekeno gemaak. Só word ook die volheid van Jesus Christus se wese en werk deur sy Naam geopenbaar. Op God se bevel ontvang Hy die naam Jesus, want dit is Hy wat sy volk van hulle sondes sal verlos. (Matt. 1:21).

Hierdie naam „Jesus Christus“ is dus geen abstrakte begrip nie, maar 'n lewende werklikheid. Deur hierdie naam het daar wonders plaasgevind soos die genesing van die kreupel-gebore man. Hierdie naam is teken van God se nabyheid — teken dat God lewe en die lewe wil gee aan elke verlore en sterwende sondaar.

23 Mei.

Lees Hand. 4:32-37.

Teks: Hand. 4:34.

DANKBAARHEID VAN DIE GELOWIGE.

„Die aarde behoort aan die Here en die volheid daarvan“, lees ons in Psalm 24. Met ander woorde, uit onself besit en het ons niks, sodat ons kan en moet sê dat dit wat ons is en dit wat ons het, ontvang ons uit die genadige hand van God.

Ook die groep gelowiges waarvan ons gelees het, was op daardie oomblik só aangegryp deur die groot genade wat daar oor hulle was

deur die verkondiging van die evangelie van Jesus Christus dat hulle uit dankbaarheid hulle besittings verkoop het en die prys of geld wat hulle ontvang het aan die voete van die apostels kom neerlê het. Hierdie geld is gegee aan die armes wat in nood verkeer het, met ander woorde, vir die barmhartigheidsdiens van die kerk.

Hoe anders is dit as die „gelowige” mens van die 20e eeu wat sê: Alles behoort aan my. Ek het hard gewerk daarvoor en dit self verdien en daarom is dit alleen vir my bestem. Elkeen moet maar vir homself sorg.

Dit is om hierdie rede dat die kerk vandag voortdurend moet soebat en bedel vir fondse om sy barmhartigheidswerk doeltreffend te kan doen. Groot tekorte word alreeds ondervind om die bestaande dienste soos die ouetehuse en weeshuse instand te hou, met die gevolg dat daar nie nog fondse is vir verdere noodsaaklike uitbreiding in hierdie verband ne.

Eers as elke gelowige weer die dag besef dat hy veel het om voor dankbaar te waes, sal sy hand oopgaan en sal die nood van die kerk op hierdie gebied verlig word.

24 Mei.

Lees Hand. 5:34-42.

Teks: Hand. 5:38 en 39.

UIT GOD EN NIE UIT MENSE NIE.

Die enigste volkome sekerheid wat daar is, is God en dit wat deur God daargestel is. Dit word vir ons in die eerste plek geleer in die Skrif self: „van ewigheid tot ewigheid is U God”, (Psalm 90:2), maar ook die geskiedenis getuig daarvan.

Só gebruik Gamaliël, ’n rabbi van baie hoë aansien wat tot die skool van Hillel behoort het en wat die geskiedenis goed geken het, byvoorbeeld die geskiedenis om die sekerheid van God en dit wat God doen te bewys, omdat God ook in en deur die geskiedenis handel.

Die kerk van Jesus Christus is ’n verskynsel wat uit mense bestaan en wat uiterlik nie veel verskil van ander menslike organisasies nie. Maar hoe sal nou vasgestel kan word of dit die kerk van Jesus Christus is en nie miskien een of ander menslike organisasie nie? Dit sal die geskiedenis bewys. Gamaliël wys daarop dat daar voorheen persone opgestaan het wat voorgegee het dat hulle die Messias was. Hy noem die geval van ’n sekere Theudas en dié van Judas, die Galileër. In beide gevalle is die leier gedood en daarna het die volgelingen uitmekaar gespat sodat die beweging verdwyn het.

Dieselfde kan met die „beweging” gebeur wat deur Jesus begin is. As dit nie van die Here is nie, sal dit vernietig word. Maar as dit wel van die Here is, is dit nutteloos om daarteen te stry.

Vandag getuig die geskiedenis andermaal weer en dit is dat die kerk wel uit God is, want menslike organisasies het deur al die eeue gekom en gegaan maar die kerk van Jesus Christus het stand gehou en sal standhou tot in ewigheid.

25 Mei.

Lees Hand. 7:51-54.

Teks: Hand. 7:53.

SOEK IN DIE VERLEDE.

Die boek Handelingte word genoem: Die Handelingte van die Apostels. Die inhoud van die boek is egter gerig op die feit dat Jesus Christus lewe en aktief werksaam is in die wêreld, in die lewe van die volk en in die lewe van elke mens. Lukas, wil dit in hoofstuk 7 onontkombaar duidelik aan die leiers en hoorders van sy volk stel.

Hy begin by die uitverkiesing en roeping van Abraham en trek die lyn deur tot by Moses. Hy wys op die genade, die lankmoedigheid en die barmhartigheid van God en onderstreep die Messiaanse verwagting wat deur die jare heen en veral tydens die optrede van die profete Jesaja en Jeremia en uiteindelik die profeet Daniël, na vore gebring is. Daarteenoor stel hy die halsstarrigheid, die ongehoorsaamheid en die verwerping van God se genade deur die Joodse volk, in hulle wettiese godsdiens deur die geslagte heen. Hy sluit sy betoog af deur te wys op die profesie van Moses en die verwerping van die alleroorvloedigste gawe van God: sy barmhartigheid in Jesus Christus. Hulle moes uit die verlede, hulle wat die kenners is van die geskiedenis van die Godsvolk, uit die geskiedenis geleer het. Hulle het dit nie gedoen nie.

Die vraag is nou of ons wêreld, ons volk en die kerk van die nuwe verbond Jesus Christus die opgestane Heer uit die wêreldgeskiedenis, ons eie wonderlike volksgeskiedenis en ons eie lewensgeskiedenis, as die opgestane Heer leer ken het.

Stephanus, soos al die ander getuies wat ons in die Handeling van die Apostels ontmoet, weet dat Hy lewe en werksaam is deur sy Gees in alles en almal wat leef. Die verlede is vir hom en almal wat glo, alleen werklik verlede, in so verre dit spreek van die groot barmhartigheid van God in Jesus Christus. Leser, is u verlede 'n getuie van die opgestane Heer — al moet u ook vir Hom ly?

26 Mei.

Lees Dan. 3:24-30.

Teks: Hand. 7:54.

IN HIERDIE WERELD — VERDRUKKING.

Die Satan gaan rond in hierdie wêreld soos 'n brullende leeu om te soek die wat hy kan verslind. Daarvan lees ons ook in hierdie vers. Ons lees van woedende, knersende tande. Wanneer 'n mens so in die mag van die Satan is, gebeur dit altyd waneer hy of sy voor die beslissing van die geloof gestel word. Die evangelie is nie net 'n blye boodskap nie, maar is ook 'n swaard, wat deurdring tot die verdeling van murg en been. Hy is 'n prikkel waarteen jy met hakskene skop. Die verkondiging van die Woord het die manier om die vyande van Jesus, al is hulle ook stoere lidmate van die kerk, in rasende, verskeurende wilde diere te verander. Dink aan die skare in die sinagoge van Nasareth.

Tog is die bedoeling van die evangelie altyd om tot geloof, blydskap en rus in Jesus te beweeg. Maar nou is dit so dat waar mense in die greep van die Satan is en hulle met die vleesgeworde Woord, Jesus, gekonfronteer word, die reaksie ook woede en 'n gekners van tande kan wees.

Die gelowige getuie van Jesus moet met hierdie feit rekening hou. Die gelowige is immers soos 'n Stêfanus vir die Jode, 'n vreemde verskynsel in hierdie wêreld. Want die werk van God, Sy verlossing in Jesus Christus, gaan voort. Die wêreldtoestand, die vyandskap van mense, hulle woede en gekners van tande ten spyt.

Hieraan moet die gelowiges vashou in die ontsettende tye wat ons tans belewe, Jesus is magtig en tree vir die synes in. In Hom is die gelowige meer as oorwinnaar. Kyk in die oomblikke van druk, storm en dreiging op na bo en u sien Hom staan.

„Hy is in alle leed steeds tot haar hulp gereed;

Al blaak die hel van woede.“

HULLE SAL GOD SIEN.

. Vallende klippe, naderende dood, sterwensoomblikke is vanself nie genoeg om 'n mens die hemel oop of Jesus staande te laat sien nie. Baie mense probeer om nadat hulle hul lewelank afgekyk het na die aarde, sy blink en sy begeerlikhede, om in die sterfoomblikke opwaarts te kyk in die hoop dat hulle die hemel oop sal sien en Jesus wat regstaan om hulle welkom te heet. Dit geluk selde. Om die hemel oop te sien en Jesus aan die regterhand van God te sien staan, vereis dat jy tydens jou lewe geleer het om onder alle lewensomstandighede op te kyk en die Heer te verwag. Want om die hemel oop te sien en Jesus te aanskou, is die werk van die Heilige iGees in die mens. Dit sien ons by Stêfanus. Ons lees — „Stêfanus vol van die Heilige Gees.” Sonder die werking van die Heilige Gees sou hy nie daartoe in staat gewees het nie. Al wat hy sou gesien het, sou waarskynlik sy kermende familieledede en die woedende skare gewees het en ten slotte 'n donker afgrond.

Maar nou is alles anders. Wat hy sien is geensins bedrog nie, dis nie 'n lugspieëling nie, nie iets wat hy met die geestelike oog waarneem nie. Hy sien die weklikeid, hy aanskou die realiteit: Jesus lewe! Hoe wonderlik is dit om so te kan sterwe, so jou Verlosser te sien. Om so vlees en bloed, jôu vlees jôu bloed in Jesus te sien staan en verseker te weet: Hy wag vir my, om my deel te gee aan al sy goedere, naamlik die ewige lewe, die geregtigheid en die heerlikheid. Daarom sien Stêfanus Hom staande — Hy sit nie. Hy is gereed tot sy hulp, gereed om hom te help oor hierdie laaste en moeilikste deel van sy lewensweg. Maar verder ook: Hy staan soos 'n advokaat; pleitend om vryspraak en regverdigverklaring vir 'n sondaar wat Sy naam voor die mense bely het.

JOU HART IS NIE REG VOOR GOD NIE.

Ons lewe in 'n asemrowende tyd. Druk 'n knoppie en jy het lig, draai 'n stukkie yster en jy het water, draai 'n knop en jy hoor musiek, trek 'n hefboom en 'n paar mense is op pad maan toe. Dit is geweldige, verstommende prestasies waarteen dié van Simon die towenaar in die niet verdwyn. En tog bly die harte van die mense leeg, neem die angs toe en het die blydschap en die vrede vreemdeling geword in die wêreld. So was dit ook in Samaria in daardie dae. Simon die towenaar, het 'n boeiende interessnte persoonlikheid gehad en het sulke wonders gedoen dat hy die inwoners verbyster het en dat almal klein en groot, gesê het: Hy is die groot krag van God. Vrede en blydschap kon hy egter nie gee nie. En toe het Filippus in Samaria aangekom en Christus aan hulle verkondig. Die resultate het nie uitgebly nie. Die mense het Filippus geglo. Die Christus wat hy verkondig het, het hulle aangeeem en hulle is gedoop manne sowel as vroue. Ja selfs Simon die towenaar het gelowig geword en nadat hy gedoop is, voortdurend by Filippus gebly en was verbaas om die tekens en die groot werke te sien wat gebeur het.

Na ons oordeel is alles nou reg met Simon, maar ons lees in ons teksvers die ontsettende beskuldiging: „Jy het nie deel of lot in hierdie saak nie, want jou hart is nie reg voor God nie.” Dus daar is

iets met Simon verkeerd — hy is 'n gedoopte, belydende lidmaat van die kerk en tog is iets verkeerd. Wat 'n waarskuwing. Die uiterlike tekens is daar, maar die werking van Gods Gees ontbreek. Simon besef dit, daarom versoek hy die besoekende apostels om aan hom hierdie krag te verkoop.

Laat my nou dadelik vra, hoe staan dit met u? By al ons tekens van doop, lidmaatskap en geloof — is ons harte reg voor God? Want daarom gaan dit. Hierdie verhaal dryf u en my tot die gebed: „Deurgrond my o God, en ken my hart, toets my hart, toets my en ken my gedagtes.”

29 Mei.

Lees Hand. 8:26-40.

Teks: Hand. 8:26b.

DIE EENSAME PAD.

'n Mens kan 'n welgestelde, aansienlike, invloedryk man wees. Jy kan 'n pragtige posisie aan die hof van die koningin van Ethiopië beklee. Jy kan die guns van jou vorstin geniet, jy kan die hoogste sport in die maatskaplike lewe bereik het en niteenstaande dit alles, jou op 'n eensame pad bevind. 'n Reisiger na nêrens sou een van ons skrywers hom noem.

Nou weet ek dat ons as gelowiges sal sê: Ja, maar eending ontbreek hom, naamlik die godsdiens. Hy is nie lidmaat van die kerk nie, hy lees nie sy Bybel nie, hy bid nie, hy is nie 'n soeker na God nie, hy is nie 'n onderhouer van sy gebod nie.”

Dit is egter nie waar van hierdie man nie. Hy is in der waarheid 'n soeker. Hy ontsien geen moeite nie. Hy onderneem die gevaarlike verre reis na Jerusalem, na die tempel. Daar bring hy sy offerande, daar is 'n blye aanskouer van die wonder simboliek van die ware godsdiens. Daar luister hy na die Woord van God en beluister hy die vrome sang van die tempelgangers en keer terug. 'n reisiger na nêrens. 'n Eensame pad na Gasa, daarop bevind hy hom.

So is daar in die lewe baie mense op die eensame pad, ryk mense, aansienlike mense, mense wat die hoogste sport in die samelewing bereik het. Hulle het alles, beskik oor alles wat die lewe die moeite werd maak en tog vra hulle maar gerus, en hulle sal antwoord: Ons pad is 'n eensame pad. Ook al is hulle gelukkig getroud, ook al het hulle 'n huisgesin rondom hulle en baie vriende, soos die verlore seun in die gelykenis, hulle pad is 'n eensame pad.

Ken u en ek ook nie daardie pad nie? Veral die pad wat loop deur die swaaideure van die hospitaal of inrigting, die pad van die ouderdom en ten slotte de pad van de dood waarvan ons sing:

„As ons die doodsvallei betree,
Gaan selfs ons beste vriend nie mee.”

Wat maak van 'n pad 'n eensame pad — jou omgewing, jou omstandighede, jou kerkloosheid of kerkloosheid, die feit dat jy nie die Bybel het nie, dat jy dit nie lees nie, dat jy nie bid nie? Dit kan moontlik!

Maar hierdie hoofstuk leer ons iets anders. Wat jou pad 'n eensame pad maak, is nie die gemis van die dinge wat ons hierbo genoem het nie, maar is die feit dat jy Jesus Christus nie het nie, as jou reisgenoot. Die Emmausgangers het iets daarvan ervaar: „Was ons harte nie brandende in ons nie,” het hulle uitgeroep. So was dit ook met hierdie man

van Ethiopië en so is dit met almal wat dit sonder Jesus op die lewenspad waag. Sonder hom kan ons niks doen nie, so sê Hyself. Met Hom verander alles. Dan raak selfs die ontsettende hitte van die oond van Nebukadneser die gelowige nie en weet Dawid: „Al gaan ek ook in die doodskaduwee ek sal geen onheil vrees nie, want U is met my, u stok en u staf vertroos my.” Hoe pragtig stel die apostel Johannes dit as hy sê: „Wie die Seun het, het die lewe.”

30 Mei.

Lees Hand. 15:1-16.

Teks: Hand. 8:39.

DIE BLYE PAD.

Ek weet van 'n man wat sy baadjie uitgetrek het, sy moue opgerol het en by sy rusbank gaan kniel het om met God te worstel soos Jakob om blydschap, vrede en geluk te vind. Hy het dit nie gevind nie. Ek weet van mense uit die Bybel wat die altare laat swig het onder hulle brandoffers en reukoffers in die dae van Amos die profeet, in hul soeke na blydschap en geluk, en hulle het dit nie gevind nie. Een van ons moderne skrywers sê: „Mens moet net nie na die skare kyk nie. Jy moenie luister na die gedruis nie. Jy moet vergeet van die saal, die kerse, die sjampanje, die opgehoopte geskenke, die magdom van mense, jy moet jou volkome kan oorgewee aan die geheel, die brander inwag, die enkele druppel gryp as dit styg bo die sprei.

Jy moet natuurlike geloof hê. Dit is eenvoudig so. Jy moet jou toegewing aan die onsiglike maak.” — (Etienne Leroux — Sewe dae by die Silbersteins.) En Salome het Henry ontglip.

Sien u so maklik is dit nie. Die mens is nie in staat om die reisgenoot af te dwing nie. God stuur hom. Dis die Heilige Gees wat vir Filippus sê: „Gaan daarheen en bly by daardie wa, dis die Heilige Gees wat die hart van die hofdienaar oopbreek, wat die gordyn voor die venster wegskuif sodat die Lig die donker verdrywe en hy tot die belydenis kom. Ek glo dat Jesus Christus die Seun van God is.”

As die mens eers so ver gekom het, miskien daartoe gebring deur die middele, en hoeveel middele is daar nie, wat God daartoe gebruik nie, dan word jou eensame pad 'n blye pad. Dit is die kernboodskap van die Handeling van die Apostels. Sonder Christus is ons weg deur die wêreld 'n eensame pad, met Hom is dit 'n blye pad. Al lê ek op my siekbed, al woon ek in my eensaamheid, 'n enkeling tussen die duisendes van die groot stad in my woonstelkamertjie, met my God loop ek dan 'n bende storm en met my Heer spring ek oor 'n muur. Dan kom die glans op die gelaat en ekstase straal uit die oë wat in diepe dankbaarheid na die hemel gewend is en waar jy kom, getuig jy 'n blywende blydschap „Die Here het waarlik opgestaan en Hy het ook aan my verskyn.”

31 Mei.

Lees Hand. 9:1-19.

Teks: Hand. 9:4.

QUO VADIS — WAAREEN GAAN JY?

In sy bemoeienis met die mens maak God dikwels gebruik van die vraagemetode byvoorbeeld in die paradys „Mens, waar is jy?” Aan Kain „Waar is jou broer?” So ook in die Nuwe Testament vra Jesus aan Saulus van Tarsis „Waarom vervolg jy My?” Hierdie vraagemetode is 'n bekende leermetode. Ook in die kerk — dink maar aan ons Heidelbergse Kategismus met sy vrae en antwoorde. Daarom kan ons ook

aan die mense van ons tyd vrae stel soos 'n vorige Eerste Minister gedoen het by die Voortrekker Monument toe hy die vraag gestel het „Suid-Afrika, waarheen, Quo vadis?“ So kan ons ook aan die Christendom, aan die kerk, en aan die gelowige van ons dag die vraag stel „Waarheen gaan jy?“ of krasser „Saul, Saul, waarom vervolg jy My.“

Nou moet ons nie gaan antwoord „Ek is nie 'n Saulus van Tarsis nie — Ek is nie 'n ongelowige nie — ek is nie 'n vervolger van die gemeente van Jesus Christus nie.“

Saulus van Tarsis som sy eie goeie hoedanighede op in 1 Kor. 9 vers 1e.v. Hy is 'n opgevoede geleerde, toegewyde, aktiewe, lewende en ywerige lidmaat van die kerk. Hy het 'n verterende bewondering vir die tempel en die tempeldiens en die Wet. Vanselfsprekend moes sy godsdienstige beginsels hom in botsing bring met Jesus en was hy vasbeslote om die verderflike invloed van Jesus met wortel en tak uit te roei. Die kruisiging van Jesus, die steniging van Stefanus was so op sy hart. Hy is 'n aktiewe teenstander van Jesus Christus. En nou staan hofstuk 9 in die Handeling van die Apostels geskryf: Bekering van Saulus op pad na Damaskus. Wat 'n wonderlike boodskap van genade, vertroosting, en blydschap lê nie hierin opgesluit nie. Die felste teëstand is nie bestand teen die almag van Jesus Christus nie. Hy verskyn aan 'n Saulus van Tarsis wanneer hy dit die alerminste verwag en in 'n oogwink word 'n vervolger verander in 'n navolger, word die dreigende dolk wat op die hart van die Christendom gerig is verander in 'n uitverkore werktuig. Sodat van Saulus van Tarsis gesê kan word dat hy in tien jaar meer verrig het as die Christendom in die eeue na hom. Wat beteken dit nie vir u en my en vir ons volk nie. Republiekdag stel aan ons die vraag: „Saul, Saul, waarom vervolg jy My?“ O, as ons dan maar wil antwoord „Wie is U Here?“ En Jesus Homself aan ons openbaar en sê „Ek is Jesus wat jy vervolg.“

1 Junie.

Lees Hand. 10:1-8.

Teks: Hand. 10:4.

GOD BESOEK CORNELIUS.

„En daar was in Caesarea 'n man met die naam van Cornelius.“ So eenvoudig begin die verhaal van die gebeure waarin God self die deur oopstoot vir die verkondiging van die evangelie aan die heidene.

Cornelius en sy hele huis was vroom en Godvresend. Hy was een van daardie heidene wat geen rus kon vind in die godsdienste van sy vaders met sy baie gode nie en daarom het hy aangetrokke gevoel tot die godsdienste van die Jode wat weet van 'n lewende God wat Sy beloftes gegee het en waargemaak het. Hy het erns gemaak met die inhoud en waarheid van hierdie godsdienste en sy lewe daarvolgens ingerig. Hy het die sinagoge gereeld besoek, die gebedsure getrou onderhou en het baie aalmoese aan die Jode gegee. En Cornelius het almal in sy huishouding betrek by die vroomheid wat aan sy lewe vrede en inhoud gegee het.

Op 'n dag was hy weer besig om te bid toe hy onverwags deur 'n engel besoek is. Hy word deur vrees oorweldig maar word gerus gestel met die versekering dat sy gebede en aalmoese voor God in gedagtenis gekom het

Dan ontvang hy 'n opdrag. Die betekenis en doel van hierdie opdrag word nie aan hom verstrekk nie. Aan hom word slegs gesê om Simon Petrus te laat haal want Petrus het iets aan hom te sê. As goeie soldaat weet hy wat met bevel gemaak moet word. Hy gehoorsaam sonder om vrae te vra. Gods roepende Woord bring die mens ten spyte van homself in beweging in reslose gehoorsaamheid terwyl dit vooruitgryp na die beloftes wat in daardie Woord opgesluit lê.

Sondermeer het hy sy boodskappers na Joppe gestuur. Cornelius het Gods Woord gehoor, dit gehoorsaam en dit is hom tot geregtigheid gereken.

2 Junie.

Lees Hand. 10:9-22.

Teks: Hand 10:20.

PETRUS WORD OOR 'N VESSPERRING GEHELP.

God het sy plan en vir die deurvoering daarvan het Hy met Cornelius begin. By Cornelius is 'n vraag gewek en is daarmee na Simon Petrus verwys. Petrus het die antwoord want in Jesus Christus het hy die vervulling van Gods beloftes gesien, gehoor en bely. Hy het **tussen hulle 'n versperring. Petrus wil hierdie vreugde binne Joods-nasionale grense bewaar terwyl Gods lig ver anderkant hierdie grense wil deurbreek.**

Petrus moet oor hierdie versperring heen. In 'n verrukking van sinne sien hy uit die hemel 'n laken met allerlei diere na hom afdaal terwyl 'n stem hom toeroep: „Slag en eet!” Ontsteld verwerp hierdie wetsgetroue Jood die gedagte dat hy ooit iets onreins sal eet. Dan ontvang hy die verwysing: „Wat God rein gemaak het, mag jy nie onheilig ag nie.” Petrus is verbyster. Wil God nou die wet sondermeer ophef? Dit kan tog nie! Nooit nie Here! Nog twee maal word die uitnodiging, weiering en teregwyding herhaal. En dan is Petrus alleen. Maar is hy alleen? Die Woord is nooit sonder die Heilige Gees nie en daarom sal Gods Woord nooit leeg na Hom terugkeer nie. Nou begin God hierdie twee gebeurtenisse saamvoeg en maak die een deur die ander duidelik en werkzaam. Terwyl Petrus nog oor alles wonder, word hy beveel om die wat na hom kom te vergesel. Op sy vraag waarom hulle hom soek, vertel hulle net wat met Cornelius gebeur het. Hierdie blote vertelling van wat gebeur het, sal ons telkens weer terugvind. Gods handeling roep die volgende een op en verklaar dit self.

Petrus weet nou nog nie waarom hy na Cornelius moet gaan nie. **Hy verneem slegs: Cornelius moet hoor wat jy te sê het. Die vaagheid van hierdie uitdrukking het sy eie diepe betekenis. Petrus gryp as'tware in die donker. Hy handel nie op eie inisiatief nie. Onvoorwaardelik moet hy dit nooit aan homself kan toeskryf nie. Hy is net dienskneg.**

3 Junie.

Lees Hand. 10:23-33.

Teks: Hand. 10:29.

PETRUS BY CORNELIUS.

Van nou af begin Petrus doen wat vir hom vreemd en verrassend is. Hy ontvang die heidense boodskappers in die huis, versorg hulle en gee vir hulle onderdak vir die nag. Vantevore sou hy soiets ongehoords nie gedoen het nie. Die volgende dag vertrek hy saam met hulle, vergesel van 'n groep Jodse gelowiges.

Ondertussen het Cornelius sy familie en vriende in sy huis byeen-gebring. Hy weet nie wat van Petrus te wagte moet wees nie maar 'n man op wie hy deur 'n engel aangewys is, moet iets besonders wees. Dit verbaas dan ook nie dat hy by hulle ontmoeting aan Petrus se voete neerval nie. Hoewel Petrus hom dit verbied, word hy tog met groot agting en vriendelikheid ontvang.

Dan staan Petrus voor die vergaderdes. Meteens weet hy so duidelik wat daardie gesig van die onrein diere beteken. Dit gaan inderdaad nie om spyswette en oor rein of onrein nie, maar dit geld mense. En hier is die vraag van rein en onrein veel dieper en ernstiger. Is daar dan nie so baie mense met wie 'n Jood niks te doen mag hê en wat daarom ook hoegenaamd nie in die gemeente van die Messias opgeneem kan word nie?

Nou weet Petrus egter dat hy nie daaroor kan beslis nie. Wat God rein verklaar het mag hy onrein ag nie.

Met hierdie nuwe insig begin hy hulle dan toespreek: „Al is dit vir my as Jood ongeoorloof om hier by julle te wees, tog moet julle weet dat God dit aan my getoon het dat ek geen mens as onrein en onheilig mag verwerp nie.“ Tog weet Petrus nog nie waarheen God wil nie. Daarom moet Cornelius nou sê waarom hy hom laat haal het. En hier het ons weer die herhaling. Cornelius probeer nie omslagtig verduidelik en verklaar nie. Hy vertel maar net wat gebeur het. Ja, Petrus God het gesê ons moet iets van jou hoor. Nouja, hier is ons, gereed om te hoor wat God aan jou opgedra het.

Hier het ons die werklikheid van die erediens. Die gemeente staan teenoor die prediker met die bede bokant die prediker uit: „Spreek, Here, u diensknegte hoor!

4 Junie.

Lees Hand. 10:34-48.

Teks: Hand. 10:43.

WOORD, HEILIGE GEES EN SAKRAMENT.

Teen die agtergrond van Gods handelinge begin Petrus nou sy prediking met as uitgangspunt dat daar by God geen aanneming van die persoon is nie. Elke mens, uit welke volk ookal, wat God vrees en geregtigheid doen, is Hom welgevallig. Uit homself het die mens hierdie geregtigheid nie. In Christus het God egter die vrede tussen Hom en die mense herstel. In homself is die mens onrein, in sonde verlore. Wat hy nodig het is genesing, bevryding en vernuwing van sy lewe. Dit beteken: vergewing van sode. Dit is bewerk deur Gods Seun wat aan die kruis gesterf het. Maar God het Hom opgewek as oorwinnaar oor sonde, dood en hel. Hy het alle bande verbreek en alle kragte en magte oorwin. Hy is Here oor alles en almal. Hy is deur God bestem as Regter oor lewende en dode. En aangaande Hom getuig die ganse Skrif dat wie in Hom glo, die vergewing van sondes ontvang. Hierdie evangelie het Hy aan sy geroepenes opgedra om dit oral te verkondig.

Dan volg die groot verrassing: Terwyl Petrus nog besig is om te preek val die Heilige Gees op die heidense toehoorders. Nou hoor hulle nie net die verkondigde Woord as mededeling van iets wat buite hulle om gebeur het nie, maar word dit deur die Heilige Gees aan hulle verklaar en bevestig en word die persoonlike sekerheid aan elkeen geskenk: Ook vir my is dit waar! Dadelik begin hulle in dankbaarheid die wonderdade van God besing. Gepredikte Woord wat deur die werking van die Heilige Gees die lied van die geloof opwek tot eer van God.

Met verwondering het die gelowiges uit die besnydenis die vir hulle onmoontlike sien gebeur: Heidene, onbesnedenes ontvang ook die gawe van die Heilige Gees. Sondermeer trek Petrus die volle konsekwensie deur naamlik dat niks hulle nou in die weg staan om gedoop te word nie as verseëling daarvan dat hulle in die gemeente van die Here opgeneem is.

5 Junie.

Lees Hand. 11:1-18.

Teks: Hand 11:17.

VERANTWOORDING.

Wat in Caesarea gebeur het, sou nie in die verborge bly nie. Daarvoor sou die Joodse Christene van Joppe sorgdra. Dit is ook in Jerusalem gehoor en dadelik weet hulle dat daar iets ingrypend-nuut gebeur het. Dit ontstel hulle. Wat gaan word as heidene sonder besnydenis in die gemeente opgeneem word?

Petrus word tot verantwoording geroep. Opmerklik is hier dat die apostel nie willekeurige outoriteit het nie. Die gemeente het die reg om hom tot verantwoording te roep en Petrus betwis dit nie. Die kern van hulle probleem is dit: Hoe kan Petrus dae lank met onbesnedenes saam lewe? Hulle het dus geen beswaar dat die evangelie aan heidene verkondig is en dat hulle selfs gedoop is nie, maar wel dat Petrus met hulle as onbesnedenes tafelgemeenskap gehad het. Dit is vir hulle dodelike erns: dit gaan vir hulle om God se eie Woord en Gebod. Ag, hoe dikwels is ou gewoontes en vaste instellings 'n struikelblok in die lewe van die gemeente. Dan antwoord Petrus. Hy kom egter nie na vore met 'n diepsinnige teologiese verweer nie. Hy wil nie vanuit homself sy idees en praktyke verdedig nie, want dit gaan nie om menslike insigte en opvattinge waaroor daar breed geredekawel kan word nie. Nee, hy vertel maar net hoe God gehandel en gelei het.

Hier het ons weer daardie tegniek van herhaling. Hierdie keer nie in volle besonderhede nie, alleen net wat voldoende is vir hulle om te verstaan. En dan kan ons ons goed voorstel dat Petrus in 'n terugblik op wat gebeur het, opnuut weer met verwondering bewus geword het van die verrassende ingryping van God in die lewe van mense.

Daarom kan Petrus ook maar net beklemtoon: „As God dan aan hulle dieselfde gawe gegee het, soos aan ons wat in die Here Jesus Christus geglo het, wie is ek dan, dat ek God kan verhinder?” Dit wil net sê: Ons wat glo, het dit nie ontvang op grond van ons besnedenheid nie, maar omdat God sy gawe deur die werking van die Heilige Gees aan ons gegee het.

Dit is deur genade alleen.

6 Junie.

Lees Hand. 11:19-30.

Teks: Hand. 11:21.

DIE EVANGELIE IN OPMARS.

God laat alle dinge meewerk ten goede. Die dood van Stefanus het 'n venynige vervolging van die gelowiges in Palestina ingelui. Van hierdie verstrooide gelowiges het hulle ook in Antiochië gevestig en het hulle geloof nie verswyg nie. Eintlik was dit vir hulle onvermydelik want sodra hulle van hulle verskrikkinge begin praat het, het die oorsaak van hulle ellende vanself ter sprake gekom en so ook die boodskap van Jesus Christus. Hiervoor het hulle egter net met die Jode gepraat.

Maar uit Ciprus en Cirene het manne gekom wat aansluiting by die Griekssprekende Jode gevind het. Met groot vrymoedigheid het hulle die evangelie verkondig en waar die Woord van God in geloof verkondig word, daar bevestig God dit deur die Heilige Gees en daar word geglo. Dit is en bly oral en altyd die enigste werklike grond van alle verkondiging. So word hierdie manne pioniers van die heidensending. Die oomblik van God was daar, die gelowiges verkondig en „die hand van die Here was met hulle.”

Juis hier blyk nou die noodsaaklikheid van wat vantevore in Caesarea gebeur het. As die gemeente in Jerusalem nou berig ontvang van wat in Antiochië gebeur het, is daar nie weer ontsteltenis oor onbesnedenes wat toegevoeg is nie. Daar is nou net die besef van medeverantwoordelikheid vir almal wat glo. Barnabas word dadelik daarheen gestuur, nie as kritiese waarnemer nie maar s sielsorger. „Toe hy daar kom en die genade van God sien, was hy bly.” Hy verheug hom saam met hulle oor wat deur Gods genade en trou tot stand gekom het. Hy bemerk egter ook die gevaar van verflouing en afval en daarom vermaan hy hulle om getrou te bly. Deur sy toegewyde arbeid het die gemeente gegroei.

Maar dan doen Barnabas iets wat soveel draagwydte vir die gemeente sou hê. Hy gaan haal Paulus in Tarsus as medearbeider. Vir 'n jaar lank het hulle daar gewerk. Hierdie werk bestaan hoofsaaklik uit onderwys. Die gemeente wat deur evangelisasie tot stand gekom het, moet in voortgesette kategetiese in die sekerheid van hulle geloof bevestig word.

Hier het die gelowiges hulleself „Christene” begin noem. Dit is 'n naam wat so juis aangedui het, wie hulle is: volgelinge van Jesus Christus. Dit is 'n naam waarvoor hulle later nog so baie sou ly — 'n naam waarvoor hulle hul egter nooit geskaam het nie.

7 Junie.

Lees Hand. 12:1-25.

Teks: Hand. 12:24.

DIE GEMEENTE IN 'N VYANDIGE WÊRELD.

Herodus grippa word deur keiser Claudius uit dank vir politieke verdienste, koning van Jerusalem gemaak. In onderskeid met die verdraagsaamheid van die Romeinse standhouer word die gemeente nou uitgelewer aan die willekeur van despoot. Spoedig het Herodus ook vasgestel dat hy die guns van die Jode kan wen deur teen die Christene op te tree. Dit is egter nie 'n algemene vervolging van die Christene nie, maar slegs optrede teen die apostelkring. Jakobus word om die lewe gebring en Petrus word gevange geneem.

„So is Petrus dan in die gevangenis bewaak maar daar het 'n aanhoudende gebed tot God deur die gemeente vir hom opgegaan.” Die brutale wêreld stry met magsmiddele teen die weerlose gemeente. Die gemeente kan nie na soortgelyke wapens gryp nie. Die gemeente besit egter tog 'n wapen wat wel deur die wêreld verag word, maar wat sterker is as die mag van Herodus en die synes, naamlik die aanhoudende gebed tot God. Maar hier het ons ook daardie onbegryplike in die lewe van die gelowiges: Wanneer hulle ernstig vir die haas onmoontlike gebid het en hulle verhoor word, dan kan hulle dit nie begryp en in dankbaarheid aanvaar nie.

Petrus word wonderbaarlik uit die gevangenis uitgelei maar daardeur ontvang hy nie vryheid om allerlei waagstukke te onderneem nie. Die gelowige moet ten alle tye met nugtere verantwoordelikheid sy

roeping in die wêreld vervul. Nadat hy hom by die voorbiddende gemeente aangemeld en opdragte vir die broeders gegee het, vertrek hy buite die bereik van Herodus na 'n onbekende oord.

Dan berig Lukas vir ons die uiteinde van die man wat die gemeente aangegryp het. God laat hom toe om Jakobus dood te maak en Petrus in die tronk te stop, maar wanneer hy hom tot 'n god verhef dan tas hy die eer van God aan.

Met 'n merkwaardige teenstelling gee Lukas dan n' terugblik op hierdie hele hoofstuk. In die begin sien ons Herodus met koninklike geweld en wilkeur optree en teen die einde sien ons hom plotseling ten gronde gaan. En dan omraam hy hierdie gebeure met ons teks: „Maar die Woord van God het gegroei en toegeneem.” Dit is en bly die hoofsaak, wat die lotgevalle van die gemeente ookal mag wees.

8 Junie.

Lees Hand. 13:1-8.

Teks: Hand. 13:8.

DIE DUWEL SOEK WIE HY KAN VERSLIND.

Satan laat niemand met rus nie; nie die ongelowiges en goddeloses nie, en ook nie die gelowiges en die wat God vrees nie. Hy laat nie die wat weggaan van God en sy Woord, en ook nie die wat vra na God en sy Woord, ongestoord voortgaan nie.

Toe die goewerneur Sergus Paulus vir Barnabas en Saulus laat roep, het die bose mag ook hier sy geleentheid gesien. Sergius Paulus wil die Woord van God hoor, hy soek na die waarheid. In sy soeke stel die duivel sy versoeking deur die towenaar Elimas.

Die duivel sal in sy listige planne enige metode of mens gebruik om die mens te verlei. Vir hierdie oogmerk is daar niks te heilig en niks te sleg nie. Hy gebruik Elimas die towenaar. Hy gebruik ook die mense wat die nouse aan jou verbind is. Hy misbruik selfs die Woord van God, toe hy Jesus Christus versoek het.

Hy kom soos die engel van die lig maar hy verteenwoordig die duisternis en die magte van die hel.

Geen wonder dat die Skrif sê: hy loop rond soos 'n brullende leeu en soek wie hy kan verslind.

Hierdie gebeurtenis is nie net 'n historiese gegewensheid nie; dit is ook teenwoordige werklikheid waarmee ons almal daagliks te doen kry. Dit pas ons om elke dag te bid om die krag en waaksaamheid dat ons staande kan bly en oorwin. Kyk dan weer na die kruis: So lief het God ons. Hy wil nie dat ons verlore gaan nie. Ons behoort in lewe en sterwe aan Hom.

9 Junie.

Lees Hand. 13:9-12.

Teks: Hand. 13:10.

WEERSTAAN DIE ONGERECHTIGHEID.

Daar is nie orals in die wêreld towenaars om dit vir ons moeilik te maak in die geloof nie. Tog is daar baie hindernisse waarmee mense moet worstel. Satan bring allerlei verleidinge en valse dinge, wat ons gedagtes in besit neem en Christus uitstluit uit ons gedagtes. Die vlees is maar te gereed om sulke dinge aan te neem. Met al hierdie verleidinge en deur die swaakteit van die vlees probeer Satan die geloof omkeer.

Paulus openbaar hierdie man vir wat hy is. Hy sê: kind van die duivel, vol van alle bedrog en alle listigheid, vyand van alle geregtigheid, sal jy nie ophou om die reguit weë van die Here te verdraai nie. 'n

Kind van die duiwel is 'n mens wat korrup is, eintlik iemand wat verlore is. daarom word hy kind van die duiwel genoem. As korrupte mens, 'n kind van die duiwel is hy 'n vyand van alle geregtigheid.

Sal jy nie ophou om die weë van die Here te verdraai nie? Die weë van die Here is al die maniere waarop God die mense na Hom bring. Hierdie weë maak Elimas die towenaar krom. Deur die sluheid van die duiwel, wat mense soos Elimas gebruik kan ons nie maklik na God kom nie. God wys ons in sy Woord die regte weg.

Ons moet waak teen mense wat die weg versper en dit vir ons moeilik maak. Ons moet ook waak dat ons nie dalk self die weë van God verdraai nie.

10 Junie.

Lees Hand. 13:1-5.

Teks: Hand. 13:12.

TOT GELOOF GEKOM.

Sergius Paulus is deur Elimas in verwarring gebring. Maar God het hierdie goeweneur verlos uit die strikke waarin hy beland het, anders sou hy 'n magtelose gevangene van die duiwel gebly het.

Toe Paulus sien wat daar gebeur, het hy vervul met die Heilige Gees hierdie man heftig en met ywer teengestaan. Hierdie uitbarsting van Paulus laat mens dink aan ander Skrifgedeeltes soos: witgepleisterde grafte en addergeslag. Dit is skerp uitsprake. Maar hierdie uitsprake moet die Godveragters met vrees vervul. Hulle sien daar kom 'n oordeel oor hulle, nie vanweë 'n mens nie, maar deur God self, al is dit Paulus wat die woorde uitspreek.

Dit is 'n skerp uitspraak. Maar die Godveragters en spotters met alles wat heilig is moet nie met vleierey teengestaan word nie. Ter wille van die eer van God en die geloof in God moet hulle met ywer en die gloed van vuur teengestaan word.

Sergius Paulus is deur baie hindernisse van die geloof weerhou, onder andere die towenaar. Hy moet hulp kry. God het hom as't ware met 'n magtige hand vasgegryp. Want toe die goeweneur sien wat daar gebeur het, was hy verslae oor die leer van die Here en het geglo. Die bande van die duiwel is verbreek.

Soos die Here die goeweneur vasgegryp het, het Hy deur die koms van Jesus Christus eintlik die mensdom vasgegryp. Ons behoort elke dag in aanbidding en geloof te buig voor die wonder van die gebeure van Golgota. Het ons al waarlik tot geloof gekom?

11 Junie.

Lees Hand. 13:

Teks: Hand. 13:16.

LET OP DIE WEG VAN GOD MET MENSE.

Paulus wil die Jode na Christus bring. En om daartoe te kom begin hy om aan te toon dat hulle eintlik ander volkere voor is. God het met hulle bemoeienis begin maak vanaf hulle vroegste geskiedenis. God het hulle uitverkies en vir geslagte lank sy seëninge op hulle uitgegiet, al het hulle ook getoon dat hulle dit onwaardig was. God het selfs die land voor hulle uit skoongemaak sodat hulle Kanaän in besit kon neem. Die Psalmboek sê, Hy het nasies in hulle plek gegee. God het volke kwaad aangedoen, hulle daarenteen laat uitspruit.

Klem val daarop dat God aan hulle die Verlosser beloof het. Sy regering moes hulle die grootste vreugde verskaf. Hierdie woorde spreek Paulus toe aan hom gevra is om iets te sê. Toe het hy gesê: Israëliete en julie wat God vrees, luister: Hierdie mense is die wat deur God uitverkies is en hulle wat glo, dus ook die buite Israel.

Hier kom navore, nie net afstamming na die vlees, maar geloof, hulle moet Jesus Christus aanneem. As hulle Hom nie aanneem nie kan daar van 'n verbond wat God met hulle gemaak het geen sprake wees nie. Paulus wil aantoon dat sonder Christus, hulle godsdiens nie kan aangaan nie. Jesus is die Christus, die enigste, deur wie die saligheid aan hulle gegee word. As hulle Jesus Christus, die bron van die saligheid verwerp, sal die oordeel oor hulle kom.

Israeliete en julle wat God vrees: Paulus het eindelijk Israel verlaat en na die heidene gegaan omdat Israel nie Jesus Christus wou aanneem nie.

Wat is ons verhouding tot Jesus Christus? Israeliete en julle wat God vrees luister. Waar word ons gereken?

12 Junie.

Lees Hand. 13:38-46.

Teks: Hand. 13:46.

DIE EVANGELIE NA DIE HEIDENE.

Paulus is nog deur die hele hoofstuk daarop ingestel om die Jode by Christus te bring. Hy rig hom op hulle harte sodat hulle Christus sal erken en bely as Verlosser. Aan hom was opgedra om na die heidene te gaan. Blykbaar wou hy Jodendom en heidendom in onverbroke verbintenis by God bring. Maar nou het die Jode Jesus verwerp, hulle het eintlik gewys hulle is die ewige lewe nie waardig nie. Daarom sal Paulus hom nou heeltemal na die heidene wend.

Paulus het hulle gewys dat hulle huiengewoon bevoorreg was, God het geroep en hulle moes die draers van die belofte wees. Die heerskappy van Christus moes hulle met vreugde vervul. As sodanig moes die Woord van God eers na hulle kom en dan na die heidene, maar nou het hulle dit verwerp en hulleself die ewige lewe nie waardig geag nie — nou wend Paulus hom heeltemal tot die heidene.

Die heidene het kom vra dat die woord ook aan hulle verkondig moet word. En toe die stad se mense in groot getalle na Paulus en Barnabas kom is die Jode met vyandigheid vervul. Hulle verwerp Christus, maar kan ook nie verdra dat die heidene moet saamstroom om die woord nie. Daarom is hulle met vyandigheid vervul.

Kinders van Abraham, maar die heidene gaan hulle voor in die koninkryk van God. Ons, in die kerk, met die trfenis van die Christendom en die hervorming, sal ander ons nie dalk voorgaan in die koninkryk van die hemele nie.

13 Junie.

Lees Hand. 13:

Teks: Hand. 13:48.

DIE WOORD AANGENEEM.

Paulus en Barnabas wend hulle tot die heidene en verkondig die Evangelie. Die heidene was bly toe hulle die woord hoor, hulle het die evangelie aangegryp met groot waardering en liefde. Wat God lank vantevore bepaal het, is nou vervul. Christus het aan die Jode gesê: die tollenaars en sondaars gaan julle voor in die koninkryk van die hemel.

So volkome en heelhartig was die aanneming van die evangelie, dat hulle dit as't ware omhels het. Hulle het die woord geprys; hulle het dit van harte aangeneem. Nadat hulle Paulus se oorwinning aanskou het, het hulle sonder verdere argument of diskussie die woord aangeneem. 'n Mens eer (prys) die Woord van God as mens jou in vertroue en gehoorsaamheid tenvolle daaraan onderwerp.

Die moedswilligheid van die Jode het daartoe bygedra dat Paulus en Barnabas hulle tot die heidene gewend het. Maar hierdie moedswilligheid het nie die heidene verhinder om hulle aan Christus oor te gee nie. Hulle het 'n grootheid van gemoed betoon wat verstommend is. Ons behoort ook hierdie grootheid van gemoed te hê wanneer ander probeer om die weg vir ons te versper.

Die hele mensdom is verdorwe en blind. Die Heilige Gees kan ons reg lei, en dit doen Hy deur die Woord van God. God roep ons tot die lewe en Hy skenk 'sy Gees om ons op die weg van die geloof in alle waarheid te lei.

Glo ons? Het ons die Woord aangeneem? Het ons die Woord met blydschap omhels?

14 Junie.

Lees Matt. 10:9-15.

Teks: Hand. 13:51.

STOF AFSKUD.

Paulus en Barnabas het die stof van hulle voete afgeskud. Dit was 'n teken van vervloeking. Dit het beteken hulle is klaar met hierdie stad en mense. Hulle het gesien hoe die mense saamkom om Paulus en Barnabas. Die Woord van die Here is in die land versprei. Toe het die Jode die godsdienstige en aansienlike vroue en vernaamste mense van die stad opgehits en teen Paulus en Barnabas 'n vervolging in die lewe geroep en hulle buite hulle gebied verdryf.

Nou skud Paulus en Barnabas die stof van hulle voete af. Hierdie bekende teken moet die veragters van Gods Woord met vrese tref. Dit bring ook navore dat hierdie mense so verwerplik voor God is, dat Paulus en Barnabas niks in gemeen met hulle wil hê nie.

Alle bese mense besmet die aarde, maar nêrens word hulle met so 'n vloek verwerp as die veragters van Gods woord nie. As die stof afgeskud moet word, is dit asof daarmee aangekondig word dat hulle slawe van Satan is, verlore en hopeloos, sodat Paulus en Barnabas nie eers die stof van so 'n plek aan hulle voete wil en mag hê nie.

Mens mag met sulke veragters van Gods Woord niks in gemeen hê nie; dit moet ons onthou ten opsigte van die mense met wie ons saam leef. Ons moet selfs die stof van die God veragters van ons voete skud!

Daar is egter ook 'n ander kant van die saak. Ons moet waak dat mense wat God vrees nie die stof van ons lewes van hulle voete moet afskud omdat ons God verag nie.

15 Junie.

Lees Hand. 16:1-8

Teks: Hand. 16:5.

GROEI.

Die gemeentes is in die geloof versterk en het elke dag in getal vermeerder. 'n Kort en saaklike verslag oor die stand van sake in daardie tyd in vroeg christelike kerk. Die gemeentes hierby betrokke was die in Galasië wat in verwarring gebring is deur die Judaïste veral ten opsigte van die besnydenis.

Op hierdie reis neem Paulus 'n jong dissipel Timotheus met hom saam. Dié laat hy eers besny. Blykbaar het hy dit laat doen omdat Timotheus half Jood was en die Jode in daardie streke kon Paulus dus nie daarvan beskuldig dat hy willekeurig met die joodse heilige gebruike handel nie.

Dit was egter nie vir Paulus van wesenlike belang nie. Sy oortuiging was duidelik dat die verlossing n Godsgenade geleë is en nie in die besnyding nie.

So het hulle dan ook in die gemeentes dít verkondig en ook aan die gemeentes verslag gedoen van die verordening van die vergadering wat hieroor gehandel het. Hierdie verordening is aan die gemeentes oorgegee om te onderhou. En die gemeentes is verstrek in die geloof en het in getal vermeerder. Deur hulle handelinge, en deur die oordra van die Woord van genade het die gemeentes vanweë die uitlewing van hulle geloof vermeerder.

Sonder Godswoord wat spreek kan daar ook geen geloof wees nie, en sonder geloof en versterking in die geloof kan daar geen groei in die gemeentes wees nie.

16 Junie.

Lees Hand. 16:9-15.

Teks: Hand. 16:14.

LUISTER EN LEWE.

In Filippi was daar buitekant die stad 'n bidplek. Dit was so bepaal dat vreemde godsdienste buite die stad beoefen moes word. So het die Jode dan hulle bidplek aan die oewer van die rivier gehad. Paulus sou normaalweg sy sending in die betrokke sinagoge begin het maar omdat daar vermoedelik minder as tien Jode was wat 'n sinagoge gemagtig het, moes hulle in die opelug, langs die rivier, op die sabbat vergader.

Hierdie groepie wat gereeld vergader het was hoofsaaklik vroue gewees. Omdat Paulus 'n aanknopingspunt gesoek het, het hulle hul by die groep aangesluit en op die Sabbat by die gebruikelike bidplek gaan sit en met die vroue wat daar bymekaar was begin praat.

Onder hierdie vroue was daar 'n godsdienstige vrou byname Lidia — sy was 'n aanbidder van God en sy het geluister na wat Paulus gesê het. Sy het na die Verlossende Woord geluister — haar hart is deur God die Heilige Gees oopgemaak om sy Woord te hoor. Sy was deur Godswil en genade so gelei dat sy ontvanklik geword het vir die Woord, met die gevolg dat sy tot bekering gekom het.

Hierdie bekering was nie haar toedoen nie maar dit was God wat hier aan die werk was. Dit was die Heilige Gees, wat deur middel van die Woord wat Paulus gebring het, die deurbraak gemaak het en wat van haar 'n Christen gemaak het.

So bely ons nog steeds dat die geloof in Christus se Verlossing deur die Heilige Gees in ons harte gewerk word en die middel wat gebruik word is die gepredikte Woord.

17 Junie.

Lees Hand. 16:16-21.

Teks: Hand. 16:20.

TEENSTAND.

Die evangelie van verlossing het van die begin af teenstand ondervind. Dikwels is die apostels onder valse voorwendsels in diskrediet gebring. So was dit dan ook die geval in Filippi gewees deur die toedoen van 'n slavin, wat as waarsegster, in diens van haar eienaars was. Hulle het haar vermoë gebruik vir winsbejag.

Die veronderstelling was dat die slavin deur die god Apollo, wat in die persoon van 'n slang te Delphi, die versamelplek van Griekse gode, hom bevind het, geïnspireer was. Enigeen wat so deur die god besit

was, was beskou as waarsêer of -segster. Hierdie slavin was blykbaar geestelik ongebalanseerd en sy het vermoedelik deur buiksprekery, terwyl sy in 'n geestesvervoering was, haar klandisie beïndruk. Die uitroep ge-uiter ten opsigte van Paulus en sy volgelingen herinner aan uitroepes van die duiwelbesetene te Gädara en die implikasie is dat die besegees die teenwoordigheid en mag van God herken het.

Paulus, geïrriteerd deur die optrede van die slavin, bring haar tot haar sinne en hierdie daad van verlossing lei tot hulle inhegtenisname en beskuldiging dat hulle Jode is. Omdat hierdie bron van inkomste verlore geraak het is daar sonder meer verkeerdlik veroordeel.

So 'n optrede kan so maklik gebeur, veral as jy op selfsug en eie belang ingestel is. Hier was dit die Evangelie teen heidense gebruike en gewoontes en dit was heidene, wat vanuit hulle heidense oortuigings skewe gevolgtrekkings gemaak het.

Ons wat egter in 'n christelike gemeenskap, kerk en gemeente leef, hoe maklik neem ons die „kerk” kwalik as ons in talle bedrywe wat teen die evangelie skreeu, teengegaan word.

18 Junie.

Lees Hand. 16:22-25.

Teks: Hand. 16:25.

BLYKSKAP ONDER DRUK.

Paulus se optrede teen die slavin — die verlossende Woord wat hy tot haar verlossing uitgespreek het, het meegebring dat hulle nou in die gevangenis, in die binneste kerker, in kettings hulle bevind.

Menslik gesproke bevind hierdie mense hulle in 'n duistere en uit-siglose situasie. Hulle is in 'n heidenland, in die tronk van 'n heidense owerheid. Hulle kan die ergste verwag, hulle is alreeds geweldig geslaan, op hulle kaalvye met stokke geslaan. Mens sou verwag dat hulle nou hier in die middel van die nag hulle nood teenoor mekaar sou klaan en aan die medegevangenes sou vertel hoe hulle onskuldig gestraf is.

Daar gebeur egter niks hiervan nie. Daar uit die binneste gevangenis klink die gesing van liedere op. Dit is nie klaagsange nie — maar lofliedere — liedere tot lof en eer van God terwyl hulle hulle in die uiterste nood en leed bevind. Daar is blydschap in hulle harte „want as God vir hulle is, wie kan teen hulle wees” „Niks kan hulle van die liefde van God skei nie.”

Geen aardse nood of verdrukking kan opweeg teen die heerlijkheid wat God in Christus geskenk het nie.

In geloofsvertroue het hierdie draers van die Evangelie hulle ure van ellende verwyd. Hulle is veilig in die hande van die lewende God en hulle is besig om deur middel van die loflied te getuig. — Hulle het op hierdie wyse die evangelie verkondig, want die medegevangenes het geluister. Die evangelie het dus te alle tye en onder alle omstandighede 'n plek. Dit vra nie waar en wanneer nie maar dat dit verkondig word.

19 Junie.

Lees Hand. 16:26-33.

Teks: Hand. 16:31.

GLO TOT REDDING.

Die antwoord op die verkondiging is geloof. Die tronkbewaarder wat voor hierdie middernagtelike gebeure in verbystering staan het in angs uitgeroep — „Menere wat moet ek doen om gered te word”. Indien dit die bewaarder se presiese woorde was het dit vermoedelik

beteken: „Hoe kan ek gered word van die gevolge van die slegte behandeling wat ek aan twee sulke magtige towenaars gegee het.“

Paulus gebruik egter hierdie vraag as opening vir die evangelieboodskap. „Glo in die Here Jesus Christus en jy sal gered word, jy en jou huisgesin.“

Nie Paulus en Silas nie maar die Here Jesus Christus is die Redder — Hy is die magtige — ja die Almagtige wat lewe gee. Glo in Hom — aanvaar en bely Hom en daar is redding, lewe.

Hierdie redding is nie net vir hom alleen nie maar vir hom en sy huis.

Die woord van die Here is aan hom en sy huis verkondig en hieruit vloei dan ook die eerste geloofsdaad — die betoning van barmhartigheid. Die bewaarder het Paulus en Silas geneem en hulle wonde versorg.

Geloof lei altyd tot opsien na God en wegkyk van jouself af na jou medemens in nood.

Ware geloof het dus te maak met aanbidding en barmhartigheid.

20 Junie.

Lees Hand. 17:15-23.

Teks: Hand. 17:18-21.

IETS NUUTS.

Omdat daar in Thessalonika en Berea teen Paulus te velde getrek is, is hy in die rigting van die see weggestuur. Sy begeleiers het hom tot in Athene gebring. Silas en Timotheus het agter gebly, vermoedelik om die gemeentes te konsolideer.

Terwyl hy nou hier in Athene op hulle wag gaan hy voort om in die sinagoge te preek en om op die markplein te argumenteer. Hierdie markplein was gewoonlik die hart van die kulturele en burgerlike lewe.

Alhoewel Athene sy vroeëre glans reeds verloor het was dit nog 'n baie aktiewe kulturele sentrum met aktiewe wysgerige skole. Onder hierdie skole was daar veral twee nl. die Epikuriërs en die Stoïsyne wat met Paulus gestry het.

Sommige het hom 'n praatjiesmaker genoem — d.w.s. iemand wat sommer so in die verbygaan brokkies van 'n leerstuk gehoor het en dit nou oordra. Ander sê hy verkondig vreemde gode. Die vreemde gode was vir hulle Jesus en die opstanding. Die grieks vir „opstanding“ is „anastasis“ en dit het hulle as 'n godin beskou.

Nou moet Paulus aan hulle hierdie nuwe leer kom verkondig. Vir hierdie mense was dit 'n aangename tydverdryf om altyd iets nuuts te hoor.

Iets nuuts — ons hou ook van iets nuuts — sensasie beteken vir ons baie.

Tog weier ons om die mees sensasionele gebeurtenis nl. Jesus Christus se opstanding te aanvaar — dit te glo en te bely. Ons soek na ander sensasiewekkende dinge in die godsdiens. Wondergenesings is belangriker as Jesus Christus se daad aan die kruis, en sy opstanding uit die dood. Dit het aan die sondaar verlossing uit die sondedood geskenk — tog gaan dit by vele verby.

Wat beteken die opstanding vir u?

WAAR DIT OM GAAN.

Die Epikuriërs het geglo dat te midde van baie dinge geluk die grootste deug is. Dit moet in hierdie lewe gesoek word, nie in sinnelike vreugde nie, maar in die genieting van 'n lewe van kalmte, vry van pyn, emosies en bygelowige vrees. Vir die Stoisyne was die doel van die lewe die soeke na bestendigheid, volgens die natuur wat sy hoogste uitdrukking in die rede gevind het. Die hoogste wysheid is die beoefening van die deug, en die rede gevind het. Die hoogste wysheid is die beoefening van die deug en die ware vryheid bestaan in die vermyding van ondeugde en die beheersing van hartstogte. Die godheid is 'n onpersoonlike, alomteenwoordige krag, wat die stof regeer maar self aan die noodlot gebonde is.

Teenoor hierdie soort lewensbeskouinge staan Paulus op die Areópagus met die evangelie van Verlossing deur Jesus Christus. Hy verkondig aan hulle die God wat hulle genoem het, „die onbekende God” vir wie daar ook in Athene 'n altaar gebou is. Hierdie onbekende God is Skepper van alles — in Hom lewe ons, beweeg ons en is ons.

Hierdie God het bepaal dat die wêreld in geregtigheid geoordeel moet word deur „'n Man wat Hy aangestel het”. Die sekerheid hiervan word gevind in die feit dat God Hom uit die dode opgewek het. Alles draai dus om die opstanding. As Jesus Christus nie opgewek is nie dan is ons geloof tevergeefs.

Maar vir hierdie wysgere wat met 'n vooropgesette houding en beskouing kom luister beteken dit niks. Hulle spot oor hierdie naiewe onmoontlikheid „Ons sal u weer heromtrent hoor”.

Die opstanding was vir die Grieke 'n dwaasheid. Tog is dit vir ons die sin en inhoud van die lewe en dit is die waarheid wat die kerk — ja u ook onophoudelik moet verkondig. — Ons mag die opstanding nooit deur iets anders laat vervang nie — dit moet altyd die kern van die geloofslewe bly.

GOD HOU SELF SY KERK IN STAND.

Korinthe was een van die plekke waar Paulus op sy tweede sendingreis vir agtien maande die Woord verkondig het.

Korinthe was 'n bloeiende handelstad van daardie tyd. 'n Kenmerk van daardie stad en sy mense was dat hulle baie geldbewus was. Daarmee saam het hulle redelik losbandig gelewe — die stad was selfs berug vanweë sy prostitusie.

Om hier die Woord te verkondig lyk op die oog af nodeloos, maar tog sê God vir Paulus: Ek het baie mense in hierdie stad.

Hermee verseker God Paulus dat daar nog 'n groot gemeente sou ontstaan.

Let egter daarop dat God daarby vir hom sê: Spreek en moenie swyg nie.

So 'n gemeente ontstaan dus alleen nadat die Woord daar verkondig is.

Ook ons in hierdie land beleef tans 'n tyd van voorspoed — en as gevolg van 'n toenemende bewustheid van geld en wat dit vir ons kan koop, word ook ons blootgestel aan die versoeking om in ons poging om te verdien, te vergeet dat daar hoër waardes is wat nie verwaarloos mag word nie. Rondom ons sien ons ook met siddering 'n toenemende losbandigheid — 'n los wees van die Christelike beginsels en norme.

Nou spreek die Woord ook tot ons dat, ten spyte van die verval, ons nie moet vrees nie, want God wat magtig en genadig genoeg was om in die goddelose stad Korinthe vir Hom 'n volk te versamel, is ook by magte om in ons land vir Hom 'n volk in stand te hou.

Saam met dié troos kom egter ook die opdrag: Spreek en moenie swyg nie.

Deur self elke dag met Woord en daad God se beloftes en eise uit te dra, kan ons middele in sy Hand word — middele waardeur God sy volk en sy gemeente in stand hou en uitbou tot sy eer en tot ons saligheid.

23 Junie.

Lees Hand. 18:12-16.

Teks: Hand. 18:15.

HEILIGE BELANGSTELLING.

Paulus het in Korinthe groot teëstand van die Jode ondervind. Hulle wou nie aanvaar dat die Jesus wat Paulus verkondig het die Seun van God was nie.

Hulle kla Paulus uiteindelik voor Gallio, die Romeinse goewerneur, daarvan aan dat hy mense oorhaal om God op onwettige wyse te dien.

Gallio weier egter om die saak te verhoor — dit was immers 'n godsdienstige kwessie wat niks met hom te doen gehad het nie. Daarom verdryf hy die Jode van sy regterstoel.

Deur hierdie optrede het Gallio vir Paulus gered van vervolging deur die Jode, sodat Paulus ongestoord kon voortgaan met sy werk onder die Korinthiërs. Maar nou vind mens dit ongelukkig dat Gallio so min belangstelling getoon het in die saak waarvoor Paulus aangekla was.

Sy gebrek aan belangstelling kan seker verklaar word vanuit die feit dat hy 'n heiden was en dus geen erg aan die saak gehad het nie. Vir hom was dit nie van belang om te hoor wat Paulus sê nie.

Maar hierdie selfde soort gebrek aan belangstelling wat ons vandag rondom ons sien, is eintlik nog meer verontrustend, want dit is 'n belangeloosheid by mense wat van beter behoort te weet.

Baie van die hedendaagse onverskilliges is mense wat selfs belydenis van hulle geloof gedoen het, met ander woorde mense wat weet dat God soveel belangstel in ons dat Hy selfs sy Seun vir ons oorgegee het om te sterwe sodat ons nie verlore gaan vanweë ons sonde nie.

By so baie het die belangstelling egter verflou; hulle lewe of hulle nog nooit van Christus gehoor het nie; of hulle geen belangstelling verskuldig is aan die God wat eerste in ons belanggestel het nie.

Christus het egter gewaarsku: Wie My verloën, hom sal Ek voor my Vader verloën.

Laat ons dus gewaarsku wees en bid dat God ons belangstelling lewendig sal hou.

VERSTERKING IN DIE GELOOF.

Nadat Paulus vir agtien maande in Korinthe gepreek het, het hy sy reis voortgesit oor Sirië tot Efese. Vandaar het hy oor Cesarea na Antiochië gegaan. Hierdie reis het hy afgeslut met 'n besoek aan Galasië en Frigië.

Antiochië, Galasië en Frigië was almal plekke wat die Woord reeds gehoor het. Paulus se besoek aan hierdie plekke was om die dissipels te versterk.

Paulus het dit dus nodig gevind om weer diegene wat die woord aangaande Christus aangeneem het te besoek en hulle te bemoedig om vas te staan in die geloof.

Die bemoediging het daarin bestaan dat Paulus hulle wat tussen die afgode grootgeword het, weer eens verseker het dat God die enigste waaragtige God is en daarom hul algehele vertroue waardig is.

Nou is ons ook gelowiges — mense wat die Woord aangaande Christus aangeneem het. En net soos Paulus dit goedgevind het om weer aan daardie gelowiges die woord te gaan verkondig toe hy die geleentheid daartoe gehad het — so is dit ook vir ons nodig om gereeld onder die verkondiging van die Evangelie te kom sodat ons daar telkens opnuut verseker kan word van God se almag en sy genade oor ons. Daarom mag ons die onderlinge byeenkomste nie versuim nie.

Laat ons dus dankbaar gebruik maak van die gawe van die verkondiging van die Woord tot versterking en verstewiging van ons immer wankelende geloof.

APOLLOS SE KATKISASIE.

Apollos was 'n Jood, afkomstig uit die Joodse gemeenskap in Alexandrië. Hy was welsprekend en het 'n besondere goeie kennis van die Skrifte gehad.

Hierdie kennis was egter nie volledig nie. Die Ou Testament het hy wel geken en hy het ook geglo wat Johannes die Doper verkondig het dat die koms van Christus naby was. Die dinge het hy dan ook noukeurig in Efese geleer.

Maar van die doop in Christus se Naam het Apollos nog nie geweet nie.

Daarom neem Priscilla hom en onderrig hom noukeuriger in die weg van die Here. Hy het dus by daardie mense gekatkeiseer.

Die gevolg hiervan was dat Apollos self tot 'n beter kennis van die Woord gekom het, waardeur hy ook tot veel nut vir die gelowiges in Achaje geword het.

Nou mag ons dink dat ons kennis van die leer van die Skrifte goed is, maar die feit dat ons kennis nooit volkome is nie.

Daarom dat ons ook kategetiese onderrig moet ontvang. Maar die onderrig hou nie op met ons aflegging van belydenis van die geloof nie. Hierdie onderrig duur voort in die prediking wat telkens onderrig in en vanuit 'n bepaalde deel van die Skrif is.

Om na die prediking te luister, beteken dus om onderrig te word in die Skrifte.

Hierdie onderrig is daarop gemik om ook aan ons 'n vollediger kennis aangaande die Skrifte te gee en gewapen met die kennis kan ons ook tot veel nut wees vir ons mede-gelowiges in die gemeente, hetsy as kategeet, in die onderrig van die kinders van gelowiges, hetsy as ampsdraer in die geestelike versorging van lidmate, hetsy as lidmaat in ons omgang met mede-gelowiges.

Toon u dieselfde bereidheid as Apollos om onderrig te word in die skrifte en sodoende diensbaar te word in die gemeente?

26 Junie.

Lees Hand. 19:1-7.

Teks: Hand. 19:5

DOOP-GENADE EN DOOP-VERANTWOORDELIKHEID.

In Efese het Paulus twaalf —ohannes-dissipels gevind. Hulle was mense wat die prediking van Johannes die Doper gehoor het en geglo het. Met ander woorde hulle het net nog maar geweet dat Jesus sou kom as die Verlosser en Messias, want Johannes was tog die voorloper van Christus. Hulle was ook deur Johannes gedoop.

Paulus verkondig dan aan hulle dat die beloftes wat hulle deur die mond van Johannes gehoor het, alreeds vervul is in Jesus Christus.

Hy het gekom en op Golgotha Satan se mag gebreek. Daar het God se alleenheerskappy oor die hele skepping duidelik geword. Die koninkryk van God wat Johannes gesê het naby is, het met die soendood van Christus ook op die wêreld sigbaar geword.

As n' teken aan die gelowiges dat God hulle in hierdie koninkryk as burgers opgeneem het, het God die waterdoop gegee — die doop in die Naam van Christus.

Om in Christus se Naam gedoop te wees, beteken om deur Hom gestempel te word as sy eiendom. Deur die doop wil God aan ons sê dat Christus ook vir ons gesterf het, ons vrygemaak het van die oorheersing van Satan en ons gemaak het tot verlore burgers van sy koninkryk.

Om gedoop te wees, is dus 'n groot voorreg — die grootste voorreg denkbaar, juis omdat God aan ons daardeur wil sê dat Hy ons in genade aangeneem het en ons vir tyd en vir ewigheid wil versorg en vashou vir 'n toekoms saam met Hom.

Daarom dat die doop ons roep tot dankbaarheid teenoor God — dankbaarheid wat bewys word in 'n „nuwe gehoorsaamheid” teenoor Hom; 'n gehoorsaamheid wat daarin bestaan dat ons die oue mens met sy geneigdheid om ongehoorsaam te wees sal vanietig en in 'n nuwe, gehoorsame lewe sal wandel, soos wat ons Heer van ons verwag.

27 Junie.

Lees Hand. 19:11-16.

Teks: Hand. 19:13.

AFHANKLIK VAN GOD.

In Efese het God uitsonderlike dinge deur Paulus se hande gedoen. Hy het siekes gesond gemaak en bose geeste uitgedryf.

Dit is egter belangrik om daarop te let dat God hierdie wonders gedoen het — dit was nie Paulus se vaardigheid nie.

Maar vir die duiwelbesweerders van die stad het dit anders gelyk. Wanneer hulle duiwels uitgedryf het, het hulle die naam van 'n bonatuurlike mag uitgespreek en sodoende die mag beveel om die duiwel uit te dryf.

Vandaar dat hulle 'n bese gees probeer uitdryf het met die formule: ons besweer julle by die Jesus wat Paulus verkondig. Vir hulle was Jesus bloot nog 'n mag om te gebruik in hulle beswerings.

Paulus se wonders is deur hulle heeltemal misverstaan: Paulus het nooit God gebruik om 'n wonder te doen nie; intendeel, God het Paulus gebruik. Paulus was alleen maar die middel in God se hand om sy wonder te laat geskied — die duiwelbesweerders egter, het Christus as middel probeer gebruik om hulle wense ten uitvoer te bring.

Geen wonder dat hulle poging om in Jesus se Naam 'n duiwel uit te dryf nie geslaag het nie — Christus is immers nie beskikbaar om deur mense na willekeur gebruik te word nie.

En tog vind ons vandag nog mense wat net so met Christus wil maak: God en sy gebod is iets waaraan hulle hulle nooit steur nie tot dat die dag van beproewing aanbreek. Wanneer daar iets gebeur wat hulle nie self kan beredder nie, waarvoor hulle God nodig het, dan word die Christus-naam aangeroep om te help en dan met geen ander doel as dat Hy die bonatuurlike mag moet wees om aan hulle wense te voldoen nie.

Wat God van ons verlang is dat ons elke dag sal weet dat ons van Hom afhanklik is en nie net wanneer ons verleë is nie.

28 Junie.

Lees Hand. 19:17-20.

Teks: Hand. 19:19.

VERNIETIGING VAN DIE OUE MENS.

In die vorige verse het ons verneem dat die Efesiërs deur dit wat met die duiwelbesweerders gebeur het, geleer het dat Christus wat Paulus verkondig het, nie maar 'n bonatuurlike mag was nie, maar dat Christus alle mag in die hemel en op die aarde gehad het. Hy is nie 'n God wat deur mense gebruik kan word tot hulle eie voordeel nie, maar die God wat oor alles heers en gehoorsaam wil word.

Daarom dat die Efesiërs deur vrees oorval was toe hulle van die ondervinding van die seuns van Skeva hoor. Hulle het geweet dat hulle nie nou meer met gode van hout en klip of 'n mag wat deur 'n mens beïnvloed kan word te doen het nie, maar met die lewende God.

Daarom lees ons ook hoe baie van hulle wat met towery omgegaan het, hulle duur geskrifte bymekaar gebring het en dit in die openbaar verbrand het. Hulle breek dus finaal met hulle ou bestaan. Hulle vernietig dit om voortaan 'n lewe in gehoorsaamheid aan Christus as hul Heer te lewe. Hulle het gelowiges geword.

Wanneer 'n mens gelowig word is daar altyd sprake van vernietiging want gelowig wees beteken om te glo oat God in Jesus Christus se soenverdienste ons sonde en skuld vernietig het.

Mens kan dus alleen gelowige kind van God wees omdat God die skeidsmuur van sonde vernietig het.

Maar om gelowige te wees beteken ook dat die vernietigingswerk voortgaan — dat ons daaglik die oue mens met sy sondebelustheid sal vernietig en in 'n nuwe godsalige lewe sal wandel, in gehoorsaamheid aan ons Heer en Heiland.

Daarom, laat ons ons beklee met die nuwe mens, wat deur God nuut gemaak is toe Hy die ou mens met sy sonde vernietig het, soos Paulus hierdie gemeente in sy latere brief aan hulle vermaan.

BEMOEDIG DEUR DIE EVANGELIE.

Bepaalde omstandighede het daartoe meegewerk dat die gelowiges in Efese moedeloos geword het. Moeilike struikelblokke het op die pad van hierdie jong christelike gemeente voorgekom. Hulle geloof is terdeë beproef.

Eerstens was hulle blootgestel aan die invloede van die plaaslike heidense afgodediens. Die verering van die godin, Diana, was 'n gevestigde gebruik van die Efesiërs. Efese was ook goed bekend vanweë die opspraakwekkende tempel van Diana. Besoekers het van heinde en ver gekom om dié tempel te bewonder. Na die uiterlike geoordeel, is die beoefening van die christelike godsdiens heeltemal oorskadu deur die uitspattige, swierige massas wat Diana aanbid.

Tweedens moes Paulus die gemeente van Efese verlaat om sy aandag aan die nood van die kerk in Jerusalem te gee. Paulus se besielende prediking en geestelike bearbeiding was vir die gelowiges in daardie stadium onontbeerlik.

Derdens was die Jode ook nog 'n bedreiging vir die voortbestaan van die christelike kerk. Hulle het gedurig komplotte gesmee en met venyng haat die waardevolle dienswerk van Paulus probeer vernietig.

In die geval van die Efesiërs is dit duidelik dat Christus self sy kerk in stand hou, ongeag die bese magte wat daarteen saamspan. Daarom is die voortgang van die evangelie van Jesus Christus nie afhanklik van groot getalle mense nie. Die koninkryk van die hemele word dus ook nie gedien deur uitspattige menslike geswier nie. Die Heilige Gees maak gebruik van 'n nietige mens om die heilsboodskap van verlossing op eenvoudige, eerlike manier oor te dra. Paulus se suiwer verkondiging van Jesus Christus, die gekruisigde, het die Efesiërs se geloof versterk. Dit het hulle besiel om eendragtig saam te staan teen die vyand van die kerk. Hulle is in so 'n mate bemoedig dat hulle van hul eie probleme vergeet het, en die nood van ander medegelowiges help lenig het. Die Efesiërs se bereidwilligheid om onselfsugtig op te offer om ander gelowiges te help, is 'n mooi voorbeeld van christelike barmhartigheidsdiens.

Mag dit ons aanmoedig om opregte naasteliefde met die daad teenoor mekaar te bewys.

GELOOF IN GOD WERK WONDERS.

Terwyl Paulus op sy derde sendingsreis was, het hy in Troas gekom. God het dit so beskik dat sy goddelike liefde en krag daar op 'n merkwaardige manier geopenbaar is. Dit het gebeur toe Paulus die dag voor sy vertrek besig was om van die gemeente afskeid te neem.

Die samekoms van die gelowiges was in 'n vertrek op die derde verdieping van 'n gebou. Dit was opmerklik dat daar ruim voorsiening gemaak is vir beligting. Daarvan kan mens aflei dat hulle verwag het dat die byeenkoms lank sou duur. Paulus het gereël dat die ontmoeting moes plaasvind op 'n tydstop wanneer dit vir die meeste gemeenteliede moontlik was om teenwoordig te wees. Daarom het hulle op die eerste dag van die week, naamlik Sondag, vergader.

Paulus het, heel paslik, die afskeidsgeleentheid die vorm van 'n erediens laat aanneem. Die rede hiervoor is waarskynlik om aan God die lof en dank toe te bring omdat Hy die gewer is van alle gawes. Hy moet met dankbaarheid verheerlik word vir sy genade en vergiffenis van sonde.

In die erediens maak die Heilige Gees van die Woord en sakramentsbediening gebruik om die saligmakende geloof in die harte van die gelowiges te wek en voortdurend te versterk. Daar ontvang elkeen die regte toerusting en bekwaamheid om volkome in God te glo, en sy hele lewe as 'n dankoffer aan God toe te wy. Die bekwaammakende genade van God stel die gelowige in staat om in enige situasie waardig en korrek op te tree. Paulus het dit ook beklemtoon toe Eutichus op so n' tragiese wyse aan sy einde gekom het.

Omdat die vertrek te klein was vir die belangstellendes, het Eutichus op 'n vensterbank gaan sit. En terwyl Paulus besonder lank gepraat het, het uitputting en bedompigheid in die bovertrek vir Eutichus oorweldig sodat hy uitgeval het en gedood is. yp

Ons glo dat God hierdie treurige voorval laat gebeur het om die aangewesiges se geloofsvertroue in God te versterk. Paulus se optrede het die ontstelde skare spoedig gekalmeer en tot berusting gebring. Wat hy aan die lewelose liggaam gedoen het, het 'n bepaalde gesindheid teenoor God beklemtoon. Toe hy op die liggaam gaan lê en sy arms daarom geslaan het, het Paulus hom verdiep in 'n ernstige gebed tot God. Dit het gelyk asof hy hom met die liggaam wou verenig en hom só aan die genadige God wou opdra. Paulus het vas geglo dat God weer die lewe aan Eutichus sou teruggee. Daarom kon hy met oortuiging vir die emosionele skare sê: „Moenie so te kere gaan nie, want sy lewe is in hom.“ Sy sonderlinge gebedshouding stel simbolies voor dat hy homself verneder het tot dit wat bestem is om tot stof te vergaan. Hy het sy nietigheid en sondigheid voor die Here bely. Maar dit was ook die erkenning dat de mens geheel en al van God afhanklik is. Paulus se voorbeeld was positiewe en daadwerklike prediking. En hierdie prediking het die regte uitwerking gehad. Ons lees in vers 12 dat die mense, nadat Paulus vertrek het, die seun lewendig huis toe geneem het, en dat hulle uitermate getroos was.

1 Julie.

Lees Hand. 20:13-21.

Teks: Hand. 20:16.

VREUGDEVOLLE DIENSWERK.

Die spoed waarmee Paulus gewerk het, is merkwaardig. So 'n volgehoue besiedheid kan onmoontlik uit menslike bronne gevoed word. Hy was inderdaad apostel van Jesus Christus, dit wil sê hy is deur Christus geroep en die wêreld ingestuur om die volkome verlossing in Jesus Christus te verkondig. Hy het geen steen onaangeroer gelaat om die heidene met die evangelie te konfronteer nie.

Neteenstaande sy haastigheid het hy sy lewensroeping deeglik vervul. As hy homself aan die ouderlinge van Efese as voorbeeld van 'n toegewyde dienskneg van Jesus Christus voorhou, bedoel hy geensins om in homself te roem nie. Hy wil die ouderlinge maar net bemoeidig om in hul dienswerk te volhard. Hy wil hulle die versekering gee

dat God hulle óók, net soos vir hom, die bekwaamheid sat gee om hulle taak getrou te verrig. Die opregte geloof in die Here maak van 'n sondige mens 'n bruikbare instrument in die hand van God. Alles wat Paulus in staat was om te doen het hy as genadegawes van God aan hom beskou. Daarom kon Paulus in beskeidenheid en nederige opregtheid vir die ouderlinge van Efese sê: „Julle weet . . . hoe ek niks agtergehou het van wat nuttig is nie, om dit aan julle te verkondig . . . terwyl ek kragtig by die Jode sowel as die Grieke aangedring het op die bekering tot God en die geloof in ons Here Jesus Christus.”

Die dryfveer agter Paulus se gretigheid om in Jerusalem te kom, was sy begeerte om sy beskore aandeel aan die opbouing van die christelike kerk te verwesenlik. Die toestand in Jerusalem gedurende die feestye was baie gunstig met die oog op evangelisasie en sendingwerk. Daar was gewoonlik baie mense van ander plekke af teenwoordig. Paulus wou hierdie omstandighede as geleentheid benut om die evangelie van Jesus Christus te verkondig. Hy het die moontlikheid gesien om:

- (a) die getroue geloofsgenote te verseker dat die koninkryk van Christus steeds uitbrei;
- (b) diegene wat Christus nog nie ken nie, te bearbei sodat hulle in die christelike kerk opgeneem kan word;
- (c) die lasterlike uitlatings van brutale vyande van Christus en sy kerk in die openbaar te verwerp.

Ons kan gerus, wat Paulus as voorbeeld nagelaat het, tot eer van die Here daadwerklik navol.

Hy het hom voluit, met dankbare vreugde op die verkondiging van Jesus Christus toegelê.

Hy het nooit toegelaat dat selfsugtige eiebelang sy ywer vir die dienswerk van die Here ondermyn of selfs vernietig nie.

Terwyl sy dienswerk uiters vermoeiend was, en selfs sy lewe in gevaar gestel het, het hy nooit teruggedeins nie, maar onverskrokke volhard en gesê:

„Maar ek bekommer my glad nie en ek ag ook my lewe vir myself nie dierbaar nie, sodat ek met blydschap my loopbaan kan volbring en die bediening wat ek van die Here Jesus ontvang het, om kragtig te getuig vir die evangelie van die genade van God.”

2 Julie.

Lees Hand. 20:22-28.

Teks: Hand. 20:28.

DIE WERK VAN DIE OUDERLING.

Onder die baie gawes, wat Christus aan sy kerk op aarde gee, moet ook die ampsdraers gereken word. Die amp, soos dit in die kerk ten uitvoer gebring word, is die besondere opdrag waartoe God sondige mense roep. Dit mag 'n teenstrydigheid wees om 'n sondige mens met 'n goddelike gawe te vereenselwig. Duidelikheidshalwe moet ons die amp en die draer daarvan van mekaar onderskei. Die amp self, soos God dit in sy kerk wil laat funksioneer, is nie eie aan die mens nie en kan dus nie spontaan deur hom verrig word nie. Dit is te wyte aan die verdorwe natuur van die mens. Die amp en die bekwaamheid om daaraan uitvoering te gee, is die gawe wat die Here aan sy kerk gee. Hierdie amp, wat ook dienswerk genoem kan word, geskied onder

die leiding van die Heilige Gees, terwyl Hy van mense gebruik maak om dit te doen. God is almagtig, en Hy kan 'n sondaar herskep tot 'n gehoorsame werktuig. So 'n begenadigde ampsdraer leef deur die kragtige werking van die Heilige Gees sy opdrag in die kerk uit.

Dit is interessant dat Paulus na die ampsdraers verwys as opsieners. In hierdie benaming lê opgesluit die ouderlinge se plig teenoor die Here en Sy gemeente. Hy sê aan hulle: „Gee dan ag op julleself en op die hele kudde waaroor die Heilige Gees julle opsieners aangestel het om as herders die gemeente van God te versorg, wat Hy deur sy eie bloed verkry het.”

Hierdie opdrag bevat die eerste uiteensetting van die taak van die ouderling in die vroeë kerk. Daar was reeds lankal ouderlinge werksaam in die gemeente in Jerusalem. Hulle het saam met die apostels vergader en aan hulle is die bydraes vir die armes toevertrou. Paulus het ook ouderlinge aangestel om vir die gemeentes, wat hy gestig het, sorg te dra. Maar dit is eers in Handeling 20 waar ons 'n nadere omskrywing van die werk van die ouderlinge kry. Die regering van die gemeente was in hulle hande. En as opsieners moes hulle waak oor die geestelike welsyn van die gemeente. Indien nodig, moes hulle ook die tug uitoefen.

Verder word die gemeente in hierdie opdrag met 'n kudde vergelyk, en weiding verskaf. Dit kom dus hoofsaaklik daarop neer dat die ouderlinge aan die gemeente die Woord van God en die heilige sakramente moes bedien. Omdat die gemeente eiendom van die Here is, openbaar Hy self die geestelike voedsel wat in die behoeftes van sy gemeente sal voorsien. Gevolglik word 'n groot verantwoordelikheid die opsieners opgelê. Hulle mag slegs handel volgens die opdrag van die Here en nie na eie goeddunke nie. Só hou Christus self sy kerk in stand.

Laat ons die Here loof en dank dat ons sy medewerkers mag wees aan die koninkryk wat nie van hierdie wêreld is nie. Mag ons ook eenmaal deur Gods genade bevoorreg wees om daardie koninkryk te beërwe.

3 Julie.

Lees Hand. 20:29-38.

Teks: Hand. 20:29.

WOLWE ONDER DIE KUDDE.

Naas die besorgdheid oor die leer en lewenswandel van die ampsdraers self, spreek Paulus 'n vermaningswoord met die oog op die ondermyning van die gemeente uit eie geleedere. Die ouderlinge moet op hulle hoede wees teen dwaalleraars wat uit die gemeente self kan opstaan en soos wrede wolwe die kudde van die Here verskeur.

Dit is tog nie onmoontlik dat byvoorbeeld een van die opsieners met bybedoelings in sy eiebelang werk nie. 'n Ampsdraer geniet normaalweg die volle vertroue van sy mede kerkraadslede en van ten minste die lidmate van die wyk wat hy bedien. Vir die werklike sondebok is dit nie moeilik om van sy vertrouensposisie misbruik te maak om die wrede wolf in skaapklere te wees nie!

Paulus verwys in die laaste deel van sy rede daarna dat by die ouderlinge nie eers 'n sweempie van 'n gedagte aan winsbejag mag wees nie. Langs die pad waarlangs die kerk van Jesus Christus in die wêreld gegaan het, het al baie wrakstukke gelê van lewens wat deur

geldgierigheid verteer is. Die euwel van winsbejag hoef nie noodwendig die onversadigbare sug na geldelike verrykking te wees nie. Enige middel wat aangewend word om persoonlike eer en aansien te verwerf, of om 'n sogenaamde verhewe status te beklee, en om as gevolg daarvan net in die vooraanstaande kringe te beweeg, dien glad nie die koninkryk van Christus ie. En wat nog gruweliker is, is dat die ampsdraer, wat deur Christus tot heilige dienswerk onder sy kudde geroep is, sy voortrefflike amp gebruik om vir homself materiële en geestelike wins te verseker.

In die gemeente van Jesus Christus mag alle werksaamhede slegs ten doel hê om, in dankbaarheid vir al die genadegawes van God, die lof van die Here te verkondig. Daarbenewens kan opregte dankbaarheid slegs eerlik beoefen word in die christelike barmhartigheidsdiens aan minderbevoorregtes as uitlewing van die liefdesgebed.

Werklike geluk en vrede ontkiem en groei wanneer 'n mens jou lewe inrig volgens die Bybelse beginsel om te dien. Om dit te bevestig, haal die apostel 'n woord van Jesus aan wat nie in die evangelies opgeteken staan nie: „Dit is saliger om te gee as om te ontvang.”

Paulus was 'n nugter persoon wat aan die praktiese uitvoering van ons opdrag gedink het. Hy kon uit eie ervaring put om te weet dat die sondige lidmaat van die kerk nie in staat is om sy opdrag self uit te voer nie. Daarom het hy die ouderlinge verseker dat hy hulle in gebed aan God opdra. En nadat hy klaar gepraat het, „het hy nergekniel en met hulle almal saam gebid.”

4 Julie.

Lees Hand. 21:1-14.

Teks: Hand. 21:13.

'N DAPPER EN KLOEKMOEDIGE DIENSKNEG.

Lukas het 'n baie volledige en noukeurige weergawe van Paulus se voortgesette sendingreis gegee. Dit is aan hierdie deeglike beskrywing van al die gebeure te danke dat die gelowiges van ons tyd 'n goeie beeld kan kry van die ongerieflike, tydsame en soms lewensgevaarlike reise van die apostel. Wat veral treffend is, is die onbeskryflike opofferings wat Paulus en sy reisgenote bereid moes wees om te maak ter wille van die verbreiding van die evangelie. Oral waar Paulus aangedoen het, het hulle die christene opgesoek en hulle geloof versterk. Die apostel en sy helpers kon hul veeleisende dienswerk volbring omdat die Here hulle daarvoor geroep en bekwaam gemaak het.

Paulus se gehoorsaamheid aan sy opdrag en sy onwrikbare geloof in die voorsienigheid van God, is deeglik op die proef gestel. Na hulle aankoms by Tirus het hulle die dissipels opgesoek wat daar gewoon het. De Heilige Gees het aan daardie dissipels geopenbaar dat daar groot gevaar vir Paulus in Jerusalem wag. Hulle moes die apostel waarsku en by hom aandrang om nie daarheen te gaan nie. Maar dit is merkwaardig dat die Heilige Gees weer vir Paulus daartoe gebind het en kragtig by hom aangedring het om wel na Jerusalem te gaan. Só toets die Here die geloofsgehoorsaamheid van sy diensknegte. Al is al die tekens en getuïenisse, dat hy op pad is na sy dood, ook hoe oorweldigend, laat Paulus hom nogtans nie van stryk bring nie. Hy gaan moedig voort om die wil van God te volbring.

Terwyl hy in Cesarea in die huis van Filippus, die evangelis, vertoef het, het 'n sekere profeet, Agabus van Judea, daar gekom. Hy het op 'n sigbare manier vir Paulus gedemonstreer wat met hom in Jerusalem sou gebeur. Agabus het Paulus se gordel geneem en sy eie hande en voete vasgebind. Daarop sê Agabus vir Paulus: „Dit spreek die Heilige Gees: So sal die Jode die man wie se gordel dit is, in Jerusalem bind en in die hande van die heidene oorlewer.”

Weereens het die gelowiges sterk by Paulus aangedring om sy besoek aan Jerusalem te laat vaar. Maar Paulus het standvastig gebly, en hy was nie bereid om hom te laat beïnvloed om aan God ongetrou saam te wees nie. Daarom sê hy dit onomwonde: „Want ek is bereid nie alleen om gebind te word nie, maar ook om in Jerusalem te sterwe vir die Naam van die Here Jesus.”

Hierdie woorde het die gelowiges laat beseef dat hulle Paulus nie kan laat afsien van sy planne nie, en dat hulle met hul verskeie eintlik besig is om die beskikking van God te dwarsboom. Toe was hulle tevrede en het hulle in die wil van die Here berus.

5 Julie.

Lees Hand. 21:27-36.

Teks: Hand. 21:36.

PAULUS WORD GEVANGE GENEEM.

Wanneer 'n mens die beskrywing lees van hoe Paulus gevange geneem is tydens die opstand in die tempel, dink 'n mens onwillekeurig aan die gevangenemig en kastyding van Jesus. Die mate van uiterlike ooreenkoms tussen die lyding van Jesus en dié van Paulus, laat ook 'n ander gedagte na vore kom: dieselfde vurigheid waarmee Paulus vroeër die christene vervolg het, het ná sy bekering sy verkondiging van Jesus Christus gekenmerk. Hy het die gehoorsaamheid aan en die navolging van Christus met soveel oortuiging en oorgawe aange-moedig, dat dit vir ons lyk asof Paulus selfs op die lydensweg in die voetspore van die Here Jesus gevolg het. Dit is veral treffend waar die menigte van die volk met verbysterende haat teenoor Paulus geskreeu het: „Weg met hom!”

Die kragtige getuienis van die Heilige Gees dat Paulus in Jerusalem boeie en verdrukking te wagte moet wees, het baie gou na sy aankoms in Jerusalem in vervulling gegaan. Die komplotte van die Jode was baie fyn beplan. Nog voordat Paulus Jerusalem bereik het, het hulle reeds onwaarhede oor hom versprei. Hulle het gesorg dat baie lede van die kerk in Jerusalem, wat bekeerde Jode was, vooroordele gekoester het aangaande Paulus. Hulle het die leuens verkondig dat Paulus heidene in die tempel toegelaat het; dat hy die Jode, wat Christus as Verlosser aangeneem het gedwing het om hulle kinders nie meer te besny nie; en om van hulle nasionale gebruike af te sien; en om die wet van Moses te versaak.

Paulus het die Jode nie verhinder om hulle kinders te besny nie. Hy het hulle slegs geleer dat die besnydenis nie die waarborg was vir hulle saligheid nie. Daarvoor is uitsluitlik nodig die geloof in Jesus Christus. Ten opsigte van die wet het Paulus geleer dat Jesus die wet volkome vervul het, en soedoende die gelowige bevry het van die juk van die seremoniële wette.

By die geleentheid waar Paulus die valse aantygings teen hom wou neerlê, het die opgesweepte Jode hom gegryp en onredelik aangerand. As die Romeinse soldat nie betyds ingegryp het nie, sou die

Jode vir Paulus doodgeslaan het. Dit is duidelik dat die Jode se haat eintlik gerig was op die Here Jesus en sy evangelie. Maar omdat Jesus Christus en Gods Woord onaantasbaar is, het die Jode al hul naywer, afguns en haat op Paulus laat neerkom.

Die bese magte is ook vandag nog toegespits op die Christelike kerk en die blye boodskap wat hy uitdra. Terselfdertyd gaan die anti-Christelike aanhangers voort om die waarheid te verloën en die leuen te verhef. Mag die Here ons help om die geopenbaarde waarheid in sy Woord te ken en te dien.

6 Julie.

Lees Hand. 22:1-22.

Teks: Hand. 22:7.

PAULUS PREEK OP DIE TRAPPIES IN JERUSALEM.

Paulus versoek die owerste om iets te sê en wonder bo wonder dit word hom toegestaan.

Hy spreek die skare toe. Die aanvang van sy rede; broeders en vaders tref onmiddellik. Hy verhef hom nie bokant die mense wat hom gevange geneem het nie.

In hulle moedertaal Aramees spreek hy hulle toe want hy is immers self 'n Jood.

Hy was net soos hulle 'n yweraar vir God. Met groot erns het hy die mense soos Stéfanus vervolg en hulle help dood maak, net soos hierdie mense hom ook nou wil dood maak.

Maar op pad na Damaskus, om hierdie werk voort te sit, het Jesus aan hom verskyn. 'n Groot lig uit die hemel het hom omstraal sodat hy op die grond geval het. 'n Stem het aan hom gevra: „Saul, Saul waarom vervolg jy My?”

Die mense wat hy so vervolg het en wou doodmaak was Christene, navolgers van Jesus Christus. Wanneer hy hulle vervolg, vervolg hy Jesus, en Jesus is die Verlosser. Hy het gekom om ook Paulus te verlos.

En as Paulus so bewend daar lê en hy kan niks sien nie, skyn die lig van Jesus Christus vir hom. Hy wat in die duisternis was word nou verlig. „Here, wat moet ek doen?”

Dan ontvang hy die opdrag om van Jesus Christus te getuig. So staan hy voor die skare op die trappies van Jerusalem om as gevangene te verkondig dat Jesus Christus ons verlos van die sonde. Hy verlos sondaars uit die gevangenis van die dood en elkeen wat in Hom glo sal nie verlore gaan maar die ewige lewe beërwe.

7 Julie.

Lees Hand. 22:22-30

Teks: Hand. 22:25b.

PAULUS GERED DEUR SY ROMEINSE BURGERSKAP.

Toe Paulus die skare daarop wys dat dit Jesus Christus is wat hom die opdrag gegee het om na hulle, die heidene, te kom, was hulle baie kwaad.

Die woord heiden het baie aanstoot gegee. 'n Heiden is in die oë van die Jode 'n verwerpene.

Daarom gryp hulle hom met die kreet: Weg van die aarde met so 'n mens. Hy behoort nie te lewe nie.

Paulus word in 'n kamp gebring. Hy word aan 'n geselpaal vasgebind, sy arms word met rieme na bo opgetrek en uitgerek deur 'n riem wat oor 'n katrol loop. Die rug kon dan nie beweeg nie en was styf gespan. Met géseltoutjies word die ontblote rug gestriem.

Die Romein was gewoond om hard te slaan. Paulus het in Filippi reeds ervaring daarvan gehad.

Arme Paulus! By al die sielesmart oor sy eie volk nou weer wrede, liggaamlike kastyding en lyding.

„Is dit geoorloof om 'n Romeinse burger, en dit onveroordeeld te gésel?’

Wet, n Romeinse burger, aan die géselpaal getrek?

Die kapte'in staan nou skuldig. Sy skuldige gewete dryf hom met haas na die owerste oor duisend. „Pasop wat u gaan doen, want hierdie man is 'n Romein.”

Paulus beroep hom op sy Romeinse burgerskap. Volgens sekere wette van die Romeine mag hy nie so mishandel word nie. En hier word hy gegésel sonder dat hy verhoor is.

Die owerste oor duisend is baie bevrees as hy verneem dat Paulus deur geboorte 'n Romein is. Paulus is sy meerdere, want hy het sy burgerskap gekoop.

God se voorbeskikking, dat hy, die Jood, as Romeinse burger gebore is, laat hom nou verdere geseling en smart vryspring. Die boie word selfs van hom afgehaal.

Paulus moet na Rome gaan.

Hy sal wel as beskuldigde en gevangene gaan, maar in die Romeinse wêreld is hy een van die bevoorregtes. God se uitverkore werktuig, om Sy naam te dra voor nasies en konings!

8 Julie.

Lees Hand. 23:1-11.

Teks: Hand. 23:11.

PAULUS VOOR DIE GROOT RAAD.

Paulus kan nou ten minste verhoor verwag.

Hy spreek die mense wat hom so gegésel het aan as broeders. Broeders, ek het met 'n volkome goeie gewete voor God gewandel, ek is nie 'n vegter of n' oproermaker nie.

'n Goeie gewete, dit is te veel vir Ananias want hy het baie op sy gewete. Daarom beveel hy dat Paulus op sy mond geslaan word.

Is dit hoe hy verhoor word? Ananias was 'n Sadduseër wat nie in opstanding geglo het nie. Die Raad is eenstemmig in hulle haat en nyd teenoor Paulus, maar innerlik is hulle verdeel.

Paulus roep dan uit: „Broeders ek is 'n Fariseër. die seun van 'n Fariseër. Oor die hoop en opstanding van die dode staan ek voor die gereg.”

So was dit inderdaad. Die hele prediking en getuienis van Paulus staan en val met die opstanding van Jesus Christus. „Opstanding uit die dode” is ook 'n leerstuk van die Fariseërs, maar nie van die Sadduseërs nie.

Die Fariseërs word nou verplig om by Paulus te staan. 'n Hewige geskil ontstaan tussen die Fariseërs en die Sadduseërs.

So gevaarlik word dit dat die owerste die soldate beveel om Paulus weg te neem en hom te gaan bewaak.

Paulus sit nou eensaam in die kerker. Van die verhoor het daar niks gekom nie. Hy is net meer verneder.

Eensaam sit hy daar. Daarbuite is dit donker en van binne nag, maar daar skyn 'n lig.

Paulus, hou goeie moed, soos jy aangaande My in Jerusalem getuig het, so moet jy in Rome ook getuig.

Dit is die Here. Die Here het hom nie vergeet nie.
Meer nog, hy het nou die goddelike versekering dat hy ook in Rome sal getuig.

„Hou goeie moed, Paulus.”

Dan word dit stil. Hy het vrede. Buitekant waak die Romeinse wag.
’n Goddelike beskikking, Rome se mag sal God se gesant bewaak en beskerm, want hy moet ook in Rome getuig.

9 Julie.

Lees Hand. 23:12-22.

Teks: Hand. 23:14.

DIE HERE BEWAAR SY DIENSKNEG.

Na die hemelse doodskap aan Paulus: „Jy moet in Rome ook getuig”, is daar weer ’n krisis.

Die magte van die duisternis sit nie stil nie, hulle gaan nie maklik lê nie.

Daer word weer ’n vergadering gehou en nuwe planne word beraam. Paulus moet weg van die aarde af, so ’n gehate afvallige behoort nie te lewe nie.

Meer as veertig mense kom saam en neem ’n eed dat hulle nie sal eet voordat Paulus nie dood gemaak is nie. Hierdie mense gaan werklik na die owerpriesters en die ouderlinge om hulle besluit aan hulle mee te deel. Hulle het hulle hulp nodig.

Verskriklik: duiwelswerk kry hier kerklike sanksie. Hierdie mense het nie die minste vrees vir God nie en hulle het ook geen menslike gevoel nie.

Hierdie owerpriesters en ouderlinge is bereid om saam te werk om ’n moord te pleeg. Hulle Raad moet die owerste oor duisend versoek om Paulus weer na hulle toe te stuur, onder die voorwendsel dat hulle sy saak weer wil ondersoek. Hulle wil dit noukeurig doen, maar voordat Paulus die Raad bereik sal die samesweerders dan sorg dat hy vermoor word.

Maar . . . die Here het hulle skandelike goddeloosheid aan die lig laat kom.

’n Nefie van Paulus het van die sameswering verneem en dit aan Paulus bekend gemaak. Paulus versoek hom om dit aan die owerste oor duisend te gaan vertel.

Hierdie seun was die instrument in die hand van God.

As Lísias die tyding verneem, beveel hy die seun om geen woord van sy besoek aan hom te vertel nie.

Lísias het sy besluit geneem.

Die Romeinse wagte sal Paulus strenger bewaak en na ’n ander plek neem. Die bese sal nie slaag in sy onheilige doel nie. As God vir ons is, wie kan dan teen ons wees?

10 Julie.

Lees Hand. 23:23-35.

Teks: Hand. 23:31.

PAULUS WORD UIT JERUSALEM GENEEM NA CESARÉA.

Nadat Lísias van die sameswering van die Jode teen Paulus verneem het, besluit hy om hom weg te stuur.

Hy gee bevel dat ’n sterk mag van vierhonderd en vyftig man Paulus moet weg bring na die goewerneur Felix.

In ’n brief aan Felix vertel Lísias wat gebeur het, hoe hy vasgestel het dat Paulus ’n Romein is, hom voor die Joodse Raad laat verskyn het en self vasgestel het dat hy nie die dood of boeie verdien nie.

Dit was nie 'n lang brief nie maar die inhoud was ryk en veelseggend. Netjies het hy homself uit 'n netelige posisie gedraai. Hy is van Paulus ontslae. Hoe verleë kan die grotes van die wêreld word met kinders van God.

Paulus vertrek nou uit Jerusalem. Hoe smartvol is sy uitgang nie. So het Jesus ook eenmaal uit Jerusalem gegaan. Die woorde: „Jerusalem, Jerusalem jy wat die profete doodmaak en stenig die wat na jou gestuur is . . . hoe dikwels wou Ek jou kinders bymekaar maak en julle wou nie! Kyk, julle huis word vir julle wees gelaat.”

Paulus neem afskeid van Jerusalem . . . die Skrif neem afskeid en die oordeel van Jesus Christus oor Jerusalem kom al nader en nader.

Paulus kom die volgende dag by die Antipatris, 'n pragtige stad aan. Herodus I het hierdie stad tot eer van sy vader Antipater opgerig.

Hier is hy nou veilig want daar is nie meer gevaar van die kant van die samesweerders van Jerusalem nie.

Paulus is nou in die stad van die Romeinse goewerneurs. Sy ontmoeting met Felix was maar kort. Hy sal verhoor word as die samesweerders van Jerusalem opgedaag het.

Paulus wag in die regshuis, hy wag want God se wil moet geskied, hy moet na Rome gaan in diens van die Here Jesus Christus.

11 Julie.

Lees Hand. 24:1-9.

Teks: Hand. 24:1.

PAULUS AANGEKLA VOOR FELIX.

Ananias die hoëpriester vertrek nou met die ouderlinge na Cesaréa. Hulle is baie ontstel en ontevrede dat Paulus deur Lísias uit Jerusalem weggeneem is.

Maar hulle sal Paulus gaan aankla in Cesaréa daarom neem hulle 'n welsprekende advokaat Tertúllus saam.

Felix beklee 'n hoë amp, hy is die goewerneur voor wie Paulus moet verskyn. Felix was egter nie 'n man met hoë aansien nie. Hy was geldgierig en het nie eerlik gehandel nie, daarby was hy wreedaardig en hy het sy posisie misbruik.

Paulus, 'n Romeinse burger uit 'n keiserlike provinsie, word nou deur Jode aangekla.

Paulus staan alleen, onder bewaking van soldate.

Die regspraak begin. Met sluwe lis en vleitaal begin Tertúllus Felix bedank vir die vrede en hervorming wat hy vir hulle bewerk het.

En nou moet u daarop let: By die Jode was daar nie dankbaarheid nie, hulle land is van hulle afgeneem; hulle heilige stad is onheilig.

Maar niks word ontsien nie want Paulus moet skuldig bevind word. Hy is 'n pes, 'n verwekker van oproer onder die Jode, en 'n voorman van die Nasaréners.

Pes is dodelik, dit stink en saai verwoesting. Daarby is hy 'n verwekker van oproer. Hy is erger as die dok-moordenaars wat Felix met geweld onderdruk het. Hy is voorman van die sekte van die Nasaréners. Násaret is 'n gehate gebied vir die Romeine sowel as die Jode. Nasaret, Jesus kom daarvandaan, en Hom het hulle deur Pontius Pilatus, 'n Romeinse goewerneur, aan die kruishout laat vasspyker.

Hierdie Paulus, hy is nou 'n voorman van die soort mense. Hy het selfs ook probeer om die tempel te ontheilig, en toe hulle hom gevange geneem het om hom volgens die Joodse wet te oordeel, het Lísias hom na u gestuur.

Die Jode het saamgestem dat Paulus skuldig is aan al hierdie dinge. Net so was Jesus Christus ook eenmaal beskuldig, waar Hy onskuldig gestaan het ter wille van Paulus en van ons.

12 Julie.

Lees Hand. 24:10-27.

Teks: Hand. 24:16.

PAULUS GETUIG VOOR FELIX.

Na die valse aanklagte van Tertúllus teen Paulus, kom Paulus aan die woord.

„Paulus hou goeie moed, jy moet ook in Rome van My getuig,” so is hy eenmaal aangemoedig deur Jesus.

Nou sal hy getuig. Hy doen dit waardig en met 'n goeie gemoed. Hy gebruik nie vleitaal nie, hy sal net die waarheid praat.

Felix ken die volk want hy is al baie jare regter oor die volk.

Die dinge waarvan hulle hom beskuldig kan hulle nie bewys nie, hy dien die God van sy vadere en hy glo wat in die wet en in die profete geskrywe staan. Hy hoop op God en sy aanklaers het self hierdie hoop. Hulle glo net soos hy dat daar 'n opstanding van die dode sal wees. Ananias die Sadduseer is in 'n hoek gedryf omdat hy nie glo in die opstanding nie, sy mede-aanklaers wel. So is Paulus se geloof, so is sy belydenis.

Omdat Paulus so glo en bely, oefen hy hom om altyd voor God en die mense 'n rein gewete te hê.

Waar Tertúllus van onreine pes praat om hom te beskuldig, praat hy van reinheid van gewete, eerste voor God en dan voor die mense, Paulus beroep hom op die hoogste regbank, God. God is die Regter van hemel en aarde en hy, Paulus, het nie ander getuies nie.

Felix weet dat Paulus die waarheid praat. Lísias het hom immers oor hierdie sake ingelig in sy brief.

Felix weet ook van die Weg, sy vrou Drusilla wat 'n Jodin was, het hom hieromtrent ingelig. Maar Felix het nie die moed om uitspraak te gee nie. Lísias moet kom dan sal hy die saak ten volle ondersoek.

Paulus wat met 'n rein gewete wandel, moet in die gevangenis wag. Felix wat hom verhoor het, sit in die gevangenis van sonde, waar sy gewete hom aankla.

13 Julie.

Lees Hand. 25:1-12.

Teks: Hand. 25:7.

VALSE BESKULDIGINGS.

Vir twee jaar was Paulus nou reeds sonder verhoor in Cesaréa aangehou. In hierdie tyd het sy vyande die geleentheid gehad om elke moontlike beskuldiging teen hom te versamel en te formuleer. Dit het hulle sekerlik ook gedoen, want hulle was vasbeslote dat hy om die lewe gebring moes word. Wanneer Festus dan as nuwe goewerneur in die provinsie aankom, is Paulus se saak een van die eerste dinge wat hy moes aanhoor. Ja, Paulus se vyande het geen steen onaange-roerd gelaat nie en so staan hulle dan eidelik rodom hom om sy skuld te bewys.

Die beskuldigings wat ingebring word, is talryk en dit is ook swaar beskuldigings. Dit was egter almal valse beskuldigings en daarom kon die Jode nie een daarvan bewys nie. Daarom kon Paulus met reg sê dat hy niks teen die wet van die Jode of teen die tempel of teen die keiser gesondig het nie.

As n mens nou gaan soek na die rede vir die venyn en al die valse beskuldigings, dan kom dit daarop eer dat die Jode die evangelie van Jesus Christus verwerp het. Die vrye genade van God in Jesus Christus was vir hulle onaanvaarbaar. hulle het hul eie geloof verkies waarin hulle deur nougesette wetsvervulling self die saligheid sou verdien. Omdat hulle dan só Jesus Christus verwerp het, het hulle vyande geword van die draer van sy evangelie en het hulle selfs die leuen gebruik om hom om die lewe te bring.

So is die vyande van die kerk en die ampsdraers van die kerk van Jesus Christus vandag nog die vyande van Jesus Christus self. Ook die vyande van vandag is bereid om die leuen te gebruik om die evangelie teen te staan. Maar die evangelie is kragtig en God beskerm self hulle wat bereid is om dié evangelie te dra.

14 Julie

Lees Hand. 25:13-27.

Teks: Hand. 25:26.

SWAK REGTERS.

Paulus moes net soos die Here Jesus ly onder swak en besluitlose regters. Met die Here Jesus se verhoor was dit Pontius Pilatus wat swak is. Hy besef dat Jesus onskuldig is, maar hy het die Jode gevrees en daarom tog Jesus oorlewer om gekruisig te word. Hy het probeer om homself te regverdig deur sy hande in onskuld te was.

Paulus is eers deur Felix vir twee jaar aangehou sonder dat hy skuldig bevind is. Nou was dit weer Festus wat swak en besluiteloos opgetree het. Eers wou hy Paulus as 'n guns aan die Jode oorlewer. As hy dan deur die beroep van Paulus verplig word om hom na die keiser in Rome te stuur, dan weet Festus nie wat se grondige klag hy saam met Paulus kan stuur nie. Daarom roep hy die hulp van Agrippa in om 'n klag te formuleer — 'n klag wat in werklikheid nie bestaan het nie. Só is die veelgeroemde Romeinse reg dan kragteloos gemaak deur die mense wat daardie reg moes uitvoer.

Maar die Here het hierdie swakheid van die mense gebruik om sy raadsplan te volvoer. Jesus Christus moes oorlewer word om aan die kruis te sterwe vir die sonde van die mensdom. Paulus weer moes na Rome gaan om ook daar die evangelie van die gekruisigde Heer te verkondig. Dit wat deur die mense ten kwade bedoel word, word telkens weer deur God ten goede aangewend. Die swak menslike regters word gebruik om die reg van God aan die mense te bring.

15 Julie

Lees Hand. 26:1-23.

Teks: Hand. 26:22, 23.

CHRISTUS DIE GEKRUISIGDE.

Wanneer Paulus die kans kry om hom voor koning Agrippa te verdedig, dan gebruik hy hierdie geleentheid om eenvoudig die evangelie van Jesus Christus te verkondig. Dit is trouens die rede waarom hy in die gevangenis was en waaroor die Jode sy lewe geëis het. Die evangelie wat Paulus nog altyd verkondig het, is die vervulling van die Ou Testamentiese verwagting van die Messias. Hy het tog verkondig

dat die Christus gely en gesterwe het en dat Hy opgestaan het tot ons geregtigheid. En hierdie evangelie het hy aan Israel en aan die heidene verkondig. En, sê Paulus, dit is presies wat in de Ou Testament voorspel is. „Dat die Christus moes ly en die eerste wees uit die opstanding van die dode en 'n lig aan die volk en die heidene sou verkondig.” Daarom spreek hy niks anders as wat die profete en ook Moses gesê het wat sou gebeur nie.

Dit is dus die gekruisigde en opgestane Heer wat sentraal staan in Paulus se verkondiging. So skryf hy byvoorbeeld ook aan die Korinthiërs „Ek het my voorgeneem om niks anders onder julle te weet nie as Jesus Christus, en Hom as gekruisigde. Hierdie Christus is die enigste hoop vir die mensdom en ook vir die koning Agrippa. Paulus het in Hom geglo en daarom was hy nie skaam om Hom te verkondig nie. Ook Agrippa moes van Hom hoor en besluit of hy in Hom glo of nie.

Elke mens moet van Hom hoor en daarom is dit ook ons taak om Hom aan alle mense te verkondig. Elke mens moet ook oor Hom besluit en daarom moet ons ook elkeen die keuse vir of teen Hom maak.

16 Julie.

Lees Hand. 26:24-32

Teks: Hand. 26:27.

GLO U?

Teenoor Festus het koning Agrippa gesê dat hy Paulus graag wou hoor. Hy was immers self 'n Jood en dit sou interessant wees om iets aangaande die nuwe Joodse „sekte”, die christene, te wete te kom. Agrippa se belangstelling was dus in 'n hoër mate 'n kwessie van nuuskierigheid. Verder was hy ook selfsugtig want hy het seker gehoop om Festus te beïndruk of om 'n aanbeveling te maak waardeur hy die guns van die Jode sou kon wen.

Agrippa het eger gou agtergekom dat hierdie nie 'n saak was wat hy op 'n veilige afstand kon aanhoor en kon beoordeel nie. Nadat Paulus klaar sy getuienis gelewer het, word Agrippa intens betrek by die saak as Paulus vra: „Glo u die profete, koning Agrippa.” En Paulus het in sy getuienis aangetoon dat dit die Ou Testamentiese profesieë is wat in Jesus Christus in vervulling gegaan het. Daarom beteken Paulus se vraag entlik: „Glo u in Jesus Christus, koning Agrippa?” Met hierdie vraag is Agrippa voor 'n keuse gestel. Dit was nie meer 'n interessante saak wat hy tot eie voordeel sou kon gebruik nie. Hy word nou opgeroep om te besluit oor sy verhouding tot Jesus Christus.

Só word elke mens deur die evangelie van Christus voor 'n keuse gestel. Neutraliteit is 'n kwessie van onmoontlikheid. Elkeen moet dié vraag antwoord: „Glo u in Jesus Christus?”

Agrippa se antwoord is spottend. „Jy beweeg my byna om 'n christen te word.’ Sy antwoord is dus: „Nee, ek glo nie!” Die geleentheid om Jesus as Verlosser aan te neem, het hy verby laat gaan.

Hoe antwoord u hierdie vraag?

17 Julie.

Lees Hand. 27:1-44.

Teks: Hand. 27:44.

GOD SE REDDING.

Die boodskap van die redding van God neem 'n baie belangrike plek in in die boek Handeling. Deurgaans leer ons in die Handeling God ken as die Een wat wil en kan red uit groot gevare. Hierdie redding van God vind ook plaas in die mens se aardse lewe. Dit is nie alleen beperk tot die redding van die siel in die hernaams nie.

So het die Here in hierdie geskiedenis Paulus en almal wat saam met hom was, gered van 'n gewisse dood in die woeste see. Op dié wyse het Hy Hom dan ook aan al die heidene wat saam met Paulus en sy twee metgeselle op die skip was, geopenbaar as die God wat red. Hulle kon dit ook nie as blote toeval beskou nie, want Paulus het voor die redding aan hulle vertel wat die engel van die Here aan hom gesê het. Verder kon hulle sekerlik ook in sy hele optrede sien dat daar iets besonders besig was om te gebeur. Hulle moes eenvoudig besef dat die God van Paulus, ter wille van hom en sy metgeselle, ook hulle eie lewens gered het.

Só openbaar God Hom dan as die Redder uit groot gevare tydens die mens se lewe op die aarde. Maar die redding in hierdie lewe word dan weer teken van die redding uit die ewige dood. Dit is veral ook hier so, want in die oudheid was die see vir die mense simbool van die doderyk. As God uit die see red, word dit dan bekend dat Hy die God is wat red uit die doderyk, en wat red uit die ewige dood. Deur die dood van Jesus Christus red Hy deur die dood heen — wek Hy tot die ewige lewe.

18 Julie.

Lees Hand. 28:1-10.

Teks: Hand. 28:9.

DIE GROOT GENESING.

Wanneer Paulus die siek mense op die eiland, Melite, genees, dan doen hy dit as apostel van Jesus Christus en hy doen dit in die Naam van Jesus Christus. Jesus self het baie siekes genees en hierdie gawe het hy ook aan sy apostels gegee. So het dit dan duidelik geword dat hulle sy gesante is wat dié koninkryk, wat Hy begin het met sy kruisdood en opstanding, verder uitgedra en aangekondig het.

Verder moet ons daarop let dat daar in die Nuwe Testament 'n duidelike verband bestaan tussen siekte en sonde. Siekte is naamlik 'n gevolg van die sonde. Wanneer Jesus dan siekes genees het, het dit duidelik geword dat Hy die Heer is wat ook mag het oor die oorsaak van die siekte — wat mag het oor die sonde. Wanneer Hy siekes genees, doen Hy dit as die Heer wat die mens sy sonde kan vergewe. As Paulus en ook die ander apostels dan siekes in die naam van Jesus genees, dan verkondig hulle daarmee dié Heer wat die sonde kan vergewe. Ons kan dan aanneem dat Paulus nie maar net die siekes genees het nie, maar dat hy daarmee saam ook die evangelie van Jesus Christus verkondig het. Die genesings was alleen maar bewys daarvan dat hy 'n apostel van die Here Jesus was en dat die evangelie wat hy verkondig het, die ware evangelie was. Dit was bewys daarvan dat Jesus in staat is om die mens se grootste siekte te genees, dat Hy in staat is om te verlos van die sonde.

19 Julie.

Lees Hand. 28:11-31.

Teks: Hand. 28:31.

DIE EVANGELIE GAAN VOORT.

In hierdie laaste vers van die boek Handelingte sien ons weereens baie duidelik waarom dit in die hele boek Handelingte gegaan het. Paulus het die koninkryk van God gepreek en onderrig gegee aan-gaande Jesus Christus. Dit was sy taak as apostel en dit was trouens die taak van al die apostels. Dit is ook dié taak wat die kerk van

Jesus Christus vandag nog het. Die koninkryk van God moet aangekondig word oor die hele wêreld en onder alle mense. Die koning van hierdie ryk, Jesus Christus, moet aan die wêreld voorgehou word as die enigste troos in lewe en in sterwe. Want elkeen wat in Hom glo, het die ewige lewe.

Ongelukkig is die kerk van vandag nie meer altyd besig met hierdie taak nie. Die kerk bemoei hom vandag helaas met baie ander sake terwyl sy eintlike taak en roeping verwaarloos en selfs vergeet word. Daarom is dit goed dat ons lidmate van die kerk dit weer eens sal besef dat dit behoort te gaan om die koninkryk van God en om Jesus Christus. Want soek ons nie ook dikwels iets anders in die kerk en verwag ons nie dalk iets anders van die kerk nie?

Paulus het getrou gebly aan sy roeping en het ook sy doel bereik. Na baie stryd en aanveginge kon hy ook in Rome — soos sy begeerte was — die koninkryk van God preek en onderrig geen aangaande Jesus Christus. En hy kon dit „met volle vrymoedigheid sonder enige verhindoring doen.“ Die evangelie van Jesus Christus kon nie gestuit word op sy oorwinningstog deur die wêreld nie. Jesus Christus het sy kerk in stand gehou en Hy sal dit in stand hou totdat God se koninkryk finaal bevestig word met die wederkoms van ons Here Jesus Christus.

20 Julie.

Lees Gen. 1:1-5.

Teks: Gen. 1:1.

WAARVANDAAN ONS KOM.

„In die begin het God die hemel en die aarde geskape“. Met hierdie paar eenvoudige woorde begin die Bybel. 'n Amper nugtere, saaklike mededeling. Maar 'n uitspraak waarin 'n wêreld van gedagtes verborge lê.

Laat ons dadelik vasstel dat ons hier nie te doen het met 'n „verklaring“ van die ontstaan van die wêreld nie. Genesis is nie 'n wetenskaplike uiteensetting van die wordingsgeskiedenis van die aarde nie. Ons tekswoord is geen beroep op ons verstand nie, maar op ons geloof. Dit is geen lesing oor die natuur nie, maar prediking van die genadige God.

Want uit genade het God die hemel en die aarde, die plant, die dier, die mens geskape. God het die volsalige lewe in Homself gehad en niks of niemand gedeel, as 'n genadegawe. Die lewe, die bestaan, die moontlikheid om mens te wees, is sy groot gawe aan ons.

En daarmee is ook die sin van ons lewe geteken. Die lewe is maar nie 'n deur onbekende magte neergeset wees in 'n wêreld waar ons maar so goed en kwaad as dit gaan, moet deur heen slaan. Nee, lewe is n' Godsgeskenk en die wêreld is Gods wêreld. Die hoogste sin van ons lewe is om deel te hê aan die lewe wat God skenk.

Ook in 'n deur die sonde geskonde wêreld bly hierdie woord sy krag behou. Mag miskien alles sinloos skyn, mag die wêreld eerder die domein van sataniese magte lyk, mag die lewe soms leeg en doelloos voorkom, die geloof sal altyd weer die regte lig laat skyn: „Ek glo in God, die Vader, die Almagtige Skepper van hemel en aarde.“ Alleen die gelowige, nie die natuurwetenskaplike verstaen lewe en wêreld,

Daarom het God sy Seun Jesus Christus in die wêreld gestuur, om 'n nuwe skepping te maak, om die lewe weer te maak tot 'n genadegawe, tot 'n nuwe moontlikheid om deel te hê aan die heerlikheid van God. In Christus kry ons lewe weer sy sin en inhoud terug. „In Hom was lewe, en die lewe was die lig van die mense.” (Joh. 1:4). So word ook ons tekswoord weer in sy luister herstel.

En eenmaal word dit weer werklikheid: „En ek het 'n nuwe hemel en 'n nuwe aarde gesien” (Openb. 21:1a). Dan sal ons lewe weer lewe wees, vol van die heerlikheid van God.

21 Julie.

Lees Gen. 1:26-31.

Teks: Gen. 1:27.

NA SY BEELD EN GELYKENIS.

„Onthou dan waarvandaan jy uitgeval het.” So moet Johannes in die Openbaring aan die gemeente van Efese skryf. Hierdie gemeente het sy eerste liefde verlaat, het sy eerste werke laat vaar, het geestelik veragter. En nou word sy vroeëre toestand in herinnering geop om die teenswoordige verstaanbaar te maak.

Een van die mees brandende vrae wat ons onself stel, is wel: „Wat is die mens, wie is ons?” Talryke antwoorde is daarop gegee. Maar altyd blyk dit weer hoe moeilik dit is om hierdie vraag te beantwoord. Die oorsaak lê daarin, dat die mense altyd geteken is soos hy nou is: swak, sterflik, onderworpe aan vernietigende magte, selfsugtig, hebsugtig, afgunstig, besiel deur hartstogte en begeertes. Veral in hierdie tyd kom die „menskheid” van die mens naak aan die dag.

Maar net so min as wat die gemeente van Efese homself vanuit sy teenswoordige toestand kon verstaan, so kan ons onself vanuit ons huidige staat verstaan. Ons tekswoord noem die vroeëre toestand: „En God het die mens geskape na sy beeld.”

Na sy beeld! Oor hierdie woord kan boekdele geskrywe word. Maar om dit kort te sê: Die mens is geskape soos niks of niemand op aarde geskape is nie. „U het hom 'n weinig minder gemaak as 'n goddelike wese en hom met eer en heerlikheid gekroon.” (Ps. 8:6). Ver verhewe bo plant en dier, in staat om God te ken. Koninklik heersend oor alles wat onder sy voete gestel is.

En dit is waarvandaan ons uitgeval het. Van hieruit alleen kan ons onself verstaan. Die mens, soos hy nou is, is nie die werklike mens nie. Hy is gevalle mens. Die antwoord op die vraag: „Wat is die mens, wie is ons?” kan nooit deur sielkundige ondersoek beantwoord word nie, dit kan alleen vanut die geloof verstaan word. Gevalle beeldraer van God.

Maar vanuit die geloof verstaan ons nog iets anders. Nie alleen: „Wat was ons” en nie alleen „Wat is ons” maar ook „Wat sal ons eenmaal wees?” „Ons weet dat ons, as Hy verskyn, aan Hom gelyk sal wees.” (1 Joh. 3:2).

In Christus sal ons eenmaal weer wees wat ons was. Die beeld van God sal weer in volle heerlikheid in ons straal. En nooit sal ons daarvan weer uitval nie.

WAT NIE GOED IS NIE.

„Dit is nie goed dat die mens alleen is nie.” Alleen, soos dit hier bedoel word beteken nie die, soms weldadige, terugtrekking uit die gewoel van mense en dinge wat ons besig hou en vermoei nie. Dit beteken hier: heeltemal sonder enige kontak met 'n ander te wees, niemand te hê met wie jy 'n woord kan wissel nie. Dit is 'n verskriklike toestand, beklemmend, oniuthoudbaar.

Eensaamheid is die gésel van ons moderne samelewing. Hoe digter die mens in die groot stede in woonstelblokke saamgepak word, des te eensamer word hy. Hy ken nouliks sy bure wat regs of links, bo of onder hom bly. Op die platteland, met sy wyd verspreide plase, is daar nog gemeensaamheid. Die boer ken al sy bure, ver in die rondte, hy ken hulle, besoek hulle, verkeer met hulle.

Omdat eensaamheid so dodelik kan wees, het God die mens geskape tot 'n gemeenskapmens. Hy is bedoel om met andere te verkeer, om te deel in hulle lewens, om bly te wees in hulle vreugde, om hulle te help in hul nood. Wie dit nie meer kan, of erger, wie dit nie meer wil nie, het sy doel as mens, soos deur God geskape, gemis. „Dit is nie goed dat die mens alleen is nie.”

Die sterkste gemeenskap kry ons in die huwelik en ook in die gesinslewe. Tussen man en vrou, ouers en kinders bestaan die hoogste intimiteit. En nêrens is die mens meer eensaam as man en vrou, ouers en kinders langs mekaar heen lewe nie.

Die opstand teen God en sy skeppingsordinansies, wat die Bybel sonde noem het ons uit mekaar geruk. Adam noem Eva, wat God as sy intiemste metgesellin aan sy sy gegee het: „Die vrou wat U gegee het om by my te wees.” Hy distansieer hom van haar, hy staan weer alleen. Kain slaan sy broeder dood, weer eensaamheid. Die skending van Gods lewenswette het as een van sy wrangste vrugte die eensaamheid gehad. Die mens raak sy God en sy medemens kwyt.

Daarom het God Jesus Christus in die vereensaamde wêreld gestuur. Sy naam is: „Immaneuël”, God met ons, opheffing van eensaamheid! Sy gebod is: „dat julle mekaar moet liefhê, soos Ek julle liefgehad het”, opheffing van eensaamheid!

Alleen in die liefde; wat in Christus sy bron en voorbeeld het, kan ons nie meer eensaam wees nie. God en mens, mens en mens is dan verenig in nuwe lewensgemeenskap.

HOE OM VOORUIT TE KOM.

'n Mens wil graag vooruitkom in die wêreld. Die seun met die helder verstand dink homself in as die toekomstige geleerde wat die mensheid sal verryk met sy wetenskaplike prestasies. Die dogter met die kunssinnige aanleg droom daarvan hoe sy eendag die gehoor in verrukking gaan bring met haar wonderlike gawe. En vir die minste wil ons almal graag omhoog op die maatskaplike leer, 'n beter betaalde posisie, 'n mooier huis, 'n meer bloeiende besigheid, 'n groter plaas.

Hierdie drag is deur God in ons hart gelê. Dit is 'n deel van sy opdrag: „Vervul die aarde, onderwerp dit.” Mense wat graag vooruit wou kom, het ook dikwels hulle medemenslike vooruit gehelp.

Maar 'n drang van die hart is alleen geed wanneer dit 'n goed geleide drang is. Dit kan ook mislei word. Satan wil ook graag die mensdom „vooruit“ help. Selfs baie vooruit. „As julle daarvan eet sal julle soos God wees.“ Soos God! Verder vooruit kan dit nie. Satan belowe altyd meer as God. God wil die mens wel laat heers, maar binne sekere grense. „U het hom 'n weinig minder gemaak as 'n goddelike wese en hom met eer en heerlijkheid gekroon. U laat hom heers oor die werke van u hande.“ (Ps. 8:6 en 7). Wel in 'n heersersposisie, oor die skepping, maar ondergeskik aan die Skepper. Satan gaan verder: gelyk aan die Skepper.

En ongelukkig laat ons ons dikwels deur hom „vooruit“ help, om dan tot die ontnugterende ontdekking te kom dat ons agteruit gehelp is. Soos Adam en Eva, tot hulle oë geopen is, dit gewaar geword het.

Maar moet ons die drang om vooruit te kom dan onderdruk? Nee, God wil die diepste strewe van ons hart oorneem en leiding daaraan gee. In Christus wat gekom het tot ons mense wat ons deur Satan „vooruit“ laat help het, word die verlange van ons hart vervul. „Ek het gekom, dat hulle lewe en oorvloed kan hê“ (Joh. 10:10b). En vir wie begeer om die hoogste te bereik wat mense kan bereik, is hierdie belofte: „Maar ons weet dat ons, as Hy verskyn, aan Hom gelyk sal wees.“ (1 Joh. 3:2).

So word on waarlik vooruit gehelp, nie alleen in hierdie wêreld nie, maar ook in die wêreld wat kom.

24 Julie.

Lees Gen. 3:8-12.

Teks: Gen. 3:10.

DIE OORWINNING VAN DIE VREES.

Een van die magtigste gevoelens wat ons hart kan vervul, is seker die vrees. Daar is seker geen dag in ons lewe, of daar word vir iets of iemand gevrees. Ouers is bevrees vir die toekoms van hulle kinders, siekes is bekommerd oor die verloop van die krankheid, besigheidsmense dink met sorg aan moontlike verliese, studente is skrikkerig vir die naderende eksamene, die boer vrees vir sy oes, die vrye wêreld sien met angstige spanning die magsontplooiing van die tirannie.

Maar hoe veelvormig ookal, vrees het altyd een oorsaak: die skending van deur God gegewe verhoudinge. Nêrens kom dit meer tot uiting as in ons teksverhaal nie.

God het die mens geskape as die kroon van die skepping. Hy het sy heerlijkheid aan hom meegedeel, sy beeld en gelykenis in hom gelê. So was die mens geroepe tot dankbare gehoorsaamheid en wederliefde: Liefde was sy natuurlike houding ten opsigte van sy Skepper.

In plaas daarvan het die mens van God weggebreek, hom teen God verset. Hy het probeer om Hom van die troon af te stoot deur homself aan God gelyk te waan. Hy en nie God nie, het die verhouding geskend. En as Adam die stem van die Here God hoor, terwyl Hy wandel in die tuin in die aandwindjie, is daar in sy hart geen blydskap oor die ontmoeting met sy Skepper nie. As hy die vraag: „Waar is jy?“ verneem, is daar geen vreugdevolle antwoord: „Hier is ek, Here“ nie. Dan is daar vrees, angs, ontsetting. Dan kruip hy weg, in 'n vrugtelose poging om van sy God weg te kom.

En sedertdien vaar die vrees rond in die wêreld, vervul dit ons harte en maak dit skeiding tussen mens en God en mens en mens. Want as die mens sy God kwyt raak, raak hy ook sy medemens kwyt. Straks staan Kain by die dooie liggaam van hom wat sy broer was. En so het ons wêreld 'n wêreld van vrees geword. Waar die liefde sterf, kom die vrees.

Maar God gee die wêreld van geskonde verhoudings nie prys nie. Hy het die verhouding herstel. Aan die vreesbevangende mensheid het Hy Hom geopenbaar as die God van ongebroke liefde. „Moenie vrees nie!” Daarmee kom Hy in Christus ons tegemoet. Die mens in vrees mag glo en daardeur leer om weer lief te hê. „Daar is geen vrees in die liefde nie; maar die volmaakte liefde dryf die vrees buite.” (1 Joh. 4:18a).

25 Julie.

Lees Gen. 4:1-7.

Teks: Gen. 4:4b en 5a.

DIE HART EN SY GODSVRUG.

Twee mense verrig hier 'n godsdienstige handeling: hulle bring 'n offer. Die een se offer word aangeneem, die ander s'n nie. Waarom? Is Kain se offer — landbouprodukte — minder as Abel se lammers? Nee, elkeen gee wat hy kan gee, en dit is vir God genoeg. Maar die aanneming van die een en die verwerping van die ander het ook nie sy grond in die offer self nie. Daar staan nie: „Die Here het Abel se offer aangesien, maar Kain s'n nie” maar daar staan: „Die Here het Abel en sy offer aangesien maar Kain en sy offer nie” en dit is 'n groot verskil.

Eers word die offeraar aangesien, dan pas die offer. Abel se gawe word aangeneem omdat Abel aangeneem word. En Kain se gawe word verwerp omdat Kain verwerp word. Daar was in beide se harte iets wat God hierdie beslissing laat neem het.

Dit is iets wat ons nie mag vergeet nie: God sien eers die mens aan, dan pas sy godsdienste. Ons godsdienstigheid kan nog so lewendig wees: troue kerkgang, reëlmatige gebed en Bybellees, ruime stoflike ondersteuning, deelname aan allerlei kerklike aktiwiteite, as die hart nie reg is vir God, as daar nie egte geloof, volkome gehoorsaamheid aan sy gebod, algehele oorgawe van die lewe aan Christus is nie, dan is al ons godsdienstige vertoon waardeloos. God sien, dwars deur ons uiterlike vroomheid heen, ons oue, selfsugtige, onbekeerde hart. Dan geld van ons sy woord aan Jesaja: „Hierdie volk eer My met hulle lippe, maar hulle hart is ver van My af.”

Pas as ons godsdienstigheid uiting van 'n herbore, aan Christus oorgewe lewe is, dan is dit kosbaar in Gods oë. Ja, so nou is die band tussen godsdienstige uitinge en ons hart, dat die regte gesindheid daarvan alreeds die ware offer is: „Die offers van God is, 'n gebroke gees, 'n gebroke en verslae hart sal U, o God nie verag nie.” (Ps. 51:19).

Bring dan God hierdie offer wat Hy in Christus seker sal aanneem.

SOOS DIE MENS IS, SO DINK HY.

Dit is maar n troostelose verwagting wat Kain van sy toekoms het. God is Een vir wie hy hom angsvallig moet verberg, tot wie hy nie vertrouensvol kan nader nie. Sy lewe is 'n lewe van 'n balling en 'n swerwer, sonder tuiste en vaste woonplek. En sy medemens . . . is almal potensiele moordenaars wat op sy lewe loer. Hoe is dit moontlik, dat iemand so'n verskriklike verwagting van God, sy lewe en sy medemens kan koester?

Die antwoord is eenvoudig: Kain is self 'n moordenaar. Hy het homself van God vervreem, hy self het 'n menselewe soos niks geag nie, en hyself word deur sy verontruste gewete voortgejaag. Sy hele beskouing van God, lewe en medemens word bepaal deur sy eie wese en doen.

Dit herinner ons aan die woord van Christus: „En waarom sien jy die splinter in die oog van jou broeder, maar die balk in jou eie oog merk jy nie op nie?” (Matth. 7:3).

Die mens wat God en sy geboorte verag, kan God nie anders sien as Een vir wie jy jou moet verberg nie. Wie sy gewete geweld aandoen, jaag die vrede uit sy hart weg. En wie hom vergryp aan sy medemens, kan nie anders verwag dat sy naaste net so met hom sal handel nie. So vertroebel ons eie opregtigheid ons verhouding tot God en tot ons naaste. God is verkeerd en die mense is verkeerd omdat ons self verkeerd is.

In Christus genees God ons van hierdie vervalste uitkyk. In Hom het Hy Homself geopenbaar as die God vir wie jy jou nie hoef te verberg nie maar as die Een tot wie ons met ons Kainsnatuur mag kom soos n' kind tot sy vader. In Hom word die onrus van ons gewete gestil deur die vergewing van sonde. En in Hom word die ander weer 'n naaste deur die liefde.

GODESEUNS EN MENSEDOGTERS.

Die vermenging tussen die seuns van God en die dogters van die mens wat die ontstaan van die sogenaamde reuse tot gevolg gehad het, lei dikwels tot verwarring.

Die bepaalde agtergrond van hierdie geskiedenis kan egter lei tot die regte verstaan daarvan. Hier word eers gepraat van die vermeerdering van die mensegeslag wat bewys word deur die beskrywing van 'n geslagsregister — baie geslagte het verbygegaan en daarom moes die mense baie wees.

Uit hierdie vermeerderde mensegeslag kom nou die probleem van godeseuns wat mensedogters as vroue neem. Die kinders word reuse of geweldiges genoem — die manne van naam. In hierdie tyd het God gesien dat die booshede van die mense op die aarde groot was en al die versinsels wat hy in sy hart bedink, altyddeur net sleg was. Hieroor was God bedroef en het Hy besluit om die aarde skoon te maak van hierdie verdorwe geslag.

God het kwaad geword oor die verdorwenheid onder die mense en daarom besluit om 'n einde daaraan te maak. Hierdie verdorwenheid kom voort uit die vermenging van godeseuns en mensedogters.

Godeseuns — gelowige mense wat in gehoorsaamheid aan God geleef het — het kinders gehad by die dogters van die mens — vrouens wat ongelowig en weg van God geleef het. Die kinders van hierdie mengsel tussen geloof en ongeloof was so verwronge en ongebalanseerd dat hulle reuse, geweldiges en manne van naam genoem word. Hulle word onderskei van die ander mense deur hierdie benaminge om aan te dui dat hulle eintlik nêrens in die skeppingsorde ingepas het nie. Hulle was anders omdat hulle nóg vis nóg vlees genoem kon word. Hulle het voortgebou uit die mengsel van geloof en ongeloof — wat geheel en al niê met mekaar verenigbaar is nie. Daarom was hulle eintlik verwronge misgeboortes in dié sin dat hulle nie in die Godgewilde samelewing kon inpas nie.

Uit hierdie onmoontlike mengsel tussen gelowiges en ongelowiges het die boosheid gekom. Uit die harte van hierdie verwarde kinders wat nie geweet het wie hulle moes aanhang — óf die gelowige vader óf die ongelowige moeder nie, het die verwronge versinsels voortgekom wat altyddeur net sleg was.

Hoe meer die vermenging dan plaasgevind het, hoe groter het die getalle van mense met verwronge versinsels in die hart geword. Hoe groter hierdie geslag geword het, hoe meer vertroue het hulle in hulleself en hulle gedagte gehad en God en sy wil eenkant toe geskuif.

Daarom dan dat God berou gehad het en hierdie geslag van die aarde wou uitroei.

28 Julie.

Lees Gen. 6:5-22.

Teks: Gen. 6:5(b).

VERWYDER HIERDIE MENSEHART.

Vir die Bybelse begrip dui „hart“ die geheel van die mens se persoonlikheid aan. Dit alles wat die mens dink, doen of sê, kom voort uit die gesindheid van sy hart.

Nou kyk God na die mens se doen en late en Hy sien dat dit sleg is. Die versinsels, met ander woorde onegte gedagtes of valse voorstellings, wat voortkom uit die harte van dié mense, is só onaanvaarbaar vir die regverdige God, dat Hy besluit om hierdie mens wat Hy geskape het, te verdelg. Met bittere teleurstelling moes God sien hoe die maaksels van sy hande alle goeie dinge verwerp en valse begeertes najaag. Met reg besluit God dan ook om hierdie skepsels van Hom te vernietig, want hulle het lynreg teen sy bevel ge-handel.

Na die skepping het God na alles gekyk en, sê die Bybel, Hy het gesien dat dit goed was. Maar nou — noudat die skepsels nie meer gemaak het soos God vir hulle gesê het nie — nou is die slegte die oorheersende. Die lewensvernietigende het die plek ingeneem van die lewegewende.

Om hierdie proses van algehele ondergang te stuit moes God iets drasties doen, en daarom besluit Hy om die skepping te vernietig.

Dit gaan egter nie daarom dat God in sy woede 'n onbeheersde vergeldingsveldtog onderneem nie, maar wel 'n goedbplande uitroeiing van die kwaad en die sleg.

Daar bestaan vandag nog geen rede vir 'n mens om te verval in die slegte versinsels van die hart nie, want dit het God deur sy daad in Jesus Christus uitgedelg. Daarom is daar meer as genoeg rede om die goeie toe te laat om te groei want dit het God in sy genade aan die mens geskenk.

Verwyder dan dié mensehart wat versinsels aanhang en neem die goeie wat God gee. „Skep vir my 'n rein hart, o God.”

29 Julie.

Lees Gen. 7:1-24.

Teks: Gen. 7:23.

VAN SKEPPING TOT CHAOS.

Die bewoonbare aarde word verswelg deur die geweld van die water-vloed. Alles wat leef word verdolg deur die onweerstaanbare natuur-kragte. Deur die hand van God word die gehele skepping vernietig en daar was weer chaos — die aarde is skoongevee van alles wat daarop bestaan het, maar „iets” van die skepping bly tog behoue.

In die ark, oftewel drywende doodskeel waarvan die deur van buite deur God self gesluit was, kon die oorblyfsel van die skepping nog gesien word. Niteenstaande die skrikwekkende chaos wat die ordelike skepping weggevee het, bly die skeppingslig brand in die ark, want in sy regverdigheid het God aan alles gedink toe Hy hierdie verskriklike oordeel oor die skepping voltrek het.

Die verrotte samelewing is vernietig en die goedbedoelde skepping van God is skoongewas van die boosheid wat die oorhand daarin gekry het, maar tegelyk het God die regverdige Noag bewaar. Nie Noag alleen nie, maar inderwaarheid alles en almal wat vir hom betekenis gehad het — sy vrou en kinders tesame met lewensmiddele en die natuurlike skeppingsgestaltes.

In sy regverdigheid het God die kwaad gestraf, maar die goeie deur sy liefdetrou bewaar. Hebr. 6:10 „Want God is nie onregverdig om julle werk te vergeet nie”

En Noag het gedoen net soos die Here hom beveel het. Noag is bewaar, maar hulle wat hulle eie kop gevolg het, is verswelg deur die water-vloed.

30 Julie.

Lees Gen. 8:1-22.

Teks: Gen. 8:22.

DIE DAE VAN DIE AARDE SAL NIE OPHOU NIE.

Nadat die skepping verwoes is, die aarde skoongewas is van die God tartende mensegeslag, kom die oorblyfsel van die skepping tot rus op die berg Ararat.

God laat nou alles uit die ark gaan met die opdrag om die aarde te bewoon. Van voor af moes die skepping groei, maar hierdie keer onder nóg aangenamer omstandighede as voorheen, want God het gesê: Ek sal die aarde nie meer vervloek ter wille van die mens nie en van nou af sal die dae van die aarde nie ophou nie.

Dit beteken maar net dat God se genade en liefde groter is as sy geregtigheid.

Hoewel God self sê dat die versinsels van die mensehart sleg is en bly (8:21), belowe Hy nogtans om nie weer die hele skepping as gevolg daarvan te vernietig nie.

Hierdie nuwe skepping wat uitgegroeï het ná die sondvloed, lewe nou onder die versekering en troos van God se beskerming. Hierdie belofte dien tot nuwe lewenslus, want God, dié God van ons skepsels, se liefde en genade is groter as sy oordeel. Ons het 'n kans om te lewe — juig dié skepping — want God is lankmoedig en bereid om te vergewe.

Hoeveel te meer kan ons dit nie vandag saam met die ganse skepping uitjubel nie? Het God dan nie deur Jesus Christus al die skuld van die hele wêreld op sy skouers geneem en die boete daarvoor met sy eie lewe betaal nie? Het ons, skepsels van God, dan nie meer as genoeg rede om uit te jubel oor die grootheid van God se liefde en vergewing nie!

31 Julie.

Lees Gen. 9:1-17.

Teks: Gen. 9:16.

DIE REËNBOOG ONS ERFENIS.

Noudat ons weet van God se beskermingsbelofte aan die skepping niteenstaande die slegte versinsels in die mensehart, besef ons seker dat die skepping waarvan ons nog deel uitmaak, geheel en al rus op die fondament van God se lankmoedigheid en groot verdraagsaamheid.

Hierdie verdraagsaamheid van God, word nou bevestig in die erf-lating van die reënboog wat dien as teken van God se beskermingsbelofte.

Dié erf-lating van verdraagsame geduld en vergewing van God se kant, is nie alleen bedoel vir die gelowige gemeente, vir die uitverkore volk of slegs vir die mensdom nie, maar wel vir die hele skepping.

In die duidelike sigbaarheid van die reënboogsteken, lê die versekering: „As Ek dan wolke oor die aarde bring en hierdie boog verskyn in die wolke, dan sal Ek dink aan my verbond wat daar bestaan tussen My en julle en al die lewende wesens, in alle vlees. En die waters sal nie meer 'n vloed word om alle vlees te verdelg nie.” (Gen. 9:14 en 15).

God sien die teken en bevestig daardeur opnuut sy vredesverbond. Wanneer die skepsels sien, herinner dit hulle aan die lewende God. In dié sigbare teken lê die wete: juis op hierdie oomblik dink die lewende God, wat saam met my kyk, aan sy beskermingsbelofte aan my — arme en nietige skepsel.

'n Onvernietigbare erfenis is hierdie reënboogsteken vir ons wat behoeft het aan vrede en beskerming. Aan ons skenk God nog veel meer — Jesus Christus, ons vrede.

1 Augustus.

Lees Gen. 9:18-29.

Teks: Gen. 9:23.

DIE SWAKHEID VAN MY VADER.

Daar lê veel opgesluit in hierdie kort Bybelwoord, maar dit sou van weinig waarde vir ons praktiese geloofslewe wees om hierin te gaan soek na regverdiging vir ons baas-slaafverhoudinge om die gebruik van alkohol summier as Godsvertoorned te veroordeel.

Hierdie gedeelte wil veel meer eerbied vir die vader — en dan juis en veral in sy swakheid — verkondig. Want in die oomblik van swakheid het die vader my naaste geword vir wie eerbied en hulp Godwelgevallig is.

Daarom die heftige reaksie van Noag teen sy jonger seun, Gam, wat deur sy wangedrag vir hom die vervloeking van sy vader op die hals haal. Hierteenoor die seën op Sem en Jafet wat op eerbiedige wyse hulle vader se hulpe'loosheid en swak gedrag bedek met 'n kombers.

Uit hierdie klein voorbeeld van wangedrag aan die een kant en aan die ander kant eerbiedige optrede teenoor 'n vader, kan ons leer dat elkeen deur sy gedrag en gesindheid vir hom 'n plek in die lewe van die volkerewêreld bepaal.

Gam word op grond van sy eiegeregtige optrede vervloek tot slaaf en Sem en Jafet geseën op grond van hulle naasteliefde wat voortkom uit hulle geloofsgehoorsaamheid aan die vyfde gebod: Eer jou vader en jou moeder dat jou dae verleng mag word in die land wat die Here jou God aan jou sal gee.

2 Augustus.

Lees Gen. 11:1-9.

Teks: Gen. 11.

DIE MENS WIL VIR HOMSELF NAAM MAAK.

Tot één verbonde deur die gemeenskaplike drang tot selfhandhawing en die hunkering na grootheid, spoor die mensdom mekaar aan om saam te trek en iets te doen om vir hulleself 'n naam te maak. Hulle begin dan om 'n toring te bou wat tot aan die hemel sou raak om daarmee hulle drang na roem, mag, aansien en hoogheid te verwerklik.

Hierdie begeerte van die mens wil alle grense oorsteek om uiteinde-lik ook hulle afhanklikheid van die almagtige God, af te skud. Hulle wou hulle voete in die hemel neersit en die naam „mens” in plaas van God in die sterre skryf.

So probeer hulle deur hierdie oormoedige onderneming hulle plig van menswees ontduik: hulle wil weg kom van hulle afhanklikheid, die verganklikheid en die persoonlike verantwoordelikheid waartoe elke mens — alleenstaande voor God — geroep is.

Nou antwoord God op merkwaardige manier — Hy daal neer uit die hemel om hulle pogings te aanskou. Dit wil maar net sê dat hierdie vermeende groot onderneming van die mensdom, so gering en onbeduidend in die oë van God is, dat Hy eintlik moet **neerdaal** om dit te sien.

Deur doodeenvoudig en sonder magsvertoon die taal van die mense te verwar sodat hulle mekaar nie kan verstaan nie, maak God 'n einde aan hierdie sinnelose selfverheffing van die mens.

Laat ons tog onthou: God is in die hemel en jy, o mens, is op die aarde! Laat ons dan mense wees — afhanklik, verganklik en elkeen persoonlik verantwoordelik aan God, ons Skepper en goeie Vader.

3 Augustus.

Lees Gen. 12:1-9.

Teks: Gen. 12:4.

DIE ROEPING VAN ABRAHAM.

Die eerste groot figuur wat in die dynserige skemerte van die vër verlede ons aandag trek en ons opmerkzaamheid verdien, is sonder twyfel Abraham, „die vriend van God”.

God het hom uit Ur van die Chaldeërs geroep, uit sy land en uit sy familie en uit sy vader se huis. Hy moes van dit alles afsien. Ur was 'n groot ommuurde stad, die middelpunt van die toenmalige kultuur en beskawing. Ons moet ons hiervan nie 'n geringe voorstelling vorm nie. 'n Beroemde Assirioloog sê in hierdie verband: „Dit sou bo ons krag gaan

om 'n beskrywing te gee van die weelde en vrugbaarheid van die land van die Chaldeërs". Van al die rykdomme van die kultuur was Ur die middelpunt.

In so 'n omgewing en klimaat het Abraham opgegroeï en daaruit roep die Here hom weg — wég van al die weelde en die verlokking van singenot na die eenvoudige herderslewe, wég van die Chaldeeuse paleise en heidense altare na die stilte van Kanaän se velde.

Ur van die Chaldeërs is die wêreld, en die heilige saad het daar in die greep van die satan gelê, blootgestel aan vernietiging, want dis juis dáárop dat die Satan hom toegelê het. Hy het sedert die moederbelofte onvermoeid daar na gestrewe; sy eerste poging was die moord op Abel, en so het hy voortgegaan. As God nie tussenbei getree het nie, was dit met die vervulling van die moederbelofte gedaan. Dan was die koms van Christus verydel. En juis daarop het die satan gemik.

In hierdie lig moet ons die roeping van Abraham verstaan: „Gaán jy uit". God gryp hier in om die saad van die vrou te beskerm. Want dit gaan ten slotte om Christus en sy uitverkorenes.

4 Augustus.

Lees Hebr. 11:1-3, 8-10.

Teks: Gen. 12:5.

ABRAHAM GEHOORSAAM GOD.

Ons moet ons die verloëning wat Abraham as gevolg van sy vertrek uit Ur van die Chaldeërs moes deurmaak, nie gering voorstel nie. Dit was 'n vername kultuurwêreld waar hy afskeid van moes neem. Ook bande van bloed moes hy losmaak. Maar God roep en — Abraham gehoorsaam. Hieruit blyk sy geloof. Die skrywer van die brief aan die Hebreërs getuig dan ook: „Deur die geloof het Abraham, toe hy geroep is, gehoorsaam weggetrek" (11:8).

Intussen het God dit vir Abraham nie maklik gemaak nie. God skilder hom nie allerhande skatte voor wat hy in die land wat God hom sou wys, sou ontvang ne. God ontnem Abraham sy geboorteland en gee hom in ruil daarvoor niks anders nie as net 'n belofte. Hy het nie eens geweet waarheen sy weg hom sou voer nie. God sou hom die land wys, waar hy heen moes gaan (Gen. 12:1). „Hy het," sê die skrywer van die brief aan die Hebreërs, „weggetrek sonder om te weet waar hy sou kom." Dit was alleen moontlik deur die geloof. Deur die geloof het hy alles losgelaat om die Onsienlike te volg, asof hy Hom sien.

So moet ons die wêreld en alles wat ons aan die wêreld verbind, loslaat en die weg wat God ons in sy Woord aanwys, gehoorsaam volg. Kortom, dit moet kom tot 'n breuk met die wêreld en wat die wêreld ons bied. „Moenie die wêreld liefhê of die dinge wat in die wêreld is nie. As iemand die wêreld liefhet, dan is die liefde van die Vader nie in hom nie (1 Joh. 2:25). Hierdie breuk met die wêreld is bekering. Ons moet wég uit die Ur van die wêreld. Net so min as dit vir Abraham maklik moes gewees het om Ur met sy aanloklikhede en geriewe te verlaat, is dit vir ons om af te sien van wêreldliefde en sondediens. Die gevaar is nie denkbeeldig nie, dat dit nie tot 'n besliste breuk met die wêreld kom nie. Ons kan dan nog wel na die uiterlike Christelike lewe en daaraan gewoon raak om onself onder die gelowige volk van God te tel, maar intussen is ons hart ver van God af.

Verbreek in my voortdurend, Heer,
die neiging tot die sonde.

TWIS, SKEIDING EN KEUSE.

Abraham is nou weer in Kanaän terug nadat hy afgetrek het na Egipte as gevolg van die hongersnood in Kanaän. Lot is nog saam met hom. Wie is hierdie Lot? Hy was die seun van Abraham se oorlede broer Haran en was waarskynlik sy oorlede vader se erfgenaam. Die weivelde rondom Bet-el wat voldoende in die behoeftes van Abraham en Lot kon voorsien toe hulle die eerste keer daar gekom het (Gen. 12:8), was nou ontoereikend. „Die land kon hulle nie dra om saam te woon nie, want hulle besittings was groot” (Gen. 13:6). Toe het daar twis ontstaan tussen die veewagters van Abraham en dié van Lot. Abraham het terstond ingesien dat so ’n toestand van sonde nie geduld kon word nie en aan Lot voorgestel dat hulle van mekaar sou skei.

Dit was ’n verstandige voorstel en daarop bereken om alle toekomstige onaangenaamhede te voorkom. Dit tref ons dat Abraham as die oudste in jare, die oom van Lot, baie grootmoedig optree. Hy het die reg gehad om eerste te kies, maar in belang van die onderlinge vrede sien hy van die reg af.

Lot slaan sy oë op en sien dat die hele Jordaanstreek oral volop water het. Dit was nog vóór die verwoesting van Sodom en Gomorra. Wat Lot sien, bekoor hom sodanig dat hy vir hom die hele Jordaanstreek kies. Hierdie keuse sou hom later berou. Die inwoners van Sodom was goddeioos. Maar Lot het hom nie hierdeur laat afskrik nie. „Hy het sy tente tot by Sodom opgeslaan”. Hy het ál nader na Sodom getrek, en ten slotte ’n inwoner van Sodom geword. Snel is hy in die afgrond afgetrek; eers het hy gekyk, toe begeer, daarna gekies, hom van Abraham afgeskei en eindelik onder die inwoners van Sodom gaan woon. Maar gelukkig was hy nie. Hy het hom baie gekwel oor die losbandige lewe van die goddelose mense en dag vir dag sy regverdige siel gepynig oor hulle wettelose werke (2 Petr. 2:7, 8). Maar sy krag om te getuig het hy verloor (Gen. 19:14).

Na Lot van Abraham geskei het, het God sy beloftes aan Abraham herhaal, waardeur Abraham meer ontvang as wat Lot met sy selfsugtige keuse ooit kon bereik. Hoe oneindig ryker was Abraham as Lot!

VERBOND VAN GOD MET ABRAHAM.

In Gen. 15 kom daar vir die eerste maal vier uitdrukkinge voor wat bestem was om in die loop van die eeue dikwels herhaal te word, sy dit dan ook met die nodige wysiginge. Vireers die uitdrukking „die woord van die Here het gekom”, dan dat God „’n skild” is, vervolgens die Goddelike versekering „vrees nie” en eindelik die gelaide woord „geglo” („en hy het in die Here geglo”). Abraham het pas teruggekeer nadat hy Lot bevry het (Gen. 14) en het nou alle rede gehad om te vrees. Hy het Kedar-Laómer en sy bondgenote weliswaar verslaan, maar intussen daardeur vir hom vyandskap op die hals gehaal. Hy verkeer in ’n neergedrukte gemoedstemming. Moes hy nie wraaknemig verwag nie? Nog meer. Meer as tien jaar het verloop sedert hy in Kanaän gekom het. Drie

agtereenvolgende beloftes het sy hoop aangevuur, maar die vervulling daarvan het nog steeds uitgebly en daar was nog geen uitsig op die beloofde nakroos nie.

Dis onder hierdie omstandighede dat die woord van die Here tot Abraham gekom het: „Vrees nie!” En God verseker hom: „Ek is vir jou 'n skild”. Wat kon op daardie oomblik troosvoller gewees het vir Abraham wat geen omheininge of 'n ommuurde stad gehad het waarin hy met sy besittings kon vlug nie?

God herhaal sy belofte van 'n nakroos, hoewel hy hierna nog vyftien jaar sou moes wag op die vervulling daarvan. Maar Abraham het in die Here geglo en die Here het hom dit tot geregtigheid gereken. Dit was die belangrikste, en dit was nog vóór Abraham die besnydenis ondergaan het. Die apostel Paulus lê baie groot nadruk hierop om aan te toon dat hulle wat geen Jode is nie, as hulle tot die geloof kom, net so goed getel moet word onder die geestelike kinders van Abraham. (Rom. 4:9-11 en Gal. 3:7-29). „As julle aan Christus behoort, dan is julle die nageslag van Abraham en volgens die belofte erfgename” (Gal. 3:29).

7 Augustus.

Lees Gen. 18:23-23.

Teks: Gen. 18:17, 18.

ABRAHAM PLEIT VIR SODOM.

Dis ontroerend om daaraan te dink dat die sonde 'n stem het wat roep, en God hoor dit. As Kain Abel in die eensame veld doodslaen en niemand daar getuie van is nie, roep die stem van die bloed van Abel na God van die aarde af (Gen. 4:10). So lees ons ook dat die geroep oor Sodom en Gommorra waarlik groot was en hulle sonde baie swaar (vs. 20). Sonde bly nie verborge nie.

Nou besoek die Here die skuldige Sodom om te sien of hy werklik gehandel het soos die geroep oor hom is wat by God gekom het (vs. 21). Abraham tree as voorbidder op vir Sodom. Hy is onrustig oor Lot wat reeds twintig jaar tevore na Sodom getrek het, maar meer nog is hy begaan oor die eer van God, want as God die regverdige saam met die goddelose sou laat omkom, sal die heidense volke 'n wapen in die hand hê teen God en Hom van onreg beskuldig.

Abraham pleit ootmoedig en volhardend. Hy word steeds geringer hoe langer hy pleit, maar ook moediger. Sesmaal kom hy op sy versoek terug, en as dit hom telkens toegestaan word, groei sy geloof en hoop. Hy ontvang dan ook ten slotte die toesegging, dat Sodom gespaar sou bly as daar ook slegs maar tien regverdiges gevind sou word.

Uit hierdie geskiedenis blyk dat die goddelose wêreld oneindig veel verskuldig is aan die voorbidding van gelowige mense. God was gewillig om 'n hele goddelose stad te spaar as daar al was dit maar tien regverdiges binne sy mure gevind sou word. Die wêreld wat sonder God en Sy gebod voortlewe, weet nie wat hy te danke het aan die teenwoordigheid van die gelowiges in sy midde nie. Die gelykenis van die onkruid en die koring gee ons 'n treffende beeld hiervan (Matth. 13:24-30).

Laat ons bid vir die wêreld, terwyl hy voortsnel na sy ondergang, en mag ons en ons geliefdes daar uitgelei en in veiligheid gebring word, eer die onontkombare oordele van God hom tref!

MORIA.

Die aangrypende geskiedenis van die offerande op Moria word alleen oortref deur wat eeue later op Golgota gebeur het: die offer van Christus, waar God sy eniggebore Isak tot in die dood as soenoffer oorgegee het. Abraham het blykbaar 'n tydperk van rus en vrede in Berséba geniet (Hs. 21:33. 34). Abiméleg het hom geag en intussen was hy versekerd dat sy waterputte hom nie ontnem sou word nie. Die jong seun van die belofte, Isak, was hom tot daaglikse vreugde en dankbaarheid . . . God was sy Vriend.

Opeens tref hom, soos 'n bliksemstraal uit die bloue lug, die felste beproewing van sy lewe: „Neem jou seun, jou enigste, wat jy liefhet, Isak, en gaan na die land Moria en offer hom daar as brandoffer op een van die berge wat Ek jou sal aanwys”. Dit was inderdaad 'n smartlike geloofsbeproeving vir Abraham. Hoe kan God sy belofte ten opsigte van Isak gestand doen en tog beveel dat die seun moet sterwe? Wat van d'e belofte van 'n talryke nakroos? Maar meer nog, ook Abraham se gehoorsaamheid word swaar op die proef gestel. Hy gehoorsaam egter onmiddellik die bevel van God, hoe onbegryplik dit ook al vir hom was. Ons kan ons nie indink wat daar gedurende die driedaagse reis na Moria in Abraham se gemoed moes omgegaan het nie. Sodra Moria in sig kom, beveel Abraham sy dienaars om daar te bly, „ek en die seun wil daarheen gaan om te aanbid en dan na julle terugkom.” Uit hierdie rustige woorde spreek die versekerheid van 'n onwrikbare geloof dat God op die een of ander wyse tussenbei sou tree en die seun spaar, of ten minste as dit nodig was, hom uit die dood sou opwek (Hebr. 11:17-19).

As Isak vra waar dan die lam vir die brandoffer is, antwoord Abraham: „God sal vir Homself die lam vir 'n brandoffer voorsien, my seun”. So het God in die volheid van die tyd Self 'n Lam voorsien tot versoening van ons sondeskuld.

MAGPELA.

Toe Abraham met Isak van die berg Moria afgedaal het, het daar nog vyftig jaar van sy lewe voor hom gelê. Van hierdie vyftig jaar het die eerste vyf en twintig verloop vóór die dood van Sara. Van hierdie tydperk in die lewe van Abraham weet ons egter niks. Blykbaar het die kwarteeu rustig verloop. Maar dan kom opeens die mededeling dat Sara in Hebron ontslaap het, 127 jaar oud.

Dit is nie alleen 'n groot verlies wanneer 'n jeugdige moeder van haar kindertjies weggeruk word nie, ook die bejaarde mis onnoemlik veel as hy sy lewensgesellin met wie hy lief en leed gedeel het, moet afgee. Abraham beweën Sara. Dis die eerste keer dat ons lees dat Abraham geweën het. Ons lees nie dat hy geweën het toe hy uit sy land en familie weggetrek het nie, ook nie by die ontvangs van die tyding van die gevangene van sy neef Lot nie, selfs nie op pad na Moria nie. Maar nou, by die ontsielde liggaam van sy geliefde Sara stort hy trane. Geen wonder nie. Sara was gedurende sewentig en 80 jaar sy lewensgesellin en die enigste skakel wat hom aan die tuiste van sy vervloë jeugjare verbind het.

Abraham koop 'n stuk grond van die seuns van Het en begrawe Sara in die spelonk wat daarin was. Later sou hy self daar begrawe word. Dis opmerklik dat die eerste grondbesit van die aartsvaders 'n graf was. In hierdie grafspelonk sou ook mettertyd Isak en sy vrou Rebekka begrawe word, hier sou Jakob sy Lea begrawe om later deur Josef en sy broers ook hier ter ruste gelê te word.

Vir die seuns van Het sê Abraham dat hy onder hulle 'n vreemdeling en bywoner is. Die skrywer van die brief aan die Hebreërs getuig van hom dat hy die stad verwag het, waarvan God die boumeester en oprigter is.

10 Augustus Lees Gen. 24:1-9; Hebr. 11:8-16. Teks: Gen. 24:6.

IN DIE WÊRELD MAAR NIE VAN DIE WÊRELD NIE.

Abraham, oud en ver op sy dae, laat sy dienaar, die oudste van sy huis wat die opsig gehad het oor al sy goed, sweer dat hy vir Isak geen vrou sal neem uit die dogters van die Kanaäniete, in wie se land hy woon nie. Met sy hand onder Abraham se heup sweer sy kneg by die heiligheid van God se verbond met Abraham — omdat die liggaamsdeel waarop hy sy hand lê die teken van God se verbond dra naamlik die besnydenis. Abraham is besorgd oor die verbondsgehoorsaamheid van sy nageslag. Hy beseft dat die verbond wat God met hom opgerig het van hom 'n vreemdeling en bywoner maak in sy teenswoordige wêreld. Hy is in die wêreld maar nie van die wêreld nie. Daarom mag Isak, die verbondskind, ook nie aan die wêreld gelykvormig word nie. Hy mag nie trou met 'n dogter van die heidense Kanaäniete nie — hy mag ook nie na Haran gaan waaruit Abraham geroep is nie; want ook Abraham se familie was heidene. Maar uit sy familie moes die dienaar 'n vrou gaan haal en haar na Kanaän bring, waar sy en Isak saam op mekaar aangewys kan wees; in Kanaän maar nie van Kanaän nie. So is dit met elke verbondskind. Wie deur die doop in die verbond van die genade ingelyf is, is deur Jesus uit die wêreld uitgeroep, is in die wêreld, maar is nie van die wêreld nie. Jy mag nie tuis raak in die wêreld nie — jy bly 'n vreemdeling in 'n vreemde land. Maar as verbondskind mag jy weet: jy is 'n burger van die land van die belofte — die ewige vaderland. Jou doop is die seël en teken daarvan.

11 Augustus. Lees Gen. 25:19-26; Matt. 7:7-11. Teks: Gen. 25:21.

BID EN VIR JULLE SAL GEGEE WORD.

'n Lang tydperk van onvrugbaarheid by Rebekka gaan die geboorte van Isak se twee seuns, Esau en Jakob, vooraf. Volgens verse twintig en ses en twintig duur Rebekka se onvrugbaarheid twintig jaar.

En dit terwyl Isak die draer van die belofte aan Abraham is: „dat sy nageslag grootliks sal vermeerder soos die sterre van die hemel en soos die sand wat aan die seestrand is.” Vir twintig jaar lank was Isak en Rebekka kinderloos. Maar Isak het geduldig gewag op God. Hy is 'n man van geduld en gebed. Hy probeer nie ingryp in God se Ryksbestel nie. Hy neem nie, soos sy vader Abraham, sy toevlug tot 'n tweede huwelik nie. Hy laat die vervulling van die belofte aan God oor. Die seën moet van bo kom; van Hom wat dit belooft het. So het Isak vir twintig jaar lank sy toevlug tot die gebed geneem.

Bid is die teenoorgestelde van self doen. Om tot God te bid beteken om van jouself af te sien en om al jou vertroue op Hom te stel, op sy almag, op sy vrymag. En Hy laat sy wil geskied. Hy vervul altyd sy beloftes — maar op sy tyd. Ons kan nie God se raadsplanne met ons verhaas nie. Hy laat alles geskied op Sy tyd.

Wie bid, moet volhardend kan bid — moet geduldig kan wag op verhooring — en God sal verhoor . . . om Christus ontwil alleen, wat ons belowe het.

„En wat julle ookal in my Naam mag vra, dit sal Ek doen, sodat die Vader in d'e Seun verheerlik kan word.” (Joh. 14:13).

12 Augustus.

Lees Gen. 26:1-14.

Teks: Gen. 26:12.

DIE SEËN VAN DIE HERE.

Soos sy vader Abraham was Isak 'n veeboer wat gedurig moes rondtrek om weiding vir sy vee te vind. So het hy te lande gekom in die vrugbare Filistynse land Gerar waar Abimeleg koning was. Isak besluit om ook die grond te bewerk. Hy ploeg en saai en die opbrengs was honderdvoudig want die Here het hom geseën.

Isak het die hand van die Here in al sy arbeid erken. Die oes op stoflike gebied het ook 'n ryke oes op geestelike gebied bewerkstellig by Isak. Hy het met sy hart nie aan die stoflike oes bly hang nie, maar sy hart opwaarts verhef, in die hemel, waar God is en al die lof aan Hom gebring. Isak het erken dat die seën van die Here af kom.

Wat is die grond, wat is die oorsprong van die seën van die Here op elke terrein van die lewe? — die soenverdienste van ons Here Jesus Christus.

„en in jou nageslag sal al die nasies van die aarde geseën word.” (Gen. 26:4) Hierdie belofte aan Abraham en Isak, hierdie seën is Christus — sy soenverdienste aan die kruis vir alle mense. Sy soenoffer omvat die gryse verlede en die verste toekoms. Dit omvat die geslagte wat nog gebore sal word asook die geslagte wat lank voor sy koms die ewige rus ingegaan het. En hierdie soenverdienste, hierdie seën betref elke faset van die lewe, op stoflike en geestelike gebied. Hierdie seën omvat die akker, die vee — hierdie lewe en die ewige lewe — die mens na liggaam en siel.

13 Augustus.

Lees Gen. 27:1-33.

Teks: Gen. 27:33.

SONDAARS WORD GESEËN.

Sedert die sondeval is daar stryd op aarde tussen God en die Satan. Op elke terrein probeer die Satan die oorhand kry. Hy maak van elke moontlike middel gebruik. Selfs op die terrein van die genadeverbond voer hy die stryd. Isak voel hom meer aangetrokke tot Esau die jager — „want wildsvleis was na sy smaak.” (Gen. 25:28) Heimlik het hy hom voorgeneem om Esau te seën in weerwil daarvan dat God reeds voor hulle geboorte gesê het: „die oudste sal die jongste dien.” As die Satan veld begin verloor wanneer Esau sy eersgeboortereg verkoop, probeer hy 'n meer listige taktiek. Hy laat Rebekka dit geluk om Isak en Esau se gesprek af te luister en lê dit in haar hart

om Jakob om te praat om sy vader te bedrieg. Sodoende hoop die Satan om dit te bewerkstellig dat Isak vir Jakob sal vervloek as hy hom herken as 'n bedrieër.

Maar God beskik dit anders. Die satan misluk in sy planne en Jakob word tog geseën. Te midde van leuenagtigheid en bedrog klink Isak se hoë seënwoord, kom dit neer op die hoof van 'n bedrieër, van 'n onvolmaakte sondaar-mens.

Jakob wat later Israel word en nog later die nuwe Israel, die volk van God wat nog steeds onvolmaakte sondaars is maar mense wat glo in God en hulle hoop vestig op sy seëning. En die seëning waarmee Hy seën is sy Seun wat Hy gegee het om juis te sterf vir sondaar-mense. Wie in hierdie seën van God glo sal lewe al het hy ook gesterwe en elkeen wat lewe en in Hom glo sal nooit sterwe nie.

14 Augustus.

Lees Gen. 28:10-22.

Teks: Gen. 28:20-22.

DIEN GOD ONS?

Dien ons God, of dien Hy ons?

Dit sit in die wese van elke mens om meer te wil ontvang met minder inspanning. Almal wil graag bedien word; niemand wil graag dien nie. Dit gaan altyd om jouself, om jou eie voordeel. Nooit om die van ander ten koste van jouself nie. Hierdie karaktertrek openbaar elke mens. Ook Jakob wat die seën van die Here ontvang het — hy wil hê die Here moet hom eers dien, dan sal hy die Here dien. Dit klink vir ons na 'n skokkende gedagte, maar is dit nie wat die Here doen nie? Bewaar, onderhou, lei, vertroos Hy nie van die begin af nie? God het nog altyd eerste gehandel, eerste opgetree. Hy het die mens nog altyd eerste opgesoek. Het Christus dan nie self gesê nie: „Want die Seun van die mens het ook nie gekom om gedien te word nie, maar om te dien en sy lewe te gee as losprys vir baie.“ (Markus 10:45).

Sy lewe was niks anders nie as diens aan ander. Hy het Homself gegee vir ons.

God gee ons alles sonder enige verdienste van ons kant af. Hy gee uit genade alleen. Maar Hy verwag erkentlikheid — dankbaarheid. Hy rig 'n verbond met die mens op, maar Hy verwag verbondsgemoedsaamheid. Ook Jakob het 'n gelofte gedoen. As die Here hom bewaar, aan hom brood gee om te eet en klere om aan te trek, dan sal die Here sy God wees, en van alles wat die Here hom gee, sal hy die tiendes afstaan. Het God al hierdie dinge een dag van u weerhou? Het u dankbaar die gelofte gehou?

15 Augustus.

Lees Gen. 32:22-32.

Teks: Gen. 32:24.

WORSTEL MET GOD.

Elke mens se lewe is tweedelig van aard.

Daar is die uiterlike gebeurtenisse en die innerlike belewenisse, die innerlike rypwording. Laasgenoemde volg altyd na eersgenoemde, soms baie later. So was dit in Jakob se geval. Baie dinge het hom te beurt geval. Hy het baie beleef. Maar nou as hy op pad is terug na sy geboorteland, dan is hy op pad terug na die verlede na 'n skuld

wat nooit vereffen is nie, Jakob is nie klaar met die verlede nie. Uiterlik wel maar nie innerlik nie. Jakob het na twintig jaar van aangesig tot aangesig tot homself gekom, met die werklikheid. Net die Jabbok het tussen hom en sy verlede gestaan. Hy moes daaroor. Hy moes tot homself kom. In die vreemde was dit maklik om die verlede tydelik te vergeet. Niemand het van sy bedrog geweet nie. Maar nou moet hy rekenskap gee. En dan worstel 'n Man met hom tot dagbreek toe. Wie het nie al met God geworstel nie? Moses, Bileam, Elia, Jeremia, Jona, Paulus, ook Jesus in Getsemané. Dit is 'n geveg tot die einde toe, totdat daar tot 'n beslissing gekom is. Die worstelaar tree ook nêre sonder letsel uit die stryd nie. Elkeen stry hierdie stryd een of ander tyd. Sommige op 'n jong leeftyd, ander later in hulle lewe, ander in die doodsnikke van hulle lewe. Maar die stryd is onvermydelik vir die mens.

16 Augustus.

Lees Gen. 35:16-21.

Teks: Gen. 35:18 en 19.

BEN-ONI EN BENJAMIN.

In Israel se verbeelding staan Ragel bekend as die wenende moeder (Matt. 2:18) Lank was sy kinderloos. Josef haar eersgeborene kon nie haar verlange na 'n kind stil nie. Want by sy geboorte het sy gesê: „Mag die Here vir my 'n ander seun daar byvoeg!” Dan word haar harte-wens vervul. Maar op dieselfde oomblik as dit vervul word sterf sy. Die verwagte vreugde is smartryk daarom noem sy die kind Ben-Oni — seun van my smart. Maar Jakob gee die kind dadelik 'n ander naam Benjamin — seun van die regterhand dit is die gelukskant dit wil sê gelukskind.

Op pad na Efrat dit is Betlehem word Benjamin gebore. Die geboorte van Benjamin wys heen na die geboorte van Jesus die Gelukskind, wat bestem is tot 'n val en 'n opstanding van baie in Israel en tot 'n teken wat weerspreek sal word. Hy is vir baie Ben-Oni, maar vir baie is hy Benjamin — vir almal wat glo dat Hy die verwagting van Israel is. Want vir almal wat glo in die belofte aan Abraham, Isak en Jakob, sal Hy die Gelukskind wees wat ewige geluk bring, maar vir hulle wat nie glo nie is Hy Ben-Oni, die Kind wat onheil bring, die oordeel van God, die ewige verdoemenis.

17 Augustus.

Lees Gen. 37:1-37.

Teks: Gen. 37:36.

ONDEURGRONDELIKE WEE VAN GOD.

Die Naam van God kom nêrens in ons voorgelese Skrifgedeelte voor nie. Tog is Hy op verborge wyse aanwesig: Hy laat Josef droom en Hy beskik. Hy het 'n doel met Josef. Josef se broers dink dat hulle uit hulleself optree, maar ook hulle is maar net instrumente in die hand van God. Die Here volg 'n langtermynbeleid: Dit is Sy beskikking dat Josef deur die toedoen van sy broers in Egipte beland. Josef moet uiteindelik dien as middel om Israel van 'n hongerdood te red. Dit kom egter eers aan die einde van die hele geskiedenis (Gen. 50:20) aan die lig. Só spreek hierdie hoofstuk van die ondeurgrondelike wee van God.

God is 'n God wat in die verborgene werk. God is 'n God wat gebruik maak van nyd (vs. 11), van haat (vs 4) en van die swakheid van mense. God weet ook om die sonde van mense te gebruik in die volvoering van sy heilsplan, sonder dat die sonde daardeur geregverdig word.

God se uitverkorenes het dit egter dikwels moeilik in hierdie lewe: Abraham word 'n swerwer; Jakob word vir twintig jaar dienskneg, Josef is tans 'n verkoopte slaaf. God gaan op ondeurgrondelike wyse te werk, Noag in 'n drywende doodskaai, die ark. Sonder die graf is daar geen opstanding nie.

Sien ons die lyn wat van ons voorgelêe Skrifgedeelte loop na die Iydensgeskiedenis van die evangelie; selfs 'n lyn van Juda, wat voorstel dat Josef vir twintig swerlinge verkoop word — ja, selfs hierdie lyn loop deur na Judas, wat deur sy verraad van Christus dertig silwerstukke ryker word. Menslike skuld blyk goddelike heil te wees.

Ook ons weë bring meer as eenmaal „waaroms“ en „hoekoms“ op ons lippe. Laat ons eerder swyg en gelowig die weg van God aanvaar, want Hy het 'n doel met alles, ook met ons.

18 Augustus.

Lees Gen. 39:1-9.

Teks: Gen. 39:9.

WAT SAL TOG VAN MY KIND WORD?

Watter ouer ken nie kommer nie? Wie het nog nooit die vraag gevra nie: „Wat sal tog van my kind word?“ Alle ouers het seker al hierdie vraag gestel ten opsigte van sy eie kind. En nou kan hierdie vraag opkom uit blye hoop of bange sorg of ook uit eersug. Maar is daar vandag nog plek vir blye hoop? Ja, seker! Kyk maar net wat met Josef gebeur het: Hy word verkoop as 'n slaaf in Egipte. Daar in die vreemde kry hy te doen met de slegte vrou van Potifar. Hy was n goeie' en betroubare slaaf wat nie swig voor nie verlyding nie. Sy vertrou op God laat hom behoue bly — God beskerm hom. En al weet hy dat niemand hom sien nie; al is hy in 'n vreemde land tussen onbekende mense, dan tree hy steeds reg op omdat hy weet dat God bekend is met al sy weë.

En nou — wat sal van my kind word?

Op ons vraag antwoord die doop: Gewas in die bloed van Christus, en daarom: voor die hele wêreld en die aanslae van die satan vry.

Maar, is dit nie godsdienstige illusie nie? Die geskiedenis spreek tog ook in ons eie dae so dikwels gans anders. En kan die geskiedenis vir my kind nie ook wreed word nie? Seker, dit kan. Dinge kan heeltemal skeef loop, maar nie as ons ons kinders gelowig aan die Here toevertrou nie. Al wat ons moet doen, is om volgens die belofte wat ons by die doop afgelê het, ons kinders te leer om gelowig op die weë van God te wandel, maar dan moet ons self die voorbeeld stel.

Laat ons daardie belofte hou, want vir hulle wat sy Naam vrees, sal die son van geregtigheid opgaan, en daar sal genesing wees onder sy vleuels — genesing van al wat die wêreld gedoen het aan die kinders van God.

GOD SE WEE IS NIE ONS WEE NIE.

Welgeluksalig is die man wat die voorwerp van God se guns is. Hy sal wees soos 'n boom wat geplant is by waterstrome en wat sy vrugte gee op sy tyd en waarvan die blare nie verwelk nie. En alles wat hy doen voer hy voorspoedig uit. So was dit met Josef die geval; selfs onder die ongelukkigste omstandighede, in slawerny en gevangenskap. Hy word deur die vrou van Potifar verlei, maar hy gee nie toe aan die eise wat hierdie owerseelster aan hom stel nie. Hy beland in die tronk omdat Potifar sy vrou se leuens en bedrog aanvaar vir die waarheid.

Is God nie onregverdig nie? Straf hy nie hier die goeie en laat die kwaad seëvier nie? Ons begryp dit nie, maar die Bybel gee die antwoord: Kyk ons na die Josef-geskiedenis in sy geheel, dan sien ons dat die kwaadwillige laster van 'n owerspeelster dien om Josef te bring waar God hom wil hê, naamlik aan die hoof van die Egiptiese voedselvoorsiening, waardeur hy in staat sou wees om sy familie van hongersnood te red. Want in die gevangenis leer hy die koninklike skinker ken, wat hom later na die paleis ontbied waar Farao sy deugde sien en hom in 'n posisie aanstel. So dien ook die sonde van Potifar se vrou God se raadsplan.

Hoe weet ek wat die doel van God met my lewe is? Dikwels kom ek in opstand teen dit wat God oor my bring. So dikwels is ek net bereid om die goeie uit Gods hand aan te neem en nie ook die teenspoed nie. Laat ons eerder die Here toelaat om voort te gaan met dit wat Hy doen, sonder om te kla, al verstaan ons dit nie nou nie, want God het 'n doel met alles, om ons te bring waar Hy ons wil hê.

GOD KAN!

Ook hier het ons te doen met die optrede van God wat vir die mense-oog voerlopig onsigbaar is. Josef is steeds in die tronk alhoewel hy deur geloof en goeie gedrag nou 'n soort opsigter is. Hy lê die drome van die skinker en die bakker uit en die skinker beloof om vir Josef 'n goeie woord by die koning te doen nadat hy vrygelaat is. Die skinker vergeet sy belofte . . . totdat Farao ook droom. Dan eers word Josef ontbied om die drome van die koning uit te lê. Josef word nou onderkoning van Egipte.

En nou kom die vraag by ons op: Het God vir Josef tot hiertoe vergeet? Waarom moes hy jarelank onskuldig in die tronk deurbring? Omdat God hom wou beproef en vorm vir sy doel. Daarom: Sodat Josef sy diepe afhanklikheid van God kon erken en daarby kon bely: „Ek kan u u droom nie uitleë nie, maar God kan.” Dít het die jare van beproewing hom geleer want dit was jare waarin hy geleer het om op God te vertrou.

So word ons ook dikwels gevorm en beproef om ons afhanklikheid van God te erken en om te bely: „God kan!” Alleen en uit myself kan ek niks aanpak en deurvoer nie, maar tog is ek tot alles in staat deur Christus wat my krag gee.

HAAT EN NYD HET GEEN BESTAANSREG.

Nadat Josef sy identiteit vir sy broers verberg het, stel hy hom uiteindelik aan hulle bekend. Hy nooi sy verskrikte broers nader met die woorde: „Ek is julle broer Josef wat julle na Egipte verkoop het.” Hierdie woorde hou geen haat en nyd in nie, maar dit is woorde van vergewensgesindheid en hiermee erken Josef ook dat God, met alles wat Hy oor hom gebring het, ’n verhewe doel gehad het.

Jare van bedrog loop hier vir elf broers ten einde. Hulle was nou bereid om die minste te wees en vergelding te ontvang vir hulle dade. Hulle kom tot inkeer. Geen sweem van haat en nyd of enige verwyrt het by die broers oorgebly nie, want God het dit weggeneem. Josef kon geen wrok dra nie omdat hy nou beseft het dat sy broers maar net instrumente in die hand van God was: „God het my voor julle gestuur om vir julle ’n oorblyfsel op die aarde te verseker en om julle in die lewe te hou tot ’n groot verlossing.”

Daardie verlossing het vir ons gekom in Jesus Christus. Kan daar dan by ons enige haat en nyd wees teenoor ons broers. Alles wat gebeur, is die werk van God — al verstaan ons dit nie altyd of al wil ons dit nie verstaan nie en al loop ons dikwels met verwyte. God skenk aan ons alles uit genade; laat ons geen haat en nyd in ons binneste koester nie, maar laat ons vergewensgesind ons weg deur die lewe baan.

DIE DAE VAN ONS LEWENSJARE.

Na ’n vreugdevolle herontmoeting bring Josef sy gryse vader voor die koning. Farao verwonder hom oor die hoë ouderdom wat Jakob bereik het, maar dan antwoord Jakob: „Die dae van die jare van my vreemdelingskap is honderd en dertig jaar. Min in getal en vol teëspoed was die dae van my lewensjare.”

As ons hierdie woorde van Jakob hoor, dan wil ons saam met die Psalmdigter uitroep: „Die dae van ons jare, daarin is sewentig jaar, of as ons baie sterk is tagtig jaar en die uitnemendste daarvan is moeite en verdriet, want gou gaan dit verby en ons vlieg daarheen.” Maar hierby moet ons ook saam met die Psalmis bid: „Leer ons om ons dae so te tel dat ons ’n wyse hart kan bekom,” want ons staan voor die ewige God — ’n instrument in Sy hand net soos Jakob. Ons is verganklik. Ons lewe is soos ’n oogwink, ’n skaduwee wat verbyvlieg.

Jakob het ’n hoë ouderdom bereik, volgens hom min in getal en vol teëspoed. Tog was sy lewe in die hand van God. Sy lewe is deur God gerig — na Egipte — sodat hy kos kon hê om te eet, sodat hy en sy seuns kon inpas in die raadsplan van God. God het vir Jakob gesorg en soos wat Hy vir Jakob die lewensjare vermenigvuldig het, só voeg God ook die dae by ons lewe en Hy rig ons en sorg vir ons.

Laat ons dan tog ons lewe in Gods hand lê en beseft; sy genade is vir ons genoeg, in die jeug en in die ouderdom, in voor- en in teëspoed genoeg, want Hy is die ewige, onveranderlike God; ons die verganklike, nietige mens.

23 Augustus.

Lees Gen. 50:22-26.

Teks: Gen. 50:25.

GELOOFSVERWAGTING.

Josef sterf soos alle mense, maar hy word nie in Egipte begrawe nie. Hy word daar slegs in 'n kis gesit omdat hy onwrikbaar vas geglo het dat God die land van belofte aan Sy volk sou gee. Hy wou in daardie land begrawe word.

Deur die geloof het Josef geweet dat die God van sy vaders die werk van Sy hande nooit laat vaar nie, en daarom het hy in dié wete gesterwe dat God aan sy volk die beloofde land sal gee. Die dood was vir Josef nie die einde nie en daarom laat hy sy broers ook sweer dat hulle sy beendere sal saamneem na die land Kanaän.

Met dieselfde geloofsverwagting moet ons ook die toekoms teemoet gaan want die dood is nie die einde van alle dinge nie. Die dood is slegs die deurgang tot die ewige lêwe vir elkeen wat glo. Daarvoor het Christus gesorg. Hy het nie alleen gesterf om die graf en die dood en die hel te oorwin nie, maar Hy het ook opgestaan om daardeur die poort na die ewige lewe te open. Almal moet sterwe en begrawe word, maar vir elkeen wat in Christus sterf, is die graf alleen maar die poort tot die rykdom van die beloofde land; slegs maar die delgang van Egipte na Kanaän.

24 Augustus.

Lees Jes. 1:1-9.

Teks: Jes. 1:9.

'N KLEIN OORBLYFSEL.

Jesaja was 'n profeet van God. Hy word deur God geroep om op te tree in 'n tyd toe dit met Juda baie voorspoedig gegaan het. Maar dit was juis hierdie voorspoed op stoflike gebied wat die rede was waarom die godsdienst verwaarloos en selfs nagelaat is. Korruptie in die regering en die regspraak, en onderdrukking van die armes en uitbuiting van die minderbevoorregtes was aan die orde van die dag. Tegelyk hiermee is die God van hulle vaders vergeet.

Juis in hierdie voorspoedige en welvarende tye kom Jesaja met sy dreigende woorde: „Julle land is 'n wildernis, julle stede is met vuur verbrand, vreemdes verteer julle landerye”

Net maar 'n klein oorblyfsel van hierdie welvarende, selfversekerde volk sou oorbly. Die groot volk sou uitgeroei word soos Sodom en Gemoria destyds. Hulle sal uitgeroei word as hulle hulle nie bekeer en na die Here terugkeer nie.

Dit is onheilsellende woorde waarmee Jesaja die volk aanspreek — 'n boodskap van onheil.

Maar tegelyk is daar ook 'n trooswoord vir die gelowige: 'n klein oorblyfsel sal nie vernietig word nie. Die liefde van God vir Sy volk word nie heeltemal afgeknip nie — 'n klein oorblyfsel voer die Liefde verder.

Jesus Christus was die Een wat die Liefde van God vir die mens volvoer het, tot die uiterste gedra het.

Jesus Christus was die Enigste wat oorgebly het wat God liefgehad en getrou gebly het.

Hy was die Enigste Een wat gesterf het in plaas van die sondige, ontroue, afvallige volk.

Terwyl ons dan vandag aan die helde in die geskiedenis van die kerk dink wat vir hulle geloof gesterf het, kan ons nie anders as om ook by Jesus Christus uit te kom nie Jesus Christus het ook gesterwe — nie eers vir sy eie geloof nie, maar alleen uit liefde vir die mens, sodat ons geloof staande kan bly.

25 Augustus.

Lees Jes. 1:10-20.

Teks: Jes. 1:18.

WIT SOOS SNEEU.

Die woorde van Jesaja is ongenadig. Niemand in die volk van Juda word oorgesien nie: Dit is wel so dat die volk offers gebring het, hulle kom ook nog voor die aangesig van die Here bymekaar. Die volk kom nog saam vir die kerklike feesdae en hulle bid selfs nog.

„Kom nou en laat ons die saak uitmaak, sê die Here” dit wil sê die Here nooi die volk om hulleself te ondersoek. Die volk moes kyk na die offers wat hulle bring. Hulle moes die gesindheid waarin hulle offers bring bekyk. Die volk moet ’n eerlike antwoord gee op die vraag: Waarom kom julle bymekaar voor die aangesig van die Here op die feesdae? Waarom bid julle?

Na hierdie vrae kry ons die vermaning van Jesaja namens die Here: „Was julle, reinig julle, neem die boosheid van julle handelingte voor my oë weg, hou op om kwaad te doen.”

Met hierdie vermaning word die volk beskuldig dat hulle handelingte boos is en dat hulle kwaad doen. Selfs terwyl hulle offers bring, terwyl hulle voor die aangesig van die Here bymekaar kom, ja selfs terwyl hulle bid, doen hulle kwaad.

Die mens kan doen net wat hy wil, hy kan kerktoe gaan, hy kan wegbly, die mens kan bid, maar altyd bly die handelingte van die mens boos, altyd doen die mens kwaad.

Gelukkig laat die Here die mens nie in hierdie bose omstandighede alleen nie. Die Here nooi die mens uit: „Kom nou en laat ons die saak uitmaak al was julle sondes soos skarlaken, dit sal wit word soos sneeu.”

Daar is dus vir die mens ’n uitsig. Die Here bied aan om die bloed-rooi sondes te vergewe „as julle gewillig is en luister.”

Glo ons in Jesus Christus en luister ons? Word ons sondes vergewe en kan ons rein voor God staan — wit soos sneeu.

26 Augustus.

Lees Jes. 2:1-5.

Teks: Jes. 1:4.

SPIESE VERRUIL VIR SNOEIMESSE.

Hoeveel moeite word nie gedoen om voor te loop op militêre gebied nie? Hoeveel geld word nie spandeer nie? Hoeveel van die breinkrag van elke volk is nie voltyds besig om nuwer en dodeliker wapens uit te dink of om bestaande wapens te verbeter nie?

Dit moet gedoen word sodat die vyand ’n mens nie onverhoeds en onklaar betrap nie. Hierdie wapens gee ook aan ’n mens selfvertroue. Hoe meer wapens en hoe dodeliker, hoe meer selfvertroue het ’n mens. Dan kan jy ook jou stem dik maak in die wêreld en jou sê sê.

Jesaja vertel aan die volk van Juda en Jerusalem dat aan die einde van die dae al die nasies sal stroom na die huis van die Here.

Hierdie nasies en volke sal na die huis van die Here gaan „dat Hy ons sy weë kan leer en dat ons in sy paaie kan wandel.”

God sal as't ware die skeidsregter wees tussen al die nasies en volke. God sal luister en dan uitspraak gee. God is bo almal verhewe. Wanneer almal dan die uitspraak van God gehoor het en dit aanvaar het, „sal hulle van hulle swaarde pikke smee en van hulle spiese snoeimesse.”

Wanneer die gesag van God deur almal aanvaar word, dan is dit nie meer nodig om op militêre gebied waaksaam te wees of om voorbereid te wees op enige vyandelike aanval nie.

Dan kan al die kragte veel eerder gebruik word om die wêreld te bewerk. Dan is daar ook genoeg tyd om aan God te dink en om aan Hom terug te gee wat Hom toekom.

Laat ons dan sorg dat ons by die huis van God is, sodat wanneer die einde van die dae kom, ons met 'n werktuig eerder as met 'n moordtuig die in die hand gevind word.

27 Augustus.

Lees Jes. 3:1-8.

Teks: Jes. 3:8.

WETTELOOSHEID.

Ons lewe in 'n gemeenskap wat 'n sekere mate van orde ken. Daar is dinge wat reg is en algemeen aanvaar en toegelaat word. Maar daar is ander dinge wat verkeerd is en nie deur die gemeenskap aanvaar word nie.

In elke gemeenskap is daar ook figure wat die leiding neem. Hierdie mense is die vooraanstaandes. Die res van die gemeenskap sien op na hulle. Hulle word helde. Op enige gebied is daar sulke helde.

Sonder 'n mate van orde en 'n sekere kennis van reg en geregtigheid kan geen gemeenskap bly bestaan nie. Waar daar ook nie mense is wat die leiding kan neem nie, is daar bandeloosheid en wetteloosheid.

Dit is so 'n somber vooruitsig wat Jesaja aan Juda en Jerusalem voorhou: „Die Here van die leërskaar sal uit Jerusalem en uit Juda wegneem die stut en die steun die held en die krygsman, die regter en die profeet”

Juda en Jerusalem is gevolglik gedoem tot wetteloosheid en uiteindelijke selfvernietiging. Al wat sal oorbly van daardie gemeenskap wat eens leiers gehad het om die orde te handhaaf en die pas aan te gee, is 'n „ingestorte puinhoop.”

Waarom sou hierdie vreeslike lot Juda en Jerusalem se deel word? „Want hulle tong en hulle daed is teen die Here om sy oë, vol heerlijkheid te trotseer.”

Orde en wet bestaan alleen daar waar God regeer. Wanneer die tonge en die daed teen God is, volg die wetteloosheid en korrupsie.

Laat ons dan hoop en bid dat ons gemeenskap steeds helde op al die gebiede sal hê. Mag hulle die leiding gee met die oog nederig op God gerig.

WINGERD OP DIE BERG.

Jesaja word deur God geroep om namens God die volk aan te spreek. Die volk van God word al meer en meer van God verwyder.

God het reeds soveel moeite gedoen met hierdie volk. Hy het reeds tekens en wonders gedoen vir die volk om te sien. Maar nog steeds is die volk geneig om te doen wat verkeerd is in die oë van die Here.

Jesaja het op hierdie stadium ook reeds al aan die volk verkondig wat hulle toekoms gaan wees as hulle God aanhoudend verlaat en teleurstel. Jesaja het reeds baie duidelik en met oortuiging vertel dat verwoesing en ellende die uiteinde sal wees.

Hier probeer Jesaja om op 'n ander wyse aan die volk duidelik te maak hoe hulle verhouding op die oomblik met God was. Jesaja neem sy toevlug tot 'n gelykenis.

Hy het 'n wingerd op die berg. Daar het hy die grond bewerk, omgespit en beplant. Hy het ook wingerdstokke van 'n goeie kwaliteit geplant.

Alles is in gereedheid gebring vir die oes, 'n paskrip is gebou. Groot was die teleurstelling: „Hy het verwag dat dit druiwe sou dra, maar dit het wilde druiwe voortgebring.”

Dit waarvoor die wingerd daar was, nl. 'n goeie oes — het net teleurstelling gebring.

Die wynbouer het dus nie 'n keuse as om ontslae te raak van hierdie ontaarde, wilde druiwe nie.

Met hierdie gelykenis wil Jesaja die volk waarsku om steeds goeie vrugte voort te bring. Dit geld ook vir ons — God wil goeie vrugte van ons hê, dit wil sê ons moet bly glo en nooit afvallig word nie. Laat hierdie wingerd op die berg 'n sieraad word en vir almal wees om te sien.

HIER IS EK, STUUR MY.

Jesaja het 'n visioen gehad wat in hierdie hoofstuk vir ons beskryf word.

Jesaja het die Here sien sit op 'n troon en bokant Hom was daar serafs, goddelike wesens. Hierdie serafs het mekaar toegeroep: „Heilig, heilig, heilig is die Here van die leërskaar.”

Die heiligheid, die gans-andersheid van die Here word hier beklemtoon.

By die besef van die totaal-andersheid, die verhewe heiligheid van die Here, het Jesaja uitgeroep: „Woo my, ek is verlore! Want ek is 'n man onrein van lippe en woon onder 'n volk wat onrein van lippe is.”

Jesaja het aanvanklik nie sy sondigheid en die sondigheid van die volk besef nie. Maar waar hy nou herinner word aan die heiligheid van die Here tref die skokkende gedagte hom: „Wee my, ek is verlore.”

Maar die Here laat Jesaja nie alleen nie. Sy mond word aangeraak met 'n gloeiende kool. Daarmee word die sonde van Jesaja vergewe. Daarna is Jesaja gereed om gestuur te word. Hy sal doen wat die Here verwag: „Hier is ek, stuur my.”

Die boodskap wat Jesaja moet bring is 'n eenaardige boodskap. Hoor, maar moenie verstaan nie, sien, maar moenie opmerk nie. Dit is al asof daar 'n element van ongeduld te bemark is. Daar is nou reeds op soveel wyses met die volk gepraat. Hulle wil nie hoor nie. Laat hulle dus nou maar liewer verwoes word. Laat daar maar liewer uit die stomp wat sal oorbly 'n nuwe, heilige geslag groei.

Laat ons dus nooit sê, daar is nog baie tyd nie. Ons sal ons later bekeer en kerkmense word nie. Laat ons liewer sê : „Hier is ek, stuur my.“

30 Augustus.

Lees Jes. 7:1-9.

Teks: Jes. 7:3.

SJEAR JASJUB.

Koning Agas van Juda word bedreig deur Resin, die koning van die Arameërs en Peka, die koning van Israel.

Koning Agas was bevrees vir hierdie groot mag wat hier buite Jerusalem is.

In hierdie omstandighede kry Jesaja opdrag van die Here om sy seun, Sjea Ja-sjub saam te neem en met koning Agas te gaan praat.

Dit is nie sonder betekenis dat hierdie seun van Jesaja moes saamgaan nie. Sjea Ja-sjub beteken „'n res keer terug.“

Die boodskap wat Jesaja aan Agas bring, is 'n eenaardige opdrag: „Wees nie bevrees nie en laat jou hart nie week word oor hierdie twee rokende stukke brandhout nie.“

Agas moes nie bekommerd wees of vrees nie, want hierdie twee konings wat op die oog af vreeslik gevaarlik lyk, is in vergelyking met die krag van die Here maar net twee rokende stukke brandhout. Daar is geen vuur by hulle nie.

Sjea Ja-sjub moes saamgaan want hy moes Agas herinner dat net 'n res sal terugkeer. As Agas die wapen gaan opneem sonder om die Here te raadpleeg, moet hy verseker weet, die volk gaan verwoes word en net 'n klein klompie sal oorbly.

Maar Sjea Ja-sjub moes daar wees om die gelowige te herinner, God sal ons nooit verlaat nie — 'n res, 'n klein klompie sal wel terugkeer.

Jesus Christus, die Een wat gehoorsaam gebly het, het na God teruggekeer. Daar berei Hy nou ons plek.

Laat ons dan ook nooit bevrees word nie, Jesus Christus het alles oorwin waarteen ons nog soms moet veg.

Mag Sjea Ja-sjub ons dan herinner om telkens na Jesus Christus terug te keer.

31 Augustus.

Lees Joh. 1:1-9.

Teks: Jes. 9:1.

CHRISTUS DIE LIG VAN DIE WÊRELD.

In die duisternis is ellende en dood. Lig bied vreugde en lewe. Die drie dae duisternis in Egipte het die normale lewensgang beëindig.

God is lig. Geen duisternis is in Hom nie. Buite Hom is daar duisternis. Juda het van Hom afvallig geword. Hul vertroue in Hom het ontbreek. In die uur van nood neem Juda dan ook sy toevlug tot die land Assirië. Israel en Aram het teen Juda oorlog gevoer. Die hulp van 'n aardse koning word verkies bó die hulp van Hom wat in sy almag oor volke en

nasies regeer. „Welgeluksalig is die nasie wie se God die Here is, die volk wat Hy vir Hom as erfdeel uitgekies het. Die Here vernietig die raad van die nasies. Hy verydel die gedagtes van die volke”.

‘n Gebrek aan Godsvertroue, ‘n Godlose lewe, het ons in duisternis laat beland. Vir Juda is daar egter nog die lig van genade. In God se oordeel oor die sonde is daar trouens altyd vir die sondaar genade. Die lig van genade sal nog skyn. Veel later sal die Lig vanuit Bethlehem skyn. Hy sal strale van bevryding uitskiet tot almal wat in die duisternis van sonde en dood verkeer. In Hom was lewe, en die lewe was die lig van die mense.

Die profeet sê: Die volk het ‘n groot lig gesien; oor hulle het ‘n lig geskyn. Hy sê dit in die verlede tyd asof die lig wat nog sal skyn, reeds gesien is en reeds geskyn het. Omdat die Here ‘n lewende God is, daarom spreek die profete dikwels van die toekoms as die verlede; sê hulle in die geloof dat dit sal gebeur asof dit reeds gebeur het.

Die duisternis van God se troon en gerig oor ons sonde het Christus op Gólgota getref. Hy, ons Lig van geregtigheid en vrede met God, skyn in die wêreld. En Hy sê ook aan ons temidde van alle duisternisse van sonde, eensaamheid, ellende en dood: Wie My volg, sal sekerlik nie in die duisternis wandel nie, maar sal die lig van die lewe hê.

Hy gaan u voor,
volg op sy spoor,
volg Hom getrou wat ons kom salig maak het.

1 September.

Lees Jes. 9:1-6.

Teks: Jes. 9:5.

ONS VREDEVORS.

 In sekere godsdienskringe hoor ons soms die oproep: Maak Christus Koning! Ons kan dit nie doen nie. Hy is koning van voor sy geboorte af. Hy is koning vanaf die begin van alles toe die hemel en die aarde gemaak is. „In die begin was die Woord en die Woord was by God en die Woord was God”. Die Woord is met mag en heerskappy beklee. Alle dinge het deur Hom ontstaan. Aan Hom is gegee alle mag in hemel en op aarde.

Die koning het persoonlik uitgetrek in die stryd teen die vyand. Deur sy oorwinning het hy die geroofde buit teruggebring. Hy sorg vir die welvaart van sy volk. Hy voorsien aan sy volk vreugde en vrede. As aanvoerder, as dié owerste van die vrede sorg Hy vir die herstel van gebroke verhoudinge. Hy maak gebondenes weer vry.

Volg ons op die spoor van ons Vredevoers, sien ons al dié dinge gebeur. Hy trek persoonlik uit in die stryd teen die magte van die duisternis. Hy vernietig die sonde. Hy oorwin die dood. Alle magte en heerskappy word aan Sy gesag onderwerp. Die sondeverslaafde mens lei Hy na vryheid en lewe terug. Hy herstel die verhouding wat deur Satan tussen God en ons vernietig is. Die sondeskeiding word weg-geneem en daar is weer vrede. Die begenadigde, vrygemaakte sondaar is nou ‘n kind voor ‘n hemelse Vader. Hy mag nou bid: Onse Vader wat in die hemel is.

Hy sorg vir sy volk en gee hulle aardse en hemelse brood. Duisende is gevoed met vyf brode en twee vissies. En Hy bied Homself aan: Ek is die brood van die lewe. Wie na My toe kom, sal nooit honger ly nie, en wie in My glo sal nooit dors kry nie.

Die Vredevors raak die oë van blindes aan om weer te sien; andere loop weer en andere word uit die band van die dood verlos. Die gebondes was weer vry en bly. Die treurendes het gejuig. Die sondaars lewe in vrede met God.

O Vredevors, u ryke erbarme
bring vrede op aarde en in my siel.

2 September.

Lees Jes. 9:18-20 en 10:1-4.

Teks: Jes. 10:1.

ORDEEL EN GENADE.

In die vyfde hoofstuk bring die profeet met 'n uitroep van „wee” verskeie sondes aan die lig. Dié aanklagte is gerig teen Juda en Jerusalem. Met die uitroep „wee” kondig die profeet die oordeel van die Here oor dié sondes aan. „Wee!” — dit is vreeslik om te val in die hande van die lewende God. God is 'n verterende vuur. Hy laat die ongeregtigheid nie ongestraf bly nie. Hy vergeld elkeen na sy werk.

God se volk is skuldig aan ongeregtighede. Die kapitaalkragtiges palm die besittinkies van die arm mense in, — teen 'n prys laer as die verkoopwaarde. Die wetgewers wat die verordeninge neerskrywe se insettinge, se voorskrifte was onwaar, onbillik en goddeloos. Dit het die rykes veroordeel en die armes uitgebuit. Vir die armes het dit ondraaglike laste meegebring. Die heilige Godstad Jerusalem wat eertyds vol reg en geregtigheid was, het nou 'n rowerspelonk van onreg geword. Onregverdigde wetgewing het die armes in groter ellende gedompel. Hulle is aan die genadelose optrede van uitbuiters oorgelewer.

Wetgewing moet die belange van minderbevoorregtes juis teen uitbuiting beskerm. Dit moet die heil, die geluk, die reg van elke volkbürger waarborg. Maar nou bied die wet geen beskerming nie, geen heil nie, geen vrede nie. Heillose insettinge is tot wette gemaak. Die profeet bejammer dié volk wat hieroor in die gerig van God sal kom.

Ons Groot Profeet het in sy tyd ook die wee-roep gerig tot Fariëers en skrifgeleerdes wat „die huise van die weduwees opeet, tiendes gee van kruisement en anys en koljander, en die swaarste van die wet laat julle ná: die reg en die barmhartigheid en die trou”.

Goddank dat Hy „die Here ons Geregtigheid”, ons ongeregtighede op Hom neem en die toorn van God waaronder ons ewig moes versink het vir ons gedra het en alle gehoorsaamheid aan die goddelike wet en alle geregtigheid vir ons vervul het.

3 September.

Lees Jes. 11:1-9.

Teks: Jes. 11:5.

DIE HERE ONS GEREJTIGHEID.

Dit was die plig en verantwoordelikheid van die koning om na die belange van al sy onderdane om te sien. Hy moes immers die swakkes beskerm teen die gewelddadige optrede van die magtiges. Hy moes die armes beskerm teen uitbuiting deur die rykes. Baie konings bly egter in gebreke om dit te doen. Hulle doen mee aan die onreg en verdrukking.

Die Messias sal die stryd aanbind om die verlore reg en geregtigheid te herstel. Hy sal aan die verdruktes reg laat geskied. Aan die hongeriges sal Hy brood gee. Die gevangenis maak Hy los. Geregtigheid sal die gordel van sy lendene wees.

Die gordel bind die lang kleed van die arbeider op om sy werk ongehinderd te kan doen. Geregtigheid dien nou as die gordel vir die Messias-koning om Sy plig en verantwoordelikheid te kan nakom; om reg aan almal te laat toekom.

Die profeet Jeremia voorspel ook dat die Here vir Dawid 'n regverdige spruit sal verwek, en as Koning sal Hy regeer en verstandig handel en reg en geregtigheid doen in die land. En dit is sy naam waarmee Hy genoem sal word: **DIE HERE ONS GERECHTIGHEID.**

Hy stel wanverhoudinge reg. Hy stel die gebroke verhouding tussen ons en God reg. Vanweë ons sonde is ons God se vyande. Met die regstelling van hierdie verkeerde verhouding, sal ons kinders voor sy troon wees; kinders wat tat Hom mag bid: Onse Vader wat in die hemel is.

En die Heer stel God se saak ook by ons reg. „As U, o Heer, die sonde na reg wou gadeslaan, wie sou een enk'le stonde voor U o Heer, bestaan?” Christus ons Geregtigheid neem God se oordeel oor ons weg. Hy koester nou gedagtes van vrede en lewe oor ons.

4 September.

Lees Jes. 11:10-16.

Teks: Jes. 11:11.

DUUR GEKOOP.

Oor die ongeregtigheid, die onderdrukking van die swakkes, die uitbuiting van die armes, het die profeet ernstig gewaarsku. Die volk het op sy waarskuwing nie ag gegee nie. In selfversekerdheid leef hulle voort. En dan straf die Here sy volk wat volhard op hul sondige weë. Hy kan sy bondsvolk tog nie verloor nie. Deur strawwe heen sal Hy hulle dwing om hulle vanweë hulle sonde te ondersoek en met berou na Hom toe laat terugkeer.

Die aankondiging van oordeel oor 'n verharde volk was egter ook gevul met hoop — hoop vir 'n oorblyfsel wat sou terugkeer nadat die gerig voltrek is. In dié dag sal die Here weer sy hand uitstrek om die oorblyfsel van sy volk los te koop wat sal oorbly uit die lande waarheen hulle versprei is. Dié oordeel het bestaan uit die dood van die helde in die oorlog, ballingskap, duur bewerkte grond wat met doring en distels begroei is.

Die oorblyfsel los te koop; deur koop te verwerf: Dit lê nadruk op die eiendomsreg wat God op Israel het; dié volk wat Hy vir Hom as erfdeel uitgekies het. Hy sal nie vir altyd twis en nie vir ewig de toorn behou nie.

Christus het ons gekoop met sy kosbare bloed uit die mag van sonde en dood „Want julle is duur gekoop. Verheerlik God dan in julle liggaam en in julle gees wat aan God behoort”. En as die Lam aan die einde die boek wat met sewe seëls verseël is, oopmaak, word Hy toegesing: U het ons vir God met u bloed gekoop, en het ons konings en priesters vir onse God gemaak.

Glo in onse Here Jesus Christus en u sal gered word; en u sal eers van die oorblyfsel wees wat in sy koninkryk saamgebring word.

5 September.

Lees Jes. 12:1-6.

Teks: Jes. 12:1.

'N LOFLIED BETAAM DIE OPREGTES.

'n Sieke is dankbaar — bly as hy van sy siekte herstel. 'n Gevangene is bly as hy vrygelaat word. Blydskap word op verskeie maniere te kenne gegee. Ons praat daaroor of ons sing dit uit of ons bring offers in belang van liefdadigheidsorganisasies of die kerk. Oorkant die Rooisee het die bevryde volk gesing en in hul blydskap God se goedheid besing: Die Here is my krag en my psalm en Hy het my tot heil geword. Hy is my God, Hom sal ek roem.

Word Hanna se gebed verhoor, sê sy: My hart jubel in die Here, . . . want ek verheug my in u verlossing. Maria, die begunadigde vrou wat geboorte aan die Seun van God sal gee, sing 'n lofsang tot sy eer.

Die oorblyfsels wat deur sy strawwe gelouter is, sal sange van bevryding sing. Hulle sal God dank vir sy toorn. Ja, let daarop — Hom dank vir die ellende waarin hulle gekom het. Aanvaar dat God nie uit haat straf nie, maar omdat Hy hulle liefhet. In sy toorn is Hy naby hulle. In sy toorn is daar ook altyd genade. Dié genade wend die toorn dan ook af.

Die huilende kind wat gestraf is, word deur 'n liefdevolle ouer hand nadergetrek, teen die liefdevolle hart vasgedruk en vertroos. Hegte bande van liefde verbind ouer en kind in hierdie oomblikke.

God is toornig op sy Seun. Hy word gestraf omdat Hy ons sonde op Hom geneem het. Temidde van dié toorn gloed op Golgota is die Heer van God verlate, sodat ons nimmermeer deur Hom verlaat sal wees nie. God is op Golgota. Vader in u hande gee ek my gees oor.

Van vervreemding deur die sonde, is ons nou weer aan Hom gebonde. Loof dié Here, o my siel!

6 September.

Lees Jes. 14:3-15.

Teks: Jes. 14:14.

GOD. DIE HEER REGEER.

God laat sy gesag geld oor alle volke en nasies. Hy vernietig die raad van die nasies, Hy verydel die gedagtes van die volke. Ander volke en nasies word deur die Here gebruik om met hul swaard, sy volk te straf. Babilonië is gebruik om die volk van die Here as ballinge na Babel toe weg te voer. En toe sy strafgerig verby is, gebruik die Here Kores die koning van die Persiese ryk om die ballinge na Jerusalem te laat terugkeer, en die voorwerpe van die huis van die Here te laat terugneem, en baie silwer en goud en goed en vee om die huis van die Here wat in Jerusalem is, te bou.

God, die Heer regeer oor almal en gebruik almal na sy wil en tot sy welbehag. Hy verhoor die wat verneder is. Hy verneder die wat hoog is.

Die vorste van Babel het geen ontsag vir God gehad nie. Hulle ag hulleself aan die Allerhoogste gelyk. Hulle jaag na eie eer. Toe Bêlsasar en sy maghebbers wyn gedrink het uit die voorwerpe van die tempel, het die hand teen die muur geskryf. Daniël se uitleg was: U het u verhef teen die Here van die hemel, en die God in wie se hand u asem en voor wie al u paai is, Hom het u nie vereer nie.

Wee de mens wat hom teen sy Maker verhef! Sy gesag word teenswoordig al minder en minder erken. Die mens besef al meer en meer sy eie waarde. Die prediking in verskeie kringe lê dan ook reeds meer klem op die mens en wat hy moet doen om gered te word; dié mens wat moet uitstyg en homself aan die Allerhoogste gelyk moet stel. Só word Christus as enigste Verlosser en Saligmaker uit die prediking en die lewensbeskouing van die moderne mens verdring.

Al word Sy gesag misken en verwerp, — aan die einde sal elkeen voor Sy regterstoel verskyn en elkeen sal vergeld word volgens sy werke.

7 September.

Lees Jes. 16:1-14.

Teks: Jes. 16:5.

'N TROON VAN GERECHTIGHEID.

Hier vind ons 'n profesie wat waarskynlik wys op koning Hiskia wat na die bese Agas die troon van Juda sou bestyg, 'n troon van reg en geregtigheid deur die vreemde goedheid van God weer eens daargestel. Die onderdrukkers van die volk sal dan ook verdwyn want 'n regverdige koning sal weer as opvolger van Dawid in Sion regeer. In Sion is daar heil en redding, selfs die Moabiete vlug in die rigting van Juda om in Sion raad en beskerming te soek, want hierdie koning sal sy volgelinge in beskerming neem en nie toelaat dat hulle vervolgers vir altyd ongestraf voortlewe nie, maar eerder sy volgelinge se saak verdedig. Sion ontvang sy regverdige koning.

Jare later ry die Koning van alle konings Sion binne in alle nederigheid op 'n esel. 'n Koning regverdige en 'n oorwinnaar in die persoon van Jesus Christus waarheen hierdie koningskap van Hiskia ons ook wys.

Juig al wat leef want hierdie Koning het na sy opstanding en hemelvaart vir ewig gaan sit op sy hemelse troon om ons te regeer deur sy Woord en sy Gees, om vir ons te sorg, om vir ons in te tree, om sy Kerk in stand te hou, om eenmaal te kom as die Regverdige en te oordeel die lewende en die dode.

8 September.

Lees Jes. 17:1-11.

Teks: Jes. 17:10, 11.

DIE VRUG VAN ONDANKBAARHEID.

Die profeet kondig oordeel aan oor die Tien Stammeryk van Noord-Israel, dit is oor Efraim. En die rede vir hierdie oordeel is dat hulle aan God ontrou was. „Want jy het vergeet die God van jou heil en nie gedink aan die rots wat jou toevlug was nie“. Eerder het hulle onbesorgd voortgegaan asof God nie bestaan nie en hulle alles maar op eie stoom kon doen. En dit alles teenoor die God wat hulle van geslag tot geslag begenadig het.

Was dit nie God wat vir hulle tot heil was en daarby 'n toevlug nie, wat hulle uit die slawebande van Egipte verlos het en hulle deur gevare heen gelei het tot waar hulle nou is nie? Maar hierdie dinge is vergeet en 'n vrug van ondankbaarheid bly alleen oor. Hierdie vrugteloesheid sal dan ook nie ongestraf gelaat word nie, maar 'n ongeneeslike smart sal oor hulle kom.

In sy verantwoordelikheid voor God kan die mens alleenlik maar dankbaarheid bewys vir alles wat God aan hom gedoen het. Dankbaar dat God ons in Jesus Christus vanweë ons grootste nood, die nood van die sonde, tegemoet gekom het en daarin Hom geopenbaar het as die God van ons heil, 'n Rots om in te woon, 'n Redder uit die dood. Vrugte van dankbaarheid kan alleenlik hiervoor gedra word, want aan die vrugte sal die boom geken word en elke boom wat nie goeie vrugte dra nie sal uitgekap en in die vuur gegooi word.

9 September.

Lees Jes. 19:1-25.

Teks: Jes. 19:22.

LANGS DIE WEG VAN BEKERING.

Oordeel maar ook begenadiging word deur die profeet aangekondig. Slae maar ook genesing sal oor Egipte kom. As daar beproewing en enige foltering oor hulle kom, dan moet hulle sien dat God hulle daarmee ook tot bekering wil lei. Met hulle bekering tot God sal Hy hulle genadig wees. Hulle bekering kan egter nie God teenoor hulle goedgunstig stem nie, dus nie afhange van hulle bereidswilligheid en 'n menslike daad nie, maar langs die weg van bekering wil God hierdie redding skenk. Daar sal dan genesing vir al hulle wonde wees.

Vanweë die sonde wat die oorsaak is van al ons honger en kommer, van alle ellende. verkeer ons in 'n wêreld vol teleurstellings, siekte en dood. Hy wat beter weet wat ons nodig het as wat onself dit weet, beproef ons dan ook op so 'n wyse dat ons in die lig van Gods Woord van die beproewings in ons lewe kan praat as liefdeswerk van God ter wille van ons geloof, ter wille van ons gemeenskap met Hom.

Maar die blye versekerig bly ons naby dat terwyl ons vanweë die sonde nog midde in die dood lê, die sonde vir ons reeds deur Jesus Christus oortwin is. Daarvan mag ons genees wees. Ons, in hierdie grootste nood van die mensheid naamlik die sonde, mag dan terselfder tyd weet en bely dat God ons genadig en barmhartig is. Terwyl die sonde nog daar is, is daar genade. Terwyl die slae nog daar is, is daar genesing. Laat dit ook ons vertroosting wees wat ons alleenlik deur die geloof kan aanneem.

10 September.

Lees Jes. 20:1-6.

Teks: Jes. 20:6.

DIE ENIGSTE TOEVLUG.

Uit hierdie hoofstuk verneem ons die profetiese waarskuwing dat Juda nie te veel op die planne van die bondgenote teen die Assiriese aanval moet vertrou nie, al staan Egipte — Ethiopië daaragter. Juda moet hom nie laat verlei tot 'n openlike versteuring van die bestaande verhouding met Assur nie. Die gebruik van die woordjie „vlug” is 'n veroordeling van die sluit van 'n bondgenootskap met Egipte. Die mens handel maklik verkeerd wanneer hy in angs verkeer en omdat Juda nou op loop gesit is deur Assirië kan hy maklik in 'n ander afgrond beland.

Jesaja waak oor die geestelike selfstandigheid van Juda. Hulle moet nie vrees nie maar vertrou, dit wil sê: ruimte gee aan die handeling van die Here. Daarom word die vraag dan ook aan die koning en sy volk gerig naamlik „— hoe sal ons dan ontvlug?” Egipte, ja die mens is geen betroubare bondgenoot nie. Dikwels word jy beskaamd en

teleurgestel gelaat. Daarom „wee hulle wat na Egipte aftrek om hulp en hulle verlaat op perde en wat vertrou op strydwaens omdat daar baie is, en op ruiters, omdat hulle baie talryk is, maar hulle sien nie op die Heilige van Israel en hulle soek nie die Here nie“. (31:1).

Hulle het mos die Here God as bondgenoot, waarom nou ander onbetroubare selfs heidense bondgenote soek? Hy is mos die enigste Toevlug. Hierin kan die volk nou rustig onbeangsd hulle lewe lei. In rustig wees en vertrou, lê die krag van die volk opgesluit.

In dae van angs en teëspoed word daar so dikwels na aardse middele en mense gegryp om te help, om uitkoms te gee, word daar bevrees en beangs toevlug na alles behalwe na God geneem. Hy wat ons uit die grootste nood van die mensheid, die nood van die sonde verlos het deur sy Seun vir ons tot heil te gee, hoe sal Hy ons dan nie ook alles saam met Hom genadiglik skenk nie?

11 September.

Lees Jes. 21:1-10.

Teks: Jes. 21:9.

DIE GODDELOSE KOM TOT 'N VAL.

Babel is in 'n feesstemming. Dit gaan goed met die volk, hulle is vrolik want 'n glorieryke era is eie aan hulle. Maar die oordeel van die profeet oor Babel bly nie agterweê nie. Die sorgvrye, wellustige en welvarende gemeenskap sal tot 'n val gebring word. „Geval, geval het Babel“ weerklank die alarmkreet. Hier word selfs gemeld van die geweldige roep soos dié van 'n leeu.

In alle waarskynlikheid dui hierdie profesie op die inval van die Persiese koning Cyrus wat in die jaar 539 voor Christus Babel binnegeval en verower het. Met hierdie inval is daar vir die Jode wat in ballingskap verkeer het, verlossing, uitkoms en 'n terugkeer na hulle vaderland teweeggebrng.

Nie net in die Ou- maar ook in die Nuwe Testament is die stad Babilon gesien as 'n goddelose stad waar die bose magte gehuisves word. Dit is ook daarom dat Babilon gesien is as die teenstander van die kerk van Jesus Christus op aarde.

As die Leeu uit die stam van Juda na vore tree, dan stel Hy na sy troonbestyging alle vyande onder sy voete. Ook die goddelose magte se kop word vermorsel. Hy is oorwinnaar deur sy oorwinning oor sonde en dood. Sy vyande word 'n voetbank vir sy voete. Die goddelose sal soos die stad Babel vergaan.

Hou Christus self sy kerk in stand
vergeefs die hel se woede
gesete aan Gods regterhand
hou Hy haar in sy hoede.

En sy volk, ja alle gelowiges, is nou verlos van die mag van die bose. Daar is vir ons uitkoms deur die ewige oorwinning en ook toegang tot die hemelse Jerusalem.

12 September.

Lees Jes. 22:1-14.

Teks: Jes. 22:13.

WAAKSAAMHEID.

Ongeag die feit dat die Assiriërs die grondgebied van Juda in besit neem en reeds die stad van Dawid nader, gaan die volk dood-eenvoudig aan om plesierig te wees en groot fees te vier. Hier word letterlik die houding ingeneem van: „Laat ons eet en drink want môre sterf ons“.

Met hierdie houding kom die volk dan te laat agter dat daar skeure

in die mure van die stad is. Met hulle belangeloosheid en ruggraatloosheid moet hulle val onder die oordeel van: „Waarlik, hierdie ongeregtigheid word vir julle nie versoen totdat julle sterwe nie“.

Jerusalem, of stad van Dawid, kan gesien word as die voorloper of wegwysers na die kerk van Jesus Christus. En hierdie kerk wat uit mense bestaan, toon ook vandag skeure, vanweë 'n ruggraatloosheid in die kerk self. In die jaag na wins en plesier, word beginsels oor boord gegooi en in die hand van die kommunie en die liberalis gespeel en 'n skeur word veroorsaak. Hoogmoed en die sug na roem en eer het nie tyd om diens te lewer in die kerk om te waak oor die sedes van 'n volk nie. Eerder maak die mens, soos Paulus sê, van sy buik 'n god en is traagheid en belangeloosheid eie aan hom.

Eerder as om te sê: „Laat ons eet en drink“ laat ons liever die houding inneem van: „Waak en bid dat julle nie in versoeking kom nie“.

13 September.

Lees Jes. 23:1-18.

Teks: Jes. 23.

WIE HOMSELF VERHOOG, SAL VERNEDER WORD.

Die profeet kondig oordeel aan oor die stad Tirus. Hierdie handelstad statig en ryk, is gekenmerk deur ongekende bloei en dit het by die inwoners hoogmoed tot gevolg gehad.

Nou verneem ons 'n besluit van die Here om alle pralende trots te onthelig en om die edeles van die aarde en nie net van die Tiriërs nie, in veragting te bring. Die bouvalle van Tirus moet daarom 'n bewys aan die hele wêreld wees hoe God handel met 'n pralende trots en met die hooghartiges. Deur die val van Tirus moet ons weet hoe ydel, verganklik en nietig alle menslike hoogheid en rykdom is. Die mens kan nie bou op menslike heerlikheid nie.

Dikwels kry ons dat sodra die mens voorspoed en seën ontvang het, hy hom verhoog bo sy medemens so asof rykdom en eer alles is waarom dit gaan. Maar dit pas tog nie die gelowige in Jesus Christus, wat Homself verneder het tot in die allerdiepste versmaadheid en angs van die hel, sodat ons eenmaal deur sy soenverdienste verhoog mag word nie. Dit pas ons om, uit dankbaarheid vir wat Hy vir ons gedoen het, nederig te wees en om offers van dankbaarheid uit 'n gebroke gees te bring want 'n gebroke en verslae hart sal God nie verag nie (Ps. 51: 19). Eerder weerstaan God die hoogmoediges maar aan die nederiges gee Hy genade, verduidelik die apostel Petrus hierdie saak aan ons.

14 September.

Lees Jes. 24:1-20.

Teks: Jes. 24:3.

DIE HERE MAAK LEEG EN VERWOES.

Die profeet sien die oordeel van God kom oor die wêreld, en kondig in ondubbelsinnige woorde die aard en omvang daarvan aan.

Soos wat 'n kruik omgekeer en die inhoud uitgegiet word, so word die aarde omgekeer, heeltemal leeggemaak, en verwoes. Die aangesig van die aarde word onherkenbaar vervorm en verwring.

Die komende katastrofe tref mense van elke stand en klas, en deur die gemeenskap word die normale, natuurlike gang van die lewe omvergewerp.

By die aanskoue van die onheil wat oor die wêreld kom, voel die profeet soos iemand wie se liggaam deur 'n langdurige siekte uitgeteer is, so vreeslik en angswekkend is die komende oordeel: „Ek teer weg, ek teer weg, wee my.“ Geen wonder nie, want dit sal vir die mense wat voor die oordeel uit probeer wegvlug, wees soos wanneer die ontroues troueloos handel, of, anders vertaal, wanneer die rowers roof — hy wat vlug vir die skrikgeroep, val in die kuil, en hy wat uit die kuil uitklim, word in die strik gevang. Uitkomstans is daar nie, want dit sal wees soos met die sondvloed, toe daar ook op die hele aarde geen veilige skuiling was nie. Die aarde word gebreek, verskeur en geskud, en, asof belaaï met 'n las wat te swaar geword het, val dit, en staan nie weer op nie. Die oordeel is finaal.

So word die aarde dan heeltemaal leeggemaak, en heeltemaal geplunder. Die oordeel, wanneer dit kom, is omvattend, deeglik, en onontkombaar. Dit is ook onafwendbaar, „want die Here het hierdie woord gespreek.“ Die profesie is nie die wraaksugtige filosofiese vergesigte van 'n verontrekte mens nie. Dit is die bekendmaking van die raad van God, wat Hy die profeet meegedeel het. Daarom staan dit vas en is dit seker. „Kyk die Here het hierdie woord gespreek.“

15 September

Lees Rom. 1:18-32.

Teks: Jes.24:5 en 6.

WANT DIE AARDE IS ONTHEILIG.

God bring die oordeel nie sommer willekeurig, sonder rede nie. Die bewoners van die aarde het almal afgewyk, saam ontaard. Hulle het die aarde onheiligh deur die ewige verbond te verbreek.

Die profeet dink hier aan 'n verbond waaronder alle mense staan, soos die verbond met Noag. (Gen. 9:1-7). Daar is vermeerdering en vrugbaarheid belowe, maar bloedvergiëting by name verbied. Nou word volgens Num. 35:33 die aarde onheiligh juis deur bloedvergiëting. Verder noem die Ou Testament ook egbreek en boosheid, afgodsdien, ens. (Jer. 3:1 v.v. en Hosea 4:1-10) Hierdeur word die aarde onheiligh, die verbond verbreek, en kom daar in die plek van die seën van die verbond die vloek in werking.

So kom die oordeel dan as straf oor die bewoners van die aarde. Soos in Sag. 5:1-4 is die vloek hier 'n alles verterende krag wat die mense ombring en verteer.

God het die aarde en alles wat daarin is geskape tot sy eer, en die mense geskape om dit te bewoon en te bewerk volgens sy insettinge, so, dat sy Naam daardeur grootgemaak sou word. Deur Sy insettinge te oortree en te skend, het die mense die aarde onheiligh, en oor hulle én oor die aarde 'n vloek gebring.

Dit is die rede vir die oordeel.

Daarom verteer die vloek die aarde en moet sy bewoners boet.

16 September.

Lees Jes. 24:4-16.

Teks: Jes. 24:13-15.

HULLE DAAR JUBEL.

Die woorde van hierdie verse staan in skrilte kontras met die res van die hoofstuk. Wie is „hulle“ wat onder die verskriklike oordeel nog die stem kan ophef en jubel?

In vers 13 sê die profeet dat by die koms van die oordeel in die land en onder die volke dit sal wees soos by die olyfoes en die druiweoes. As die olywe klaar van die takke afgeslaan is, bly daar nog enkele

olywe agter. As die druiwetrosse klaar afgepluk is, is daar gewoonlik na die oes hier en daar 'n tros oor. Daar bly 'n oorblyfsel agter. (Lees byvoorbeeld Deut. 24:20-21).

So sal dit ook wees dat as die oordeel voltrek is, en die vloek die aarde en sy bewoners verteer het, daar nog hier en daar enkele mense sal oorbly, 'n klein klompie wat nie onder die oordeel beswyk het nie.

Nou is dit hierdie klein klompie, hierdie oorblyfsel, wat met 'n luide stem 'n loflied laat weerklink. Vanwaar hulle dwarsoor die aarde oorgebly het na die oordeel, laat hulle 'n juigkreet hoor. Op grond daarvan dat God sy oordeel voltrek het, maar 'n klein klompie uitgered het, eer hulle die ewige God wat regverdig is en maak hulle sy Naam groot. Die profeet roep hulle op om daarmee te volhard. Die heil wat daar selfs onder die oordeel is deur die genade van die Heer, is goeie rede tot dank- en lofliedere tot eer van sy Naam.

17 September.

Lees Ps. 89:2-19.

Teks: Jes. 24:21-23.

DIE HERE SAL REGEER.

In die oordeel sal die Here sy vyande in die hemel en op die aarde wat sy koningsheerskappy in die weg gestaan en betwis het hulle mag ontnem en hulle gevange neem. Onder die leërske van die hoogste kan verstaan word die bese magte wat die konings of owerhede van die aarde verlei het om die bewoners van die aarde voor te gaan in opstand teen die heerskappy van God; of ook die sterreheem wat dikwels as goddelik aanbid en vereer is, waardeur die koningsheerskappy van God in twyfel getrek is. Ook die apostel Paulus weet dat ons stryd is teen die owerhede en die magte, die wêreldheersers van die duisternis van hierdie eeu, teen die bese geeste in die lug. (Ef. 6:12).

Hierdie teenstanders van God word gevange geneem, en in 'n kerker gewerp vanwaar hulle nie kan ontsnap nie, in afwagting op die finale oordeel.

Wanneer God so oor sy vyande triomfeer, sal die glans van die maan verbleek en die gloed van die son verflou in die lig en glans van Sy koningsheerskappy: „En die stad het die son of die maan nie nodig om in hom te skyn nie, want die heerlikheid van God het hom verlig, en die Lam is sy lamp.” (Openb. 21:23).

In Jesus Christus het hierdie koningsheerskappy reeds deurbreek, sodat deur die geloof in Hom ons onder die verdrukking en benoudheid van die owerhede en magte en teenwoordige en toekomstige dinge nie van God geskei sal word nie, omdat Hy die skuldbrief teen ons uitgedelg en weggeruim het deur dit aan die kruis vas te nael, nadat Hy die owerhede en magte uitgeklee en hulle in die openbaar tentoongestel en daardeur oor hulle getriomfeer het. (Kol. 2:14, 15).

Omdat die koningsheerskappy van God so in Christus reeds naby gekom het, kán ons wag op die voleinding van die profesie met volharding.

U NAAM SAL EK LOOF.

Deur die aarde te verwoes en die oppervlakte om te keer, deur die bewoners te verstrooi en te laat boet, en deur die owerhede en magte van hulle mag te ontnem, het die Here nie alles vernietig nie, sodat daar nie gesê kan word, alles is tevergeefs nie. Inteendeel, juis deur die verskriklike oordeel heen het Hy die aarde en die bewoners tot sy eintlike doel gevoer naamlik om te wees tot eer van sy Naam, waar Hy alles kan wees en in almal. Dit het Hy gedoen deur wonders te doen wat bevestiging is van sy waarheid en trou.

Daarom hef die profeet hier 'n danklied aan.

Deur die oordeel heen het die Here enersyds die teenstanders van sy ryk en die onderdrukkers van sy volk met hulle vestings omvergewerp.

Andersyds het God hom as die ware Heer en Heerser bewys deur 'n vesting en 'n toevlug te wees vir die arme en die behoeftige, dit is sy volk, of gemeente. In die tyd van benoudheid en verdrukking was Hy vir hulle soos 'n skuilplek teen die stortreën, en 'n skaduwee teen die hitte.

So, en so alleen was dit vir hulle enigsins moontlik om nie self ook ten gronde te gaan nie. Hulle is, bewaar in die krag van God deur die geloof tot die saligheid wat gereed is om geopenbaar te word in die laaste tyd. „Daarin verheug julle jul, al word julle nou — as dit nodig is — 'n kort tydjie bedroef onder allerhande beproewinge, sodat die beproefdheid van julle geloof bevind mag word tot lof en eer en heerlikheid by die openbaring van Jesus Christus.” Daarom: „Here, U is my God. U sal ek verhoog; u Naam sal ek loof; want U het wonderse gedoen, raadsbesluite uit ver tye, waarheid en trou.”

'N KONINKLIKE FEESMAAL.

'n Maaltyd soos die wat die profeet beskrywe, is gewoonlik gehou by die troonsbestyging van 'n koning.

So sal die Here wanneer die bewoners van die aarde verteer en die leërskaare en die konings gerig is, en sy koningsheerskappy triomfeer het, 'n maaltyd aanrig vir die volke, dit is, almal wat uit die volke aan die gerig ontkom het, die oorblyfsel.

Die maaltyd pas by die heil van sy heerskappy en die heerlikheid van sy ryk. Spyse met vet, uitsoekgeregte voortreflik berei, bedien met kosbare volbeleë wyn.

So is dit 'n koninklike vreugdemaal as simbool van die lewe van volheid onder die heerskappy van God in die eindtyd. Die sluier waarmee die hoof bedek is in die aangesig van al die droefheid en ellende die is deur Hom weggeneem. Die dood en die tranes wat dit meebring die is vernietig. Die smaad wat sy volk moes verduur, is weggeneem.

Weer eens: „Die Here het dit gespreek.” So gaan ook hierdie gegronde verwagting van die profeet in vervulling in die koms van die Messias, wat met Sy liggaam en bloed ons spysig en laaf tot die

ewige lewe. „Ek beskik vir julle 'n koninkryk soos My Vader dit vir My beskik het, sodat julle kan eet en drink aan my tafel in my koninkryk.” (Luk. 22:29, 30). Die maaltyd van die profeet is teken van die volle en heerlike gemeenskap met God in sy koninkryk vir almal wat deur die geloof in Christus gemeenskap het met sy liggaam en bloed.

20 September. Lees Jes. 25:9-12 en Rom. 3:9-31. Teks: Jes. 25:9.

WAG, DAT HY KAN VERLOS.

Na die mededeling aangaande die groot maaltyd volg daar nou 'n kort danklied, wat op daardie dag gesing sal word wanneer die oorblyfsel voor die aangesig van die Here, op wie hulle gewag het, kan bly wees en juig.

„Dit is onse God op wie ons gewag het . . .”

Ons wag, want die aarde is ontheilig onder sy bewoners: óns het die wette oortree, die insettinge geskend, en die ewige verbond oortree. Daarom verteer die vloek die aarde, en moet óns, die oortreders, boet. Óns het almal afgewyk, saam het óns ontaard. Daar is niemand wat goed doen nie, selfs nie een nie.

Daarom wág ons, dat God sy geregtigheid openbaar.

Maar ons wag met blymoedigheid en volharding, terwyl ons in alle nood van Hom alleen ons uitkoms verwag. Ons wag op die geregtigheid van God deur die geloof in Jesus Christus vir almal en oor almal wat glo, want daar is geen onderskeid nie. Want almal het gesondig en dit ontbreek hulle aan die heerlikheid van God, en hulle word deur sy genade sonder verdienste geregverdig deur die verlossing wat in Christus Jesus is. (Rom. 3:22-24).

Daarom sê ons nou reeds. „Kyk, dit is onse God op wie ons gewag het: laat ons juig en bly wees oor sy hulp.”

21 September. Lees Jes. 31:1-9. Teks: Jes. 31:1.

DIE ONSIENLIKE TE SIEN.

Jesaja tree op in 'n tyd toe die Assiriese ryk besig was met 'n geweldige en gewelddadige magsuitbreiding. Koning Agas, koning van Juda, het homself gewillig aan die Assiriërs onderwerp. Sy seun Hiskia weer, het in opstand gekom teen die Assiriërs. As die profeet Jesaja koning Agas moes waarsku om hom nie op Assirië te verlaat nie, dan moes hy nou weer dringend waarsku, in die tyd van Hiskia, teen 'n bondgenootskap met Egipte.

Egipte sal Juda nie uit die hand van Assirië kan red nie. „Wee hulle wat na Egipte aftrek om hulp . . .” Dit is tevergeefs om gesantskappe na die land van Farao te stuur. Om op perde en strydwaens en ruiters te vertrou is nutteloos. Soos die ander volke wat voor beelde van hout en klip neerbuig, wil Juda ook doen. Hulle wil opsien daarna, hulle vertrou daarop stel asof dit 'n god is. Met die uiterlike, dit wat hulle kan sien, wil hulle rekening hou: die baie strydwaens van Egipte en hulle talryke perderuiters. Daarom ontbreek die geloof. Want geloof is mos om die Onsiënlike te sien. „Maar hulle sien nie op die Heilige van Israel en hulle soek nie die Here nie.”

God is die Heilige van Israel. Dit beteken dat Hy Israel se God is, dat Hy Hom gewy het aan sy volk om vir hulle te stry. Ek is die Here jou God. Daarom moet dit vir die volk gaan om die Here te vertrou. In die omstandighede moet hulle hul nood voor sy aangesig uitstort.

Wee ons as volk, as gelowiges, wat ook so dikwels net wil rekening hou met dit wat voor oë is. Laat ons die Onsienlike sien.

Hy kan en wil en sal in nood,
selfs as ons sidder vir die dood,
volkome uitkoms gewee.

22 September.

Lees Jes. 35:1-10.

Teks: Jes. 35:8.

DIE HEILIGE WEG.

Tussen al die donkere bedreiginge van oorlog en ballingskap, van oordeel en verwoesting, skyn daar telkens die helder lig van God se genadige uitredding deur in die profetiese boek. Jesaja wil nie alleen dat die volk nou in hulle nood die oë na bo sal rig en hulle vertroue op die Here sal vestig nie, maar ook wil hy dat sy volk se oë geopen sal word vir die heilsbeloftes van God vir die toekoms.

Dat Juda deur die storm van Assiriese magsuitbreiding heen staande gebly het en die stad Jerusalem gespaar is, het die profeet as 'n Godswonder ervaar. Ook vir die verre toekoms is daar die belofte van heil vir die klein oorblyfsel.

Jesaja praat van 'n weg, 'n grootpad wat die heilige weg genoem sal word. 'n Weg dus deur God self berei met 'n bepaalde doel: dit sal lei na Sion en die Godsberg. Alleen diegene wat aan God behoort en sy eiendom is sal daarop gaan na die huis van God. Die onreine wat nie aan God verbonde is nie, sal die weg nie betree nie. Hiermee teken Jesaja die uitredding wat God sal bewerk vir die deel van sy volk in ballingskap. Op die deur God gebaande „weg“, sal hulle uit die verdrukking terugkeer uit Babel na hulle eie land toe.

Die weg is egter nie alleen vir die volk Israel en vir die nabye toekoms bedoel nie. Dit is 'n daad van God van uitredding vir sondaars uit alle volke in die verre toekoms. Met die koms van die Messias sal die „weg“ tot God, wat deur die sonde tot niet gemaak is, weer vir sondaars oopgestel word. Jesus Christus is die weg, die waarheid en die lewe. En op die weg sal niemand wandel wat verontreinig is en gruwelikheid en leuens doen nie, maar net die wat geskrywe is in die boek van die lewe van die Lam. (Openb. 21:27).

23 September.

Lees Jes. 36:14-21.

Teks: Jes. 36:18.

GODSLASTERING.

Dit het uiteindelik ook sover gekom dat die Assiriese ryk teen die oorblywende Juda opgetrek het. Met 'n groot leërmag beleër hulle Jerusalem. Hiskia stuur van sy amptenare na die muur om te hoor wat die vyand te sê het. Die probeer om die Jode met lis oor te haal om hulle oor te gee. Hulle maak die aanloklike voorstel dat indien hulle sou oorgee hulle rustig kan voortgaan met hulle lewe. Hulle waarsku ook om hulle vertroue op Egipte te stel. En dit is 'n waarheid want Jesaja het al self sy volk daarteen gewaarsku.

Maar hulle oaan nog verder en dit is die verkeerdheid. Hulle moet nie hulle vertroue op die Here stel of Hy hulle sal red nie. Hulle tas die eer van God aan. Hulle beledig en beskimp die almag van God. Die God van Israel is vir hulle net soos al die ander gode. Hy staan op een vlak met al die ander afgode: Hamat, Arpad, en Sefarvâim. Daar-deur verneder hulle God; verlaag hulle sy Naam deur dit in een asem met afgode te noem; vertrap hulle Sy eer. Hulle vergryp hulle aan die onmeetlike grootheid van God. En nie alleen het hulle die godslasterlik-hede uitgespreek nie maar dit ook neergeskrywe.

Die wese van die sonde is dat die mens teen God in opstand kom en hom verhef teenoor die Almagtige. Dit kom in allerlei vorms en gewade na vore. Tog het dit in ons tyd ook sover gekom dat dit openlik gesê en gedoen word. In baie boeke staan dit swart op wit.

Die Here ons God is 'n enige Here. Aan Hom kom al die eer toe tot in ewigheid. Bely en glo u dit? Gee Hom dan al die eer!

24 September.

Lees Jes. 37:14-24.

Teks: Jes. 37:23.

GOD SE OORDEEL.

In die nood van bedreiging van sy stad en volk, het Hiskia geweet waarheen om te gaan en na wie hy hom moet wend. Hy gaan na die tempel en hy sprei die godslasterlike geskrif uit voor die aangesig van die Here.

En God betoon Hom as die waaragtige God. Hy is nie soos die afgode van hout en klip wat nie kan hoor of sien of praat of doen nie. Hy het 'n oor. Hy hoor die smeekroep van sy dienskneg om die redding van stad en volk. Hy hoor die geroep om die herstel en bevestiging van die eer van sy Naam. Hy het oë. Hy sien die woorde van smaad en lastering en spot in die brief van Sanherib. Hy sien die ongeleentheid van sy volk en bemerk die selfverheffing van die Assiriërs. Hy het 'n mond. Hy praat, Hy antwoord op die hulpgeroep van Hiskia. Hy roep tot verantwoording. „Wie het jy gesmaad en gelaster? Teen wie het jy die stem verhef en die oë hoogmoedig opgehef?“ Die mens kan nie sommer net praat en dit daarby laat of dit vergeet nie. Daarvoor moet verantwoording gedoen word.

En God het 'n hand. 'n Hand wat Hy in genade uitsteek teenoor die wat Hom vrees. Ek sal die stad beskut en dit verlos. Maar ook 'n hand wat Hy 'n toorn uitsteek teenoor die goddeloses. In die nag het 'n engel vyf en tagtig duisend van die Assiriërs verslaan. Sanherib is vermoor terwyl hy hom voor sy afgod neergebuig het.

Hy is die lewende God. Vreeslik is dit om te val in die hand van die lewende God.

Op Golgotha sien ons God in sy liefde en in sy toorn. In sy liefde vir sondaars: Ook in sy verskriklike toorn oor die sonde. My God, my God waarom het U my verlaat?

25 September.

Lees Jes. 38:1-8.

Teks: Jes. 38:2.

HISKIA SE SIEKTE EN HERSTEL.

Koning Hiskia was 'n Godvresende man, iemand wat geweet het wat om in en met sy nood te doen. Dit sien ons duidelik met die beleëring van sy nood te doen. Dit sien ons duidelik met die beleëring van Jerusalem deur Sanherib. Dit sien ons ook hier waar die beproewing van Godswêë hom nader aan die lyf kom as net sy volk en sy land.

Hiskia het dodelik siek geword. En as Jesaja op siekebesoek kom, dan kom hy nie met trooswoorde nie maar met die harde boodskap: jy sal sterwe en nie lewe nie. Waarvoor Hiskia bevrees was, gaan inderdaad gebeur. Met die verpletterende nuus bly daar nog een uitweg oor en hy gryp daarna — die gebed.

Hy bid tot die Here, tot dieselfde God van Wie die harde boodskap kom. Hy draai sy aangesig na die muur toe. Hy vergeet alles wat om hom is en gebeur. Hy sien af van alles en almal rondom hom om sy oog in geloofsvertroue op God alleen te vestig.

'n Ootmoedige en nederige gebed kom van sy lippe. Dit is 'n gebed in tranen. Hoewel dit op die oog af wil lyk of Hiskia wil roem op sy goeie lewenswandel, asof God hom op grond daarvan moet red, is dit nie so nie. In sy danklied is dit duidelik dat hy in angs gebid het dat God vir hom 'n Borg sal wees. Hy bid dat God self vir hom sal instaan, sy skuld op Hom sal neem, sodat hy kan lewe en nie sterwe nie.

En hierdie gebed van Hiskia het God verhoor. Hy is vir Hiskia 'n Borg. Hiskia sal nie sterwe nie maar lewe.

Nie alleen die gebed van Hiskia nie maar ook die gebed van alle mense in die nood van hulle sonde het God verhoor. Hy het Homself as 'n Borg vir ons gegee: Jesus Christus wat in ons plek kom staan het en ons sondes op Hom geneem het.

W'e soos Hiskia van alles en almal wil afsien, om in die gebed alleen maar na Hom op te sien, het die waarborg van lewe, 'n ewige lewe.

26 September.

Lees Jes. 38:9-22.

Teks: Jes. 38:11.

HISKIA SE LEWENSBEKOUING.

Nadat Hiskia gesond geword het, het hy 'n danklied geskrywe. 'n Danklied waarin hy terugdink aan die nood waarin hy hom bevind het. Hy leef hom weer in, in die ernstige siekte wat hy gehad het.

Sou hy sterwe sou hy twee dinge nie kon doen nie: hy sou die Here nie meer sien nie en hy sou die mense nie meer sien nie. Gedurende sy gesonde lewe was dit dus vir hom belangrik. Dit is hoe hy die lewe belewe en geniet het. Dit is sy lewensbeskouing: Die Here en die mense te sien.

God laat Hom sigbaar word, kenbaar word in sy openbaring, in sy woord. In die tempel het God Hom bekend gemaak, het Hy Hom laat sien. Daar het Hiskia God gesien, want na die tempel het hy graag gegaan.

Ook het hy mense graag aanskou. Hy stel belang in mense. Mense in die algemeen, die bewoners van die aarde. Omgang met ander mense is vir hom aangenaam.

Om omgang met God en die mense te moet verbeur stem hom verdrietig. Hy leef nie alleen nie. Hy leef met God en mense. Hy leef nie alleen met God, onverskillig teenoor mense nie. Hy leef nie alleen met mense sonder behoefte aan God nie. Hy leef in gemeenskap met God en die naaste.

Dit klink bekend. Dit is mos die groot gebod: liefde tot God en liefde tot die naaste. Sonder om van die wet te praat maak Hiskia spontaan daarvan melding dat hy die wet vervul. Hy leef volgens die gebooe van God nie omdat dit as 'n wet van buite af op hom afgedwing word nie, maar omdat hy van binne af gedring word om dit te doen. Die liefde leef in sy hart.

Laat dit ook ons vreugde wees. Laat dit ook ons lewensbeskouing word: God en die naaste lief te hê.

27 September.

Lees Jes. 39:1-8.

Teks: Jes. 39:4.

HISKIA SE SONDE.

Dat daar in die Bybel ook van Hiskia se verkeerdheid en sonde gepraat word laat ons maar weer besef dat die bybelse figure geen volmaaktes was nie, maar mense soos onself.

Die berig van sy wondergenesing het algou wyd uitgekring. Toe die koning van Babel daarvan hoor stuur hy 'n geskenk en gesante na die koning van Israel. Hulle kom na Hiskia om hom geluk te wens met sy wonderbaarlike genesing. Maar toe Hiskia hulle ontvang dink hy nie meer aan die Here nie. Die God wat hy so pas in die angs van sy nood met tranen aangeroep het, het hy vergeet. Hy dink net aan homself. Hy wys aan hulle al sy skatte en rykdomme, sy voorraadskeure en geheime bergplek van wapens totdat hy uiteindelik alles aan hulle gewys het. Hy vertoon homself terwyl hulle gekom het om van die almag van die God van Israel te hoor. Wat 'n groot geleentheid het Hiskia nie gehad om sy Naam voor die ore van die heidene uit te roep nie. Om te getuig van die almag van God nie. Die God wat hom uit die kake van die dood gered het nie.

Daarom het Jesaja, die profeet van God hom tot verantwoording geroep: wat het hulle in u huis gesien? Hulle het alles gesien. Ja, alles behalwe waarvoor hulle gekom het, wat hulle moes sien, waarvan hy moes gepraat het: die woorde en dade van die Here God. Hiskia was alleen maar bereid om die erdekruik ten toon te stel, die eie onwaardige ek te vertoon. Oor sy werklike groot rykdom, die genadige ingryping van God in sy lewe, swyg hy. Daarom word die straf ook aangekondig. Al daardie uiterlike skatte sal weggevoer word na Babel. Wie nie werklik begaan is oor God en sy koninkryk in die eerste plek nie, van hom word ook die ander dinge weggeneem.

Wat sien die wêreld, die ander mense, in u huis?

28 September.

Lees Ps. 1.

Teks: Ps. 1:6.

DIE EEN ÓF DIE ANDER!

Vir elke mens is daar net een van twee weë om te bewandel: of vir Christus of teen Christus. Hierdie twee weë word vir die mens bepaal deur die ontvanklikheid van die hart vir die Woord van God, of die hardheid en verset van die hart teen die Woord.

Die psalmis tref baie duidelik die onderskeid tussen die regverdige met sy geseënde lot, en die goddelose met sy waardelose en hooplose uitsig.

Die regverdige is soos 'n boom met blare wat nie verwelk nie. Elkeen wat vir Christus is, is soos 'n boom wat aan die kant van 'n waterstroom staan — die water gee lewe, groeikrag en heerlike vrugte. Wat die water vir die boom is, is die Woord van die Here vir die gelowige. Hierdie Woord wat in Christus Jesus vlees geword het, is en bly vir die gelowige die weg, die waarheid en die lewe.

Die goddelose is soos kaf wat die wind verstrooi. Kaf is waardeloos, dit het geen nut nie en doen alleen maar skade. Die beste wat met kaf gemaak kan word, is om dit op 'n hoop te krap en aan die brand te steek. Wanneer die wind die kaf oor die vlaktes verstrooi en teen die groen bome aanwaai, dan skep dit 'n kleurlose, vaal en dorre beeld.

So moet daar skeiding wees tussen die goddelose en die regverdige en daarom sal die goddelose en sondaar nie kan bestaan in die verandering van die regverdiges nie. In die gemeente van die Here, op aarde en in die verheerliking, het die goddelose geen plek nie.

Die heil van die regverdige lê daarin dat God die weg van die regverdige ken. „Weg” is hier beeld van die lewe, van die lewensgang, die lewenslot. „Ken” is ken-in-liefde, daarna omsien, daarvoor sorg en daarvoor waak. Dit doen God onvoorwaardelik vir elkeen wat glo.

29 September.

Lees Ps. 2.

Teks: Ps. 2:1.

EWIGHEID EN NIETIGHEID.

In Ps. 2 word die konings van die aarde gestel as goddeloses wat onheil beraam, maar wie se weg tot verderf lei. Die konings van die wêreld kom in opstand teen die goddelike Heer van die wêreld. Hulle voel hulleself as gebonde slawe wat hulle boeie wil verbreek. Die hemelse Opperheer, wat oor hierdie vrugtelose pogings aanvanklik slegs lag, verklaar uiteindelik vol toorn, dat sy plaasvervanger as Koning op Sion aangestel is.

Teenoor die konings van die aarde tree na vore die Koning van alle konings — die Messiaanse Koning wat die ganse wêreld as sy koninkryk het. Die sondaar konings van die aarde woel soos wat die see voortdurend golf na golf teen die rotse aanslaan en soos wat die donkerwolke draai en kolk en steier.

Dié woelinge is die produk van menslike oorwegings en redenasies waar dit vir die nasies gaan om die behoud en uitbreiding van hulle tydelike en verganklike besittings. In die strewe na meer eer en aansien word ook die Here en sy Gesalfde verwerp as voorwerpe van 'n spookgeloof — onsigbaar en betekenisloos.

Oor hierdie konings en nasies wil God toorn; Hy wil dat hulle verpletter sal word met 'n ysterstaf; dat hulle stukkend geslaan sal word soos 'n erdepot. Dit wil die Here alleen wanneer die volke en nasies hulle verhard en na Hom nie wil luister nie. Die Here roep voortdurend tot verstandigheid — Hy waarsku sonder ophou dat hulle hul moet bekeer tot die Here hulle God.

So spreek God ook voortdurend tot elke mens deur Sy Woord. Die Here roep en waarsku. Hy vermaan ons om nie met nietige, verganklike dinge te woel en besig te wees nie, maar ons geloof te rig op die Messias-Koning, die gesalfde Seun van God wat verlos het van die bande van sondeslawerny: Jesus Christus in Wie en deur Wie ons deel het aan die ewige lewe.

TROOS IN NOOD.

Koning Dawid het rede om moedeloos te wees. Sy teëstanders het vermenigvuldig tot 'n talryke groep wat teen hom opstaan. Selfs sy eie seun, Absalom, is van hom verwyderd en trek op teen sy vader. Dawid vlug — hy kan nie anders nie. Nie net dreig sy vyande om hom liggaamlike skade te berokken nie — nee, ook sy geloof tas hulle aan. Dawid se geloof word tot die uiterste beproef wanneer daar van hom as vlugteling-sondaar gesê word: „Daar is geen heil vir hom by God nie.”

Tog bemerk ons by Dawid in plaas van moedeloosheid 'n vaste vertroue op sy God. Waar hy hier in die vroeë môre as vlugteling wakker word, weet hy dat God vir hom en vir sy volk nog steeds dieselfde is as wat Hy in 'n ver verlede ook vir Abraham was. Toe Abraham in 'n onvergeetlike nag deur die skrik van die duisternis oorval is, het hy die troos ontvang dat God vir hom 'n skild sou wees (Gen. 15:2 en 12). Wat die aartsvader toe in sy voorspellende droom gesien het, was die vuurkolom by die heilige berg Sinaï (Gen. 15:17).

So sal God ook koning Dawid verhoor, sodra hy tot Hom roep.

En Dawid roep; luid roep hy die Here aan en Hy verhoor hom. Wanneer die Here Dawid verhoor dan kry hy nuwe krag en heldemoed, koester hy geen vrees nie al staan ook tienduiseende van mense rondom hom gereed om hom te vernietig.

Soos Abraham die troos ontvang het en soos wat Dawid verhoor is in sy nood, so het God die ganse menslike geslag wat in nood verkeer, verhoor, en sy Seun, Jesus Christus, die troos van redding en genade gegee.

Christus se koms na hierdie wêreld, sy lyding, sterwe en opstanding, beteken vir elke geskape mens dat hy in vrede kan gaan lê en aan die slaap mag raak net om elke dag opnuut wakker te word in die geloof dat die Here ons ondersteun — al is die vyande so baie en die aanvegtinge so hewig.

1 Oktober.

Lees Ps. 4.

Teks: Ps. 4:4b.

VERTROU EEN VREDE.

Ps. 4 word aangedui as 'n aandelied. Hy dateer uit 'n tyd van nood en is enersyds 'n smeekgebed, andersyds in 'n sterk mate 'n vertrouenspsalm met 'n ryke inhoud.

Waar koning Dawid in ps. 3 worstel met sy vrees vir sy menigvuldige teëstanders, het hy nou nog verder te doen met ontevredenheid by sy onderdane en veral by die vooraanstaandes. Dawid besef dat in die kringe van sy howelinge wat tot voorbeeld behoort te wees, daar nou ydelheid en onopregtheid heers.

Terwyl hy in die eensaamheid van die nag aan sy howelinge dink, besef die koning met diepe erns dat sy eie vertrouelinge hulle skuldig maak aan drif, loslippigheid en vleiers. In plaas daarvan dat hulle in opregte gesindheid offers bring, is hulle besig om ontevrede te mor.

Hierdie ontevredenheid berus alleen maar, so besef Dawid, op 'n gebrek aan vertroue. Hulle het die seëninge van God wat hulle elke dag ontvang, vergeet. Die seëninge waarop hulle hoop, is 'n groot oes en gevulde voorraadskeure.

Waarvoor Dawid pleit en waarop hy aandring, is dat hulle die Here moet aanroep en versekerd moet wees dat Hy hulle gebede sal hoor. Die gunsgenoot van God sal altyd die innerlike vrede smaak, of hy slaap en of hy wakker is. Soos wat Dawid met sy eie mense moes praat en hulle vermaan, net so is die kerk van Jesus Christus vandag nog besig om die Woord van God te verkondig — om te troos en te vermaan op grond van die Woord wat die mens roep en dwing om gunsgenoot van God te wees.

In Jesus Christus alleen is dit moontlik om die innerlike vrede van die geloof te smaak. Die blinkheid van hierdie wêreld, die sg. eer en aansien bring skynvrede en voorspoed; Jesus Christus beteken vrede op aarde, in die mense 'n welbehale!

2 Oktober.

Lees Ps. 5.

Teks: Ps. 5:8.

'N BIDDENDE KERK.

Koning Dawid begeer om in die heiligdom van God toegelaat te word om daar sy klag uit te stort. Hy word aangekla deur die vyande en die leuensprekers, deur hulle „wie se keel 'n oop graf is.“ Dawid as die aangeklaagde leef in die vaste oortuiging dat God hom in sy onskuld teen leed sal bewaar, dat God op die stem van sy hulpgeroep ag sal gee.

Dit is baie duidelik dat die teëstanders hier nie alleen maar aanklaers van 'n enkeling is nie maar as vyande van die gemeenskap en van God self beskryf word. Die teëstanders van koning Dawid is tegelyk ook die teëstanders van sy God en van sy volk.

Dawid vertrou nie op sy eie kragte nie. Hy neem sy toevlug tot die heiligdom waar hy in ootmoed 'n hulpgeroep ophef tot sy God wat in almag troon oor alle mense — oor alle kwaadpraters, leuenars en goddeloses. Dawid wêet dat God hom sal verhoor en genadig sal wees en sy vyande sal vernietig. Dit is die uitkoms van sy geloof wanneer hy deur die grootheid van God se goedertierenheid sy huis mag binnegaan om daar te mag buig in die vrese van die Here.

Die ganze wêreld word nog steeds gekenmerk deur die bedrog, leuenspraters, hoon en spot van die teëstanders van Jesus Christus en sy kerk. Twisgesprekke met dié vyande van Christus vind gedurig plaas. Baie getroue lidmate word afgerokkel en bang gepraat.

Uit die Woord van God leer ons om soos Dawid voortdurend te begeer om na God te soek in sy huis, die kerk; om daar in ootmoed voor Hom te buig in diepe aanbidding rondom sy Woord. Biddend moet elkeen voortdurend, elke dag, opsien na God om deur sy Gees ons geloof in Christus te versterk sodat ons weerstand kan bied teen die vurige pyle van die bese wat ons gedurig teister.

3 Oktober.

Lees Ps. 6.

Teks: Ps. 6:10.

GEBED IN SIEKTE EN NOOD.

Onder die volke rondom Israel was die geloof sterk dat siekte die oorsaak was van talryke demoniese magte wat deur beledigde gode of deur bese towenaars en hekse op die siekes afgestuur is. So 'n sieke was dan genoodsaak om sy toevlug te neem na die besweringspriesters van bepaalde „reddende“ gode — veral Ea en Marduk.

Hierdie magies-bygelowige gedagterewêreld was in Israel nie onbekend nie, al het Saul reeds die towenaars verdryf (1 Sam. 28:9). Tog het die Israëliete siekte beskou as die besliste gevolg van die sonde: die standpunt van die vriende van Job.

In Ps. 6 sien ons hoedat die **krankes** sy toevlug neem tot die heiligdom, waar hy verhooring en genesing vind tot skrik en beskaming van die vyande wat sy ondergang probeer bewerk het en skuld het aan sy siekte. Weer eens wend hy hom biddend tot die Here sy God met die vaste geloof dat die Here sy smeking sal hoor en die stem van sy geweën; God sal hoor en verhoor.

Dikwels gebeur dit dat 'n mens wat in uiterste nood **verkeer** vanweë ernstige siekte hom deur God en mens verlate voel. Alleen moet hy skynbaar deur die siekte worstel in mismoedigheid en **moedeloosheid**. Die troos van familie en vriende klink hol en leeg — asof hulle dit maar net uit piigsbesef doen.

Watter nood is groter as die sondenood en watter siekte **erger** as die ellendigheid daarvan om te sterf en tot niet te **gaan**? Hierin lê eensaamheid en die gedagte van verlatenheid.

Maar God het die nood gesien, Hy het gehoor en verhoor. **Aan die** kruis het Christus gehang, deur God verlaat sodat ons nimmermeer deur Hom verlaat sal word nie.

In Christus is daar hoop, troos en verwagting vir die biddende gelowige — wanneer hy siek is en wanneer hy gesond is, elke dag en tot in ewigheid.

4 Oktober.

Lees Ps. 7.

Teks: Ps. 7:18.

VERLOSSING EN GENADE.

Dit skyn asof die spreker in Ps. 7 die koning is wat tesame met die uitverkore volk met oorlog of opstand bedreig word op grond van 'n beskuldiging wat hy ontken en met beslisheid van hom afwerp.

Die koning soek by God sy hulp teen vyande wat hom soos verkeurende diere aanval. Plegtig verklaar hy sy onskuld voor God wat ook tegelyk die onskuld van sy volk beteken. Vol vertroue beroep die koning hom op God se regverdigheid. Die volkere sal voor Hom verskyn en die onskuld van die koning en sy volk sal deur God self erken word.

Die laaste vers is by voorbaat reeds 'n loflied en 'n dankgebed — asof die oorwinning reeds behaal is. Die koning twyfel nie — As God vir hom is, wie kan teen hom wees? (Rom.8:31).

Dwarsdeur alie eeue heen het God Homself aan konings, volke en elke mens geopenbaar as 'n regverdige God wat elkeen wat in Hom glo, liefhet en altyd sal beskerm.

Die Woord van God leer ons hoedat God telkens ingryp in die lewe van mense en hoedat God in Christus, sy Seun, vir eens en vir altyd aan alle mense, volke en nasies, redding en uitkoms gegee het.

Ons leef ook in 'n tyd waarin ons volk valslik beskuldig word van baie dinge. Die kommunisme en moderne liberalisme maak voortdurend ons volk tot skyf vir hulle agitasies en betogings. Dit maak baie mense bang en benoud en vol vrees vir die toekoms.

As gelowige volk kan ons — as owerheid en onderdaan — alleen maar ons hoop stel in Jesus Christus wat sy seënende hande uitgestrek aan die kruihout laat spyker het tot ons troos, redding en verlossing. Solank ons maar as enkelinge en volk soos Dawid gelowig opsien na God, kan niks of niemand ooit teen ons wees nie.

5 Oktober.

Lees Ps. 8.

Teks: Ps. 8.

DIE GROOTHEID VAN DIE MENS.

Dit is 'n merkwaardige verskynsel van die huidige tyd dat ons onmiddellik in verset kom as daar van die mens se grootheid gepraat word. Die redes vir hierdie verset kan natuurlik baie verskillend wees. Daar is mense wat ontnugter is. Hulle is hulle hulle pynlik daarvan bewus dat menslike grootheid dikwels net 'n ander naam is vir menslike tirannie. Hulle het vanweë die verloop van die moderne geskiedenis besluit: Vooruitgang beteken altyd ontmensliking. As ons egter diep genoeg op die saak ingaan, sal ons sien dat dit oppervlakkige erns is.

Daar is ook mense wat in verset is teen die gedagte van menslike grootheid „ter wille van die eer van God.” Maar dis 'n ernstige dwaling: om God se goedheid te prys, word die mens se slegtheid beklemtoon. Om God te verhoog, word die mens verneder. Om God alles te laat wees, word die mens niks gemaak. Dis 'n verkeerde opvatting. Want dit beteken dat ons God klein, ja selfs kleinlik voorstel. Ons wek naamlik die indruk dat God geen grootheid naas Hom kan verdra nie.

Teenoor hierdie kettery moet gestel word, omdat God groot is, het Hy aan die mens grootheid gegee, eer, heerlikheid en heerskappy. Hy hoef die mens nie niks te maak om self iets te kan wees nie. Daarom praat 'n loflied op die grootheid van God terselfdertyd van die grootheid van die mens. Die grootheid van God word selfs geopenbaar in die grootheid wat Hy die mens gun. Dit is nie grootheid as sodanig wat die mens van God vervreem nie, maar grootheid wat losgeskeur is van die God wat dit gee. Hierdie vervreemde grootheid word onder andere geopenbaar in grootdoenery wat selfbedrog is en kleinlikheid wat geen grootheid van 'n ander kan verdra nie.

6 Oktober.

Lees Ps. 9.

Teks: Ps. 9:11a.

KEN EN VERTROU.

Vertroue veronderstel kennis. Ons kan niemand vertrou sonder om iets van hom te weet nie. Iets in verband met 'n persoon wat ander vertel het en wat ons self ervaar het, moet die vertroue grond. Ons kan nie 'n onbekende vertrou nie. Geloof is ook nie om ons lot aan 'n onbekende toe te vertrou nie. Ons vertrou op die bekende God. Hy word bekend deur sy daade waarvan die Bybel vertel. 'n Naam van God sê wat God doen en sodoende wie Hy is. Die daade van God wat vertel word, wek vertroue. Want daarin bewys Hy Homself as betroubaar.

'n Naam van God sê egter nie net wat Hy eenmaal gedoen het nie, maar wat Hy steeds doen. Die betroubare is nie wispelturig nie. Maar daar is 'n oneindige groot verskeidenheid in sy daade. Want Hy gaan

persoonlik met mense om. Daarom word sy hulp deur verskillende mense in verskillende omstandighede ook in verskillende vorme ervaar. Sy daad is altyd nuut omdat Hy nie voorspelbaar is soos 'n mens min of meer voorspelbaar is nie. Daarom word 'n profesie byna nooit na die letter vervul nie. Die vervulling hou gewoonlik iets onverwags in teenoor die verwagting. Juis so wêk God by ons die vertroue dat Hy ons in toekomstige nuwe omstandighede sal kan help.

Ons kan wel ook praat van blinde vertroue. Want ons moet dikwels met God deur 'n donker tunnel gaan waar ons sy wil met ons nie kan bemark nie. Maar dan nog is dit nie blinde vertroue in die sin dat ons met 'n onbekende saamgaan nie. Ons het 'n houvast aan sy vorige daad van trou. Ons ken Hom dus ook in die oomblikke waarin sy trou nie verstaanbaar is nie. Dan vertrou ons dat Hy ook in die onsigbaarheid aanwesig is.

7 Oktober.

Lees Ps. 9 en 10.

Teks: Ps. 9 en 10.

SOEK EN VERGEET.

In Psalms 9 en 10 (wat as een psalm gelees kan word) is daar twee woorde wat nogal dikwels voorkom, naamlik soek en vergeet. Hierdie twee woorde word in twee verskillende verbande gebruik: ener syds ten opsigte van God en die regverdige en andersyds ten opsigte van God en die goddelose. As ons nou die twee woorde in hierdie psalms nagaan, vind ons 'n opvallende wisseling in betekenis wanneer dit in die twee verskillende verbande gebruik word.

Die regverdige soek God (9:10). God soek (besoek) die goddelose (9:12, 10:15). Die goddelose beweer dat Hy hulle nie soek (ondersoek) nie (10:4, en 13). God vergeet nie die geroep van die ellendiges nie (9:13); die behoeftige sal nie vir altyd vergeet word nie (9:19). Op grond hiervan word gebid: vergeet die ellendiges nie (10:12). Die goddelose (heidene) vergeet God (9:18) en meen dat Hy hulle daad vergeet (10:11).

As ons na al hierdie verse saam kyk, sien ons dat die regverdige die nadering van God verlang terwyl die goddelose sy verwydering wens. Dit is opvallend dat ons hier net met betrekking tot die goddelose lees dat God soek. Dan het soek (besoek) die betekenis van straf of wreek. Vir God se bemoeienis met die regverdige word hier nie die woord soek gebruik nie, maar net die uitdrukking: vergeet nie, dit is: Hy gedenk of dink aan. Dit hou in om te red en op te rig.

In sy nood ly die regverdige daaronder dat God skynbaar ver is. In sy onreg maak die goddelose homself wys dat Hy ver is. Maar albei weet tog dat God naby is. Die een wil Hom nader hê. Die ander wil Hom verder hê. Die saak staan so dat Hy altyd vir die regverdige bereikbaar is en nooit vir die goddelose ontkykbaar is nie. Hy is naby in sy vrypraak en in sy veroordeling. Daarom moet ons nie verwar word deur ons kleingeloof dat Hy te ver is om te help nie en ook nie deur die grootpraterij van die goddelose dat Hy te ver is om Hom met die onreg te bemoei nie. Hy hou die reg in stand deur die regverdige se nood en die goddelose se wandade nie te vergeet nie.

GELOOF EN GESONDE VERSTAND.

Wat ons in die eerste drie verse van hierdie psalm lees, is blykbaar die goeie raad van vriende, raad wat gegrond is op gesonde verstand. Dit loop uit op vers 3 wat sê: Daar is 'n grens aan die weerstand wat 'n gelowige (regverdige) kan bied. Die argument is blykbaar waterdig. Daar is niks wat die regverdige kan doen as die fundamente omgegooi word nie. Dit waarna verwys word, is inderdaad fundamente: Reg en geregtigheid. As dit verval is die samelewing van mense onmoontlik.

Teenoor hierdie redenering kan ons egter al dadelik die vraag stel: kan reg en geregtigheid werklik vernietig word? Mense kan daarteen sondig en in die proses baie leed veroorsaak. Maar hulle kan dit nie tot niet maak nie. Want reg en geregtigheid is die saak van die Here. Hy word wel veral geken deur sy gelowiges in die tempel, maar Hy regeer oor die aarde. Hy is die handhawer van reg en geregtigheid, die fundamente van elke menslike samelewing. Selfs al gaan dit soms skynbaar nie so goed met die saak van God nie, moet ons vorentoe bly kyk. Dit gaan om die toekoms van hierdie dinge. As God onreg en ongeregtigheid toelaat dan is dit om hierdie dinge tot volheid te laat kom. Wie dit nou in vertroue deurly, sal nog op die bestemde oomblik in die gelyk gestel word. Daarom moet die regverdige nie vlug nie maar standhou in die hoop. Hy moet die weerstand teen onreg en ongeregtigheid behou. Want wat God liefhet, die reg, het bestendigheid. Wat Hy haat, die onreg, het geen bestendigheid nie.

Gesonde verstand is nie die vyand van geloofsvertroue nie, mits dit nie oppervlakkig is nie maar diep gegrond is. Ons moet onderskei wat werklik die saak van God is. Daaraan kan ons ons dan met volle vertroue wy, want dit is 'n saak met 'n toekoms. Dit is in die hand van God en wat dit weerstaan, het geen duursaamheid nie. Wie sê vlug na die veiligheid van die berge te midde van die dreiging en rumoer begryp niks nie. Die geloof maak ons krities teenoor wat die meerderheidsmening as gesonde verstand voorhou. Die regte gesonde verstand weet dat God die reg en geregtigheid handhaaf en besluit nie dwaaslik om sy pos te verlaat nie. Stel ons die dinge nou miskien al te maklik voor? Nee, halfpad tussen klag en dank spreek ons ons vertroue uit, — 'n vertroue waarmee ons op weg is na die 'opheffing van die klag in die danklied.

'N STERWENDE SAMELEWING EN DIE LEWENDMAKENDE GOD.

Leuens en eie-roem is duidelike tekens van 'n samelewing wat in 'n staat van verval is. Wie hom van die mag van die leuen bedien, het die vastigheid in sy lewe verloor. Hy durf die waarheid nie meer aan nie of hy verwerp dit bewustelik omdat hy sy heil soek in die onwaarheid. Eie-roem is die roem van die roemlose. Dit het geen verankering nie. Dit het geen sekerheid nie en gee daarom 'n valse beeld van welsyn. Op die sand van hierdie vervorming van die waarheid en die opwerping van skyn kan niks bestaan nie. As die samelewing daarop rus, is dit 'n wankelende samelewing. Waar mense so onseker staan en daarom lieg en roem, wil hulle ook sonder God wees. Want Hy is die gROOT ontmaskeraar. Is dit nie 'n onmoontlike situasie vir die wat eg en opreg wil lewe nie?

Maar onverwags word daar 'n ander woord gehoor! Iemand onderbreek die gedagtegang. Ek sal opstaan, sê die Here. Hy kom in oordeel. Is dit 'n blote aanspraak? Is dit wensdromery van die gelowige? Word 'n ou formule wat vaag bo die gebeure sweef, herhaal? Die woord van die Here is eg. Dis soos silwer wat sewemaal verfyn is in die smeltoond. Dit het die volledige suiweringsproses deurgegaan. En dit is nie 'n blote stigtelikheid nie. Sy woord het ook al deur sewe smeltings van krisisse deurgegaan en sy egtheid bewys. Daar is 'n eerbiedwaardige tradisie van God se daade wat deur die beproewinge van die geskiedenis deurgegaan het. Sou dit dan nou nie beproefd wees nie?

God het die aarde uit niks geskape en 'n volk asof uit niks tevoorskyn geroep. Hy hou dit ook in stand, dikwels teen alle waarskynlikheid in. Stou Hy nie ook 'n samelewing wat die doodsintptome van leuen en eie-roem vertoon, weer kon laat opstaan nie? As hierdie vertroue terugkeer, word die gebed herhaal. Die belofte van God laat die gebed nie ophou nie, maar maak dit 'n gebed in vertroue. Uit die diepte word geroep na die verheffende God. Sterwendes hoop op die Lewendmaker.

10 Oktober.

Lees Ps. 13.

Teks: Ps. 13:2.

BLYE BOODSKAP, BITTER LYDING.

God beloon die goeie daade en straf die slegte daade van mense. Waarom voel ons so dikwels die verset in ons brand as ons dit hoor? Hang dit nie saam met die godheid van God dat Hy regverdig is en daarom verskillend optree teenoor goed en kwaad nie? Ons sou dit seker nie omgekeerd wou hê, naamlik dat God dit wat goed is straf en dit wat sleg is beloon nie. In 'n bepaalde sin kan dit natuurlik wel geld, naamlik teenoor verkeerde beskouings oor wat goed en sleg is. God straf (in toorn) goeie mense (selfgeregtigde hoogmoediges) en Hy betoon (in genade) slegte mense (verootmoedigende sondears). Maar dan beteken dit tog weer dat God dit wat waarlik goed is, beloon en dit wat waarlik sleg is straf. Ons moet nie wat goed is neerhaal en wat sleg is verhef nie. Ons moet nie in reaksie teen die valse vroomheid van die egte slegtheid die verdienstelikste goeie werk maak nie.

Maar juis as ons die saak suiwer leer sien, begryp ons ook iets van die ellende wanneer 'n mens dit in sy lewe andersom ervaar. Hoelank, Here, sal U my altyddeur vergeet? Die krenking van die teenstander se triomf oor sy teleurgestelde hoop word verwoord. Maar dit is nog gering vergeleke by die aanvegting van sy geloof. God, die grond van sy bestaan, het hom verlaat. God se regverdigheid wat orde, sekerheid en bestendigheid aan sy lewe gegee het, het vir hom onseker geword.

Die christelike eerlikheid en suiwerheid verplig ons om onomwonde te stel: Daar is geen oplossing vir die teodisee-vraagstuk (die vraag na waarom die regverdige God die regverdige onskuldig laat ly) nie. Ons ken ten dele. Ons sien 'n raaiselbeeld in 'n speël. Maar daar is sekere vaste punte. Daaraan gryp ook die psalmdigter vas. Hy hou vas aan God se daade van trou soos hy dit leer ken het in sy eie lewe en in dié van sy medegelowiges. Vir 'n Christen is die belangrikste vaste punt die opstanding van Christus. Want op grond daarvan weet ons

dat God sy deel met ons bereik ook deur die dood heen. Ons weet nou van die verlossing deur die kruisdood van Jesus. Ons weet ook van die verheerliking waarheen ons via die kruis van die hede gaan. Dit beteken egter geensins dat ons die onopgeloste raaisels nou van ons kan afskud nie. Die kwellende geheim wat ons in hierdie tyd bly dra, toets voortdurend die drakrag van ons geloof en die uithouvermoë van ons hoop.

11 Oktober.

Lees Ps. 14

Teks: Ps. 14

ATEÏSME IN DIE CHRISTENDOM.

Daar is baie redes waarom daar baie mense is wat nie in 'n persoonlike en geeë God glo nie. Die mees algemene rede was en is nog altyd die onopgeloste en onoplosbare raaisel van onskuldige lyding in die wêreld. Dit is 'n saak waarmee ons steeds in groot ontferming besig moet bly. Ons moet probeer aantoon waarom daar nie 'n oplossing moontlik is nie en hoe ons ten spyte daarvan op die Here kan vertrou. Maar dit is nie die saak waaroor dit nou gaan nie. In die psalm val die nadruk op die ongeloof in die daad. Dit gaan om „praktiese ateïsme”. Dit beteken dat mense allerlei dinge doen sonder om met God rekening te hou. As die saak so gesien word, is daar ook in die Christendom baie praktiese ateïsme. Ons is ons dikwels nie eens bewus daarvan nie. Ons bemerk eerlik nie dat daar 'n kortsluiting is tussen ons geloofsbelydenis en byvoorbeeld ons inkomste, ons opvoeding, ons sosiale omgangsvorme en politieke bedrywighede nie. Hier is die woord bekering vanpas. Maar dan moet ons bekering nie net as 'n paar aanpassings op sedelike gebied verstaan nie. Dit sou godsdienstige kwaksalwery wees.

Ons moet deegliker ondersoek. Hoe? Kom ons worstel met die volgende paar vrae en kyk of dit ons nie by die antwoord bring nie: Is God, soos ons Hom bely, 'n God wat werklik kan saak maak in alle omstandighede? Of het ons aan Hom 'n enkele afgesonderde gebied toegeken, naamlik die gebied van die natuurlike gebeurtenisse. Het ons God se ingryping in die gebeure van ons lewe beperk tot die gebied van die wonders? As Hy daarvoor daar is, het Hy dus niks te make met die natuurlike gebeurtenisse en dade wat ons alledaagse lewe vul nie. Ons moet egter onthou dat vandag se „wonders” baiekeer alreeds se algemene kennis is. Dit beteken dat God geleidelik uit die alledaagse dinge uitgewerk word sodat Hy later in „woningnood” raak in ons lewe! As dit is hoe ons lewenspraktyk die saak laat lyk, hou ons nog rekening met die God wat alles en almal regeer? Die hier waar ons van bekering moet begin praat!

12 Oktober.

Lees Ps. 15

Teks: Ps. 15:1.

OM NABY GOD TE WEES.

Alhoewel die letterlike woorde van die bedevaarder in die eerste verslaan op die tempel van Jerusalem, is dit uit die gees van die psalm duidelik dat dit eintlik gaan om 'n lewensgemeenskap met God. Hierdie psalm druk dit as die diepste wens van die bedevaarder uit om naby God te wees. Daarin is die hoogste goed, sy grootste ideaal geleë. Ons het dus nie 'n psalm wat net by die intrede van die tempel gesing word nie, maar 'n diepe geloofsbelydenis wat die uiterlike vorme van die tempelrediens te bowe gaan.

Die antwoord op die biddende vraag van die bedevaarder vind ons in die tweede vers. Daarin word drie kenmerke genoem van die persoon wat 'n lewe in die nabyheid van God voer: opregte lewenswandel, 'n daadwerklike strewende na geregtigheid en eerlikheid teenoor die self. In die volgende verse word enkele praktiese voorbeelde genoem van so 'n persoon se lewenswandel. By nadere besinning gaan dit hier om voorbeelde van die beoefening van geregtigheid.

Dit is dan die twee gedagtes waarom dit primêr in Ps. 15 gaan: die heerlikheid om naby God te wees en die doen van geregtigheid wat direk daarmee saamhang. Dit is ook in ooreenstemming met die gedagte van die evangelie. Nie elkeen wat Here, Here, sê is daardeur ingang tot die koninkryk gewaarborg nie. Paulus herinner in die Romeine-brief eweneens dat dit nie gaan om die hoorders van die Wet nie, maar om die daders van die Wet. Om waarlik geregtigheid te doen, is om erns te maak met God en sy Wil. Om erns te maak met God is om erns te maak met geregtigheid.

Dit is nie moeilik om de praktiese betekenis van hierdie waarheid in te sien nie. Weet ons kerklik wat geregtigheid vir ons beteken? Is dit waarlik ons erns om hierdie geregtigheid na te streef en te doen? Ons kan net sowel vra of dit waarlik ons hoogste ideaal is om naby God te wees. Is ons eerlik, moet ons erken dat ons hoogste ideale eerder saamhang met dié dinge wat vir ons 'n aangename bestaan hier op aarde verseker — welvaart, gesondheid, eer, status, genot en gemak. Daarom weet ons nie regtig wat geregtigheid beteken of hoe om dit te doen nie. Wat 'n patetiese belydenis!

Die boodskap is duidelik en nie nodig om herhaal te word nie. Die mate waarin ons dit op onself sal betrek, sal saamhang met die mate waarin ons onself met Jesus Christus betrokke voel.

12 Oktober (vervolg)

Lees Ps. 16

Teks: Ps. 16:10b

BIDDAG VIR DIE GESAAIDES.

Lewe en dood. Die groot tema uit die natuurwêreld. Hieroor het die belangrikste vrae deur die eeue heen tot vandag toe gehandel. Dit is ook hierdie vrae en hulle antwoorde wat ons lewe tot 'n groot mate bepaal. Psalm 16 is geskryf deur iemand wat vir homself in die aangesig van die dood uitsluitel oor hierdie vrae verkry het. Sy oplossing geld ook die twintigste eeu. Ons sien elke dag rondom ons die teken van mense vir wie hierdie vrae nie tot duidelikheid kom nie. Ons dink aan die komplekse en vrees wat soveel mense van ons tyd kniehalter. Vrees vir die dood hang gewoonlik saam met vrees vir die lewe — vrees om mens te wees. So is dit vir hierdie mense onmoontlik om volledig reg aan hulleself te laat geskied. Hulle is die gesaaides op die akker van God wat nie tot volle wasdom kom nie.

As ons vandag bid vir die gesaaides, gaan dit ook om baie meer as ons boerderye. Dit gaan om die totaal van ons heil waarby ons liggaamlike en geestelike heil gelykelyk ingesluit is. Daar is min dinge wat groter bevrediging bied as 'n suksesvolle seisoen. Tog is dit nog meer bevredigend om in 'n volwaardige mens te ontwikkel, om sigself van allerlei onnodige struikelblokke te bevry en op die pad van die gelcof te vorder. Die sleutel hiertoe is die antwoord van die psalmdigter: „U is my Here; vir my is daar geen goed bo U nie... U sal my die pad van die lewe bekend maak.“ Daarom dra ons vandag nie net die vrug van ons hande aan God op nie, maar ook ons ganse lewe — onself. Dit gaan om dié God vir wie ons so belangrik is dat Hy sy eie Seun laat sterwe het ten einde ons van verderwing te red.

13 Oktober.

Lees Ps. 17

Teks: Ps. 17:15b

DAADWERKLIKE NABYHEID.

Wie in hierdie psalm niks meer as die klag van die psalmis verneem nie, mis 'n groot deel van sy boodskap. Dit is waar, voorop staan sy noodkreet uit 'n ellendige situasie. Die skrywer word bedreig deur mense wat die reg nie in die wil van God soek nie, maar in hulle eie sin en smaak. Sy onskuld ten spyte is hy die voorwerp van hulle haat omdat hulle besluit het dat hy geen voordeel vir hulle belange inhou nie.

Hulle soek daarna om hom uit te skakel en hy voel in menslike terme uitgelewer en weerloos.

Tog is daar 'n belangrike positiewe noot. Hy weet om sy toevlug tot God te neem. In die nabyheid en teenwoordigheid van God vind hy sy troos en krag. God is alles wat die skrywer onder mense mis. Hy is die Redder uit nood, die Beskermer van die ellendige, maar boweal is Hy die waarheid self, sy wil die reg en sy optrede geregtigheid. Na die nagmerrieslaap waarin al sy vrese op hom afgestorm het, ontwaak die skrywer in kalmte en rus. Die blote nabyheid aan God is genoeg om hom tot vrede te bring in sy gemoed en hom 'n nuwe positiewe uitsig op sake te gee. Om die gestalte van God te sien, is so goed as die aanbreek van die dag self.

Reeds die kerkvader, Augustinus, het gesê dat geen mensehart tot ware rus kan kom buite God nie. Om met God te wees, is om waarlik mens te wees. Ons dank God dat Hy in Jesus Christus naby aan ons gekom het en dat ons sy beeld kon aanskou. Ons dank Hom vir die genademiddele waarmee ons ons verhouding tot Hom kan verdiep. Ons dank Hom vir sy Gees wat ons trou bewaak en lei. Dit skep vir ons die moontlikheid om te wees wat ons bedoel was om te wees. Ons het geen ander strewe as hierdie nie. In die twintigste eeu is dit opperste realisme.

14 Oktober.

Lees Ps. 18.

Teks: Ps. 18:32a en 47a

DIE HERE IS GOD.

'n Mens kan hierdie psalm op verskillende maniere lees. 'n Mens kan dit so lees dat 'n mens net kennis neem van die wraaksug van Dawid teenoor sy vyande. Of so dat 'n mens net die kragtige beeldspraak waar Dawid die toorn van die Here met 'n geweldige donderstorm vergelyk, raaksien. Tog kan 'n mens nie reg aan die psalm laat geskied as 'n mens nie luister na die dankbare klank wat deur alles heen klink nie. Dit is 'n dankpsalm toegewy aan die Here.

Ons tekswoorde maak in 'n sekere sin die hoogtepunt uit van hierdie danklied. Deur sy ingrype tot redding van sy kneg het God Hom weer eens geopenbaar. Hy is die Verbondsgod, die God wat sy naam bekend gemaak het as Jahwe. Hy is die God wat gister en vandag dieselfde is tot in ewigheid. Die naam, Jahwe, roep herinneringe op van 'n geskiedenis waarin God sy volk bestrawwend en reddend gelei het. Jahwe leef. Sy lewe is die waarborg vir die lewe van sy volk en almal wat op Hom hoop. Dat Jahwe God is, is waarborg vir die heil van sy kinders. Hy is hulle verlede, hede en toekoms.

In hierdie kragtige belydenis as dankbetuiging kan ons as twintigste-eeuse mense onself terugvind. Kan daar 'n meer vertroostende gedagte wees as dat onse Here God is, dat Jesus leef? Hoewel die probleme waarmee ons in hierdie tyd te doen het, verskil van dié waarvan die digter vertel, voel ons as mense nie minder uitgelewer nie. In die meeste mense se lewe kom 'n oomblik waarin hulle blote mensheid, hulle voortbestaan in hierdie wêreld vir hulle 'n onoorkomlike probleem geword het. In sulke oomblikke staan ons alleen en vereensaam, ten spyte van al die mense-massas wat ons omring. Dit is dan wanneer die gelowige die krag ervaar wat uit die wete voortvloei dat God leef. Hy is die Anker van ons bestaan, die inhoud van ons diepste waardes — Hy is ons Toekoms. Met Hom loop ons 'n bende storm. Met my God spring ek oor 'n muur.

GOD IN DIE TAAL VAN STERRE EN MENSE.

Waar die ou heidense godsdienste in die tyd van die psalmdigter opgegaan het in 'n vereering van die natuur self, wil die digter eerder met die natuur saamsing tot eer van God. Die natuur met sy verskynsels is nie self goddelik nie, maar die resultaat van God se genadige optrede. Omdat die ganse skepping afhanklik is van die orde en lewe wat God gee en dit daarenewens deur Hom geskape is, is dit die skouspelagtigste getuieis van sy bestaan en heerlikheid. Ongelukkig is dit so dat die mens meestal net raaksien wat hy wil. Voeg daarby die basiese geneigtheid by mense om hulleself lief te hê bo alles en ons verstaan die rede vir die bestaan van soveel heidendom en ongeloof ten spyte van die openbaring van God in die natuur. Die digter gaan daarom verder en maak sy lofsang ook toepaslik op die openbaring wat God deur die Woord gegee het. Lg. openbaring is minder vir misverstand of verdraaiing vatbaar. God het die mens in sy sondeblindheid tegemoet gekom en in woorde die waarheid aan hom meegedeel.

Hoewel dit in hierdie psalm gaan om die wyses waarop God Homself openbaar, is die psalm bedoel as lofsang op God. Dit gaan om sy eer, sy alwerksaamheid, sy waarheid, wysheid, geregtigheid, volmaaktheid en genade. Wat mense ookal hiervan maak, maak geen verskil aan die feitlikheid daarvan nie. 'n Klein kindjie wat nog nie geleer het wat sy sintuie vir hom beteken nie, verbeel hom dat die dinge rondom hom eenvoudig verdwyn as hy sy oë toe maak of aan die slaap raak. Vir hom is dit 'n groot ontdekking as hy die dag agterkom dat dit nie die wêreld is wat telkens afskakel nie, maar hyself. So is daar baie mense wat nooit agterkom dat hulle verbete ongeloof of onwilligheid om die bestaan van God te erken, niks aan die bestaan van God verander nie. God bestaan en wel soos Hy Homself aan ons geopenbaar het. Die hemele roep dit uit, of ons dit wil hoor of nie. Dit is 'n lofsang van die ganse Skepping en tereg so, want God is goed — deur sy liefde leef ons.

By die lofsang van die digter voeg ons ook ons lied van dankbaarheid. By die koel klanke van veraf sterre voeg ons die warm woorde van dankbare menseharte. God het mens geword. Sy waarheid het in lewende menslike terme gestalte aangeneem — Jesus Christus. Daarom is God nie vir ons 'n abstrakte veraf begrip nie, maar die intiemste waarheid van ons lewens. Hy leef en ons deur Hom.

GOD AS BYSTAND

Nêrens in die ou Midde-Ooste is die menslikheid van die mens so deeglik begryp as in Israel nie. Dit word veral duidelik as ons let op die rol wat die koning in die lewe van die volk gespeel het. By die heidense nasies was die koning 'n soort tussenganger tussen die gode en sy volk. Daarom het hy met goddelike gesag regeer, amper as 'n mindere god. In teenstelling daarmee kry ons in Israel 'n koning soos Dawid wat homself met kinderlikheid voor God verootmoedig. In kinderlike mensheid vind hy sy behae. Deur God het hy homself leer ken en binne die raamwerk van moontlikhede en beperkinge wat aan hom gegee is, verwesenlik hy homself.

Wat 'n bevryding is dit nie wanneer ons onself leer ken nie! Nie alleen om van ons moontlikhede te weet nie, maar ook van ons beperkinge. Vir Dawid sou dit niks minder as slawerny gewees het as hy die ideaal van 'n supermens of 'n mindere godheid moes naleef nie.

Daarenteen lees ons van sy dankbaarheid vir die feit dat hy hom na God kan wend met al sy node en ellende. Om mens te wees, beteken dat ons nie meer hoef te doen as waartoe ons instaat is nie. Dit beteken ook dat God ons wil bystaan tydens ons ganse lewe, veral in oomblikke van benoudheid en ellende. Die nabyheid van God maak menswees 'n vreugde en 'n ryke voorreg.

As die koning van Jerusalem dringende behoefte gehad het aan die bystand van God, kan ons kwalik hoop om daarsonder te lewe. Intendeel, om sonder God te wees, is gelyk aan die hel se ellende. Die gelowige kan nie anders as om daaglik met hierdie waarheid gekonfronteer te word nie. In ons moderne tyd met al sy oplossings is God steeds die enigste oplossing vir die probleem van menswees — tot so 'n mate dat dit geen probleem is nie. Net soos die psalmdigter smeekbede opvolg met jubeltone, word die las van menswees vir die gelowige omskep tot 'n heerlike geleentheid. Die nabyheid van God bring die weifelende mens tot selfvertroue en voer hom tot volledige menswaardigheid. Dit beteken 'n lewe van vreugdevolle aanvaarding en blymoedige vooruitsig. Met God as onse Vader is dit goed om mens te wees.

17 Oktober.

Lees Ps. 21.

Teks: Ps. 21:5.

VREUGDE VAN HIERDIE LEWE.

Een van die diepste begeertes wat in die harte van die mense van die Ou Testament geleet het, was die verlange na 'n lang en gelukkige lewe. Ook die koning was van hierdie verlange nie verwyder nie. Dit word duidelik uit hierdie psalm waar te kenne gegee word dat 'n gebed met hierdie strekking gebed is en dat God dit verhoor het.

Wat is dit waarvoor 'n mens vra as hy bid vir 'n lang en gelukkige lewe? Vir die mense van die Ou Testament het dit waarskynlik 'n aangename en welvarende bestaan beteken; 'n groot gesin; 'n invloedryke posisie in die gemeenskap en 'n lewe wat voer tot 'n hoë ouderdom. Omdat die openbaring omtrent die hiernamaals nog nie so volledig gegee is nie, het 'n gelukkige lewe aan die duskant van die graf 'n baie belangrike rol in die lewe van die Ou Testamentiese gelowige gespeel.

Met ons wat in die bedeling van die Nuwe Testament leef, is dit ietwat anders gesteld. Ons weet van die belofte van die wederopstanding van die vlees en 'n ewige lewe. Daarom sou ons miskien minder geneig wees om al ons geluk aan die duskant van die graf te soek. Dit sou egter 'n groot flater wees as ons ons sou verbeel dat die vooruitsigte op 'n beter bestaan aan die anderkant van die graf ons daartoe verplig om hierdie lewe te minag soos wat die kluisenaars en askete van die Middeleeue gedoen het. Intendeel, dit sou niks minder as 'n ondankbare daad teenoor God wees wat ons in hierdie lewe gestel het nie. Ons geloof het veral betrekking op hierdie lewe en eis van ons om elke dag met entoesiasme en toegewydheid tegemoet te gaan. Jesus self het ons geleer om ook vir ons daaglikse brood te bid, terwyl Hy tydens sy omwandeling op aarde 'n lewende voorbeeld was van iemand wat Hom nie afsydig gehou het van die vreugdes wat hierdie aardse bestaan ons bied nie. Natuurlik mag ons bid vir 'n seënryke en gelukkige lewe. Natuurlik mag ons blydskap put uit die vreugdes wat hierdie lewe ons bied. Om hierdie lewe waarin ons staan, minder wert te ag as wat reg is, is om 'n skewe beeld te hê van die belofte van die ewige lewe.

Daarenteen mag ons nie die gevaar miskyk van iemand wat so leëf en so geniet dat hy daardeur God wat die Gewer van alle goeie dinge is, in oneer bring nie. Psalm 22 lê die aksent reg. Dit is 'n dankpsalm wat al die eer wil toebring aan God. Dit gaan in die laaste instansie om die eer van God. Alleen hulle wat hulle hoogste vreugde in God kan vind, sal die volle blydskap ervaar wat hierdie lewe bied.

18 Oktober.

Lees Ps. 22

Teks: Ps. 22:2a.

GODVERLATENHEID.

In Psalms 15 en 17 het ons onder andere die uitdrukking van 'n gelowige se vreugde om naby God te wees. Daar word dit genoem as die genesing van wonde, die herstel van 'n onregverdige saak, kortom, as die geluk self. In die eerste vers van hierdie psalm het ons presies die teendeel. Die psalmdigter spreek dit as sy diepste ellende uit dat hy hom van God verlate voel. Anders gestel, sy verlorenheid te midde van ellende en drukte staan vir hom gelyk daaraan dat hy van God verlate is. Om van God verwyder en verlate te wees, is gelyk aan die diepste ellende, en andersom.

„Eli, Eli, lama sabagtani” — is die kruiswoorde wat deur Jesus Christus geuit was toe Hy die dieptepunt van sy lyding en ellende aan die kruishout bereik het. Hierdie woorde in die mond van Jesus op daardie oomblik is nog altyd verstaan as uitdrukking van die diepste pyn wat die mens kan ervaar. Om van God verlate te wees, is gelyk aan die lyde van die hel self. Tog het die nagmaalsformulier hierdie verlatenheid van Jesus op 'n besondere wyse in verband gebring met ons verlatenheid en wel op dié wyse dat Jesus aan die kruis alle rede dat ons van God verlate sal wees, weggeneem het. Om hierna van God verlate te voel, is die resultaat van klein of ongeloof. Jesus het afgedaan met dit wat skeiding maak tussen God en die mense. Hy is hierna die Poort waardeur ons na die Vader gaan.

Tweemaal in die verdere verloop van die psalm smeek die psalmdigter dat God naby moet kom en hom moet red uit die nood waarin hy verkeer (verse 12a en 20a). Uiteindelik vind hy sy troos in die geloof dat God hom tog nie verlaat het nie en dat uitkoms naby is; dat Hy getrou is om diegene te red wat aan Hom behoort. God is almagtig en instaat om syne syne te hou. So bely die digter dus by implikasie dat sy verwyd van Godverlatenheid 'n belydenis van klein-geloof is.

Dink ons aan ons eie lewe, kan ons baie soortgelyke situasies onthou waartydens ons vas geglo het dat God ons verlaat het en ons aan ons eie lot oorgelaat het. Dit was veral tydens krisisse of groot eensaamheid. Ons het gevoel dat ons eie kragte te min was en dat ons ook geen uitkoms vir onself kon sien nie. Ons gebede in daardie oomblikke was niks anders as wanhoopskreite nie. Kyk ons vandag daarop terug, kan ons amper nie verstaan waarom die benoudheid gegaan het nie. Tog besef ons dat ons nie verniet deur sulke situasies geleidelik word nie. Die karakter van die mens word ten beste deur sulke oomblikke gevorm, maar boweal is dit ons geloof wat tot wasdom kom.

19 Oktober.

Lees Ps. 23.

Teks: Ps. 23:1.

DIE HERE IS MY HERDER.

Van alle psalms is Ps. 23 miskien die bekendste. Dit is ook een van die mees geliefdes. Ontelbare gelowiges is deur die eeue deur hierdie psalm vertroos en versterk.

Die beeld wat hier voor ons oë verreis is dié van die herder wat voor sy skape uitloop — soos die gebruik was. In sy troue sorg lei

hy hulle na goeie weiding en goeie water. In die diep bergdale waar ongediertes skuil daar beskerm hy hulle met sy herderskierie en met sy herdersstaf hou hy hulle bymekaar. Die psalmdigter sê dat God vir hom so 'n goeie herder is. In vertroue het hy hom aan God oorgegee. God sal sorg. Daarom kan hy ook die rustige vertroue uitspreek dat absoluut niks wat hy waarlik na liggaam en siel nodig het, sal ontbreek nie. Selfs in die skadu van die dood is God versorgend naby. God sal hom nooit verlaat nie. Hy is oor niks bekommerd nie en hy vrees nie.

God het vir alle eeue bewys dat Hy alleen die goeie herder is. Hy alleen het in Christus Jesus sy lewe vir ons afgelê (Joh. 15.) Daarom kan dit nooit 'n vraag wees of God ook my Goeie Herder wil wees nie. Die vraag is of ek ook een van sy skape is. Sy skape word daaraan geken dat hulle na sy stem luister en agter Hom aanloop. Sy skape is rustig en gerus want God sal sorg dat hulle niks ontbreek nie. Hulle is nie bekommerd nie en hulle vrees nie. Die Here is my herder.

20 Oktober.

Lees Ps. 24:

Teks: Ps. 24:1.

ALLES BEHOORT AAN GOD.

Die Bybel begin deur te sê dat God die hemel en die aarde geskape het. Daarom behoort die aarde met alles wat daar op is aan God. Ons teksvers herinner ons daaraan dat God die groot eienaar van alles is. As sodanig moet Hy erken, bely en vereer word deur alle skepsele.

Die mens is egter van nature geneig om juis nie God se besitreg oor alles te erken nie. Hy wil sy eie heer en meester wees. Hy wil die aardse besit so hanteer asof hy baas is daaroor en aan niemand verantwoording verskuldig is nie. Dis 'n vermetelheid wat ten hemele styg om die wettige en duidelike besitreg van 'n ander te ontken en vir myself toe te eien. Maar dis waar. Dit gebeur. Vuil harte en hande.

As 'n vreemdeling my huis binnestap en my gesin met alles wat ek besit oorneem asof dit syne is, sal ek geen woorde hê om so'n verskriklike daad te beskryf nie. Is ekself dalk daardie vreeslike goddelose mens wat God se eiendom vir myself toeëien?

Kom laat ons God tog vereer as die groot Koning, die Erekoning, uit wie en tot wie alles is. Sonder wie niks kan bestaan nie. Laat ons dit doen deur ons lewens aan Hom toe te wy. Laat ons sy heilige gemeenskap soek met rein hande en suiwer harte. So word aan Hom die eer gegee wat Hom toekom. So sal ons seën wegdra van Hom aan wie die wêreld en die wat daarin woon behoort.

21 Oktober.

Lees Ps. 25:1-13.

Teks: Ps. 25:7.

GOD SE WEG EN ONS WEE.

Psalm 25 is 'n gebed en hierdie innige en persoonlike gebed is ook al „die Onse Vader van die Oue Testament” genoem.

Die digter begin met: „My God op U vertrou ek” en hierdie Gods-vertroue straal deur die hele psalm. God is die een wat hom kan red uit sy nood en aan hierdie God vertrou hy hom toe. God is die goeie God en al sy weë is reg en goed. Daarom wil die digter dit leer ken en daarin wandel.

Hy is egter ook diep bewus van sy sonde. Tot drie maal bid hy om vergifnis van sonde. In vers 11 bid hy: „Vergeef my ongeregtigheid want „dit is groot”. In vers 18: „en vergeef al my sondes”. In ons teksvers bid hy dat God nie die sondes en oortredinge van sy jeug in gedagte sal hou nie.

Wat hy in sy jeug, moedswilligheid of swakheid of onkunde oortree het, bedink hy nou met skaamte en berou. Veral nou dat hy vervul word met die grootheid en goedheid van God en die waarheid van sy weg. Nou bely hy opnuut met skaamte die eiewillige weë waarop hy in sy jeug gegaan het. Maar omdat God vol goedertierenheid is kan hy by God pleit om hom nie volgens die sondes van sy jonkheid te beoordeel nie, maar volgens sy goedheid en goedertierenheid wat genadiglik vergewe.

Goddank dat ons so'n God het wat ook die sondes van ons jonkheid in die diepte van die see werp en daar nooit weer aan dink nie. Hy bevry ons van die las van die verlede. Solank ons dit maar in Christus Jesus bely en aan God oorgee.

Laat ons wat jonk is egter ook goed luister dat God goed is en dat sy weg waar en goed en reg is. Sodat ons bewaar mag word van eiewillige weë wat ons in die ellende dompel en ons eendag met skaamte sal laat terugdink aan ons jonkheid.

22 Oktober.

Lees Ps. 26.

Teks: Ps. 26:2.

TOETS EN BEPROEF MY.

Oppervlakkig mag dit lyk of die psalmdigter op 'n onbeskeie wyse besig is om homself te prys. Dit mag klink of hy besig is om op sy vroomheid te roem en dat dit daarom, omdat hy homself verhef, valse vroomheid is.

Dat bogenoemde nie die geval is nie, blyk uit ons teksvers. Die digter verklaar homself bereid om deur God self tot in sy binnestewese getoets te word. So oortuig is hy dat hy in opregtheid wandel en op die Here vertrou. Dis nie elkeen wat so bereid is om deur die alwetende God getoets te word nie.

Dit alles sê die digter om daardeur te toon dat hy toets van kind van God te wees kan deurstaan. En dit is vir hom baie belangrik want, as Ou Testamentiese gelowige, vra hy op grond daarvan dat God hom sal genadig wees (vers 11). Hy vra dat God tog onderskeid sal maak tussen hom en die goddelose. Dat God tog anders oor hom sal oordeel. „Ruk my siel nie weg saam met die sondaars nie en my lewe saam met die manne van bloed nie” (vers 9).

Dit laat ons dink aan die woorde van Abraham toe hy gepleit het vir moontlike regverdiges in Sodom. „Laat dit ver van U wees om so iets te doen: om die regverdige saam met die goddelose om te bring, sodat die regverdige gelyk is met die goddelose. Sal die Regter van die ganse aarde geen reg doen nie.”

As Nuwe Testamentiese gelowiges pleit ons by God om genade en om ons anders te beoordeel as die goddelose, in die naam van Jesus Christus.

Kan ek, soos die psalmdigter, met vrymoedigheid sê dat God my maar kon toets of ek waarlik 'n Christen is? Die apostel Paulus sê dit is nodig dat ons onself toets en op die proef stel of ons waarlik glo in Jesus Christus. (II Kor. 13:5.)

Dit is so noodsaaklik dat ons met vrymoedigheid kan verklaar dat ons Christene is. Sonder Christus het ons geen pleitgrond voor God nie.

DIE HERE IS MY LIG.

Die psalmdigter verkeer is benouende en donker omstandighede. Hy is vër van Jerusalem en omring deur vyande. Uit homself sien hy geen hoop op uitkoms nie.

Tog is die donkerte waarin hy verkeer geen volslae en hopelose donkerte nie. Want kyk, die Here is sy lig wat skyn in die donkerte. By die Here is daar heil. Vir watter donker mag sal hy dan vrees as die Here sy lig is? Die donkerte kan die Lig tog nie oorweldig nie. Ons lees in die Nuwe Testament van Jesus: „En die lig skyn in die duisternis en die duisternis het dit nie oorweldig nie.” (Joh; 1:5.)

Ons is so lief om onself, as ons in donker omstandighede verkeer. te troos met die spreekwoord: „Elke donker walk het 'n silwer rand.” Dit is egter opvallend dat hierdie soort troos nêrens in die Bybel staan nie. Die troos vir die gelowige is altyd weer: „Die Here is my lig.”

Die gelowige hoef nie angsvallig na 'n silwerrand te soek om krampagtig daaraan vas te klou, soos aan 'n strooihalm pie nie. Laat dit aan die ongelooft oor.

Vir die gelowige kan dit nooit stikdonker rondom word nie. Hy hoef nooit beangs rond te kyk of daar nie êrens 'n strepie lig is nie. God is immers ons lig. Hy skyn altyd — ook in die diepste donkerte. Ja Christus ons lig, skyn in die duisternis en die duisternis kan dit nie oorweldig nie.

Laat ons tog maar die ongelowige rondsoekery na silwerrande laat vaar en in die donker van welke nood ookal, rustig sê: „Dit is nie donker nie. Die Here is my lig. Die Here is die toevlug van my lewe.”

ONDERSKEID TUSSEN GODDELOSE EN VROME.

Soos in Psalm 26 bid die digter dat God 'n duidelike onderskeid sal maak tussen hom en die goddelose: „Ruk my nie weg saam met die goddelose en saam met die werkers van ongeregtigheid nie.”

Hierdie onderskeid is nie altyd duidelik nie. So vind ons dat die digter van Ps. 73 sê dat hy byna gestruik het omdat hy jaloers was op die voorspoed van die goddelose. Dit het vir hom gelyk of dit met die goddelose net goed gaan en met hom net sleg. Later het hy egter op hulle einde gelet en gesien dat hulle einde sleg is.

Ja dit is 'n probleem wat ons kan kwel. Dit lyk soms vir ons of die Here hoegenaamd geen onderskeid maak tussen ons, sy kinders en sy haters en lasteraars nie. Na hierdie lewe sal die verskil tussen gelowige en ongelowige wel volkome duidelik wees. Dan sal ons ondervind dat die onderskeid wat God maak tussen gelowige en ongelowige onmeetlik groot is — die onderskeid tussen ewige heerlikheid en ewige verdorpenis.

Maar wat van hierdie lewe? Gee God dan gladnie om wat met ons nou gebeur nie? Solank ons maar gered word vir die ewige lewe?

Ons moet oppas dat ons die sorg van God vir sy kinders nie gaan beoordeel volgens ons omstandighede, soos dit vir ons lyk nie. Ons is so kortsigtig dat tydens 'n enkele beproewing, ons al Gods weldade kan vergeet en kan verklaar dat Hy ons verlaat het. In 'n swartgallige

buï kan alles vir ons donker lyk. Ag, dan kan ons alles so skeel beoordeel. Daarby kom nog dat ons, ons tydelike welsyn tot die hoogste goed kan maak, terwyl God weet dat voortdurende tydelike voorspoed ewige verlies kan beteken.

Nee, die sekerheid van God se sorg en sy omgee vir sy kinders, ook in hierdie lewe, moet vir ons vasstaan in sy beloftes dat Hy ons nooit sal begewe of verlaat nie, dat vir hulle wat eers sy koninkryk soek, Hy wel sal sorg. Ja, dat al die hare van ons hoof getel is.

25 Oktober:

Lees Ps. 29.

Teks: Ps. 29:10.

GEE EER AAN GOD.

In die geweldige omweer met sy blitse en donderslae en water-vloede verneem die digter die stem van die Here. Die mag en die heerlijkheid van die Here word geopenbaar in hierdie geweldige natuur-verskynsels.

As die elemente in al hulle geweld losbars dan kan dit ons met angs en skrik vervul. Maar, sê ons teksvers, die Here het gesit oor die watervloed. God is ook in volkome beheer oor al die natuurskragte. Hulle is sy dienaars. God het, in die tyd van Noag 'n woord gespreek en die groot, allesverswelgende watervloed het oor die wêreld gekom. Hy het daardie watervloed beheer en ook weer be-eindig. Watervloede kom en gaan. God is Koning, ook oor hulle vir ewig.

Die storm het met geweld oor die see losgebars. Die golwe het woës aangerol op die skuit waarin Jesus en sy dissipels was. Jesus het 'n woord gespreek en dadelik het die wind gaan lê en die golwe stil geword. Verwonderd het sy dissipels gevra: „Wat vir 'n mens is Hy, dat selfs die winde en die see Hom gehoorsaam is?” Hulle het toe nog nie geweet dat Hy die Seun van God is, wat oor die water-vloede sit nie.

Hierdie God moet deur ons in eerbiedige vrees, geëer en verheerlik word. Saam met die „hemellinge”, dit is die engele, in vers 1 word ons opgeroep om aan God eer en sterkte te gee. Hoe nietig en klein voel ons nie as die magte van die natuur teen ons bouwerke aanstorm; dit vernietig nie. Durf enige klein mens dan by Hom wat al hierdie kragte in die holte van sy hand hou en daarmee maak wat Hy wil, verbygaan, sonder om Hom in heilige eerbied te verheerlik. In sprake-lose aanbidding voor Hom neer te buig?

26 Oktober.

Lees Ps. 30.

Teks: Ps. 30:2.

VERHEF EN VERHOOG.

Vanweë die sondeval waaraan die duiwel en die mens as vennote deel het, is ons in 'n put van ellende. Hierdie afgrond waarin ons geval het, bring mee die leed, smart en angsvolle benoudheid waarin ons dikwels radeloos rondspartel. Ook die toorn van God oor ons sonde val soos 'n swart skaduwee oor ons in die diepte.

Dit help nie om ons toestand te probeer wegpraat met allerlei trooswoordjies of goeie wensies of hoop op beterskappies nie. Hierdie psalm stel dit duidelik dat ons putposisie 'n feit is. Die gevolg van die sonde en die toorn van God kan nie maar vergeet word nie.

Maar daar is 'n ligpunt! Die put is boontoe oop! Van die hemel se kant; van die Here se kant kan daar verlossing kom. As ons bewus word in ons afgronde van die skaduwee van sy toorn, dan word ons ook bewus dat Hy naderkom om oor ons te buk en ons te help.

As 'n sterke Redder tou Hy ons op soos 'n mens 'n emmer uit 'n put opkatrol. Deur Christus Jesus, wie se gestalte oor ons neerbuig, word ons met die tou van die geloof opgetrek uit die kuil — ja ook uit die doderyk.

Dis 'n feit dat ons in 'n benarde posisie is en dit daaglik aan lyf ervaar. Maar ons verlossing is ewe-eens 'n feit. 'n Heerliker feit. Ja, ons ellende is maar soos 'n oomblik in vergelyking met ons heerlikheid.

Die Here het ons opgetrek en verhef in die vryheid van die verlossing. Daarom is dit die sin van ons lewe om Hom te verhoog.

Ons is verhef... verhoog sy Naam en gee Hom ere. Nouliks blink die môreglore of jubelsange word gebore.

27 Oktober.

Lees Ps. 31.

Teks: Ps. 31:9.

OP VRYE GROND.

Al is 'n mens in Jesus Christus verlos, verkeer ons nog in allerlei situasies van teenspoed. Ons verlossing in Christus beteken nie dat ons in die huidige bedeling verskans is teen siekte, teen kwaad en kwaadsprekery nie. Ons is nie afgesonder van oorlog en die dood nie. Al die swaar van die sondige bestaan, kom oor ons.

As ons verlos is uit die put van ellende, word ons geplaas op vrye grond. Maar hierdie vrye grond waarop die Here ons laat staan, is nog oordek met nette en strikke. Die wêreld is boos. Die aardbol van menslike bestaan is oortrek met 'n netwerk van bose strikke soos kanker 'n hoof oorgroei.

Ons kan dus nie op eie krag, ná ons verlos is, die wêreld tegemoet gaan nie. Hy wat meen dat hy self kan staan, moet oppas dat hy nie val nie. Ons struikel dikwels. Vir hom wat op die vrye grond van die verlossing geplaas is, is dit 'n noodsaak om die ware eenheid op te soek. Dít bestaan daarin dat ons ons laat lei deur die Heer van die vryheid. Ons tye is in sy hand.

As ons tye in sy hand is, moet ons uit sy mond lewe... moet ons uit sy Woord lewe. Daarmee sal Hy ons lei en bestuur.

Om uit die net van sonde wat vir ons in die laagtes van die lewe daaglik gespan word, uit te kom en op te klim na die veilige hoogtes soos dié van 'n rotsvesting, vereis van ons gehoorsaamheid aan sy Woord.

Dan nog sal ons sukkelend beweeg... maar met die heerlike wete: eenmaal sal ek ewig op die nuwe aarde staan op volkome vrye grond.

28 Oktober.

Lees Ps. 32.

Teks: Ps. 32:9.

MET TOOM EN TEUEL.

Oortreding, sonde, bedrog en verswyging is woorde wat in die eerste drie versies van die psalm voorkom. Daaruit blyk 'n intense skuldbewussyn. Al vier hierdie woorde kom van dieselfde stambetekenis en dui nie alleen die boosheid aan nie maar ook dat ons boosheid wil wegsteek agter maskers.

Dit help nie om Jesus Christus te ken as ons Redder uit die diep waters wat ons omring en te dink ons staan daarna op vrye voet nie. Die vrye voet en vrye hand om te doen wat die mens wil en soos hy wil getuig teen hom. En dit sal hom verteer tot in die gebeente... totdat hy brul... ook in die ewige oordeel.

Wat ook moet loskom is ons mond — slegs met die Wag van Gods Gees daarvoor. Sodat ons ons vrye voet en vrye hand hulle hulle oortreding en sonde kan aankondig. 'n Tong wat saam-span met voet en hand in die bedrog van hierdie lewe, dra by tot die somergloed wat ons murg verander.

Terwyl ons voete en hande verstrik raak in ons lewensvlug na die bergvesting in storm en ongety, moet ons mond ons sonde aan God bekend maak en aan die Here ons oortredinge bely. As ons hierdie swye verbreek, word die band met God herstel. Ja, dan is ons mond omring met vrolike gesange van bevryding. Sonde wat ons bedek voor God bly behoue. Wat ons voor Hom bely, word vergewe en bedek.

Die weg wat ons moet opgaan na Sionshoogte, word ons aangedui deur toom en teuel. Ons is vanweë sonde soos perde en hardbekkige muile. Deur Gods Woord en Gees as toom en teuel, sal ook ons op mag gaan en op die Gods berg kan bestaan.

29 Oktober.

Lees Ps. 33.

Teks: Ps. 33:3.

'N NUWE LIED.

As die opregtes nie die opregtheid van God besing nie, wie sal dan? Die engele sing hulle liedere van eer aan God in die hoogste hemele. Ook die onbewuste skepping van dier en plant bring hul hulde soos in voëlgesang aan die hoë Heer. Maar die mens? Dit betaam die opregtes om 'n nuwe lied te sing. Sing u in u huis tot eer van die Here? Sing u in die huis van die Here? Ons moet mekaar oproep om God te besing. Want só spoor die psalmdigter die medegelowiges aan in die eerste drie verse. Hy roep ons toe: Jubel in die HERE — Loof die HERE. Sing tot sy eer 'n nuwe lied.

Die nuwe lied het nie 'n nuwe inhoud nie. Die lied bevat ou gedagtes, ou woorde, ou uitdrukkinge. God word besing in sy voorsienigheid waardeur Hy die hemele, die aarde, die waters, volkere ens. geskape het. Deur die krag van sy Woord het Hy dit gedoen. Hy dra alles deur die Woord van sy krag.

Die nuttheid van die lied lê daarin dat 'n nuwe verband tussen bekende feite gelê word. Dit gee ons 'n nuwe kyk op die lewe. Dit is die geloofskyk.

Met hierdie geloofskyk vanaf die Godsberg en die nuwe lied in ons hart, gaan ons die toekoms tegemoet. Want dis nie manne soos konings of prinse op wie ons vertrou nie. Dis nie magte soos perde en waterstofbomme wat oor ons toekoms beskik nie. Christus beskik daarvoor.

Die regverdige sing vrolik en hef die stem na bowe... want nasies en tiranne: smee verniet hul planne.

30 Oktober.

Lees Ps. 34.

Teks: Ps. 34:11.

LEEUE ARMOEDE.

As ons sê iemand het die leeu aandeel aan iets gehad, beteken dit dat hy die grootste aandeel daaraan het. Maar het u al gehoor van leeu armoede? Die Bybel ken so iets. Dit verwys na iemand wat skatte op die aarde vergader het as betaalmiddele vir status, eer, alles — selfs die saligheid. Om ryk te wees aan materiële of geestelike besittings, is nie 'n sonde nie. Maar dan moet ons dit as diensmiddele beskou in die koninkryk van die Here.

Iemand wat egter die hele wêreld win maar dit nie as dankmiddele aanwend nie, verloor sy sinvolheid van bestaan. Hy ly aan leeu armoede waarvan die gevolg die bankrot-dood is.

'n Leeu, veral 'n jong leeu, is 'n voorbeeld van onversadigbaarheid en kragtigheid. Só bestaan sy hele dag en nag daarin om te soek om te verslind. — En tog bly hy honderig! Dis ook die natuur van die mens. Soos 'n honger hond of 'n honger leeu versamel en verslind en verteer hy soos 'n sprinkaan. Maar hy bly honger. Hy versamel maar bly leeg.

In hierdie psalm wat ingerig is volgens die Hebreeuse alfabet, is bekende uitdrukkinge ingetand met deurlopende leidrade. Die kwade word telkens afgewys (vers 14, 15, 17, 20, 22); die goeie word deurlopend bepleit (vers 9, 11, 13, 15). Om te hoor wat God sê en deur God gehoor te word as ootmoedige (vers 3, 7, 12, 18), werp 'n laer rondom jou op. Daarbinne is vrede en veiligheid. Daarbuite word alle gedagtenis van die aarde af uitgeroei.

Gebroke van hart en verslae van gees, klein teenoor God, in Christus soekende eerste na sy koninkryk en geregtigheid, ontvang ons alles wat ons nodig het.

Dis sonde om uit onverantwoordelikheid so arm soos 'n kerkmuis te wees of uit hebsug te ly aan leeu armoede. Mag ons hieruit verlos word soos Daniël uit die leeu kuil — dat ons onaangeraak sal staan in die rykdomme van Christus.

31 Oktober.

Lees Ps. 35.

Teks: Ps. 35:18

HERVORMING.

Hervorming hou iets in van bekering. Bekering is die afsterwê van die ou mens met sy eie gedagtes, eie godsdienste, eie behoeftes wat stryd voer teen die wil van God. Aan die ander kant is bekering die opstaan in 'n nuwe lewe waarin ons vra na die wil van God, na sy gebod, sy planne, sy diens en sy kerk.

Hervorming is nie wesenlik vernuwing of verandering in die sin wat hierdie woorde deesdae in kerklike en politieke taal het nie. Dit is voortdurende terugkoms na die enigste onveranderlike en onverganklike God en sy Woord.

Omdat ons in 'n sondige wêreld leef wat hom indring tot binne die kerk en ook die gelowiges aantast, is ons voortdurend in 'n geniëpsige twis betrokke met die kwade. Ons kan nie in 'n afgeskeide heilig geagde ivooortrinkie lewe nie. Nee, kwaadwillige kloue soos van roof-sugtige leeu's val ons gedurig aan sonder selfs dat ons daaraan soek.

Daar is net een uitkoms vir ons: Die Here moet hulle weg duister en glibberig maak. Hy moet vir ons stry. Daarvoor moet ons aan sy kant kom. By sy Woord kom. By die kruis kom. By Jesus Christus wat Oorwinnaar is oor dood en hel.

Hervorming is om by mense, prinse en pouse, Maria en heiliges verby te kom. By die Here moet ons uitkom — te midde van mense en in die midde van die kerk. Dáár moet ons die Here loof in 'n groot vergadering en Hom prys onder 'n groot skare.

Die verborge kuil met die vangnet daaroor is die cul-de-sac of doodloopstraat van elke mens wat nie soos Paulus stryd voer teen die sonde nie (Rom. 7:21).

Die daaglikse beoefening van die wesenlike hervorming — om te onderskei waar dit op aankom volgens die Bybel — bring op ons die wydse vreugdedaling: „Die Heer is groot en goed daarby, wat vrede vir sy kneg berei.”

1 November.

Lees Ps. 36.

Teks: Ps. 36:4.

OM GOED TE DOEN.

In hierdie psalm word „die opregtes van hart” eerder voortdurend veronderstel as om dikwels genoem te word. Die psalmis is 'n opregte van hart. So word ook die lesers as opregtes veronderstel. Dit is die noodsaaklike patroon van christelike nederigheid dat ons ingeorden word onder die skaduwee van die Here se heuels van beskerming om te wandel in die lig van sy verlossing.

Die twee partye wat egter uitdruklik en by name met herhaling in hierdie psalm genoem word, is die voorstaanders en bewerkers van goddeloosheid en van goedertierenheid.

Goddeloosheid verwerp die goedertierenheid van die Here en die vrese van God. Die mens van goddeloosheid lê en broei op sy bed bese planne uit en as hy opstaan, is sy pad besaai met dade van onreg. Juis omdat hy nie by God die goeie bemerk het en in die lig van God wil lewe nie, probeer hy sy lewe eiesinnig uitdink, beplan en afwikkel. Die lewe wat vir hom lig uit lig behoort te wees word donkerte uit donkerte. Ook die Roomsse, sektes en alle mense moet onthou dat geen eie gedagtes, woorde en dade ons kan weglei van goddeloosheid nie. Net steeds dieper daarin.

Die ander party is God. Sy goedertierenheid wat hemelhoog is, word onvergelyklik mooi besing. Begrippe soos wolke, berge, skaduwee, vettheid, stroom, fontein en lig word gebruik om die goedertierenheid van God te besing. Hy beskut en onderhou ons.

Tog moet ons as kinders van die Hervorming nie dink dat om goed te doen is Rooms of sektaries of slegs humanisties nie. Dis waar dat ons goeie werke nie 'n betaalmiddel is om die saligheid te koop nie. En elkeen wat hierdie gedagte het, moet daarvoor aangespreek word. Die Here alleen stort in Jesus Christus die goedertierenheid van die verlossing oor ons uit. Nogtans moet ons geestelik ryk wees aan goeie werke om dit as diensmiddele en dankmiddele te gebruik en te beskou.

Dit is dus verstandig om goed te doen.

2 November.

Lees 37:1-23.

Teks: Ps. 37:5.

MOENIE ANDER WEE SOEK NIE.

In die lewe van elke mens kom daar donker dae, is daar strikke, gevaar, benoudheid van die dood en van sonde, ja, dikwels is die skouers neergeboë en die glans uit die oog weg. Psalm 37 wys egter vir ons 'n middel aan om daardeur te kom, om die skouers weer reguit te maak, om die hoof weer moedig op te hef. „Laat jou weg aan die Here oor en vertrou op Hom, en Hy sal dit uitvoer”. Letterlik staan daar: „Wentel jou weg op die Here”. Die bedoeling is dus dat ons ons sorg en moeite, die laaste van die lewe, ja alles wat ons kwel van ons moet afkry, dat ons dit op die Here moet wentel.

Die wiel wentel romdom sy as en snel voort in die vereiste vaart, gesteun deur die voortdurende aanraking met die grond waarlangs dit beweeg. So moet ons ook elke dag ons weg beveilig en ons reis van elke dag steun deur die voortdurende aanraking met God. God sal nie toelaat dat ons wankel of geboë word nie. Altyd net maar die geloofshand op Hom lê en die geloofsoog op Hom gevestig hou, dan sal ons ook geen ander weg wil gaan as slegs die weg waarop Hy ons lei nie. Aan Hom moet ons die bestuur van ons hele lewe oorlaat, vol vertrou ons hand in sy sterke hand plaas, die wisselinge van ons lot, van ons planne en ons wense. Om eie weë te soek dit moet ons nooit doen nie, want dan is ons op verkeerde weë. God het immers in sy Woord aan ons beloof dat Hy ons nooit sal verlaat nie en in Jesus het ons dit ten volle ondervind. Daarom kan ons ook nou vol vertrou deur enige teëspoed en beproewing, benoudheid en verdrukking, voortgaan. Die Here sal sy kinders altyd bystaan en help, laat maar net jou weg aan Hom oor, vertrou op Hom en Hy sal dit uitvoer.

3 November.

Lees Ps. 38:1-16.

Teks: Ps. 38:3 en 4.

IN NOOD.

Psalm 38 is een van die sewe „boetpsalms”, maar in die strenge sin van die woord beantwoord dit eintlik nie aan hierdie benaming nie. Dit is meer 'n klag oor die nood en 'n bede om verlossing daaruit. Die nood waarin die digter verkeer, is moontlik een of ander siekte en nou word dit deur die vriende van die digter as 'n oordeel van God beskou. Sterk kom hierin uit dat daar 'n oorsaaklike verband tussen die leed en die sonde bestaan.

Groot nood spreek uit hierdie psalm. Die lyding wat die digter ondergaan, vergelyk hy met pyle wat deur God afgeskiet word en wat sy liggaam indring. God se hand rus swaar op hom. Hy sê daar is geen heel plek meer in sy vlees vanweë God se grimmigheid nie. God het hom verstoot, God het sy aangesig vir hom verberg, die golwe van God spoel oor hom. Hopeloos en sonder uitsig is die lewe.

Maar nou is dit besonder opmerklik dat die digter in beskeidenheid deur hierdie hele psalm nooit bid om genesing of vergewing nie, maar sy hele saak oorlaat aan die Here. Hy weet dan ook dat die lig van God nie weg is nie. Hy is seker dat die Here hom nog sien en Hom ook oor hom sal ontferm. Al merk sy oog niks meer van God nie, weet hy tog dat God daar is want God is altyd daar, altyd gereed om te

help. God is nader as wat ons besef, as wat ons dink. In Jesus Christus het dit volkome duidelik geword. In Hom het God as't ware die hemel oopgebreek en na ons gekom en onder ons kom woon. Jesus Christus help ons uit die nood. As die nood, ellende en leed vir ons te veel word, as ons meen dat ons nooit bo-uit sal kom nie, gryp Hy ons hand. Hy is die oorwinnaar van al ons nood deur al ons smarte te dra en dit so van ons weg te neem. Dit is die enige, maar ook die oneindige ryke en volkome troos in alles wat ons hart wil verskeur, boweal in die smart van ons sonde. Die aangesig van God is nooit meer vir ons verberg nie, en die sterke arm van God ook nooit te kort om te help nie.

4 November.

Lees Ps. 39:1-14.

Teks: Ps. 39:13.

GAS BY GOD.

In vers 13 sê Dawid dat hy 'n vreemdeling by God is. 'n Vreemdeling of gas en bywoner is mense wat van die kant van die gevestigde bevolking gasvryheid ontvang, maar hulle het geen burgerreg nie. En as Dawid nou sê dat hy so 'n vreemdeling is, beteken dit dat hy 'n gas of bywoner by God is. Hy is nie 'n vreemde nie maar 'n gas by God, want hy woon in God se land en hy word deur God onderhou. En dit bepaal ook Dawid se gedrag in die psalm.

Hy worstel met die vraagstuk van die Godsregering. Hoe is dit met die geregtigheid van God te rym dat die goddelose voorspoed het en dat die gelowiges ly? Maar hy sal nie met sy Gasheer twis nie. Hy is bevrees dat daar uit sy mond woorde van opstand en murmurering kon kom en dit ten aanhore van sy vyande.

Daarom swyg Dawid ook in sy leed. Solank hy onder die oog van die goddelose verkeer, sal hy niks sê nie. Hulle hoef nie te weet hoe moeilik hy dit het nie, hoe hy al die vrae wat in sy gemoed opkom byna nie kan verwerk nie, nee hy sal geen kwaad van God spreek nie. Om in elk geval voor sulke mense met God oor die raaisels van die lewe te praat sou niks beteken nie. Hulle verstaan dit nie en sou slegs aanleiding wees tot groter spot.

'n Vreemdeling, 'n gas, 'n bywoner is Dawid by God en wie gasreg by God verkry het, kom altyd by God tereg. Hy wil sy gaste help, Hy wil hulle troos en beskerm. Wie by God gasreg verkry het, kan altyd pleit op ontferming. Want Hy bly getrou. Dit is die een kant van die saek maar die ander kant is: ons bly altyd gas. En aan hierdie verhouding kom geen verandering nie. Die land waarin ons woon behoort aan Hom, die huis waarin ons woon, alles wat ons besit is eintlik sy eiendom. Dit is alles gewes wat ons genadiglik uit sy hand ontvang en, op daardie punt stel God ons soms op die proef. Soms trek Hy die voorspoed terug, neem geluk en vrede van ons weg en maak ons eensaam en benoud.

Maar al gebeur dit ook, al gaan ons deur die grootste beproewing, dit moet altyd ons antwoord wees: ek wag op die Here. Sonder kritiek, sonder haat van Hom alles verwag, want dit is ook Hy wat weer uit die diepste nood en beproewing tot die hoogte toe sal uitlei.

ORE HET U VIR MY GEGRAWE.

Dawid is die digter van Psalm 40. En nou is hierdie psalm een van die merkwaardigste psalms in die hele bundel. Dawid het in uiterste groot gevaar verkeer. Dit het vir hom gevoel of hy deur 'n dodelike koik opgeslurp is en in modder en slyk gedompel is. So erg was dit dat dit vir hom gevoel het of hy reeds in die kake van die dood verkeer het. Maar al voel dit vir hom so het hy steeds standvastig gebly. Hy het nie opgehou om op God te vertrou nie en God het hom uitgered uit die dodelike gevaar. Die Here het gehoor toe hy geroep het. Die Here het hom uit die diepte na omhoog gerig.

Hoe hierdie uitredding bewerk is, weet ons nie en waarvan hy gered is, gee hy ook geen berig nie. Al wat hy weet, is dat God dit gedoen het en nou kan hy weer sy weg sonder kommer bewandel. Die voorsienigheid van God vervul hom dan ook met groot bewondering. Hy beloof om hom geheel en al aan God te wy. Daarom het die roep om redding nou plek gemaak vir die lied van verlossing. Die Here gee Hom 'n nuwe lied in die mond, 'n lofsang om Hom te loof en te dank. Daarom ook sy oproep aan alle gelowiges dat hulle die lokstem van die wêreld moet versaak en onbevrees op God vertrou.

En nou was dit so dat in tye van groot uitredding 'n offer aan God gebring is uit dankbaarheid vir die verlossing. Maar die digter wil sy dankbaarheid egter nie bewys deur 'n bloedige of onbloedige offer te bring nie, nee, hy wil dit in gehoorsaamheid bring, want gehoorsaamheid is beter as offers. Dit beteken nie dat die offers wat in die wet voorgeskryf was niks beteken het nie. In oud Israel het dit nog sy doel gehad. God wil egter iets belangriker hê: God wil gehoorsaamheid hê. Die Here vra die hart en die lewe van die mens. Gehoorsaamheid is beter as offers. Daarom sê hy dan ook dat God vir hom die ore gegrawe het. God het vir hom ore gemaak sodat hy kan hoor.

God wil dat ons hoor, dat ons sal luister en ag gee op wat Hy tot ons spreek. Maar nou wil God nie net dat ons sal hoor nie. Daar moet ook by ons 'n lus wees om te handel, om te doen, om sy welbehag te doen. Alle offers wat ons bring, mag groot en kosbaar wees, maar as dit nie in gehoorsaamheid geskied nie, dan beteken dit niks nie. Ore het U vir my gegrawe, gee dat ek dit altyd sal gebruik, dat ek sal hoor wat U sê.

SWAK VRIENDSKAP

By die lees van die eerste paar verse word die inhoud van hierdie psalm reeds aan ons duidelik. Die digter is vasgekluiser aan 'n siekbed en het veel verduur van valse besoekers wat ook sy dood begeer het. Hy bid dan vurig dat God hom weer sal herstel sodat hulle geloënstraf kan word. Maar as hierdie valse besoekers so om sy bed staan, is daar een saak wat hom geweldig seergemaak het. Onder hulle was daar ook 'n vriend van hom. (Moontlik was dit meer. Die Jode het dikwels die getal verander, d.w.s. 'n aantal mense word soms aangespreek as een.) Maar wat hom nog die diepste seergemaak het, is dat hierdie vriend van hom so vertroulik met hom omgegaan het, hierdie vriend was ook afhanklik van hom. Om by iemand brood te eet, dui op 'n

posisie van afhanklikheid. En dit was erg gewees. Van hierdie valse besoekers kan hy dit nog verstaan, maar van sy vriend, sy vertroueling, dat hy so op hom trap, dat hy ook sy ondergang wil bewerkstellig, dit is onbegryplik. Dit is niks anders as verraad nie.

En as Dawid diep teleurgestel was in sy vriend, was Job dit seker ook. Job wat sulke moeilike vertroosters gehad het, maar meer nog: in Johannes 3 vers 18 haal Christus ook hierdie woorde aan. Eeue nadat Dawid hierdie woorde uitgespreek het, word derglike ervarings waargeneem deur die Seun van God. Hy het ook na Judas verwys as sy „vriend“. Jesus Christus as die Seun van God het aan Judas 'n voormaakte vriendskap gegee. Hy het gegee wat Hy kon en die antwoord was: verraad.

In hierdie psalm, en in sy vervulling in Christus, gaan dit om meer as gewone vriendskap. Volgens die Bybel is die gelowige ook ingeskakel in die verbond. En die verbond is belangrik: ons leef uit die verbond. Die verbond bepaal allereers ons verhouding tot God en daarin ook ons verhouding tot ons medemens. Wanneer daar verraad insluip dan verbreek ons die verbond. Wie in sy hart met God gebreek het, nadat hy Hom geken het, sal ook nie meer vir sy naaste omgee nie en sal ook nie meer vir sy vriende omgee nie. Christus het dit selfs vir sy vyande gedoen. Daarom ook die oproep aan ons: „Alles wat julle dan wil hê dat die mense aan julle moet doen, net so moet julle ook aan hulle doen; want dit is die wet en die profete.“

7 November.

Lees Ps. 42:1-12.

Teks: Ps. 42:6(b).

HOOP OP GOD.

Psalm 42 en 43 hoort bymekaar en het oorspronklik 'n geheel gevorm. Dit word duidelik aan die refrein wat driemaal in die 2 psalms voorkom nl. 42 vers 6, vers 12 en Psalm 43 vers 5.

En nou is hierdie psalm een van die mees bekende en geliefde liedere van die kerk. En dit is ook geen wonder nie, want wat in hierdie psalm uitgedruk word, leef by tye in die hart van elke gelowige, veral in moeilike tye.

Die digter van hierdie psalm is nie aan ons bekend nie maar ons ken hom tog. Hy is 'n mens soos ons. Hy is ook iemand wat donker dae en nagte geken het. Maar in hierdie tye van nood het hy nie sy oë toegemaak en sy ore toegedruk nie. Hy het ook nie moedeloos gaan sit en uitgeroep: „Alles is vrugtelos nie.“ Nee, steeds het hy sy oë opgeslaan na die hemel waar al sy hulp vandaan kom. Hy het altyd op God gehoop. Ken ons dan nie ook almal die bekende spreekwoord wat sê: „Hoop laat lewe“ nie? Wat sou die lewe sonder hoop wees? Ons almal hoop. Die sieke wat aan die siekbed gekluister is, hoop op herstel, die een wat moeite ondervind hoop op blye dae, die een in nood hoop op uitkoms. Die jongman wat op die drumpel van 'n nuwe lewe staan, hoop dat dit met hom voorspoedig sal gaan en die wat in die aandskemer van hulle lewe staan, hoop dat die laaste dae sonder teëspoed sal verloop. Almal hoop. En hierdie hoop van ons moet slegs op God gevestig wees, op niemand anders nie.

Maar is dit ook nie waar dat ons dikwels verkeerd bou nie? Dikwels vestig ons ons hoop op eie krag en insig, op eie verstand en voortreflikheid. So 'n hoop kan nie bestaan nie, dit loop uit op teleurstelling, want, wie kan op die mensekind vertrou by wie geen heil te vinde is nie?

Hoop slegs op God, want hierdie hoop beskaam nooit nie. Die aangesig van die Vader is nooit meer vir ons verberg nie. God is goed en genadig, groot van ontferming en barmhartigheid.

8 November.

Lees Ps. 43:1-5.

Teks: Ps. 53: Geheel

MY GOD.

Die digter van Psalm 42 en 43 verkeer ver van die heiligdom. Hy word verteer deur 'n brandende verlange na die feestelike samekomste maar boweal na God wat in die heiligdom sy woning het. Daar in die vreemde klaag en bid hy onophoudelik.

Hy roep God aan. Hy wil hê God moet onderskeid maak tussen die gelowige en die goddelose. Dit word nou 'n saak van die handhawing van sy reg. Hy doen 'n beroep op God om self sy regspraak te verdedig teen 'n onbarmhartige volk, teen die man van bedrog en onreg. Hulle is nie alleen goddeloos nie, hulle is ook sedeloos.

Hy sê dat God sy lig en waarheid moet stuur, dat die hom moet lei uit die vreemde na Jerusalem. As hy sê: „Stuur u lig”, bedoel hy daarmee dat God hom moet verlos. Maar, „Stuur ook u waarheid.” Dit is God se trou, God se standvastigheid. God se verlossing en trou word hier persoonlik voorgestel as sy beskermengele. Hulle moet hom bring na Sion, die tempelberg van Jerusalem, maar ook na die tempel. Hy wil na God se altaar gaan. Hy wil hom daar in sy heiligdom voor Hom gaan stel. God wat die voorwerp van sy hoogste vreugde is.

Ook hier in die vreemde weet die digter dat Hy nie van God geskei is nie. God is nog met hom, daarom kan hy nog so met sy God praat. Die heidene het gemeen dat God se mag nie verder gereik het as die grense van sy eie land nie. Nee, sy God is nog met hom. God is nog steeds sy toevlug en sy sterkte, 'n beproefde hulp, 'n vaste burg.

Ja, al het sy uiterlike omstandighede nog nie verander nie, al is hy nog in die vreemde. God het reeds innerlik sy lig laat opgaan. Hy het sekerheid ontvang. Daarom kan hy ook sê: „Wat buig jy jou neer, o my siel, en wat is jy onrustig in my? Hoop op God, want ek sal Hom nog loof — die verlossing van my aangesig en my God.”

Ons kan maar gerus na Dawid luister. Hy verwys ons na God. Hy het die ondervinding dat 'n mens nie vrugteloos die oë na die berge hou nie, na God hou nie. As God, my God, vir my is, wie kan teen my wees?

9 November.

Lees Ps. 44:18-26 en Mark. 4:35-41.

Teks: 44:24.

GOD SLUIMER OF SLAAP NOOIT.

Ons opskrif lyk na 'n teenspraak met ons teks wat vra: „Ontwaakt! Waarom slaap U, Here? Word tog wakker!” Dit maak seer. Ons sal dit nie graag van die lewende God wil sê nie. Dit word eerder van die afgode gesê. Op die berg Karmel het Elia met die Baälpriesters gespot: „Roep baie harder, miskien is julle gode op reis of slaap hulle.” Leer die Bybel dan nie op ander plekke dat God nooit sluimer of slaap nie?

Ons teks is geen teenspraak nie. Hierdie woorde is geskryf vir die swaar beproefde en wil juis bewys dat God nooit slaap nie. Dit gebeur dat God Hom soms onbetuig laat. Soms is daar egter fluisterstemme. Is daar nog 'n God? En dit net omdat die mens eerder 'n God wil hê wat sigbaar optree, maar dikwels so dat Hy aan ons eise voldoen. Die mens wil nie verlossende optrede hê nie, maar blote hulp.

Eens het die dissipels ook hulpeloos in doodsgevaar op die see rondgedobber. En Jesus was aan boord maar aan die slaap op die stuurman se kussing. Die dissipels kon dit nie verstaan nie. Hulle was so gewoond aan sy warmte nabyheid en beskerming. „Meester, gee U nie om dat ons vergaan nie.” En hoe baie het Hy nie juis omgee nie. Na sy Godheid was Hy nog altyd stuurman van die bootjie maar na sy mensheid het Hy geslaap. Ons sonde het Hom daardie doodse moegheid besorg juis omdat Hy Hom as mens reddend in ons hande kom stel het. Daar het Hy ook nie help water uitskep nie maar die storm tot swye gebring.

Dikwels, juis wanneer dit lyk of God slaap of weg is, dan is Hy so naby. Dan toets Hy ons geloof en trek ons nader na Hom toe. Daarom is die tekswoorde 'n gebed om verlossing. Die bede dat God uit die lyding sal verlos betuig juis dat Hy nooit sluimer of slaap nie.

10 November.

Lees Ps. 45.

Teks: Ps. 45:3

SKONE SKOONHEID.

Die hele strekking van hierdie psalm is die van vreugde en van skoonheid. Die digter besing die lof van 'n koning by sy bruilof wat heelwaarskynlik saamgeval het met sy troonsbestyging.

Dit word spoedig duidelik dat hier verwys word na die Messias Koning wat aan't kom was in die wêreld. Letterlik staan **geskryf**: aan U 'n skone skoonheid. Sy skoonheid oortref die van die mensekinders. Merkwaardige beeldspraak word gebruik. So asof die digter wil sê selfs die afskuwelike aan Hom is nog skoonheid. Ons dink dan aan Jes. 53:2. Van die wonderskone Verlosser word gesê. Hy had geen gedaante nog skoonheid.

Vir die vleeslike oë was Hy die geringste van mensekinders, 'n spot. Maar vir die geestelike oë was daar niemand skoner as Hy nie. Ook Paulus het gesê: niemand kan sê dat Jesus Christus die Here is nie behalwe deur die Heilige Gees.

Die skoonheid van die Messias Koning bestaan in wysheid en liefde. In die lydende Christus skitter alle wysheid, waarheid en liefde wat alle verstand verlig. Maar nog altyd was dit waar: 'n erge nis vir die Jode en dwaasheid vir die heidene; verborge vir die vleeslike. Maar vir die geestelike is alles sigbaar.

Gee ag op die liefde van Christus in 'n tyd waar die liefde verkoel het en wysheid afgeneem het. Sy lyde was God se liefde vir jou. Bokant alle menslike denke is iets geweldigs vir jou gedoen. Dit is die skone skoonheid, die verruklike waarvan hierdie psalm praat.

HOOGLIED VAN DIE GELOOF.

Herdie psalm het die bekende Lutherslied geïnspireer: 'n Vaste burg is onse God. Moontlik het hy dit geskryf toe 'n pessiekte sy stad en sy huis bedreig het.

In die oorspronklike besing dit die onverwoesbaarheid van die Godstad Jerusalem. Al wankel die aarde en al dreig die woedende volke, sal God sy stad beskerm. Dit blyk egter duidelik dat nie Jerusalem self nie, maar God die vaste burg en veilige vesting is vir sy volk.

Ons sien in die psalm nog meer. Dankbare terug sien en verwagtinge vooruitsien van God se beskerming lê ineengewef. Dit is egter nooit uitgesluit dat die mens vir die hede beangs is nie. Geen mens kan sy werklike situasie verdoes nie. Dit is die werklikheid van die mens. Aan die ander kant styg bokant die menslike angs die vertroue in God uit. Dit is die werklikheid van God. Dit is geloof. Dit alleen roep tot lofsang en aanbidding. Die oë word gerig op die groot toekoms, die voleinding.

Solank die mens sy aardse loopbaan loop, raak hy nooit ontslae van die stryd, ontbering en teleurstelling nie. Baie is die teenspoed van die regverdiges. Maar die lesse uit ervaring vir die wat dit met God waag is: God is vir ons 'n toevlug en sterkte. Asof die digter vir elke dagtaak wil sê: wees nie bevrees as dit moeilik blyk nie, wees nie beangs as jy swak voel nie, God is 'n rots. Lê jou hand op daardie rots.

Dieselfde wat vir die Godstad Sion gegeld het, geld ook vir die kerk. Dit is onvernietigbaar, al sou die aarde ook wankel en al die volkere in opstand kom. God is 'n vaste burg en veilige vesting vir sy kerkvolk.

ALLE VOLKE VOOR SY TROON.

Hier word die koningskap van God herhaaldelik vermeld. Hy het sy volk al herhaaldelik verlos. Hy woon in hulle midde as Redder. Hy is sy volk se Aanvoerder in die stryd. Ook is Hy Regter en Wetgewer. Vreugdevol is die gedagte dat God Hom deur 'n klein en veragte volkie as Here van die volkere betoon. Alle volke moet weet dat Israel se saak God se saak is.

In hierdie psalm word weer eens gesing van 'n oorwinning terwyl die verbondsark, simbool van God se heerskappy, voor die volk uittrek na die heiligdom. So is God in besondere sin Israel se Koning. Maar dit mag nie vergeet word nie: God is Koning oor die hele aarde. Hy is Koning van alle volke. Hy is Koning deur al die eeue heen. Eendag sal nie net Israel nie, maar alle volkere voor sy troon staan. Uit alle volkere sal sy heerskappy erken word en sal Hy geloof word.

Hierdie oorwinning hier vermeld wys op die finale oorwinning oor al God se vyande. Israel se tydelike verlossings het heengewys na die fnale verlossing.

So was Israel die kerk in Ou Testamentiese gedaante. Wat God aan Israel gedoen het, doen Hy aan sy kerk. Hy gaan voor in die stryd. Wat meer is: nou is die oorwinning reeds beseël. Jesus Christus het as Oorwinnaar na die hemel opgevaar. Christus is Oorwinnaar oor die grootste vyand. Voor Hom sal elke knie buig en erken dat Hy Koning is.

VERTEL DIT AAN DIE NAGESLAG.

Merkwaardig is die innige verbondenheid van die ou volk Israel met die Godstad Jerusalem waar die tempel gestaan het. En wat van die Godstad gesê word, geld in hoë mate van God se gemeente. Onaantasbaar is dit wat aan God behoort.

In hierdie psalm vind ons die pelgrims terwyl hulle mediteer oor God se goedheid en sy lof besing. Weer eens het God nie toegelaat dat sy stad in die hande van vyande val nie. Indrukwekkend was die vergesig van die glinsterende tempelstad bo-op die berge wanneer die pelgrims uit dit laagtes nader gekom het. Dit het die indruk van geestelike verhevenheid gegee. Wie Sion aanskou het, het iets van dié God gesien wat daar vir Hom 'n Naam gevestig het. Sy goedheid wil hulle bly gedenk. Hulle deurkruis die stad en beskou die tempel van al die kante. God het uitgered: „Let op sy skanse, wandel deur sy paleise, sodat julle dit aan die volgende geslag kan vertel. dat hierdie God onse God is, vir ewig en altyd; Hy sal ons lei tot die dood toe.”

Hierdie woorde laat ons dink aan ons eie volk se gelofte wat elke 16 Desember herhaal word: „... en dat ons ook aan ons kinders sal sê dat hulle met ons daarin moet deel tot nagedagtenis ook vir die opkomende geslagte. “Die groot daad van God, sy uitreddinge mag nie verswyg word nie. Die verlede is bewys van sy trou en dit gee sekerheid vir die toekoms. Hy sal ons lei tot die dood toe. Die res van die lewe is ook 'n pelgrimsreis. Op hierdie reis geniet die gemeente die beskerming van God soos skape die veiligheid van 'n herder. Ons mag nie so modern word dat ons nie meer wil vashou aan die ou en beproefde lewenswaardes nie.

14 November.

Lees 49 en Luk. 12:13-21.

Teks: Ps. 49:18.

'N DOODSKLEED HET NIE SAKKE NIE.

Ons het al baie gehoor: 'n mens neem niks saam as jy sterf nie. Vergelyk ons teks en u sien dat dit inderwaarheid 'n Bybelse uitspraak is. Iemand het eenkeer opgemerk dat wanneer 'n mens gebore word, dan is sy hande toe — miskien as teken van die grypsug of die materialisme van die mens. Maar as die mens sterwe dan is sy hande oop — hy neem niks saam nie.

In hierdie psalm gaan dit om die ou strydvraag; waarom is die goddelose voorspoedig. Alhoewel die Bybel leer dat rykdom ook seën van God kan wees, sien die psalmdigter rykdom ook dikwels in verband met goddeloosheid. Miskien het die digter self baie gely onder rykaards. Moontlik het Jesus ook hierdie psalm in gedagte gehad toe Hy van die ryk dwaas vertel het (Luk. 12).

Ydel is dit om op jou vermoë te vertrou. Die mag van die rykdom kan tog nie verlos van die mag van die dood nie. Die satan gebruik dan ook dikwels die verleiding deur die rykdom om vir hom 'n „kudde” te versamel. Hierdie wysheidsgedig wys daarop dat rykdom tog nie duursaam is nie. Rykdom baat niks teen die dood nie. Almal moet sterf. Daar is egter 'n groot verskil tussen die goddelose en die regverdige. Wie op God vertrou, weet dat die dood nie die laaste woord spreek nie. Vir die regverdige wat op God vertrou is daar dus lig, vir die

goddelose wat op sy goed vertrou, wag daar net duisternis. Ons moet waak teen die bese swigkrag van grypsug en versamelsug. Die goddelose mag op aarde voorspoedig wees, maar sal dit hom verlos van die dood?

Naak is jy gebore, naak sal jy sterwe. Vermy die versamelsug. Leer om vergenoeg te wees en vertrou op God.

15 November.

Lees Ps. 50.

Teks: Ps. 50:23.

DIE WARE GODSVRUG.

Hierdie psalm kan gerus meer aandag in die erediens ontvang. Dit is ryk aan die lesse wat nodig is om opreg voor God te wandel.

Hier is God self aan die woord. Hy verkeer in 'n regsgeeding met sy volk en die hemel en die aarde word as getuies ingeroep. Ontslagwekkend is dit wanneer die Here spreek. Die volk word daarop gewys dat 'n veruitwendigde erediens gepaard met 'n slordige lewe 'n belediging vir God se majesteit is. Ten slotte rig God Hom veral tot die individu, die goddeloses onder die volk. Wat die offerdiens betref is daar baie formaliste en geveinsdes.

God roep tot offergawe maar wys daarop dat onthou moet word dat Hy die gewer van alle gawes is. Daarom mag daar nie willekeurig met sy gawes omgegaan word nie. By die offer is sy eer daarmee gemoeid. God het nie behoefte aan ons gawes nie. Dit is 'n verfoeilike gedagte om te dink dat ons die Skepper en onderhouer van alles met ons offers kan gunstig stem. Dit is net die heidene wat so met hulle afgode maak. God is anders as wat die mens dink. Die ydele mens hunker na komplimente, maar nie God nie. Alles behoort aan God. Ons kan Hom nie verryk nie. Die sin van die offer verbleek as ons dink dit is 'n godsdienstige onderneming — so 'n gee om te ontvang. God vra nie die gawe ter wille van die gawe self nie. God toets net die gesindheid van die hart. Dankbaarheid deur 'n opregte lewenswandel is die ware Godsvrug van 'n gelowige kind.

By baie lidmate is daar die verwronge opvattinge oor God se sorg, sy heiligheid ensovoorts. Daar is hulle wat hulle offers gee maar nooit kerk toe gaan nie. Dink hulle dat hulle versoening kan koop? Die versoening bly God se geheim in Jesus Christus. Ons offer kan alleen met danksegging te doen hê.

16 November.

Lees Ps. 51:1-14.

Teks: Ps. 51:14a.

DIE VREUGDE VAN GODS HEIL.

In hierdie kerklike boetepsalm verneem ons van 'n mens wat die vreugde van God se heil geken en ervaar het, maar dit nou kwyt geraak het. Hierdie vreugde het hy verloor deur die onbesonne en veragtelike daad toe hy Batseba se man laat sterf het om haar as vrou te verkry.

En nou is hy 'n vreugdelose mens op 'n vreugdelose pad. Wel het die profeet Natan reeds God se vergifnis aangekondig, maar Dawid kon nie rus voordat hy 'n hartgrondige belydenis gedoen het nie. Voor God bely hy dan nou sy oortreding (rebellie teen God), sy ongeregtigheid (verdraaiing van God se reg) en sy sonde. Hy pleit om vergifnis en om die vreugde wat hy verloor het: „Gee my weer die vreugde van u heil.”

Sonde en skuld maak 'n mens, 'n gelowige mens, 'n vreugdelose wese; sonde en skuld laat jou die vreugde van Gods heil verloor. En hierdie vreugde is alleen weer te vind in die vergifnis deur die bloed van Jesus Christus. Hy wat aldus vergifnis ontvang het leef en sterf vreugdevol, want hy het de heil van God gevind.

17 November.

Lees Ps. 52.

Teks: Ps. 52:11.

MET GOD OF SONDER GOD.

Twee mense staan voor God: Dawid en Doëg. Doëg is 'n duidelike tipe van die goddelose wat meen dat hy al sy voornemens sonder God kan uitvoer, terwyl Dawid tipe is van die gelowige wat alles van sy God verwag.

Doëg staan in diens van Saul en kla vir Dawid by die koning aan: Dawid het in die huis van Ahimeleg ingegaan. (Dit is die keer toe Dawid die toonbrode van die priester Ahimeleg ontvang het.) Doëg lieg nie, hy praat die waarheid, maar hier staan die waarheid in diens van die leuen. Hier is die waarheid bedoel om die ander mens seer te maak. Doëg se heie optrede staan in diens van die groot leuenaar of die vader van die leuens, die duiwel.

Die ander mens, Dawid, is egter nie hieroor ontstel nie, want hy weet alles rus in die hand van God. En wat meer is, Gods oordeel tref juis hulle die swaarste wat op hulleself en nie op God vertrou nie. Gods oordeel tref juis hulle die swaarste wat staan in die diens van die groot leuenaar. Hulle word ontwortel uit die land van die lewendes, terwyl die ander wat op die Here vertrou soos groen olyfbome in die huis van die Here is.

Hierdie oordeel word gevel in Jesus Christus; wie met God is sal lewe, wie sonder God is sal sterwe.

18 November.

Lees Ps. 53.

Teks: Ps. 53:7.

IS GOD DOOD?

Skerp sny die Woord van God in hierdie psalm; skerp word die waarheid, die ontsettende waarheid hier geproklameer: alle mense is sondaars, daar is nie een wat goed doen nie, nie 'n enkele een nie. En hierdie waarheid maak seer, dit sny diep, want dit is die waarheid, niemand kan daarteen stry nie. Wat meer is, dit gaan maar altyd so aan, dit hou nooit op nie. Die mense gaan stryk deur voort met hulle sondes, ook die mense van die kerk, die christene. God word verloën, misken, gevloek, onteer; sy geboorte word gesmaad en onder die voete vertrap; selfs sy liefde soos geopenbaar in Jesus Christus word in sy gesig terug gegooi.

Intussen egter gaan die kerk en ons voort om Jesus Christus te verkondig en aan die wêreld te vertel van die verlossing in Hom.

Maar dit kan die wêreld nie begryp nie, die twee dinge rym nie met mekaar nie. Daarom die kreet: God is dood. Wie kan in God glo as die kerk, die christene so maak?

Wie so sê het God natuurlik nooit geken nie, ook nie die mens nie. Wie so sê begryp natuurlik niks van die verlossende genade van Christus nie. Dit is nie God wat dood is nie, maar die mens wat dood is in

die misdade. Daarom bid die psalmis om die verlossing uit Sion, in die geval wel seker die koms van die Messias, die Verlosser. En wat die psalmis nie geweet het nie, weet ons nou: die Verlosser het gekom. En in Hom, in Jesus Christus, is ons, hoewel nog sondaars, tog verlose sondaars. Anders gestel: in Hom is ons geen sondaars meer. God is nie dood nie, Hy lewe.

19 November.

Lees Ps. 54.

Teks: Ps. 54:3.

GOD IS MY HELPER.

Niemand uiter 'n woord soos hierdie opskrif as hy nie self in die uiterste nood en angs verkeer het nie. Inderdaad, die man wat hierdie woorde uiter was in die grootste nood, die uiterste angs. Om hom was alles donker, voor hom was daar geen toekoms nie. Hy is vervolgt, gejaag en gedryf soos 'n misdadiger. Sy lewe was in gevaar en hy is gesoek, deur 'n hele leërmag gesoek om om die lewe gebring te word.

Hierdie man is Dawid en sy vervolger is Saul en al sy trawante. Saul soek na Dawid om hom dood te maak.

En nou kom die Sufiete en verrai Dawid se skuilplek aan Saul waarop Saul allerhaastig vir Dawid agterna sit. God beskik dit egter dat Saul sy agtervolging moet staak toe die Filistyne die land binne val. So word God weer eens vir Dawid 'n Helper in een van die donkerste nagte van sy lewe. God het sy gebed gehoor en verhoor en hom wonderlik uitgered. Hy het gepleit in die Naam van die Here om verlossing en God het hom verlos.

Wie in nood verkeer en opreg bid word gehoor en nooit teleurgestel nie. Wie in die Naam van die Here bid kom nooit bedroë daarvan af nie. Wie soek na verlossing by God uit elke nood vind dit in Jesus Christus.

20 November.

Lees Ps. 55:1-15.

Teks: Ps. 55:17.

DIE ONTROU VAN 'N VRIEND...

Om deur 'n vyand van buite aangeval te word is erg, maar om deur 'n vyand in eie geledere aangeval te word is nog veel erger. 'n Vyand van buite kan immers op 'n afstand gesien word, terwyl 'n vyand van binne dikwels reeds die kwaad gedoen het voordat jy hom gewaar. Om deur 'n vyand gesmaad, verneder en gehaat te word is al erg, maar om deur 'n vriend in die rug gesteek en verwerp te word is veel erger. Van 'n vyand verwag 'n mens altyd die dolk in die hart, maar die dolk in die hand van 'n vriend wat jou dood beoog is verraderlik, gemeen en doodsgevaarlik.

Dit breek die hart van hierdie digter, dit maak hom seer. As hy vlerke gehad het soos 'n duif sou hy wegvlug, êrens in 'n woestyn gaan skuiling soek. Want om deur jou vriende bedrieg en bedreig te word is iets verskrikliks.

As dit so is dat Dawid hier sy getroue vriend Agitofel in die oog het dan geld dit nog meer vir Jesus Christus. Hoe het sy eie mense Hom nie in die rug gesteek en verwerp nie. Hoe het hulle Hom nie dood gemaak nie.

Geen wonder die digter bid tot sy God so dringend nie. Gelukkig dat hy weet waar om sy hulp te soek en wie om sy toevlug te maak. „Maar ek, ek roep God aan en die Here sal my verlos.”

21 November.

Lees Ps. 56.

Teks: Ps. 56:10b.

GOD AAN MY KANT . . .

Wat 'n magtige woord. Klink dit nie 'n bietjie oormoedig, hoogmoedig en verwaand nie? Vir 'n mens om te konstateer: God is aan my kant? Of anders: is dit nie juis die probleem van baie mense en volke dat hulle in die waan verkeer dat hulle God aan hulle kant het nie? Word dit nie as te vanselfsprekend aanvaar nie? Nog anders: word God nie aldus die gevangene van mense en volke nie? Hulle privaat besit, hulle eiendom nie?

Dit alles is natuurlik 'n wesenlike gevaar. En tog hoef dit nie oormoed of verwaandheid te wees as 'n mens diep gelowig uitroep: God is aan my kant nie. Dawid, die man wat nooit op homself vertrou het nie maar net op God het sekerlik die „reg” gehad om in sy arrestasie deur die Filistyne aan hulle en teenoor hulle uit te roep: God is aan my kant.

Soos God aan die kant van Dawid was so is Hy in Jesus Christus ook aan ons kant. Immers op Golgota het Hy aan ons kant kom staan en ons hand gevat.

Dank die Here dat Hy aan die kant van mense wil wees.

22 November.

Lees Ps. 57.

Teks: Ps. 57:8.

GERUSTHEID IN GEVAAR.

Dawid is vasgekeer, hy word bedreig, sy lewe is in gevaar. Hy is deur sy aartsvyand, Saul, in die spelonk vasgekeer. Daar is hoegenaamd geen hoop op ontvlugting nie, daar is geen kans op oorwinning nie. Hy het nou geen toekoms meer nie, sy laaste uur het aangebreek.

En tog sing hy nie die lied van een wat moet sterwe nie. Hy sing oor sy verlossing, sy vrywording uit die hand van sy vyand. Vir hom is dit 'n uitgemaakte saak. Hy sal nie sterwe nie, hy sal lewe; hy sal nie hier vasgekeer sy dood in die spelonk vind nie, God sal hom uitred. Wat 'n vertrou, wat 'n geloof. Om midde in die donkerhed die lig te sien; om in die kake van die dood die lewe te ervaar spreek van onwrikbare geloof in die Een wat oor die lewe en die dood beskik.

Deur God se toedoen het Dawid vrygekom. Nooit kan geloof te veel verwag nie. Nooit laat God die gelowige in die steek nie.

Ook ons is vasgekeerdes in die spelonke van sonde, skuld en wroeging. Is daar by ons ook die vertrou, die geloof dat God ons sal verlos? In Jesus Christus het Hy die donker skuilhoeke van die spelonke waarin ons vasgekeer was, in gekom tot ons redding en ewige heil.

Daar is ook vir ons hoop en 'n toekoms deur die geloof in Jesus Christus.

23 November.

Lees Ps. 58.

Teks: Ps. 58:12(a).

DIE LOON VAN DIE GELOOF.

In hierdie psalm trek Dawid te velde teen die onregverdige regters. Hy noem hulle „gode”.

Dit is nie duidelik wie hy in die oog gehad het nie. Mens moet waarskynlik dink aan 'n algemene toestand wat geheers het, waar regters en aansienlikes die volk verdruk het.

Die feit dat Dawid as koning self die hoogste regter was, hef die moontlikheid nie op dat daar by die aanvang van sy regering, en ook later, regters was wie se regspraak en optrede 'n reglynige verloëning van hulle amp was nie.

Teenoor hierdie onregverdige regspraak en versplintering van die reg, stel Dawid die regspraak van God as 'n voldonge feit. Met 'n digterlike skoonheid beskryf hy hoedat hulle „wegsmelt” voor die regspraak van die Here.

Al lyk dit baie keer asof die geloof, teen die agtergrond van sulke onregverdigheid en gees van regsloosheid, vaal en troosteloos sonder sin geword het, tog sal die mense uiteindelik sien dat daar 'n loon vir die regverdige bestaan: „Gewis, daar is 'n vrug vir die regverdige.”

Dit is nie waar dat die hoop op God gebou, tevergeefs is nie. God beloon die regverdige met die onverganklike kroon van die ewige lewe.

Terwyl die „gode” op aarde geen reg kan laat geskied nie, is daar 'n ander God wat regspraak oefen, ook oor die anti-goddelike magte, en wat diegene wat aan hom behoort, kroon met goedertierenheid en geregtigheid.

Ten slotte is Jesus Christus die waarborg dat die lewe van die gelowige nie sonder sin is nie.

„Want elkeen wat in Hom glo sal lewe, al het hy ook gesterwe.”

24 November.

Lees Ps. 59.

Teks: Ps. 59.2.

GEBED OM UITREDDING.

Met die „Red my van my vyande o my God” word ineens die grondgedagte van die hele gedig uitgespreek. In sy doodsnoed vlug die skrywer na God, na „my God”.

Saul en sy volgelinge is die vyande wat Dawid hier bedreig.

Dawid vergelyk sy vyande met honde — geen vleiende taal nie. In die ou Ooste was dit nog minder vleiend as by ons. Daar was die honde wilde diere wat snags in die stede voedsel kom soek het, en besonder boosaardig kon wees.

Dawid het geen gewetenswroeging ten opsigte van sy verhouding teenoor andere nie, en tog is daar mense wat sy lewe soek.

In hierdie onbenydenswaardige omstandighede waar hy weer eens sy weerloosheid en onmag besef, wend hy hom tot God: „Beskerm my teen my teëstanders!”

Soos die geluid van 'n simbaal — helder en deurdringend — weergalm Dawid se kinderlike vertroue deur al hierdie psalms. Hoe skoon en navolgingswaardig was sy gesindheid nie ondanks alle onreg en vervolging wat teen hom in rat gestel is nie.

Hy sien nog kans om elke môre te jubel oor die goedertierenheid van God. (vers 17.)

„My Sterkte, tot u eer wil ek psalmsing, want God is my rotsvesting, my genadige God.”

Die gelowige het daardie sekerheid dat die Here hom hoor, al roep hy uit die diepte van ellende. Ja, op Golgota staan dit vas, is dit seker, is Christus die Gekruisigde die waarborg dat elke opregte gebed gehoor en verhoor word.

Die regverdige bid nie tevergeefs nie.

Al skyn dit soms asof God nie gehoor het nie — Hy hoor wel, maar hy weet wat vir sy kinders die beste is.

Net soos die aardse vader gee Hy as hemelse Vader tog nie alles en soos wat sy kinders vra nie. Dit moet ons altyd in gedagte hou.

Hy weet wat ons nood is, en Hy gee soos wat Hy dit nodig ag.

25 November.

Lees Ps. 60.

Teks: Ps. 60:13.

HULP TEEN DIE VYAND.

Volgens die inhoud van die psalm het die Israëliete 'n swaar nederlaag geleë.

Vers 2 verbind die psalm aan Dawid se geveg teen die Arameërs van Mesopotamië en die Arameërs van Soba. Blykbaar was die land ook deur Edomiete oorstroom terwyl die leërs in die noorde teen die Arameërs geveg het.

Dawid stuur vir Joab, sy opperbevelhebber, om teen die Edomiete op te treë en laasgenoemde word verslaan.

Die psalm is waarskynlik gedig voordat Joab die oorwinning behaal het, want die digter leef nog in die afwagting van die uitslag.

Daarom bid hy: „Verleen ons hulp teen die vyand, want die mense se hulp is ydelheid.”

Tipies Dawid — Hy besef dat dit nodeloos is om op die hulp van mense staat te maak, daarom wend hy hom weer eens tot God.

Soos wat die volk Israel van oudsher af stryd gevoer het, so het die gelowige ook 'n ewigdurende stryd.

Paulus sê: „... ons wostelstryd is nie teen vlees en bloed nie, maar teen die owerhede, teen die magte, teen die wêreldheersers van die duisternis van hierdie eeu, teen die bose geeste in die lug.” (Ef. 6:12.)

Dan spoor Paulus die gemeente en die gelowige aan om die volle wapenrusting van God op te neem, „sodat julle weerstand kan bied in die dag van onheil en, nadat julle alles volbring het, staande kan bly.”

Die wapenrusting van God is die vaste en sekere geloof in Jesus Christus die Verlosser. Enkel en alleen deur die geloof kan die gelowige stryd voer teen die magte van die duisternis wat voltyds besig is om hom tot die uiterste te beproef.

26 November.

Lees Ps. 61.

Teks: 61:8(a).

DIE EWIGE DAWIDSHUIS.

In hierdie psalm is Dawid, die digter ver van Jerusalem af. Hy word getrek deur 'n verterende verlange en heimwee na die heiligdom van die Here.

Hier word gedink aan die tyd toe Dawid in Mahanaim was, nadat die opstand van Absalom in duie gestort het.

Die digter wil te kene gee dat hy baie ver verwyder is: „Van die einde van die aarde af roep ek U aan...” Maar reeds weet hy dat die vooruitsig van terugkeer slegs 'n hanetree van hom af is.

Dan bid Dawid in die derde persoon vir homself as koning. Hy bid as verteenwoordiger van die vorstehuis: „Mag hy vir ewig voor die aangesig van God op die troon sit.”

So vra Dawid in ons teks vir die ewige instandhouding van die vorstehuis van Israel. Hier word die koning in 'n Messiaanse lig gesien — wys hy vooruit na die Seun wat sou kom om die Dawidstroon vir ewig te bevestig.

Hoewel die Jode later toon dat hulle geen begrip kon vorm van die beloftes van God dat Hy die huis van Dawid sal herstel en grondves tot in ewigheid nie, weet ons dat hierdie gebed van Dawid verhoor is; dat daar geen einde kan wees aan die Messiaanse koninkryk nie.

Jesus Christus, die koning van alle konings het sy koninkryk ook op hierdie aarde kom vestig, en sy koninkryk sal bly tot vir ewigheid.

27 November.

Lees Ps. 62.

Teks: Ps. 62:3.

BERUSTING EN VERTROUWEN IN GOD.

Dawid se geloofsvertrouwen word in hierdie psalm voortgesit.

Teenoor die digter staan magtige en „aansienlike” teëstanders. Dit is bes moontlik onderdane wat hulle kragte teen hom saamgesnoer het.

Maar Dawid vrees geen oomblik nie. Sy lewe word nie in beroering gebring weens die bedreiging nie. Daar is by hom geen ander gesindheid as ’n innerlike vertrouwen op God nie.

„Ja, my siel is stil tot God; van Hom is my heil.” Sy siel wil rus in die vertrouwen wat hy op God gebou het. Sy siel kan in volmaakte kalmte wag op die verlossende genade van die Here — hy twyfel vir geen oomblik nie.

Hoe verkwikkend is die Dawidsgesindheid nie; hoe versterkend om te weet dat die gelowige nooit hoef te vrees of te wankel nie-ja, selfs in die aangesig van die grootste bedreiging, die diepste beproewing.

Ons beleef ’n tyd waarin die mens se vertrouwen op aardse, tydelike dinge steeds besig is om toe te neem. Die mensdom bou sy hoop op verganklike verlossers, soos die wetenskap, sosiale hervorming en in uiters bedroewende gevalle: die ongodelike leer van die Marxisme.

Vir die gelowige bestaan daar net een moontlikheid: Jesus Christus is die Verlosser. By Hom is daar werklike rus en kalmte vir die vermoeide en belaste mens.

Hy is die gelowige se enigste troos, sy enigste hoop in lyding en in sterwe.

28 November.

Lees Ps. 63.

Teks: Ps. 63:9.

WEDERSYDSE VERHOUDING TUSSEN DIE SONDER EN GOD.

Die geloofsvertrouwen wat in die twee vorige psalms uitgespreek is, bereik hier ’n hoogtepunt.

In ons teksvers beskryf Dawid die wedersydse verhouding wat tussen hom en God, die Verlosser bestaan: hy hang God aan en die ondersteun hom. „My siel”: ek, „is verkleef aan U”. Net soos wat ’n kind aan sy moeder vasklem in oomblikke van versteuring of vrees; soos wat Rut vir Naomi aangehang het, so klem Dawid vas aan die Here. Hy weet dat daar niks is wat hom van God skei nie, dat hy vreesloos in alle omstandighede kan wees as hy sy vertrouwen volkome op die Here gevestig het.

„U regterhand ondersteun my”: Die teken van onwankelbare krag wat hom vashou en nooit sal loslaat nie. Die regterhand wat hom bewaar van val of struikeling, en verhoed dat hy omkom deur die aanslae van sy vyande.

So moet dit ook vir die opregte gelowige wees.

Weliswaar is die mens geneig om groter en dieper geloof te openbaar in tye van donkerheid en beproewing, en leer die nood dikwels om te bid. Tog moet ons altyd in gedagte hou dat die ware gelowige

nie net geloofsmens is wanneer hy van alle kante beproef word nie, maar dat geloof 'n bestendige, onwankelbare hoop en vertroue op God is.

Geloof is daardie intieme en persoonlike verhouding wat tussen sondaar en Verlosser moet wees. En het ons ook die sekerheid dat niks ons kan skei van die liefde van God wat daar in Christus Jesus onse Here is nie. Geen vervolging, geen dreiging met die dood nie.

Mag de Here gee dat die gelowige, dat sy kerk nie sal wankel en vergaan onder die eietydse druk en geestelike vervolging nie, maar dat die geloof sal oorwin.

29 November.

Lees Ps. 64.

Teks: 64:11(a).

DIE GELOWIGES SKUIL BY GOD.

In hierdie psalm word die digter ook bedreig deur 'n menigte van vyande.

Die psalm bestaan uit twee dele: In verse twee tot sewe bid die digter om beskerming teen diegene wat besig is om vir hom strikke te stel; in verse agt tot elf besing hy die sekerheid van goddelike vergelding.

In die eerste gedeelte van die gedig (2-7) word aangetoon hoe die ongelowige teen die gelowige oorlog maak. Die ongelowiges maak gebruik van woorde wat dieselfde doeltreffendheid as wapens het. Die digter skilder die listigheid, die bedrieglikheid van hierdie aanslae op die geloof en vertroue van die geloofsmens.

Ongetwyfeld het ons hier te doen met die lis en geslepenheid van die satan self. Nog nooit in die geskiedenis was die aanslag van die bose so berekend as vandag om die gelowige se vertroue en afhanklikheid van God uit te rafel en af te water nie. In sekere dele van die wêreld kom by die geestelike aanslag ook 'n werklike vervolging, waar die gelowige na siel en liggaam aangeval word.

Wat is nou Dawid se reaksie op hierdie slinkse planne van die ongelowiges? Hy vlug na God toe. Hy probeer nie die vyand in eie munt terugbetaal of met hulle eie metodes beveg nie. Hy besef dat hy uit homself weerloos is. Daarom sê hy: „Die regverdige sal bly wees in die Here en by hom skuil.” Dit is asof Dawid 'n loflied wil aanhef oor die sekerheid van God se beskerming.

So kon Paulus en Silas ook lofliedere sing ondanks hulle gevangenskap; so is daar in die hele Nuwe Testament die hoorbare klank van die loflied teenoor God, want die gelowige wat by hom skuil hoef nie te vrees vir die lastertaal en slinkse metodes van die bose magte nie.

30 November.

Lees Jes. 40:1-5 Joh. 1:9-14.

Teks: 40:5.

DIE HEERLIKHEID VAN GOD.

As 'n mens die boodskap van ons teksvers reg wil verstaan dan moet onthou word dat Jesaja se profesie uit twee dele bestaan, en dat die tweede deel (hoofstukke 40-66) gelees moet word teen die agtergrond van die Jode se ballingskap in Babilonië. Ons teks kom dus uit 'n troosboodskap wat gerig is aan die volk van God in 'n tyd toe hulle baie swaar gekry het.

En nou is daar twee belangrike dinge wat ons in hierdie stukkie moet raaksien. In die eerste plek is dit die manier waarop die profeet die volk troos. Hy doen dit nie met sy eie woorde of gedagtes nie, maar met

woorde wat hom voorgesê is. Dink maar aan die gerusstelling dat die volk se stryd verby is, en aan die versekering dat sy skuld betaal is. Dis iets wat van God uitgegaan en wat weer na Hom teruggewys het.

Die tweede aspek van Jesaja se troosboodskap is die feit dat God nie net oorsprong nie, maar ook die inhoud daarvan was. Want die feit dat God self op pad was na sy volk, sou vir hulle 'n onderskraving wees in hul eensaamheid en die wete dat hulle sy heerlikheid sou aanskou, sou vir hulle 'n lig wees in die duisternis van wanhoop wat gedreig het om hulle te oorweldig.

En so gesien word Jesaja se boodskap 'n trooswoord vir elke gelowige wat in hierdie tyd nog moet worstel met die mag van die sonde. Want ook ons het 'n Woord van God ontvang in Christus, die Here; en ook ons het sy heerlikheid aanskou „...heerlikheid soos van die Eniggeborene wat van die Vader kom — vol van genade en waarheid.”

1 Desember.

Lees Jes. 40:6-11.

Teks: Jes. 40:8.

„MAAR DIE WOORD VAN DIE HERE ...”

In die eerste paar verse wat ons gelees het, is die profeet besig om te praat oor die verganklikheid van die mens se lewe. Hy sê daar dat die mens vergelyk kan word met gras op die veld, en sy skoonheid met dié van 'n veldblom. Want net soos die gras swig voor die aanslae van die wind en die weer, so moet die mens se liggaam uiteindelik swig voor die aanslae van pyn en lyding, van swaarkry en smart; en net soos 'n veldblom vandag daar is en môre verwelk en afval, so is 'n mens se jeug en jou krag maar baie kort van duur.

En as dit nou al was wat die profeet te sê gehad het van die lewe en die skoonheid van die mens, dan sou daar rede tot wanhoop bestaan het. Want dit is 'n harde beeld wat rekening hou met die harde werklikheid.

Gelukkig is dit egter nie al wat die profeet gesê het nie. Want in dieselfde asem vervolg hy met 'n „maar”. „Maar die Woord van onse God hou stand tot in alle ewigheid.” En dit verander alles. Dit maak van nuttelose, kortstondige menselewe iets wat tot in die ewige lewe betekenis kry. Want daardie Woord waarvan Jesaja praat, is dieselfde Woord wat vlees sou word; wat in ons plek aan die kruis sou sterf; en wat vir ons die dood sou oorwin sodat ons in sy Naam die ewige lewe kan ontvang.

2 Desember.

Lees Jes. 40:27-31.

Teks: Jes. 40:31.

DIE WAT OP DIE HERE WAG, KRY NUWE KRAG.

Vir die volk in ballingskap het dit begin lyk asof die Here heeltemal van hulle vergeet het. Want hulle het gevra vir uitkoms en daar het niks gebeur nie; hulle het gepleit om verlossing en die Here se antwoord was stilte.

Gevolglik het die reaksie begin intree. Die ouer mense en die sterkeres, die leiers wat die rigting moes aandui, het moed verloor en gaan lê. En die jonges wat moes klaarkom sonder 'n voorbeeld om te volg, het gesukkel en gestruikel, ook moeg geword en geval.

So beskrywe Jesaja die toestand van sy volk in die tyd van die ballingskap. En ons kan met redelike groot sekerheid aanvaar dat die afgematheid en die struikeling waarvan die profeet praat, nie net op liggaamlike toestande geslaan het nie. Dit was ook aanduiding van 'n geestelike verval.

En in antwoord hierop sê hy dié woorde: „Maar hy wat op die Here wag, kry nuwe krag.“ Hy wat sy vertroue nie plaas op homself of op 'n naaste wat net so swak is soos hyself nie — maar op God, hy sal van God ontvang alles wat hy nodig het.

En wat Jesaja daardie dag gesê het, het die mensdom sien waarheid word in die sterwe en opstanding van Christus uit die dode.

Want Hy was tot die dood toe afgemat; Hy is beproef tot in die diepte van die hel. Tog het God Hom weer opgewek omdat Hy deur alles heen maar net een ding bly doen het: Hy het op God gewag. En vandag weet ons dat elkeen wat deur die geloof in Christus op God bly wag, eendag saam met Christus sal lewe tot in ewigheid.

3 Desember.

Lees Jes. 41:8-13.

Teks: Jes. 41:10.

DIE TROOS VAN DIE GELOWIGE.

Dit gebeur van tyd tot tyd dat 'n mens jouself in groot beproewings bevind. En veral as die een teëspoed die ander een opvolg, voel dit later vir 'n mens asof jy heeltemal alleen staan. Asof God van jou vergeeet het, en asof jou naaste sy rug op jou gedraai het.

Dit is dan wanneer mense soos verskrikte diere begin rondkyk en hulp begin soek op plekke waar dikwels geen hulp te vinde is nie. Party soek dit by drank; ander soek dit by verdowingsmiddels; en nog ander neem hulle toevlug tot diefstal of geweld of ander wanhopige dade, net om uit te vind dat dinge eerder versleg as verbeter het.

Dit was vir mense onder soortgelyke omstandighede wat Jesaja die woorde van ons teksvers gespreek het. Mense wat geheel en al verslae was, gebroke en sonder moed.

Daarom is dit belangrik om te kyk wat hy as oplossing bied. Nie mooi beloftes nie. Nie vroom gedagtes wat die swaarkry probeer wegredeneer nie. Nee, net 'n feit — die heilsfeit van God se teenwoordigheid by, en onderskraging van die geteisterde sondaar.

En daarmee het hy vir ons heengewys na die kruis. Want daar waar die mensdom sy grootste krisis beleef het, was God se teenwoordigheid nie maar net 'n belofte nie — dit was werklikheid in Christus die Here. En daar waar dit gelyk het asof Satan finaal gaan oorwin, het die Here nie gesê: „Ek sal julle nog help“ nie. Nee, daar hét Hy gehelp en daar hét Hy ons verlos van die bose.

En die God wat daardie dag by was, is dieselfde God wat ons vandag nog red in ons nood.

4 Desember.

Lees Jes. 42:1-7.

Teks: Jes. 42:1.

DIE KNEG VAN DIE HERE.

In Jes. 42 vind ons die eerste van vier profesië van die Kneg van die Here. En as 'n mens vers een nou van naderby gaan bekyk, dan vind jy daar drie dinge oor die Kneg van die Here: wie Hy is; wat sy toerusting sal wees en watter taak Hy sal vervul.

Oor die identiteit van die Kneg van die Here is daar al baie bespiegel, sommige sê dat dit op Israel slaan, ander dat dit net 'n deel van Israel in die oog het, en nog ander dat die Here hier van niemand anders as sy profeet praat nie. Maar wie daar nou eintlik bedoel word, is nie die belangrikste nie. Wat belangrik is, is die feit dat hierdie Kreg deur God self uitverkies en toegerus is vir sy taak. Wat Hy sou doen sou daarom

nie maar net gebrekkige mensearbeid wees nie. Nee, as werktuig in die hand van God, en toegerus met die Gees van God, sou hy besig wees met die werk van God.

En dit bring ons by die tweede belangrike saak in ons teksvers: dat die Kneg van die Here tot taak sou hê om die reg van God aan die nasies bekend te maak; Om met ander woorde aan alle mense te verkondig dat God alleen God is en dat Hy alleen as koning heers oor alles wat bestaan.

En as 'n mens nou in die Nuwe Testament lees dat Mattheus hierdie profesie direk op Christus betrek het, dan besef 'n mens nog beter wat die doel was van Christus se koms na die wêreld: Om God se alleenheerskappy en sy almag aan lewe en dood te verkondig.

5 Desember.

Lees Jes. 42:1-7.

Teks: Jes. 42:2 en 3.

DIE KNEG VAN DIE HERE.

Terwyl daar in vers 1 iets gesê is oor die toerusting en die taak van die Kneg van die Here, word daar in vers 2 en 3 verder vertel van die wyse waarop Hy sy taak sou vervul.

Die eerste aspek wat beklemtoon word, is die opvallende eiesoortigheid van die Kneg van die Here: sy werk sal in eenvoud geskied. Want anders as die selfvoldane mens wat graag sy eie beuel blaas, of wat lief is om sy stem te verhef sodat hy deur die mense gehoor kan word, sal Hy in stilte sy werk doen, sonder uiterlike vertoon.

Maar behalwe hierdie nederigheid, sal sy optrede ook gekenmerk word deur 'n warme barmhartigheid. Die swakkes wat wankel soos 'n geknakte riet sal Hy ondersteun in plaas van verder vertrap en die sukkelaars wat ten gronde gaan soos 'n lamppit wat rook, sal Hy met teenwoordigheid behandel. So sal Hy Gods almag en heerskappy verkondig: met liefde en teenwoordigheid, sodat Hy ook geken kan word as 'n God van genade.

En wat die profeet hier gesê het, het gestalte gekry in die lewe en werk van Christus die Here. Hy het in nederigheid onder sondaars kom woon, en Hy het met oneindige groot barmhartigheid sy hand gereik aan die veragtes en die gebroekenes van hart.

Want in alles wou Hy net een ding verkondig: dat God 'n God van genade is, wat nie behaer het in die dood van die sondaar nie, maar dáárin dat hy hom tot die Here bekeer en lewe.

6 Desember.

Lees Jes. 45:1-7.

Teks: Jes. 45:4a.

VRYMAG VAN DIE HERE.

Een van die grootste probleme waarmee die volk in ballingskap geworstel het was die feit dat die Here 'n heidense koning gebruik het om hulle te teister. Daar was van hulle wat selfs sover gegaan het om kritiek uit te spreek en om van die Here rekenskap te eis.

En in hierdie omstandighede bring die profeet nou 'n boodskap wat sake regstel. 'n Boodskap wat die moedeloses aan die een kant vertroos maar wat die oormoediges aan die ander kant waarsku om nie teen God opstandig te raak nie. Want die manier waarop Hy sy verlossingswerk doen, en die rede waarom Hy verkies om dit op 'n sekere wyse te doen, het niks met die mens te make nie. Wat wel vir die mens belangrik is, is die heilsfeit dat God besig is om te verlos.

En dit is ook die boodskap wat ons vind in alles wat met Christus gebeur het van die krip tot die kruis: Dat ons onself nie besig hou met die hoekoms en die waaroms van sy lyding en sterwe nie, maar dat ons aan die heilsboodskap moet vashou dat God in en deur alles besig was met die verlossing van sondaars.

Dit geld ook vir ons alledaagse lewe. Want ons is geneig om fout te vind en van God rekenskap te eis sodra dinge anders verloop as wat ons graag wil hê nie. As ons egter luister na die boodskap van Jesaja, trouens na die boodskap van die ganse Bybel, sal ons besef dat God deur alles heen besig is met die heil van sy volk.

7 Desember.

Lees Jes. 46:1-13.

Teks: Jes. 46:13a.

DIE HEIL KOM.

Profete is mense wat deur God geroep en bekwaam gemaak word om in bepaalde tye en omstandighede sy boodskappers te wees en sy Woord aan die mense bekend te maak. Die volgende paar dae wil ons luister na die prediking van 'n profeet wat die Woord van God verkondig het aan die ou Godsvolk in 'n tyd toe hulle baie moedeloos en terneergedruk was. Dit was in die tyd toe hierdie volk sy vryheid en sy vaderland verloor het, weggevoer is en as ballinge vertoef het in die vreemde, ver van die geliefde vaderland en die tempel van Jerusalem. Die toekoms was vir hulle uitsigloos.

Wat die profeet aan hierdie mense verkondig, was 'n boodskap van moed, van troos, van bevryding en terugkeer. Miskien kan 'n mens die kern van die prediking van hierdie profeet so saamvat: Die Here is alleen God; Hy wat alles in aansyn geroep het, beskik oor die lot van sy volk en die volke van die wêreld; die toekoms is ook in sy hand; al lyk dit ook hoe onwaarskynlik, staan nie net die verlossing uit die Babiloniese oorheersing vir die profeet onwankelbaar vas nie, maar hy verkondig meer as dit, 'n ewige verlossing. Israel is God se volk, dank sy bestaan aan hierdie God wat nie soos die afgode deur hulle ver eerders gedra en in stand gehou moet word nie, maar wat sy volk dra en hulle in stand hou, hulle versorg en bewaar, ook wanneer hulle deur die diep water van beproewing moet gaan. Die God van Israel leef en regeer, Hy kom na sy volk toe, bring die geregtigheid naby. Hy is nie bewegingloos soos die afgode nie, maar handel, beweeg, kom nader en daarom sal die redding nie vertoef nie.

In Christus het die boodskap van terugkeer groots en heerlik in vervulling gegaan. Hy is vir ons die terugkeer uit die ver land van verlorenheid, na die vaderhuis; die terugkeer uit die ryk van die satan, in die ryk van God, die terugkeer uit die dood, in die lewe. In die kerstyd word aan ons verkondig dat die heil nie vertoef het nie, dat die Redder gekom het, sodat ons op Kersfees dankbaar en bly die koms sal kan gedenk van ons Redder uit ellende.

8 Desember.

Lees Jes. 49:1-6.

Teks: Jes. 49:6b.

OOK VIR DIE HEIDENE LIG.

Dis jammer en dis miskien tragies, maar dis 'n feit: ons wil die evangelie gewoonlik beperk en inperk, óf binne die vier mure van die kerk, óf in die verborge dieptes van die persoonlike gemoed óf binne die grense van die eie volk, terwyl die evangelie self bedoel is om nie ingeperk te word nie, maar om uit te breek oor alle grense heen en die pad te kies die hele wêreld in. Met so 'n wye perspektief begin ons

profeet sy preek as hy die eilande en die volke wat ver is oproep om na sy boodskap te luister. Hy ontken daardeur nie sy verantwoordelikheid om sy eie volk voor te berei vir hulle terugkeer na die vaderland en bowe-al om hulle terug te bring tot God nie, maar daar bo uitgaande het hy ook nog die taak om die heil aan die volkere buite Israel bekend te maak. Immers God het Israel nie ter wille van hulleself verkies nie, maar in hulle was Hy juis besig met al die nasies. Daarom sien die profeet sy taak ook wyer as net sy eie volk. As werktuig van die Here van die ganse aarde het hy 'n omvattende taak, om 'n lig te wees vir die nasies en 'n heil tot aan die einde van die aarde. Nie dat hy self redding kan bring nie, maar hy moet die redding bekend maak wat die Here bring.

Op Kersfees verkondig die kerk in sy prediking die betekenis van die geboorte van Christus. Hy wat gebore is, is die lig van die wêreld en Hy is gegee omdat God die wêreld so lief gehad het. God is 'n God vir die wêreld en daarom beteken sy koms heil en lig ook vir die heidene. Wat is 'n heiden? Gewoonlik dink ons aan wilde, onbeskaafde, primitiewe mense. Volgens die Bybel is heidene mense wat onosmaklik verbonde is met die volk wat die Here ken, want God handel met hierdie buitestaners in en deur die volk aan wie Hy Hom bekend maak. Heidene is al die mense buite die kring van die gelowiges vir wie die evangelie ook bedoel is. Die kerk mag nooit vertgeet nie, veral nie op Kersfees nie, dat die lig en die heil ook vir die heidene is nie.

9 Desember.

Lees Jes. 50:1-3.

Teks: Jes. 50:2b.

GERIG EN REDDING.

Israel in ballingskap kon die profeet se boodskap van spoedige bevryding en terugkeer nie glo nie, want hulle sê: die Here het ons verlaat, die Here het ons vergeet (49:4). Waarom sou die Here hulle dan red as Hy die betrekking met sy volk heeltemal afgebreek het? Daarom is God soos so dikwels ook weer hier die aangeklaagde: Hy het sy volk verlaat soos 'n man wat sy vrou verlaat of soos 'n vader wat die verantwoordelikheid teenoor die kinders ontken deur hulle as slawe te verkoop. In hierdie gedeelte van die hoofstuk vra God bewyse vir hierdie beskuldiging, wat Israel natuurlik nie kan lewer nie. Dan stel God die saak reg: dis waar, Israel is verlaat en verkoop, egter nie deur die Here nie, maar deur homself. Dis sonde en ongeregtigheid wat Israel in sy troostelose toestand gedompel het. God het alles gedoen om dit te voorkom, maar niemand het ag geslaan op sy Woord wat deur die profete van die verlede tot hulle gekom het nie. God het geroep en niemand het geantwoord nie.

Tog is die saak van Israel nie hopeloos nie. Dit is die blye tyding van die profeet: God het sy volk nie verstoot nie maar Hy bekommer Hom gedurig oor hom. Dit is nie so dat Hy nie kan of wil help nie. Sy hand is nie te kort om te red nie. In die verlede het Hy getoon dat Hy wil help, en Hy besit die krag daartoe. Hy sal sy volk red uit die vreemde geweld waarin hy deur eie skuld beland het. Die see en riviere van Babiloniese oorheersing sal Hy droog maak sodat sy mense soos visse sonder water te niet sal gaan. Wanneer God in gerig tree teen die vyande van sy volk, kom daar vir hulle redding.

In Christus het die regter self in ons plek die veroordeelde geword, sodat ons, die werklike skuldiges, vry kon word. Daarom gaan ons die fees van sy geboorte juigend tegemoet.

VREUGDE EN SMART VAN DIE BOODSKAPPER VAN GOD.

Die profeet praat in hierdie skrifgedeelte van die gawes wat hy as profeet van God ontvang het. Ons verneem van 'n oor om te hoor soos leerlinge. Hy is dus leerling, volgeling, dissipel van God. Dit gee uitdrukking aan die noue verbondenheid met God. Wat hy as profeet te sê het, dink hy nie self uit nie, dit kom ook nie in hom op nie, maar dit kom na hom toe, van buite af, van God af. Daarom kan hy met hierdie woorde na mense gaan met die aandrang om daarna te luister, want dis God se Woord. Met die dinge wat onself dink of wat uit onself opkom, kan ons mense miskien beïndruk, vermaak, stig of ontroer, maar werklik gehelp en getroos word hulle alleen met wat van God af kom. Verder praat die profeet van 'n geoefende tong wat hy gekry het. 'n Profeet ontvang die gawe om te praat, om woordeliks aan ander mee te deel wat hy gehoor het. Die openbaring wat die profeet ten deel val is dus nie vir homself bedoel nie, maar hy ontvang dit sodat hy sy taak kan vervul, om die vermoedtes met woorde te verkwik en hulle met sy vertroostende boodskap op te rig en te versterk. Dit is 'n vreugdevolle taak.

Waar die opdrag heerlik is, daar is die ervaring van die boodskapper van God by die uitvoering van sy taak soms baie smartlik. Sy boodskap stoot op teenstand. Hierdie profeet moes bittere teenstand ervaar van die ballingvolk wat hy wou help en troos met sy prediking. Ons teksvers gee 'n realistiese beskrywing van alles wat hy moes verduur: hulle het hom geslaan, sy baard uitgepluk, beledig en in die gesig gespuug. Tog het hy trou gebly aan sy opdrag en die lyding aanvaar as deel van sy taak en die bedoeling van God.

Toe die groot Profeet in Betlehem gebore is en na ons toe gekom het om die blyste van alle boodskappe in sy woord, persoon en werk te verkondig, het dit gestoot op die allerbitterste teenstand en het dit gepaard gegaan met die allersmartlikste lyding, maar Hy het getrou gebly tot die dood toe. Daarom gaan ons die Christusfees met dankbare blydschap tegemoet.

IN ONS PLEK GELY.

In hierdie hoofstuk word die betekenis van die lyding van die Kneg van die Here verklaar. Die geleerdes het baie moeilikheid om te verklaar wie die Kneg van die Here is. Daar is al 'n biblioteek vol oor hierdie figuur geskrywe. Een van die opvattinge is dat die profeet self die kneg van die Here is. Uit wat ons lees in hierdie hoofstuk, moes hy van on-aansienlike afkoms gewees het. Hy skiet op soos 'n loot en soos 'n wortel uit dorre grond. Behalwe sy geringe afkoms was hy 'n sieklike man, 'n man van smarte en bekend met krankhede. Volgens die geloof van daardie tyd kon dit maar net een ding beteken het: sy lyding is teken van vergelding van die kant van God vanweë sy sonde en ongeregtigheid. Daarom het almal hom vermy en niemand kon sy prediking glo nie.

Die lyding van die Kneg van die Here is egter verkeerd verstaan. In ons tekshoofstuk word dit gestel dat hy onskuldig was en daarom kon hy nie vir eie sonde ly nie, maar ter wille van die sonde van ander.

Hy, die onskuldige, ly ter wille van die skuld van ander. Wat met die kneg gebeur het was geen toeval of noodlot nie, maar wil en bedoeling van God. God wou dat sy kneg so ly en dat sy lyding ander ten goede kom. Op hierdie wyse is die skuld versoen en die weg tot heil geopen. Die dood van die kneg was 'n offer en dit het beslissende betekenis gehad: nou kon die vele toetree, die heidene en die opstandige Israel, in 'n nuwe gemeenskap as loon vir die daad van die Kneg van die Here.

Die geloof van die kerk het nie so baie moeilikhede met die begrip, Kneg van die Here, as die wetenskap nie. Die kerk glo dat die Ou Testamentiese figuur in Christus vervul is as die lydende Kneg van die Here. Hy het sy lewe gegee as 'n losprys vir baie.

Eintlik lees ons Jes. 53 eerder in die lydenstyd. Dis egter goed dat ons hom ook in die kerstyd sal lees. Dit sal ons bewaar om die kindjie in die krip nie te veel met allerlei romantiese gevoelens te nader nie. Dis nodig om ook op Kersfees die Christuskind te sien, te erken en te aanbid as die man wat ter wille van ons ongeregtighede op Golgota oorgelewer is.

12 Desember.

Lees Jes. 54:1-10.

Teks: Jes. 54:5.

ONWANKELBARE GOEDERTIERENHEID.

Bokant hierdie hoofstuk staan geskrywe: die toekoms van Sion. Inderdaad word Jerusalem in hierdie hoofstuk aangespreek, seker nie net as stad nie, maar as simbool van die hele volk. Jerusalem word aangespreek in die beeld van 'n vrou, en die verhouding tussen God en Israel word hier, soos meermale in die Skrif, uitgedruk met die beeld van die huwelik. Van Jerusalem word gepraat as 'n getroude vrou en 'n verlate vrou. Dit wys op twee tydperke in die geskiedenis van die volk, voor die ballingskap en in die ballingskap. Maar wat die toekoms betref, sien die profeet 'n groot wending kom in die verhouding tussen God en sy volk. Nou kom die tyd van ontferming, van genade en bevryding, die tyd waarin God Hom weer in oorgawe van sy liefde gaan wy aan sy volk. Vanuit die heil en redding wat kom, is die lyding en smaad van die tyd van verlatenheid maar kort. Vir 'n klein oomblik is Israel verlaat, maar met groot ontferming sal hy versamel word. Soos God in die dae van die sondvloed sy verbond gegee het en gesweer het dat Hy nie weer met water sou tref nie, so sluit Hy met die terugkerende ballinge 'n vredeverbond en sweer dat Hy nie weer met strafgerig sal tref nie. Voortaan sal God se goedertierenheid regeer. Die heilstoestand van die toekoms sal ewigdurend wees en onvernietigbaar. Want soos die berge teken van vastigheid is, so sal God se verbond en sy goedertierenheid onwankelbaar vasstaan vir tyd en ewigheid.

Die heil waarvan die profeet getuig het, het gekom. God se vredeverbond staan opgerig in Christus, want Hy is ons vrede. Aan hierdie Vredevors is die mag in hemel en op aarde gegee. Al gebeur daar dan ook nog baie ontsettende dinge wat baie fundamente skud, staan die fondament van Gods goedertierenheid onwankelbaar vas. Dit maak van die kerstyd 'n feestyd, al breek die branders en loei die storms op die volkeresee.

13 Desember.

Lees Jes. 55:1-6.

Teks: Jes. 55:2.

LUISTER EN LEWE.

Die profeet rig hom hier met 'n uitnodiging van God tot die dorstige en hongerige ballinge in Babel. Hulle moet voedsel en drank kom neem sonder enige geld, heeltemal verniet. Daar in Babel het die ballinge na ander dinge begin kyk en al hulle verdienste daarvoor gegee, sonder dat dit hulle verlange kon bevredig. Daarom nooit God hulle om toe te eien wat Hy vir hulle gereed het, want wat hulle self wil koop, kan nooit die ware voedsel wees nie. By God alleen kan hulle die beste vind wat hulle verlange kan stil. Wat God vir hulle wil gee, en waarna hulle aandagtig moet luister, is die ewige verbond, die bestendige genadebewyse van Dawid. Ons sou dit in ander woorde so kon uitdruk: God wil aan Israel die voortdurende gemeenskap met Hom gee, die nimmer-eindigende verbondenheid aan Hom. Daardeer sal Israel weer sy roeping vervul in die wêreld om getuie van die Here te wees. In die gemeenskap met God sou Israel alles vind wat hy maar begeer en waarna hy kan verlang.

Daar word in die kerstyd oneindig baie spandeer vir drank en voedsel. Daar is baie wat dors is, maar nie na die geregtigheid nie, en baie wat geld uitgee, maar nie vir wat versadig nie. Die ware versadiging vind 'n mens alleen in wat God gee. Wat is dit wat God vir ons verniet wil gee, en wat ons by Hom kan kry sonder geld? Geld is inderdaad 'n geweldige mag en dit vermag verskriklik baie. Tog kan al die geld van die wêreld nie die wesenlike dinge van die lewe koop nie. Ware geluk, vrede en blydschap word nie gekoop nie, maar ontvang as genade-geskenk van God.

Dis opvallend watter klem in hierdie gedeelte val op die woorde „luister“ en „hoor“. As God sy allerbeste gawes aan ons wil gee, roep Hy ons om te luister. In die aandagtige en gehoorsame luister na sy Woord is ons heil en geluk geleë. Want as God die deur van sy Woord deur sy Gees oopmaak, ontmoet ons sy Seun, Emmanuël, „God met ons“. Hy is ons gemeenskap met God en om by God te wees beteken ewige geluksaligheid.

Kersfees is fees van die Woord. As ons die dinge wil vind wat waarlik voed en laaf moet ons op Kersfees aandagtig luister na die verkondigde Woord.

14 Desember.

Lees Luk. 1:1-4.

Teks: Matt. 1:1.

OPSKRIF AAN DIE BEGIN.

Hierdie vers is die opskrif bokant die geslagsregister van Jesus Christus. Dit kan egter ook anders vertaal word as die geskiedenis van Jesus Christus. Indien so vertaal is dit die opskrif van die hele boek en nie net van 'n gedeelte nie. In die opskrif word dan die doel van die evangelie aangedui as die beskrywing van die geskiedenis van Jesus Christus. Hy is die onderwerp van die hele evangelie en ander persone word slegs genoem vanweë hulle verwantskap en verhouding met Hom.

Die betrekking van Jesus Christus tot Abraham en Dawid word uitdruklik genoem. Aan Abraham het God belowe dat in hom al die geslagte van die aarde geseën sal word en aan Dawid is die belofte

van die ewige koningskap gegee. Hierdie beloftes is nou in Jesus Christus bewaarheid. Hy is die Christus, die Gesalfde van God. Uit Abraham en Dawid se nageslag word die Messias en Koning gebore. Hy sal vir ewig Koning wees tot seën van die volk van God. Die heilsgeskiedenis wat met Abraham begin, word in 'n sekere sin met Jesus Christus afgesluit. Die belofde Messias het gekom.

15 Desember.

Lees Matt. 1:2-17.

Teks: Matt. 1:17.

LYS VAN HOOFDE EN KONINGS.

Die opsomming van die geslagte van Abraham af tot by Josef dien onder andere daartoe om vir die leser die heilsgeskiedenis van Abraham af voor die gees te roep. Isak se wondergeboorte staan aan die begin daarvan en die van Jesus Christus aan die einde.

Mattheus wys in die geslagsregister van Jesus Christus 'n sekere reëlmaat aan waarin die getal veertien 'n belangrike rol speel. Die geslagte werk van Abraham af op na 'n hoogtepunt met die koningskap van Dawid in veertien trappe. Nou egter sink die geslagte met veertien trappe af na die vernedering van die ballingskap om met veertien trappe weer te styg en in Jesus Christus, die werklike hoogtepunt en doel van die geslag, te eindig. Dit is seker dat daar in die getal veertien simboliek verskuil lê. Hierin kom die getal sewe voor wat die heilige getal van volheid is. Van Abraham af is daar drie maal veertien of ses maal sewe geslagte en met Jesus Christus begin die sewende sewetal geslagte dit wil sê die tyd van afwagting is verby en nou bereik die werk van God in die opsig sy voleinding. Die Messias en Koning, Jesus Christus, is daar. In Hom word die beloftes en profesieë bewaarheid.

Die lys van name kan nie streng gesproke as 'n geslagsregister beskou word nie maar dit is eerder 'n lys van opvolgers in die amp. Van Abraham tot Isai is dit stamhoofde wat aangedui word en van Dawid tot Jegonia die Judese konings wat regeer het, met die groep nakomelinge van Dawid van Sealtiel tot Josef wat koning sou geword het as Israel nie onder vreemde oorheersing gestaan het nie.

16 Desember.

Lees Matt. 1:18-25.

Teks: Matt. 1:23.

EMMANUEL.

Mattheus wil in hierdie gedeelte vier belangrike feite in verband met die geboorte van Jesus Christus benadruk. Ten eerste dat Hy ontvang is van die Heilige Gees as Seun van God en ten tweede gebore uit Maria as Seun van die mens. Ten derde dui sy Naam ook sy werk aan, Hy is Jesus, dit is Saligmaker, omdat Hy sy volk sal bevry van die sonde en die dood en laastens, Jesus Christus is die Messias wat aan die vadere belofte is. Die profesie gaan in vervulling, die heilstyd begin. Dit alles lê opgesluit in die Naam Emmanuel, God met ons.

Jesus Christus is God en mens en verskyn nou tussen sy volk om hulle sondes weg te neem en hulle met God te versoen. Die naam Emmanuel dui die natuur en werk van Jesus Christus aan. God is nou met sy volk want die Messias, Jesus Christus, is God en woon en leef tussen die mense. Die mens wat in swakheid en hulpeloosheid deur vele magte en kragte bedreig word, vind nou in die geloof in Emmanuel vrede. Hy sal hulle beskerm en bewaar en lei op die weë van geregtigheid. Hy sal nie een wat aan Hom behoort verlore laat gaan nie maar sal hulle bewaar en opwek in die laaste dag.

Die heilsgeskiedenis het nou 'n beslissende tydvak ingegaan, Emmanuel die ewige Messias en Koning is gebore. Die kinders en volk van God sal nou gereinig word met die oog op die ewige lewe.

Die vertroostende gevolg van hierdie gebeure het ons vadere ook op 16 Desember 1838 belewe. Bedreig deur magte en kragte wat hulle wou uitwis, het hulle veiligheid gesoek en gevind in die bewaring en sterkte van Emmanuel, hulle Koning en Messias. Hy gryp in die geskiedenis in en bewaar sy eiendom teen die magte van die duisternis. Die geloof in Jesus Christus bring vrede en veiligheid in die lewe van mense en volke. Wie op Hom vertrou sal nooit beskaam word nie.

17 Desember.

Lees Matt. 2:1-6.

Teks: Matt. 2:2.

DIE WYSE MANNE UIT DIE OOSTE.

Hier word meegedeel dat wyse manne uit die Ooste in Jerusalem aankom in opvolging van 'n teken wat hulle gesien het. Die skamele gegewens wat Mattheus hier verstrek laat ons redelik in die duister oor wat presies hier plaasgevind het. Waar hierdie manne vandaan gekom het en hoeveel hulle was, weet ons nie, maar wat wel duidelik is, is dat hulle besig was met die sterrekunde. Dit is ook nie duidelik watter teken hulle presies gesien het nie en waarom hulle dit in verband bring met die geboorte van die koning van die Jode en verplig voel om aan Hom hulde te bewys nie. Feit is dat die geleerdes uit die Ooste in Jerusalem aankom en begin navraag doen na die koning van die Jode wat gebore is. Die teken wat hulle gesien het, het geen twyfel by hulle gelaat dat Hy wel gebore is nie.

Die wyse manne op soek na die koning van die Jode staan in skerp teenstelling met die skrifgeleerdes en leiers van die Jode wat digby Jerusalem woon en die wet en profete besit met al God se beloftes en voorsegginge in verband met die Messias en koning. Die geboorte van Jesus Christus laat hulle koud en hulle is blykbaar redelik ongemaklik oor die vreemdelinge se navrae. Hulle toon ook nie veel belangstelling in die hele aangeleentheid nie behalwe om ontsteld te wees uit vrees dat hulle deur die gebeure skade mag ly van die kant van Herodes. God roep hierdie vreemdelinge uit 'n ver land om die skrifgeleerdes en Joodse leiers daarop te kom wys dat hulle koning en Messias gebore is.

Die skrifgeleerdes ken die Skrifte want hulle weet waar die Christus gebore moet word. En tog word die Christus hier by hulle gebore en hulle raak ontsteld om dit te hoor. Die tyding het vir hulle 'n ander betekenis as vir die geleerdes uit die Ooste. Miskien kan dit daartoe lei dat Herodes weer 'n slagting onder hulle gaan aanrig soos hy kort tevore gedoen het toe die fariseërs beweer het dat sy huis sal uitsterf en 'n ander koning sal opstaan. Daar is geen blydskap by hulle of 'n drang en behoefte om te gaan en aan die koning van die Jode hulde te bewys en Hom te eer nie. Hulle vrees Herodes en nie die koning en Messias van die Jode nie.

18 Desember.

Lees Matt. 2:7-12.

Teks: Matt. 2:12.

HERODES WORD MISLEI.

Herodes I, bygenaamd die Grote, het in 40 v.C. koning van Judea geword. Hy was 'n wrede man wat selfs 'n paar van sy vrouens en seuns vermoor het. Herodes het nou verneem van die geboorte van die koning van die Jode en dat Hy in Bethlehem gebore sal word. Hy was hieroor net so ontsteld soos die inwoners van Jerusalem.

In die geheim ondervra Herodes die geleerdes uit die Ooste om noukeurig vas te stel wanneer die teken gesien is en hoe oud die gebore koning nou behoort te wees. Onder voorwendsel dat hy ook aan Hom hulde wil bewys, stuur Herodes die wyse manne na Bethlehem om uit te vind waar die Kind is en dan aan hom berig te bring. Hy het reeds moord in sy hart en op geslepe wyse probeer hy nou die hand op Jesus Christus gelê kry.

Die wyse manne vertrek na Bethlehem en vind uiteindelik die huis waar Maria en die Kind is. Met blydschap en vreugde in hulle harte bring hulle hulde aan Hom en gee aan Hom geskenke. Die verblyf in Bethlehem is nie lank nie want hulle is haastig om Herodes te gaan meedeel waar die Kind is en dan terug te gaan huis toe. Die wyse manne het Herodes se plan nie ingesien nie. Die Here gryp nou in en bring die geleerdes aan die verstand om nie na Herodes terug te gaan nie maar hom te vermy en met 'n ander pad na hulle land terug te keer. So verydel God die bose plan van Herodes en beveilig Jesus Christus.

Op hierdie wysse wend die duiwel 'n poging aan om die heilsplan van God te verongelukkig en die verlossing van die mens te verhinder. Die duiwel weet hierdie Koning is nie net koning van die Jode nie maar die ewige Koning wat sy volk sal verlos en die koninkryk van die hemele inlei. Word Hy nie uit die weg geruim nie sal die verlossing werklikheid word.

19 Desember.

Lees Matt. 2:13-18.

Teks: Matt. 2:13.

DIE VLUG NA EGIPTES.

Pas nadat die geleerdes weer vertrek het, maak God aan Josef die bedoeling van Herodes om Jesus Christus om die lewe te bring, bekend. Josef kry opdrag om onverwyld met die Kind na Egipte te vertrek. Egipte is redelik naby Bethlehem en die reis hoef ook nie oor Jerusalem te gaan waar Herodes woon nie. Herodes het ook geen seggenskap in Egipte nie hoewel daar in daardie tyd baie Jode in Egipte gewoon het. Sonder versuim moet Josef nou in die nag met die Kind en sy moeder vertrek. Tyd is kosbaar en hulle moet buite die bereik van die koning kom. In Egipte moet hulle bly totdat God Josef weer beveel om terug te keer.

God waak self oor die Kind van Maria en Hy gebruik Josef as instrument om dit te doen. In hierdie geskiedenis blyk hoe dat God sorg dat sy heilsplan nie verydel word deur 'n mens wat met wreedheid sy eie troon wil beveilig nie. Maar tegelyk is dit 'n diepe vernedering dat die Messias, die ewige Koning, voortvluggend moet wees, afhanklik van 'n mens. Hy moet beveilig word teen die koning van Judea. Hier blyk reeds hoe dat die Verlosser van die begin van sy lewe af in vernedering verkeer ter wille van sy volk wat Hy sal verlos uit die mag van die sonde. Die duiwel spaar Hom niks nie maar God tree op en beskerm Hom en verseker die heil van sy kinders.

God tree altyd vir sy eie in en beveilig hulle al gaan dit met veel inspanning en vernedering vir hulle gepaard. God word nie ontrou nie en laat nooit die werk van sy hande vaar nie al word hoeveel aanslae geloods om dit te vernietig.

Toe Herodes besef dat die manne uit die Ooste hom mislei het, was hy rasend van woede en koel sy woede toe af deur al die seuntjies van twee jaar en jonger in Bethlehem en omgewing te laat vermoor. So wou hy die gevaar afweer maar min het hy geweet dat hy nog eenmaal voor hierdie Koning sal staan om ook verantwoording te doen vir hierdie wreedheid.

20 Desember.

Lees Matt. 2:19-23.

Teks: Matt. 2:20.

DIE TERUGKEER UIT EGIPTIE.

Herodes die Grote is in 4 n.C. te Jerigo aan 'n afskuwelike siekte oorlede. Die bevel kom nou tot Josef in 'n droom om na die land Israel terug te keer met die Kind en sy moeder. Josef weet nie presies na watter dorp of stad nie maar hy vertrek. By sy aankoms verneem hy egter dat Archelaüs sy vader as koning van Judea opgevolg het. Hierdie seun van Herodes was net so wreed as sy vader en daarom het die gevaar in Judea nog nie verdwyn nie. Archelaüs het byvoorbeeld met sy bewindsaanvaarding 3 000 burgers laat vermoor om daardeur te toon dat hy in alle opsigte 'n egte seun van Herodes was. Josef is nou onseker wat om te doen. In 'n droom ontvang hy nou die opdrag om na die omgewing van Galilea te gaan en hom te vestig in Nasaret, ten weste van die see van Galilea. Hier het Archelaüs geen seggenskap nie omdat 'n ander seun van Herodes, Antipas, oor die gebied geheers het. Antipas was van 'n ander aard as sy broer en hy het geen gevaar vir Jesus Christus ingehou nie. In die feit dat Josef in Nasaret gaan woon sien Mattheus die vervulling van die profesie dat die Here 'n Nasarener genoem sal word.

Duideliker as in die voorafgaande gebeure blyk uit die terugkeer uit Egipte die feit dat Jesus Christus se lewe moet verloop in ooreenstemming met wat die Skrifte van Hom voorspel. Maar hier sien ons ook hoe groot die mag van die satan is. God moet noukeurig aandag gee aan die beskerming van sy Seun sodat Hy veilig kan opgroei om sy werk ter wille van die kinders van God te kan volbring.

21 Desember.

Lees Luk. 1:5-7.

Teks: Luk.1:7.

REGVERDIGE KINDERLOSES.

Jesus Christus, onse Here, het uit die hemel, uit die ewigheid op ons aarde, in ons tyd gekom. Dit is die wonder waarvan Lukas in sy evangelie wil getuig. Hy vertel hoe dit was toe God die tyd vir hierdie wonder volgemaak het. Daar was 'n priester met die naam van Sagaria en sy vrou Elisabet, uit die dogters van Aäron. En hy sê van albei dat hulle regverdig voor God was. Om voor God regverdig te wees, beteken om in die regte verhouding tot God te lewe. Iets groters en mooiers kon Lukas nie van hulle gesê het nie.

Maar, gaan Lukas voort, hulle was kinderloos en reeds oud. Dit was 'n ellende! In hulle tyd is kinderloosheid as 'n groot skande, meer nog, as teken daarvan gesien dat so 'n vrou of egpaar by God in onguns verkeer. Maar is dit dan nou nie buitengewoon as God twee regverdige mense so behandel nie?

Dit is nou eenmaal so dat ons in die Bybel dikwels lees van mense wat deur God vir 'n besondere taak uitverkies is en dan deur swaar

beprowings moes worstel. Dink maar net aan Abraham en Sarai wat hierdie selfde ellende geken het. Selfs die Here Jesus moes gehoorsaamheid geleer het uit wat Hy gely het.

Natuurlik was hulle kinderloosheid vir hulle 'n bron van droefheid wat soos die lewensjare verbygegaan het, die donkerheid om hulle laat toeneem het. En tog moet dit ook anders gesê word: dit was juis hulle kinderloosheid wat daartoe bygedra het om hulle huwelik en huis voor te berei om 'n plek te word waar God Homself — om dit so te stel — kon openbaar. In hierdie huis, waar vader en moeder leer wag het op die Here, is hy as kind aan hulle gegee wie se naam Johannes was. Johannes beteken die Here is genadig! En hy is aan sy ouers en sy volk gegee om soos 'n reuse hand weg van homself af, na Jesus toe te wys: Daar is die Lam van God wat die sonde van die wêreld wegneem. So kan hy wie se naam die-Here-is-genadig was, die Genade van God vir die wêreld uitwys: Jesus Christus!

22 Desember.

Lees Luk. 1:8-22.

Teks: Luk. 2:19.

'N PRIESTER WORD GE-EVANGELISEER.

Die Here Jesus Christus het in die volheid van die tyd na ons toe gekom. Hier by die aanbreek van die voltyd van God, staan die priester, Sagaria wat so baie al gebid het om 'n kind voor die reukofferaltaar in die tempel. Die tempel, die altaar, die offer, sy amp het deur die eeue van Israel se bestaan, heengewys, vooruitgewys na Hom wat in die volheid van die tyd sou kom.

En toe was die engel Gabriël daar: Jou gebed is verhoor. Jou vrou Elisabet sal 'n seun hê. Jy moet hom Johannes noem. Groot sal hy wees voor die aangesig van die Here. Hy sal vir die Here 'n toegeruste volk voorberei.

Maar Sagaria het lank gebid en lank gedroom. En daar was baie leë jare. Waaraan sal ek dit weet? Ek en my vrou is reeds oud! Die dae van kinders is verby.

Hy moes beter geweet het! Ek is Gabriël sê die engel en hy staan voor God. Hy kom van God af. En, sê hy, ek is gestuur om met jou te spreek en jou hierdie goeie tyding te bring. Om vir iemand God se goeie tyding te bring, beteken om hom te evangeliseer. Sagaria word ge-evangeliseer: Nie net skenk God 'n kind aan jou en Elisabet nie, Sagaria, maar hierdie kind, julle kind, is die voorloper van die Messias van God. Die tyd is volgemaak Sagaria! God kom na sy eiendom. Hy kom na sy volk toe wat in duisternis wandel en in die nag van die doodskaduwee vernag. Maar jy sal stom wees totdat hierdie dinge vervul is omdat jy nie geglo het nie.

'n Stom priester! 'n Priester met die grootste boodskap wat sy wagtende volk buite die tempel ooit kon hoor. Die Messias kom! God kom! Maar Sagaria het nie 'n stem, nie 'n woord waarmee hy kan evangeliseer nie. 'n Blye boodskap moet uit, die wêreld in. Maar hy moet daarmee in sy stomheid maande sit!

Ook ons ken die blye boodskap reeds lank. En ons (so lees ons in 1 Petrus 2:9 en 10) is deur God geroep om as sy heilige priesterdom die deugde van Christus in die wêreld te verkondig. U moet tog nooit 'n stom getuie wees nie!

DIE SLAVIN VAN DIE HERE.

Jesus Christus, onse Here, is gebore uit 'n maagd. Dit is die eerste saak wat Lukas van die Here Jesus self wil getuig. Die naam van hierdie maagd was Maria uit die dorpie Nasaret. Sy was verloof aan Josef, 'n man uit die huis van Dawid. Verloving is destyds beskou as 'n definitiewe toesegging van wedersydse trou en om 'n verloving te skend, het gelykgestaan aan egbreuk (Dt. 22:13v).

Op 'n dag het die engel Gabriël aan haar verskyn. Jy sal swanger word, het hy gesê, en 'n seun baar en jy moet Hom Jesus noem. Hy sal die Seun van die Allerhoogste genoem word.

Vir haar was dit wonderlike woorde, onbegryplike woorde. Sy het gevra: Hoe kan dit wees aangesien ek geen man het nie? Sy was ongetroud.

Die engel het geantwoord: Die Heilige Gees sal oor jou kom en die krag van die Allerhoogste sal jou oorskadu.

Daarom sal die Heilige wat gebore word, die Seun van God genoem word.

Wat moes daar nie alles in haar omgegaan het nie? Wat sal Josef, my verloofde sê? Wat van my goeie naam? Wat van die wet? Sy kan haar lewe op hierdie wyse verloor; gestenig word as ongehude moeder!

Wat sal sy nou hierop antwoord? Hoe sal sy antwoord op hierdie ongehoorde en tog eindeloos heerlike boodskap uit die hemele? Haar antwoord is die van die geloof: hier is die diensmaagd (eintlik: slavin) van die Here. Laat dit met my gaan volgens u woord.

God het gespreek. Die geloof weet dat as God gespreek het, ja, as God self in sy spreke sy hand op jou laat val het, dan moet jy stil word. Dan tel jou woord en jou wil en jou eer nie meer nie, maar alleen nog net die woord en wil en eer van die God wat jou aangespreek het, want wie deur God aangespreek is, het God se slaaf en slavin geword — mense wat deur God self vrygemaak is van die sonde en van hulleself om voortaan net aan Hom te behoort en nog net vir Hom te lewe.

JESUS IS GODSELF.

Jesus — Hy sal die Seun van God genoem word, het die engel vir Maria gesê. Prof. Van Selms het in sy boek *Lig uit Lig* waarop gewys dat in die Hebreeuse taal die uitdrukking „seun van . . .” gebruik word om 'n wesentlike identiteit vas te stel. As volgens Matt. 13:55 die mense van Nasaret gevra het: Is Hy nie die seun van die timmerman nie? dan bedoel Mattheus daarmee dieselfde as wat Markus sê hulle gevra het, naamlik: Is Hy nie die timmerman nie? Dat Jesus die seun van die timmerman is, beteken niks anders as dat Jesus self die timmerman was nie.

En as die engel Gabriël nou sê dat Jesus die Seun van God genoem sal word, dan bedoel hy daarmee dat Jesus self God is. Ons kry hierdie uitdrukking ook weer in die belydenis van Petrus: U is die Christus, die Seun van die lewende God (Matt. 16:13v). Vir Petrus is daar geen verskil tussen die Christus en die lewende God, die God van Israel nie.

Die engel wil dus vir Maria sê dat Hy wat uit haar gebore sal word en wat later met haar en haar ander kinders sal verkeer, niemand anders sal wees as God self nie. Dit is God wat met hulle verkeer in Jesus van Nasaret, die timmerman.

Dit is vir baie mense onaanvaarbaar. Hulle probeer om met allerlei redenasies hierdie feit te omseil. Dit is daarom goed om te let op die antwoord wat die Here Jesus self vir Petrus gegee het, toe hy bely het dat Jesus die Christus, die Seun van die lewende God is: dit is nie vlees en bloed wat dit aan jou geopenbaar het nie, maar my Vader wat in die hemel is. Nie 'n mens of mense nie, maar God self het dit aan Petrus bekend gemaak dat Jesus God self is.

Dit openbaar God ook aan Maria. Jesus is God. God kom in Jesus self na sy eiendom toe. God het ons nie vergeet nie. Hy het vir ons kom doen wat geen mens vir homself of vir 'n ander mens kan doen nie: Hy het ons kom red uit die mag van die sonde en die dood!

25 Desember.

Lees Luk. 2:8-14.

Teks: Luk. 1:31 en 2:11.

DIE REDDER.

Jesus — so moet jy Hom noem, het die engel vir Maria gesê, en later vir die skaapwagters: vandag is gebore die Saligmaker wat Christus, die Here is.

Hier is dus sprake van twee name: Jesus en Christus. Dit is twee bekende Ou Testamentiese name wat so in die Griekse taal weergegee word: **Josua** en **Messias**.

Josua beteken: die Here red. Dat die Here red, is 'n uitspraak waarmee die meeste mense kan instem. Dit word egter heeltemal 'n ander kwessie as ons sou vra: waarvan red die Here? In ons dae sê baie mense dat die Here slegs red uit armoede, slawerny en politieke onderdrukking.

Maar in 'n droom het die engel van die Here ook aan Josef verskyn en daarin ook uitdruklik vir hom gesê waarom Hy Jesus genoem moet word: want dit is Hy was sy volk van hulle sondes sal verlos. Dit is tog duidelik genoeg. Die sonde, sy sonde, is immers die grootste nood van die mens. Dit is sy sonde, sy eie, wat skeiding maak tussen hom en sy God en daarom ook tussen hom en sy naaste. Dit is dit wat hom van God skei, sy sonde wat hom die ewige lewe kos en nie wat ander hom aangedoen het nie.

Kersfees se boodskap is: jou Redder het gekom! Hy het kom goed maak wat jy voor God verbrou het en wat jy self nooit weer kan regstel nie. Glo in Hom en jy sal, verlos van jou sonde, ewig met Hom lewe.

Messias of Christus beteken Gesalfde. Die Heidelbergse Kategismus (antwoord 31) sê dat die Here Jesus „gesalf is met die Heilige Gees tot ons hoogste Profeet en Leraar wat ons die verborge raad en wil van God aangaande ons verlossing ten volle geopenbaar het; en tot ons enigste Hoëpriester wat ons met die enige offerande van sy liggaam verlos het en vir ons voortdurend met sy voorbidding by die Vader intree; en tot ons ewige Koning wat ons met sy Woord en Gees regeer en ons by die verworwe verlossing beskut en bewaar.”

Dit is die boodskap van Kersfees: Jesus Christus, my Redder, my Profeet, my Hoëpriester en my Koning het gekom. Ek behoort aan Hom,

DIE HERDER EN DIE HERDERS.

Jesus Christus is gebore in die stink, donker stal van Betlehem — en daar was herders in dieselfde landstreek. Hierdie herders was eenvoudige mense. Die fatsoenlike Jode van destyds het met minagting op hulle neergesien. In latere Joodse literatuur is selfs bepaal dat bystand nie aan herders verleen mag word nie en dat hulle self in hofsake nie as getuies toegelaat mag word nie. Ons weet nie of dit al gegeld het toe die Here Jesus gebore is nie. Ons weet egter wel dat hulle maar eenvoudige mense was op wie met minagting deur hulle tydgenote neergesien is.

Terwyl dit donker en stil was in die stal waar Hy gebore is, het God self 'n onbeskryflike belevens vir hierdie eenvoudige herders voorberei. Die heerlikheid van die Here het fel rondom hulle geskyn. 'n Engel het die boodskap gebring van die Herder, die goeie Herder, wat gebore is en 'n engelkoor het die lof van God gesing. Vandag is gebore die Saligmaker, wat Christus die Here is. En dit is vir julle die teken: julle sal 'n Kindjie vind wat in doeke toegedraai is en wat in die krip lê.

Hulle het Hom in Betlehem gaan soek en so die eerste gemeente geword van die Here Jesus Christus. Hulle het Hom gevind in die doeke in die stal. En hulle het uitgegaan nadat hulle Hom daar gevind het en oral die woord bekend gemaak wat aan hulle van die Kindjie vertel is.

Dit was die eerste verkondigers van sy Naam, sy eerste getuies — eenvoudige, geminagte skaapwagters wat nie eers as getuies in die hof toegelaat is nie! Getuies was hulle van die Here wat deur die mense verag en verlaat is, 'n man van smarte en bekend met krankhede, ja soos een vir wie 'n mens jou gelaat verberg — jou gesig wegdraai; getuies van Hom wat op Golgota tussen twee kwaaddoeners sy lewe as die volmaakte soenoffer gegee het, sodat elkeen wat in Hom glo nie verlore mag gaan nie, maar die ewige lewe kan hê.

LAAT MY NOU GAAN.

Daar was 'n man in Jerusalem met die naam van Simeon. Hy was regverdig en vroom en het die vertroosting van Israel verwag terwyl die Heilige Gees op hom was. Verder weet ons van hom niks nie; Hy was 'n onbekende by die mense, maar 'n bekende by God.

Sy geregtigheid het in alle waarskynlikheid daarin bestaan dat hy getrou die wet van die Here probeer onderhou het. Maar wie die wet van die Here pynlik presies probeer onderhou, weet spoedig dat dit vir mense nie moontlik is om dit te doen nie. Daar was nie vrede in Simeon se hart nie. Hy het gewag op vertroosting. Dit kon hy slegs ontvang in die Messias wat aan Israel as vertroosting belowe is. Op hierdie vertroosting van Israel het hy vir hom en sy volk gewag.

Hy het lank gewag. Onder die wag het hy oud geword en grys. Dit is goed vir die geloof om te wag. Om te wag maak 'n wesentlike deel uit van die gesondheid van alle geloof en vroomheid.

En op 'n dag het dieselfde Heilige Gees wat aan hom bekendgemaak het dat hy nie sou sterwe alvorens sy oë nie die Christus gesien het nie, hom in die tempel gebring. En terwyl hy daar was, het Josef en Maria die tempel binnegekom om met Jesus te handel volgens die gebruik van die wet. En toe hy die Kindjie sien was daar vreugde in sy hart. Hy het Hom in sy arms geneem. Dit is asof hy die Kindjie vir die eeue wat verby is, wys en sê: Kyk hierdie Kindjie was ons hoop, ons verwagting vanaf die begin.

Dit is asof hy hierdie Kindjie aan die komende eeue wat kom, wys en sê: Hier is ons Heil en daarom ons Vrede en ons Troos."

En nou dat hy die Heil van God gesien het, bly daar nie veel meer vir hom oor nie as net om God te loof en te sterwe nie. Wie se oë die Christus van God gesien het, het die grootste en heerlikste gesien wat gesien kan word. Nou weet hy dat daar troos en vrede en ewige lewe is. Laat Here u dienskneg gaan in vrede. Ook die dood is geen verskrikking meer nie.

28 Desember.

Lees Joh. 1:15-23.

Teks: Joh. 1:23.

SELVERLOËNING.

Johannes die Doper was 'n man uit een stuk. Sy geestelike en sedelike grootheid het bo sy tydgenote uitgetroon.

Die engel wat sy geboorte aangekondig het, het gesê dat hy groot sou wees en Jesus het later getuig dat van die wat uit vroue gebore is, niemand groter as Johannes is nie.

Maar om groot te wees moet 'n mens eers klein word deur jouself te verloën. En dit het Johannes gedoen.

Toe die Leviëte en priesters na hom gestuur is met die vraag: „Wie is u?” het hy nie die geleentheid aangegryp om homself op 'n hoë voetstuk te plaas asof hy die belangrike figuur van sy tyd was nie, intendeel, ons hoor hom spreek: „Ek is die stem...”

By al die moontlikhede, verkies hy net om „stem” te wees; 'n Stem wat roep en al roepende 'n weg in die hart van sy volk wou baan vir die komende Koning. Met toewyding het hy gespreek en gewerk en die koninkryk van die hemel verkondig.

Johannes wou net 'n stem wees. Wat is ons? Wat sê ons van onself? Helaas, in soveel gevalle ag ons ons so belangrik en probeer ons alle roem en eer vir ons in-oes. Ander mense se sake kan maar skade ly, solank ons die belangrikes kan wees!

Hoe dwaas en verkeerd! Mag ons maar weer van Johannes die Doper leer wat selfverloëning is. Maar laat ons dit bo-al leer van Hom van wie Johannes getuig het, Hy, Jesus wat gespreek het: „Wie agter My aan wil kom moet homself verloën...”

Wie en wat is u en ek? Laat ons, wat ons name en rang en posisies in die lewe ook mag wees, in die eerste en laaste instansie nederige en getroue diensknegte en diensmaagde van die Here wees, selfverloënde navolgers van Jesus, Hy die Leidsman na die lewe.

29 Desember.

Lees Joh. 1:24-34.

Teks: Joh. 1:26.

KEN ONS HOM?

Johannes die Doper het getuig dat hy net 'n stem is. Toe die gestuurdes hom vra: „Waarom doop u dan?“ het hy geantwoord: Ek doop wel met water, maar onder julle staan Hy vir wie julle nie ken nie —

So het hy heengewys na Jesus wat daar saam met hulle by die Jordaan was sonder dat die mense bewus van sy teenwoordigheid was. Johannes verwyt hulle en sê: „Julle ken Hom nie.“

Jesus teenwoordig en tog nie geken nie? Hoe is dit moontlik? Het hulle so gou sy geboorte vergeet? Het hulle so gou die engeleboodskap aangaande die Verlosser vergeet? Ja, helaas, en daarom die roeping en taak van Johannes om vir Hom 'n weg te berei. Maar ook later het hulle Hom nie geken en wou ken nie. Toe het hulle Hom verwerp en gekruisig.

Ken ons Hom? Kyk, Hy staan ook onder ons. Hy is Immanuel, God met ons. Hy wil altyd by en met ons wees om ons te sterk en te dra, te troos en te red.

Ken ons Hom? Helaas, soveel duisende ken Hom nie omdat hulle nog nie van Hom gehoor het nie en die kerk het hier 'n opdrag om die evangelie te gaan verkondig.

Soveel duisende wil Hom nie ken nie en gaan by sy Woord en sy kerk verby. Hulle lewe bly arm en leeg en hopeloos. Eers as hulle Hom aanneem sal hulle die nuwe vreugde vind.

Soveel ken Hom net met die verstand, hulle het wel iets van Hom geleer in skool en katkisasieklas, maar verder beleef hulle niks van sy reddende genade nie.

Hoe ken ons Hom? Mag dit wees met 'n verstand wat verlig is deur sy Gees en 'n hart wat oorgegee is aan Hom en 'n lewe wat ons vir Hom lewe.

Ken ons Hom? Kyk, Hy ken ons, ons vir wie Hy sy lewe gegee het, vir wie Hy alles gedoen en geoffer het aan die kruis van Golgota.

30 Desember.

Lees Joh. 1:35-43.

Teks: Joh. 1:36.

DIE LAM VAN GOD.

Die mens is sondaar en skuldenaar. Niemand is goed en volmaak nie. Elke dag word daar oortree met gedagtes, woorde en werke. Almal het dan ook die straf te vrees omdat God toorn teen die kwaad.

Hoe sal ons nou die straf ontkom en weer tot genade kom? Nee, uit onself is dit nie moontlik nie en daarom het ons uiteindelik net smart op smart te vrees.

Tog, by die Here is ontferming en Hy wil nie ons ewige dood nie, maar dat ons voor Hom sal lewe. Daarom het Hy vir ons die weg van verlossing aangewys in Jesus Christus, sy Seun, wat gekom het om ons vry te koop met sy bloed.

In Jesaja 53 lees ons van Hom wat as „die Man van smarte wat soos 'n skaap na die slagplek gelei is.“ En in ons teksvers spreek Johannes die Doper van Jesus wat as „die Lam van God die sonde van die wêreld wegneem.“

Hier het ons die wonderlike evangelietyding wat alle vrees vir die oordeel wegneem. Hier het ons die goeie boodskap wat nuwe hoop aan die beangste sondaar gee. Ja, in hierdie „Lam” lê ons redding. Al ons sondeskuld neem Hy op Hom en dra dit weg sodat ons geregverdig voor God kan staan. Inderdaad het Hy met sy kruisdood alles vir ons volbring en so ons verlossing bewerk. Die bloed van die Lam reinig van alle sonde.

Mag ons die geheel-enige betekenis van Jesus as die Lam van God, tenvolle begryp en sy liefde beantwoord met ons weerliefde. Ons moet nie meer vir onself lewe nie, maar lewe vir Hom wat om ons ontwil gesterf het aan die kruis.

In die Openbaringsboek lees ons meermale van Jesus in die gestalte van 'n Lam. Ons lees van: „Die Lam, asof Hy geslag is”; „Die Lam op die troon”; „Die Lam wat oorwin” en „Die Lam wat weiding gee”. So word Hy geopenbaar as ons enigste Redder. Buite Hom is ons verlore, maar in en deur Hom is daar geen verdoemenis meer nie en word ons „genooies na die bruilof van die LAM”.

31 Desember.

Lees Joh. 1:44-52.

Teks: Joh. 1:42 en 46.

GEVIND.

Dit is Oujaarsdag, 31 Desember 1975. Wat het ons nie alles gedurende die afgelope twaalf maande beleef nie! Vanselfsprekend vermenigvuldig die gedagtes. 'n Mens dink oor wat gebeur het, oor wat beleef is, bereik is of versuim is.

Deur die jaar heen was ons almal ook weer soekers gewees. Soekers na eer of mag, rykdom of geluk en nou is ons beskaamd want hoewel die hande miskien vol is, is die harte leeg. By alles wat ons gevind het, ontbreek die wesenlike nog, naamlik: die werklike vreugde en vrede in die hart.

Hoë vind mens dit? Alleen deur Jesus te vind.

„Ons het die Messias gevind”, so het Andreas verheug uitgeroep. So het Filippus dit beaam. Die Kind in die krip van wie die engel gespreek het, die Lam van God na wie Johannes die Doper verwys het, is aan hulle geopenbaar as die Messias. Hulle het Hom gevind omdat hulle deur Hom gevind is.

En nou, op die laaste dag van die jaar is dit hoofsaak: Het ons Hom gevind? Het ons ons deur Hom laat vind? Het ons deur die jaar heen in nou aanraking met Hom gelewe, vir Hom gelewe en getrou gebly in sy diens saam met sy gemeente? Was ons vreugde reine vreugde omdat Hy die bron van alles was? Was ons smart getemper omdat Hy die Middelpunt van ons verlange en die Trooster van ons bang gemoed was. Het ons ons werk goed gedoen, omdat ons dit vir Hom gedoen het?

Sonder en buite Jesus om was alles tevergeefs, was die jaar tevergeefs tot ons lewe gevoeg. Maar in Hom en met Hom was ook die afgelope jaar nie verniet nie, was ons lewe en werk nie verniet nie.

Het ons Hom gevind? Het ons ons laat vind deur Hom? Nog is dit nie te laat nie. Selfs in die laaste stonde van die oujaar wil Hy Hom aan ons openbaar; kom Hy om te soek en te red wat verlore was.

„Uit eindelose erbarme met ons onpeilbare nood strek Hy na ons sy arme en red ons van die dood.”

Mag ons blye uitroep wees: Hy het ons gevind!

